

Thiếp Thân Thị Vệ Của Vương Gia

Contents

Thiếp Thân Thị Vệ Của Vương Gia	2
1. Chương 1: Hành Vi Man Rợ	2
2. Chương 2: Thất Thân	5
3. Chương 3: Thị tẩm	8
4. Chương 4: Người hầu	11
5. Chương 5: Thư tình	15
6. Chương 6: Tái Kiến Viên Nhượng Hàn	19
7. Chương 7: Lời Nói Của Đồng Quê	20
8. Chương 8: Đệ Đệ Nhượng Hàn (1)	22
9. Chương 9: Đệ Đệ Nhượng Hàn(2)	22
10. Chương 10: Điều Tra	23
11. Chương 11: Đánh Cược	26
12. Chương 12: Nhượng Hàn Rời Phủ	28
13. Chương 13: Đi Đạo Phố	30
14. Chương 14-1: Về Nhà	32
15. Chương 14-2: Phiên Ngoại Vinh Không Buông Tay	35
16. Chương 15: Có Biến	37
17. Chương 16: Nổi Diên	39
18. Chương 17: Tự Bế	42
19. Chương 18: Khuyến Nhủ	44
20. Chương 19: Phẩm Trà	46
21. Chương 20: Du Hồ	49
22. Chương 21: Tân Sủng	51
23. Chương 22: Vắng Về	54
24. Chương 23: Vứt Bỏ	56
25. Chương 24: Báo Ân	57
26. Chương 25: Từ Hôn	60
27. Chương 26: Ngộ Đạo	63
28. Chương 27-1: Bắt Cóc	65
29. Chương 27-2: Phiên Ngoại : Không Muốn Để Người Chịu Thương Tổn (thượng)	67
30. Chương 27-3: Phiên Ngoại : Không Muốn Để Người Chịu Thương Tổn (hạ)	69
31. Chương 28: Giam Giữ	72
32. Chương 29: Âm Mưu	75
33. Chương 30: Hợp Tác	77
34. Chương 31: Kinh Biến	80
35. Chương 32: Tình Thâm	82
36. Chương 33: Thích Hoặc	84
37. Chương 34: Viên Mãn	86
38. Chương 35: Phiên Ngoại :bức Tranh Phòng Ngủ	88
39. Chương 36: Phiên Ngoại : Yêu Thử	89
40. Chương 37: Phiên Ngoại : Thiệt Tình Chơi Trốn Tìm (thượng)	90
41. Chương 38: Phiên Ngoại : Thiệt Tình Chơi Trốn Tìm (hạ)	92

42. Chương 39: Phiên Ngoại : Nạp Thiếp (thượng)	94
43. Chương 40: Phiên Ngoại : Nạp Thiếp (hạ)	96
44. Chương 41: Phiên Ngoại : Uyên Ương Dục	98
45. Chương 42: Phiên Ngoại : Bị Bắt Phản Công	101
46. Chương 43: Phiên Ngoại :thăm Người Thân (1)	104
47. Chương 44: Phiên Ngoại :thăm Người Thân (2)	107
48. Chương 45: Phiên Ngoại : Thăm Người Thân (3)	109
49. Chương 46: Phiên Ngoại : Thăm Người Thân (4)	111
50. Chương 47: Phiên Ngoại Thăm Người Thân (5)	112
51. Chương 48: Phiên Ngoại : Giả Thành Thân (1)	114
52. Chương 49: Phiên Ngoại : Giả Thành Thân (2)	116
53. Chương 50: Phiên Ngoại : Giả Thành Thân (3)	118
54. Chương 51: Phiên Ngoại : Giả Thành Thân (4)	120
55. Chương 52: Phiên Ngoại : Giả Thành Thân (5)	123
56. Chương 53: Phiên Ngoại : Giả Thành Thân (6)	124
57. Chương 54: Phiên Ngoại : Tứ Hôn (thượng)	126
58. Chương 55: Phiên Ngoại : Tứ Hôn (hạ)	129
59. Chương 56: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (1)	131
60. Chương 57: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (2)	133
61. Chương 58: Phiên Ngoại: Bản Sắc Nam Nhi (3)	135
62. Chương 59: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (4)	138
63. Chương 60: Phiên Ngoại: Bản Sắc Nam Nhi (5)	140
64. Chương 61: Phiên Ngoại :bản Sắc Nam Nhi (6)	142
65. Chương 62: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (7)	144
66. Chương 63: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (8)	146
67. Chương 64: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (9)	148
68. Chương 65: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (10)	150
69. Chương 66: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (11)	153
70. Chương 67: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (12) – Hoàn Kết	155

Thiếp Thân Thị Vệ Của Vương Gia

Giới thiệu

Tên gốc: Vương gia dịch thiếp thân thị vệ Thể loại: Cổ trang, nhất công nhất thụ, cường công, HEEdit: Thất TịchTa vớ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiep-than-thi-ve-cua-vuong-gia>

1. Chương 1: Hành Vi Man Rợ

Đêm khuya đầu thu, đột nhiên vang lên một tiếng hào, bọn thị vệ vương phủ đều bị triệu tập đến hoa viên. Đêm khuya, ánh trăng ảm đạm, bóng cây lay động đan xen vào nhau. Hoa viên có một chòi nghỉ mát, là nơi các vị chủ tử của vương phủ dùng để uống rượu thưởng hoa hoặc ngoạn nhạc. Chung quanh chòi nghỉ mát là một mảnh đất trống, một thảm cỏ dài mềm mại cùng một vài bụi hoa thưa thớt.

Hiện tại, cỏ nhỏ cùng bụi hoa đều bị mọi người giẫm lên, bọn thị vệ cơ hồ mỗi người cầm một cây đuốc, ở bên cạnh chòi nghỉ mát xếp thành một hình bán nguyệt. Ánh sáng phát ra từ hơn ba mươi cây đuốc đem nơi này chiếu giống như ban ngày.

Ở trong ánh sáng đó, một màn cực kỳ bí hiểm đang trình diễn...

Một thiếu niên tướng mạo thanh lệ tuyệt tươi đẹp , người trần truồng quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân loang lổ vết máu cùng vết bầm xanh tím xen kẽ nhau, đôi môi đỏ mọng đang bị bức phải phun ra nuốt vào một cái dục vọng xấu xí, tiểu huyết huyết nhục mơ hồ sau lưng cũng đang bị một cái dục vọng thô to vào ra. Hai thị vệ vương phủ đem thiếu niên mảnh khảnh nọ kẹp ở giữa, tàn nhẫn phát tiết dục vọng. Thiếu niên không chịu nổi ngôn ngữ cùng động tác tra tấn thô bạo khê chau mày, nhưng đôi mắt sáng ngời vẫn lóe lên một tia bất khuất ngoan cường...

Hai tên thị vệ sau khi phát tiết xong, lập tức có ngay hai kẻ khác thay thế vị trí của họ, tiếp tục làm nhục thiếu niên.

Trong chòi nghỉ mát là một nam nhân toàn thân vận cẩm y, dáng người cao ngất, tướng mạo tuấn mỹ , đôi mắt lạnh lùng quan sát hành vi man rợ đang tiến hành, trong ánh mắt lạnh như băng lóe lên một tia huyết quang. Đây chính là chủ nhân của ta, nam triều tứ Vương gia Nam Cung Lộc. Mà con người đang bị tra tấn kia chính là con trai độc nhất của thượng thư Vương Lập Nghiệp, một tháng trước hộ bộ thượng thư buộc tội tứ Vương gia tư tham ô quốc khố, ý đồ gây rối, sau liền bị tứ Vương gia bày kế hãm hại, cả nhà bị giết. Viên Nhược Hàn bởi vì tướng mạo xinh đẹp mà bị tứ Vương gia lưu lại làm nam sủng, ai ngờ Viên Nhược Hàn tuổi tuy nhỏ, ai ngờ lại ngoan cường giống như phụ thân của hắn. Sống chết cũng không theo Tứ Vương Gia, lúc giãy dụa vô tình làm bị thương cánh tay của tứ Vương Gia. Tứ Vương gia ở dưới cơn thịnh nộ, hạ lệnh muốn toàn bộ thị vệ vương phủ phải đến luân bạo Viên công tử, vì thế nên đã xảy ra một màn trước mắt...

Ta ẩn thân sau đám thị vệ, nhìn thấy màn diễn ghê rợn kia, móng tay hung bầu vào lòng bàn tay. Viên công tử đáng thương đã muốn bị tra tấn đến hấp hối, khuôn mặt trắng bệch nhỏ nhắn không còn lưu một tia sinh khí, ánh mắt sáng ngời cũng đã muốn nhắm chặt, thoát nhìn giống như xác chết. Ta xem, nhưng cũng không thể cứu hắn, ai bảo ta chỉ là một tên thị vệ nhỏ nhỏ trong vương phủ này chứ.

Bạn bè ngày thường vẫn hay vui cười đánh chửi hôm nay giống như đều biến thành dã thú, ta thất vọng nhìn bọn họ từng đám đi hướng về thiếu niên đáng thương kia, hết lần này đến lần khác lặp lại hành động khiến người ta sôi sục giận dữ.

Rốt cục, cái màn trình diễn man rợ khiến người ta ghê tởm này cũng gần kết thúc.

“Các người còn có ai chưa thượng hân?” Vương gia thấy không còn đứng ra, lạnh lùng hỏi.

Không ai lên tiếng, lũ dã thú trên mặt là biểu tình thỏa mãn . Quần áo hỗn độn cũng được chỉnh trang lại.

“Tất cả đều thượng qua?” Vương gia một lần nữa đặt câu hỏi, ánh mắt lạnh như băng quét qua khuôn mặt bần khoản của đám thị vệ, đến lúc quét qua ta, ta liền cúi gằm xuống, chỉ cảm thấy da đầu một trận run lên.

Vương Dao Tam đứng ở phía trước xoay đầu, ánh mắt không hảo ý liếc ta một cái, lòng ta giật thót, nảy lên một loại dự cảm xấu.

Quả nhiên, Vương Dao Tam tiến lên từng bước, cung kính khom người nói: “Ty chúc thấy còn Lâm Thanh Vân vẫn chưa có làm.”

Tên Vương Dao Tam này từ trước đến nay cùng ta bất hòa, biết ta khinh thường loại việc cảm thú này, nên mới bẩm báo Vương gia để không cho ta sống khá giả.

Vương gia vừa nghe, sắc mặt phát lãnh, kêu lên: “Lâm Thanh Vân đi ra!”

Ta thầm kêu khổ một tiếng, nhanh chóng khom người đi ra giữa sân, chân sau quỳ xuống nói: “Ty chúc tham kiến Vương gia!”

Ta quỳ trên mặt đất, Vương gia sau một lúc lâu vẫn không có trả lời, ánh mắt băng lãnh sắc như đao kiếm lướt trên người ta. Ta nhận thấy ánh mắt hắn, trong lòng âm thầm nghĩ đối sách.

Một lát sau, âm thanh lạnh như băng của Vương gia vang lên ở trên đỉnh đầu ta: ” Người cũng thật to gan! Mệnh lệnh của bốn vương cũng không nghe.”

“Ty chúc không dám!”

“Vậy người vì cái gì không làm? Chẳng lẽ người nghĩ bốn vương trơ trên?”

“Ty chúc không dám.”

“Người không dám? Bốn vương lệnh người thượng Viên Nhược Hàn, lắm ngay lập tức.” Trong thanh âm của Vương gia không chút nào che giấu tức giận.

“Bẩm báo Vương gia, ty chúc không phải không làm, thật sự là có nỗi khổ.” Ta ăn nói khép nép, bẩm cáo.

“Người có nỗi khổ gì?” Vương gia thực đã mất hết kiên nhẫn.

“Ty chúc cùng một nữ tử tình đầu ý hợp, đã có chung thân chi ước. Ta từng thề kiếp này kiếp thân thể chỉ cho nàng một người, tuyệt không làm việc trêu hoa ghẹo nguyệt, nếu không thiên lôi đánh xuống, chết không toàn thây.” Ta bình tĩnh nói, nghiền ngẫm phản ứng của Vương gia.

Sau một lúc lâu không có tiếng trả lời, ta trong lòng lại cảm cảm thấy bất ổn.

Đột nhiên, một đôi giày đen được thêu thùa tinh xảo sang trọng hiện lên trước mắt ta.

“Người cho là bằng lý do này thì có thể ứng phó bốn vương?” Thanh âm của Vương gia chợt vang lên bên tai ta, ta ngạc nhiên ngẩng đầu, phát hiện Vương gia đang cúi mình xuống, ở bên tai ta nói chuyện, thân thể ta cứng đờ, nhanh chóng cúi đầu.

“Ty chúc không dám!”

Vương gia một cước đá vào cằm của ta, đem ta đá té ngã xuống mặt đất. Một trận đau đớn lan khắp toàn thân ta, chợt một đạo âm thanh có thể đông cứng nước sông lại vang lên trên đỉnh đầu ta.

“Người lập tức thượng hấn cho ta, nếu không ta cho người chết không toàn thây.”

Một chút hi vọng cuối cùng ở đáy lòng tan biến mất, ta không dám xoa chiếc cằm vừa bị đá, thoáng thông thả từ trên mặt đất đứng lên, một người lại ở bên đùi ta đá một cước.

Ta nhìn lại, Vương Dao Tam đang hướng nhìn ta, đắc ý cười.

“Vương gia kêu người nhanh lên, đừng con mẹ nó lè mà lè mè.” Hấn đắc ý cười lộ ra hàm răng trắng hếu.

Ta hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái. Ở dưới cái nhìn chăm chú của vương gia và mọi người, đi tới phía sau Viên Nhược Hàn.

Viên Nhược Hàn sớm cũng đã bị tra tấn đến chết ngất đi, giống như con búp bê vải bị phá hỏng, thê thảm nằm trên mặt đất, toàn thân cao thấp đều có vết máu loang lổ, sớm đã không còn nhìn thấy da thịt ngọc ngà.

Ta nhẹ nhàng nâng cái mông của hấn lên, hấn khẽ hừ một tiếng, cho dù là đang hôn mê, mày cũng mặt nhăn thành một đoàn.

Ta đem thân thể hấn chuyển thành tư thế quỳ, cánh mông bị hành hạ đến xanh tím hiện ra trước mặt ta, hậu huyết bị thao đến huyết nhục mơ hồ, chết hỗn hợp của dịch thể cùng máu loãng li ti từ chảy ra, theo đùi chảy ròng đến mặt đất.

Lòng ta dâng lên đột đạo xót xa, nhưng trên mặt cũng không dám lộ ra một chút biểu tình thương tiếc.

Ta cởi quần cùng tiết khổ, lộ ra phân thân không có chút phản ứng, có điểm không biết phải làm sao.

Vương gia lạnh lùng liếc mắt xem xét phân thân của ta, trong mắt hiện ra một chút dị sắc, ra lệnh: “Lập tức làm cho nó đứng lên.”

Lòng ta âm thầm kêu khổ, chẳng lẽ trước tiên phải ở trước mắt bọn hấn mà tự an ủi. Lấy loại tình huống trước mắt xem, hơn – ba mươi người ở bên cạnh như hổ rình mồi nhìn ta, hơn nữa sau khi khiến nó đứng lên xong còn muốn làm ta chuyện tối trơ trên nữa, ta như thế nào có thể làm được cho tốt đây?

Ta có điểm khó xử nhìn Vương gia, thật cẩn thận khẩn cầu: “Vương gia, ty chúc có thể hay không trước tới nơi khác chuẩn bị một chút?”

“Làm ở trong này.” Vương gia không chút nhượng bộ.

“Mau lấy tay chà xát chà xát liền được, đừng con mẹ nó nũng nịu như đàn mà.” Vương Dao Tam ở bên cạnh ồn ào.

Ta khẽ cắn môi, một tay bao lấy phân thân chậm rãi xoa nắn, một tay nắm bắt hai âm nang phía dưới, tận lực làm cho chính mình quên đi người bên dưới, quên đi Vương gia đang ở bên cạnh lạnh lùng nhìn ta, tưởng tượng đến tình cảnh năm đó Ngọc Dung tắm rửa ở con sông phía sau thôn nhỏ.

Lần đó ta thừa dịp về nhà thăm người thân, tiền cùng tiểu thanh mai trúc mã Ngọc Dung đính ước việc hôn nhân. Buổi tối ta kích động tới ngủ không được, liền đến con sông nhỏ ở sau thôn tản bộ, vừa vặn gặp được Ngọc Dung đang tắm.

Anh1 trắng sáng tỏ chiếu rọi làn da trắng nõn của Ngọc Dung, khiến nàng càng thêm giống nàng tiên trong mộng. Tuy rằng chỉ là kinh hồng thoáng nhìn, lại trở thành mộng xuân bám theo ta mỗi đêm. Nghĩ đến dáng người xinh đẹp của Ngọc Dung, ta mới thêm nghị lực mà duy trì công tác tại Vương phủ dơ bẩn này, chính là vì mong đến một ngày có thể mang đến cho tiên nữ của ta một cuộc sống om no ấm áp. Nhanh khế ước ta kí đến lễ mừng năm mới là hết hạn, ta là có thể lãnh được số tiền ba năm vất vả làm việc, trở về mua một cái nhà nhỏ rồi cưới nàng.

Nghĩ như vậy, một cổ khoái cảm len dọc trong cột sống, phân thân trong tay ta dần dần bành trướng, trở nên cứng rắn cùng lửa nóng.

Ta tăng nhanh động tác trên tay, dục vọng như thủy triều trào dâng đã muốn bao phủ toàn thân ta, ta quên hết thấy, toàn bộ lực chú ý đều tập trung ở trên bảo bối trong tay, trước mắt lóe lên dáng người băng thanh ngọc khiết của Ngọc Dung.

Khoái cảm không ngừng tăng lên, như bàn sơn đảo hải, ngay tại thời điểm ta sắp bùng nổ, đột nhiên một bàn tay mạnh mẽ nhéo vào bảo bối của ta, một trận đau đớn khiến cho ta từ trong thế giới dục vọng chậm rãi tìm về một chút thần trí.

“Người đang nghĩ tới ai?” Thanh âm lạnh như băng bức ta mở mắt ra.

Ta ngơ ngác nhìn Vương gia đang gần ngay trước mặt, mặt của hắn đang tựa vào mặt của ta, hơi thở ấm áp phun lên mặt ta, từ trong cặp mắt lạnh như băng của hắn, ta nhìn thấy phản chiếu một hình ảnh chính mình mà ta chưa bao giờ gặp qua. Hai má đỏ tươi mang theo mị ý, đôi môi hé mở, giống như cá mắc cạn khê mấp máy, đôi mắt nghiêm túc ngày thường bây giờ giống như có vô hạn nhu tình ở bên trong thi nhau quay cuồng. Đôi mắt bình thường vẫn không gợi chút chú ý ở giờ khắc này lại mị ý mọc lan tràn, mang sự kinh diễm phi thường ..

Trong lòng dâng lên một trận sợ hãi, dục vọng còn đang bị Vương gia nắm giữ trong chậm rãi nhuyễn xuống.

Nhận thấy được điểm này, bàn tay Vương gia bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve dục vọng của ta, bàn tay to ấm áp bao vây lấy bộ vị yếu ớt nhất của ta, khinh nhu chậm niết, dần dần, bảo bối của ta lại không tự chủ được khôi phục lại tinh thần.

“Người vừa rồi nghĩ đến?” Vương gia lại hỏi một lần nữa, thanh âm cũng không lạnh như băng giống lúc nãy, tựa hồ như phản ứng của ta rất vừa lòng hắn.

“Ta...” Ta mở miệng, thanh âm khàn khàn, mang theo hương vị *** nồng đậm, càng giống như là rên rỉ lấy lòng.

Giờ khắc này, ta thể nhưng lại nhìn thấy hắn nở nụ cười. Nó lạnh cứng rắn, khóe miệng gợi lên một độ cong mảnh mai như có như không, ánh mắt cũng không còn lạnh như băng, ẩn ẩn có lưu quang chớp động, một khắc toát lên độ ấm giống như xuân về hoa nở, lập tức khiến cho ta ngây người...

Lúc ta đang còn ngẩn người, đột nhiên thân thể nhẹ hẫng, ta bị Vương gia ôm ở trong lòng ngực. Vương gia giống như phân phó cái gì, sau đó ôm ta vội vàng hướng hậu viện đi đến.

2. Chương 2: Thất Thân

Vương gia một cước đá văng cánh cửa phòng, trong lúc đầu óc còn đang mơ hồ, ta đã bị ném lên đồng chăn mềm mại có mùi thơm trên giường.

Ngay sau đó, Vương gia liền đè ép lên. Ta dự cảm được một cái gì đó sắp tới, muốn kêu to lên, mới vừa mới mở miệng, đã bị Vương gia dùng miệng ngăn chặn. Lưỡi Vương gia cường ngạnh ở trong miệng của ta rà soát, giống như cuồng phong thổi qua khoang miệng của ta, đôi môi áp vào trên miệng ta cung hấn càn quét, dẫn tới toàn thân ta một trận run rẩy. Sau đó lưỡi hấn lại cuốn lấy cái lưỡi bị động của ta, mật mật lộn xộn, hung hăng trở mình giảo, mạnh mẽ mút vào, thẳng tới lúc lưỡi của ta cùng lưỡi của hấn giao triển khỏi vũ.

Ta bị hấn hôn tới đầu óc choáng váng, thiếu dưỡng khí đến trước mắt biến thành một màu đen.

Tựa hồ là phát hiện dị trạng của ta, hấn buông ra khỏi miệng của ta, ngược lại công kích cơ thể ta. Áo đã sớm bị Vương gia cởi ra, chỉ còn một chút toái bố rách nát vương lại trên cánh tay. Vương gia hung ác ở trên người ta khằng phệ, hút, cho đến lúc làn da màu mật ong của ta lưu lại không phải là hôn ngân, mà chính là dấu răng sẫm huyết.

Hai tay của Vương gia không ngừng nghỉ chiếu cổ ta. Một bàn ta xoa bóp dục vọng của ta, không ngừng trêu chọc, tay còn lại thì ngón tay ở trong huyết khẩu của ta mà nhu lộng, chậm rãi tìm kiếm xung quanh.

Cảm giác có dị vật xâm nhập làm cho ta khó chịu vặn vẹo thân mình, hai làn da ma xát nhau khiến cho thân thể Vương gia giống như dính chặt vào ta. Bên tai ta văng vẳng tiếng cười chứa hấn, cùng với phiến tình thanh âm nói: “Người này ma nhân tiểu yêu tinh!”

Sau đó ngón tay trong mật động càng trêu sấp nhanh hơn, khoái cảm cấp tốc chồng chất, tới lúc ta sắp sửa không chịu nổi nữa, trong đầu ta chợt lóe lên một tia bạch quang, quát to một tiếng, bắn đi ra.

Thừa lúc ta còn đang thất thần, Vương gia đột nhiên đem ta xoay người lại, hai tay bàn khai cánh móng của ta, một khối gì đó cứng rắn mà cực nóng xỏ xuyên qua ta, xé rách đau đớn làm cho ta mất mật kêu lên.

Ý thức cũng đã trở về cơ thể của ta, cảm giác khuất nhục giống như thủy triều dâng lên bao phủ lấy ta.

Ta vừa khuất nhục lại sợ hãi, hơn nữa Vương gia trong cơ thể ta điên cuồng đưa đẩy khiến ta đau nhức cả kinh kêu lên: “Vương gia tha mạng... Ty chúc không dám...”

“Cái gì tha mạng... Ách... Bỏn vương đây là thương ngươi. Đây là ngươi... A, thực nhanh... Đây phúc phần ngươi tu mới có ... A... Thật thoải mái...”

Vương gia thở hổn hển ở ta bên tai nói, hơi thở ấm áp phải là lộ tai ta, khiến cho ta cảm thấy một trận ghê tởm. Kịch liệt đau đớn vẫn còn kéo dài, ta như là tiến vào địa ngục sâu hun hút không lối thoát, thân thể bị đưa đẩy như một phiến lá cây, ngũ tạng lục phủ giống như bị đâm nát, nghĩ muốn nôn mửa, nhưng lại phun không được...

Rất cực, nước mắt của ta chảy xuống dưới, ta khóc cầu xin nói: “Vương gia... Ô... Thả tiểu nhân đi!... Đau quá a...”

“Hảo, kêu nghe thật hay... Thực thích... Không nghĩ tới bộ dạng của ngươi tuy không được tốt lắm... Ách... nhưng lại có một thân mình khiến người ta mất hồn... A...”

Ý thức được ta càng là cầu xin, đối phương lại càng hưng phấn, ta cắn chặt răng không phát ra rên rỉ.

Vương gia động trong chốc lát, ý thức được ta không phát ra thanh âm, cho là ta đã hôn mê qua đi, ôm ta dựng lên thì lại thấy, nguyên lai ta mặt đầy nước mắt, gắt gao cắn chặt môi, không chịu phát ra một chút thanh âm...

“Thao... Người như thế nào không kêu ... Mau kêu cho bỏn vương... Tiểu nô tài ...”

Ta cắn môi, vẫn là không lên tiếng, Vương gia bắt đầu ở trên người ta cắn xé, giống như hận không thể kéo hết thịt trên người ta xuống...

Ta còn là không lên tiếng, hấn liền từ phía sau nắm lấy cánh tay ta, cơ hồ uốn đem cánh tay ta bẻ gãy.

“Kêu a... Người kêu a... Kêu ta sẽ bỏ qua cho ngươi...”

Hạ thể của hắn lại gia tăng trừu sấp, túm lấy cánh tay ta giống như là đang phi ngựa, rốt cục hắn gầm nhẹ một tiếng, thời điểm cảm nhận được dịch thể nóng bỏng của hắn bắn vào sâu trong cơ thể ta, ta liền hôn mê đi...

Này một đêm, ta tỉnh quá vài lần, mỗi một lần tỉnh lại đều nhìn thấy hắn ở ta trong cơ thể rong ruổi, sau đó lại bị gây sức ép đến hôn mê qua đi. Cho dù là đang hôn mê, ta cũng cảm giác như là phiêu phù trong cuồng phong mưa rào trên mặt biển, không có được một khắc yên lặng. Cuối cùng lúc trời tờ mờ sáng, trận khổ hình rốt cục cũng đã xong, ta an an ổn ổn thiếp đi...

Khi ta lại mở mắt lần nữa, đã là hoàng hôn của ba ngày sau.

Anh1 chiều len nhẹ qua cửa sổ tinh xảo, ở trên bản mộc bóng loáng in hằn những đồ hình chằng chịt quái dị, quang cùng ảnh đơn giản tổ hợp giống như có mị lực mê hoặc lòng người.

Ta im lặng nằm ở trong chiếc chăn tản ra hương thơm man mác, cả người kiệt sức giống, vừa động liền đau muốn chết. Ta suy yếu xả ra một nụ cười, may mắn Vương gia xong việc rồi cũng không đem ta trở về phòng lớn của bọn thị vệ, nếu để cho đồng bọn nhìn thấy hiện trạng của ta bây giờ, ta cũng sẽ không muốn sống nữa, trực tiếp đâm đầu vào tường chết cho xong.

Nghĩ lại một chút, cho dù không mang ta trở về, ta cũng không mặt mũi nhìn bọn họ, ta dưới tình huống đó bị Vương gia ôm vào hậu viện, lại vài ngày chưa quay về, bất luận kẻ nào sẽ đã đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Lúc ta đang miên man suy nghĩ, một nữ nhân ăn vận trang phục thị nữ bưng một cái bát đi đến. Thấy ta tỉnh, cũng không nói nhiều, giúp đỡ ta ngồi dậy, liền bắt bốc khói nồng đậm mùi thuốc Đông y đưa tới bên môi ta.

Miệng vết thương ở hậu huyệt vì động tác này mà trở cơn, một cổ đau đớn bén nhọn lan tỏa, thị nữ kia lại dùng loại ánh mắt hèn mọn mà nhìn ta, làm cho lòng ta không khỏi cảm thấy một trận ủy khuất. Ở trong mắt nàng, ta nhất định là cái loại hèn hạ đi cầu dẫn Vương gia đi?

Không muốn làm cho nàng cười nhạo thêm, ta nâng cánh tay vô lực lên, nhận lấy chén thuốc, run rẩy một hơi uống cạn.

Thị nữ có thể không dự đoán được rằng ta sau khi tỉnh lại lại không hề khóc nháo, mà thống thống khoái khoái uống được đi. Ánh mắt nhìn ta cũng trở nên nhu hòa rất nhiều, rốt cục cũng mở miệng nói chuyện cùng ta.

“Vương gia thăng cấp người làm thiếp thân thị vệ, về sau liền ở nơi này. Ta gọi là Đồng Quế, là nha hoàn bên người Vương gia, Vương gia phân phó ta từ nay về sau tới chiếu cố người.” Đồng quế lạnh lùng tự thuật.

Ta nhìn khuôn mặt không một tia biểu tình của Đồng Quế, nghĩ thầm rằng có nhiều chủ tử liền có nhiều người hầu, biểu tình của nàng cùng Vương gia quả thực giống nhau như đúc. Nói vậy khiến cho nàng là nha hoàn bên cạnh Vương gia phải tới chiếu cố ta, trong lòng nàng hẳn cũng có chứa nhiều bất mãn đi.

Ta hướng nàng triển khai một nụ cười chân thành, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Cám ơn người. Mấy ngày nay phiền toái người.”

Nàng hiển nhiên không dự đoán được ta sẽ hướng nàng cười, trên mặt tuy rằng không có phản ứng gì, trong ánh mắt cũng ánh lên một nỗi kinh ngạc.

Nàng cầm chén thuốc trống trơn đi ra ngoài, không lâu lại bưng một ít thức ăn đi đến. Một chén cháo, mấy món ăn sáng, tuy rằng đơn giản, lại khiến cho cái bụng trống tuếch của ta kêu âm lên.

Ta ngượng ngùng cúi đầu, trên mặt một trận hỏa thiêu, nói vậy nhất định là đang đổ bừa một mảnh.

Đồng Quế giống như không nghe không thấy, đem mấy món ăn sáng đặt ở chiếc kỷ trà thượng bên giường, hãy còn chén cháo cùng thìa ngồi vào mép giường.

Ta vươn cánh tay bần rùn vô lực nhận lấy chén cháo, nàng lại không thèm quan tâm lý lẽ, thẳng đem muống cháo đưa đến bên môi ta, hiển nhiên là hạ quyết tâm phải uy ta.

Ta ngượng ngùng hé miệng, múng cháo chậm rãi theo cổ họng trôi xuống cái dạ dày ba ngày rỗng tuếch của ta, chậm rãi cảm thấy lòng ấm áp.

Nhìn Đồng Quế mặt không chút thay đổi từng múng từng múng uy ta ăn cháo, mỗi lần uy hai múng xong, liền uy thêm cho ta một ít đồ ăn, một chút cơm nhưng lại có hương vị hết sức ngọt ngào.

Trên mặt Đồng Quế biểu tình gì cũng không có, nhưng ta có thể cảm giác được là nàng quan tâm đến ta, trong lòng không khỏi cảm thấy một trận ấm áp.

Cơm nước xong, Đồng Quế lại giúp ta nằm xuống, động tác so với lúc giúp ta ngồi dậy ôn nhu hơn. Lúc nàng thu thập xong chén đĩa, phải đi ra ngoài, đột nhiên dừng lại, nhìn ta rầu rĩ hỏi: “Người không tức sao? Vương gia đối với người như vậy...”

Tức sao? Ta ở trong lòng cũng đang yên lặng hỏi chính mình.

Tức, như thế nào có thể không tức, khác không nói, ta tốt xấu cũng đường đường là một nam tử, bị một người nam tử đặt ở dưới thân tùy ý làm nhục, ta như thế nào có thể không...

Chính là, tức thì phải làm thế nào đây? Hẳn là Vương gia cao cao tại thượng, ta chỉ là một thị vệ nho nhỏ, ta lại lấy cái gì cùng hắn đối kháng...

Ở trong mắt Vương gia, ta chỉ là một món đồ chơi, mạng của ta ngay cả con kiến cũng không bằng, ở trước mặt hắn ta căn bản không có cái gì có thể dựa vào, ta dựa vào cái gì tức giận..

Thân là chỉ là một tiểu dân hạ đẳng, từ nhỏ phụ thân đã dạy cho ta rằng, phải nhẫn, xúc động chống cự sẽ chỉ làm chính mình bị thương nặng hơn, Viên Nhược Hàn chính là một ví dụ rõ ràng.

Cho nên, cho dù trong lòng tức giận, ta cũng không có thể biểu hiện rõ ràng trên mặt. Chỉ có thể chịu nhục, tham sống sợ chết. Còn sống, mới có hi vọng!

Thật lâu không có nghe thấy ta trả lời, Đồng Quế như có như không thở dài, đi ra ngoài, trong phòng lại an tĩnh lại, nghe thấy hương vị an thần hương, ta nặng nề chìm vào giấc ngủ...

3. Chương 3: Thị tẩm

TẨM

Nằm trên giường hết ba ngày, ta trên cơ bản đã có thể xuống giường đi lại được.

Mấy ngày qua vẫn là Đồng Quế ở lại chiếu cố ta, mà Vương gia tắc một lần cũng chưa lui tới. Ta nghĩ hẳn chắc chắn là đã quên mất ta, dù sao ta cũng chỉ là một tiểu thị vệ nho nhỏ bị hắn thương một lần, căn bản không có khả năng làm cho hắn ghi tạc trong lòng.

Nghĩ vậy chút, lòng ta lại có chút vui mừng, liền như vậy bình tĩnh hơn một chút.

Đồng Quế là một người rậm mặ ít lời, trừ bỏ trao đổi thông thường thì cũng không cùng ta nói chuyện này nọ. Ta cũng không chủ động bắt chuyện, nhưng trong lòng thực sự muốn hỏi nàng một chút tình trạng của Viên Nhược Hàn.

Mấy ngày ta nghĩ đến nhiều điều, trừ bỏ người nhà cùng Ngọc Dung, chính là nam hài quật cường bị luân bạo tàn nhẫn kia. Có lẽ là bởi vì ánh mắt hắn, cặp mắt kia lóng lánh bất khuất, khiến cho ta nhớ tới ấu đệ Trung Tảo của ta.

Tiểu tử kia từ nhỏ đã phi thường quật cường, cho dù té ngã cũng chưa bao giờ khóc, tuổi nhỏ đã triển lộ ra tài hoa kinh người, ngay cả tư thực phụ tử đều đặc biệt cho hắn không cần trả thù phí cũng có thể đi nghe thư. Đệ đệ thông minh tuyệt định cùng ca ca bình thường vô kì như ta quả thật không giống nhau, hẳn là người khiến cả nhà kiêu ngạo.

Dù vậy, đệ ấy vẫn là không có tránh được bất tật, một lần nhiễm phong hàn nghiêm trọng đã cướp đi sinh mạng bé nhỏ của đệ ấy. Mỗi nghĩ đến đệ ấy, lòng ta lại cảm thấy một cổ đau xót, sinh mệnh con người

chính là yếu ớt như vậy, không thể chịu nổi một kích. Cho nên ta phải quý trọng sinh mệnh quý giá, mặc kệ gặp phải thống khổ cỡ nào đi nữa, ta đều phải hảo hảo mà sống sót.

Mười ngày qua đi, của thương thế của ta đã dần trở nên hảo. Mỗi ngày lý Cẩm y ngọc thực, cuộc sống thoải mái tự tại làm cho ta cơ hồ đã quên đi thân phận của mình.

Giữa trưa hôm nay, một tiểu nha đầu đi vào giữa sân, gọi Đồng Quế đang làm việc kêu đi ra ngoài.

Qua sau một lúc lâu, Đồng Quế đã trở lại, tiếp tục ngồi ở vị trí khi này làm nữ hồng. Chính là thần sắc sầu lo, giống như có tâm sự gì đó. Khi thì ngẩng đầu nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Ta vốn nhàn nhã xem thư, tuy rằng ta biết chữ không nhiều lắm, nhưng phi thường thích đọc sách. Đồng Quế nhìn thấy ta dường như thương, có nhiều thời gian rảnh rỗi nhàm chán, liền mang đến cho ta một ít dã sử tiểu thuyết, văn tự cũng không thâm thúy, nội dung cũng rất hay, làm cho ta thường thường hay không thể kiềm chế mà đắm chìm trong thư.

Mà hiện tại nhìn bộ dáng giống như côi lòng đầy nặng tâm sự của Đồng Quế thật khiến cho lòng cũng đi theo bất an theo. Âm thầm suy nghĩ một chút, trong lòng đã muốn hiểu rõ. Nhất định là Vương gia nhớ tới ta ở đây, thấy điệu bộ nàng muốn nói lại thôi, khẳng định không phải chuyện tốt lành gì.

Hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm trạng nôn nóng một chút. Ta mở miệng hỏi: “Đồng Quế, vừa rồi là ai gọi người đi?”

Đồng Quế kinh ngạc một chút, chậm rãi ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt đúng là thương tiếc.

Lòng ta la lên không ổn, quả nhiên, Đồng Quế cắn cắn môi, nói: “Vương gia gọi người đêm nay thị tắm.”

Cứ việc cho là ta đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý đi, nhưng sau khi nghe xong hai chữ thị tắm hai từ Đồng Quế miệng thốt ra, ta không khỏi sợ run cả người, thống khổ trải qua đêm đó lại từ đáy lòng trở mình đi ra, một đợt hàn khí len dọc sống lưng, ngay cả vết thương vừa mới khép lại dường như cũng trở cơn khiến ta âm ỉ đau.

Đồng Quế nhìn ra biểu hiện khác thường của ta, buông việc trong tay, đi tiến lên bắt lấy tay của ta. Ấm áp mềm mại bao vây bắt bàn tay lạnh lẽo, gắt gao nắm, trấn an côi lòng ta.

Ta suy yếu nói: “Ta không phải thiếp thân thị vệ của Vương gia sao?”

Đồng Quế ngập ngừng ..., không muốn nhìn đến ánh mắt khẩn cầu của ta, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đều làm nô tài, còn không phải chủ tử nói muốn làm cái gì thì phải làm cái đó sao.”

Một câu, đánh vỡ tất cả kỳ vọng của ta. Ta rầu rĩ ngồi xuống, không lên tiếng nữa.

Hôm nay ăn xong cơm chiều, Đồng Quế đã kêu người đem đến một thùng tắm lớn vào. Trên mặt nước dập dềnh cánh hoa, từng đợt khói ấm áp mà ấm thấp tỏa lên.

Ta ra lệnh cho Đồng Quế bọn họ đi xuống, liền cởi quần áo chuẩn bị tắm rửa. Đẩy ra đám cánh hoa nổi ở trên, nhìn kĩ gương mặt bình thường đang in trên mặt nước, ta tự giấu cổ giấu một nụ cười khó coi, không nghĩ tới ta một kẻ bình thường như vậy cũng có thể lọt vào mắt Vương gia.

Tắm rửa xong xong, Đồng Quế kêu người đem thùng tắm mang ra ngoài. Liền lưu ta một người mặc nhất kiện áo choàng mỏng manh, chờ Vương gia lâm hạnh.

Đợi ước chừng hai canh giờ sau, khi ta nghĩ đến Vương gia đêm nay sẽ không lại đây, tính toán nghỉ ngơi trước, cánh cửa phòng ta liền bị đẩy ra.

Thanh âm vang lên đột ngột làm ta sợ tới mức vốn đang buồn ngủ nằm ở mép giường cũng phải hoảng hốt bật dậy. Vương gia đóng cửa cho kĩ, liền đi nhanh tới. Thân hình cao lớn, bề ngoài tuấn mỹ vô cùng, khí thế âm lãnh tàn khốc, hình thành một loại cảm giác cường đại áp bách, ép tới mức khiến ta cơ hồ không thở nổi.

Ta bắc giác lui từng bước, chân liền đụng tới mép giường, đã muốn không thể lui nữa.

Vương gia bước đến gần sát ta, mới dừng lại cước bộ. Ánh mắt lạnh như băng khiến ta không dám ngẩng đầu lên.

“Tắm rửa qua rồi sao?” Thanh âm lạnh như băng vang lên trên đỉnh đầu ta.

“Bẩm Vương gia, đã tắm qua rồi.” Ta nơm nớp lo sợ mở miệng, trong lòng nghĩ đến, nếu ta trả lời chưa có tắm qua, Vương gia có thể hay không bởi vì ta bẩn mà buông tha không thêm lâm hạnh ta? Nhưng cũng chỉ có thể nghĩ ngợi trong lòng mà thôi, cũng không dám thật sự nói như vậy.

Vương gia chính là ừ một tiếng, liền đẩy thân thể ta lên giường, nhanh chóng trút bỏ nhất kiện áo choàng rộng thùng thình trên người ta, thân thể gầy sạch sẽ cứ như vậy trắng trợn trình hiện trước mặt Vương gia.

Ánh mắt Vương gia trở nên sâu thẳm, không nói thêm một lời bắt đầu hưởng dụng cơ thể của ta.

Vương gia đầu tiên là cho ta một cái hôn tràn ngập đoạt tính, mút đầu lưỡi của ta tới mức sinh đau. Một tay xoa phân thân yếu đuối của ta, một tay ở trên cơ thể bóng loáng mà sờ soạng.

Tiếp theo đôi môi hấn lại ở trên người ta mà khuấy đảo, lưu lại trên người ta một đám hôn ngân nhìn thấy ghê người.

Ta bị Vương gia vuốt ve, cùng lúc cảm thấy vô cùng sợ hãi, kí ức đêm đó còn lưu lại trong đầu của ta, đau đớn rõ ràng như vừa mới xảy ra. Nhưng về phương diện khác, ta lại không tự chủ được, ở dưới kĩ thuật khiêu khích cao siêu của Vương gia lại có phản ứng, như vậy khiến ta cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Ta rõ ràng là chán ghét hấn đụng tới ta, chính là rồi vì hấn vỗ về chơi đùa mà có phản ứng, chẳng lẽ ta chính là loại người trời sinh *** tiện sao?

Vương gia tựa hồ thực vừa lòng nhìn ngọc trừ đầy tinh thần chấn hưng của ta, động tác vỗ về chơi đùa càng lúc càng nhanh, tay kia thì cũng cố định ở đùi bên phải của ta, không ngừng niết lộn xé rách, khiến ta cảm thấy kích thích mãnh liệt.

Khoái cảm từ tứ chi bách huyết dâng lên, không ngừng mà hướng mào thân dưới mà tụ tập.”A...” Ta không chế không được phát ra một tiếng rên rỉ, vừa thẹn cảm lấy môi, không cho phép chính mình phát ra loại rên rỉ *** đáng này.

Vương gia tựa hồ không hài lòng hành vi cắn chặt môi của ta, vươn bàn tay đang kích thích đùi của ta lên chế trụ cằm, làm cho ta không thể không mở ra miệng.

Khống chế không được, tiếng rên rỉ từ ta trong miệng phun ra, trên mặt ta nóng lên từng đợt, hận không thể kiếm cái hầm nào thật sâu mà nhảy xuống cho rồi đi.

Vương gia thấy ta đỏ mặt, ánh mắt trở nên càng thêm u ám, giống như là hắc động không đáy, giống như muốn đem linh hồn tất cả đều hút vào đó.

Bàn tay Vương gia buông cằm của ta ra, ngược lại công kích những bộ vị mẫn cảm trên người ta, động tác tay kia cũng trở nên nhanh hơn.

Một đạo bạch quang lóe lên trong đầu ta, ta hét lên một tiếng, bắn ở trên tay Vương gia. Khí lực cả người giống như cũng bị trừ đi mất, ta vô lực nằm ở trên giường, nhìn Vương gia dùng áo choàng vừa mới này còn trên người ta mà lại khô tay.

Tiếp theo Vương gia đứng dậy đem quần áo trên người cởi ra, trần truồng đè lên trên người ta, đôi chân dài cường kiện hữu lực tách hai chân của ta ra, một cái lửa nóng gì đó liên châm vào hậu huyệt ta.

Cảm giác xé rách đau đớn đêm đó lại dâng lên trong lòng ta, ta co rúm thân mình, nhẹ nhàng trốn tránh sự đụng chạm của bảo bối Vương gia.

Vương gia tựa hồ thấy được sự sợ hãi của ta, lại đứng dậy, từ trong đồng quần áo hấn vừa cởi ra lấy ra một cái hộp nhỏ, theo đem cao mang một ít mùi hương được liệt bôi vào hậu huyệt của ta, chậm rãi xoa.

Thanh lương cảm giác từ sau huyệt truyền đến, nương theo độ trơn của cao, Vương gia đem ngón trỏ cắm vào hậu huyệt của ta. Trừ bỏ có điểm khó chịu ra, cũng không có cảm nhận sâu sắc gì.

Vương gia ở phía sau lấy tay tay khai thác mật huyệt của ta, thẳng đến lúc có thể cho vào ba ngón tay, Vương gia mới rút ra.

Không đợi ta kịp hít thở, đã bị Vương gia đã lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đâm lửa nóng vào trong hậu huyết của ta.

“A...”Ta đau đến kêu to một tiếng, dù cho hậu huyết muốn trải qua khuếch trương, nhưng mật động nhỏ hẹp làm sao chứa nổi phân thân cực đại của Vương Gia.

Sau khi Vương gia tiến vào thân thể ta, phân thân bắt đầu kịch liệt diachấn. Lửa nóng thô to ở trong cơ thể của ta tùy tiện va chạm, giống như hận không thể đem thân thể của ta đâm thủng.

Vương gia một bên động làm, một bên dùng *** nói đùa ta.

“Tiểu nô tài, kêu ra đi... A... Bổng vương thích nghe người kêu... Mau...”

Ta trong lòng tức giận, cắn chặt khớp hàm, không phát ra một tia thanh âm.

Vương gia thấy ta không phát ra tiếng, vừa ngoan ngoan đụng phải vài cái, oán hận nói: “Tiểu nô tài, tính tình còn đĩnh liệt như vậy... Bổng vương liền thích người ngoan cường như vậy... Để bổng vương hảo hảo dạy dỗ người. Dem miệng mở ra.”

Ta còn đang ngậm chặt miệng không kêu một tiếng, nghe mệnh lệnh của hắn xong, trong mũi hừ ra hai tiếng.

Vương gia hiển nhiên không hài lòng biểu hiện của ta, vươn một bàn tay từ đằng sau bắt lấy cằm của ta. Ta bối rối ngửa đầu, Vương gia bắt không được cằm của ta liền ngược lại tạp trụ cổ ta, thanh âm lạnh như băng mang theo nhiệt khí thổi vào lộ tai ta: ” Nếu người không muốn ta đem cánh tay người chặt bỏ, liền ngoan ngoãn kêu ra cho ta.”

Ta nhất thời giống bị ném vào tầng băng hà, hình ảnh đêm đó lúc hắn nắm lấy cánh tay ta cơ hồ như muốn bề gãy hiển lên rõ ràng trong đầu. Lần đó của ta cánh tay cơ hồ bị hắn bề gãy thật, hết vài ngày đều không thể cầm nắm đồ vật gì được, ăn cơm đều là Đồng Quế ụ ta.

Lòng ta cảm thấy đau xót, ủy khuất mở miệng, nhẹ nhàng mà kêu lên.

“A... A... Đau quá... Vương gia... A... A... Chậm một chút...”

Thanh âm nhuần miên vô lực yêu kiều giống như nữ nhân từ trong miệng ta phát ra làm cho ta hận không thể lập tức chết đi, nhưng lại không dám chống cự, chỉ có thể cầu xin Vương gia chậm một chút, điểm nhẹ...

Vương gia thực vừa lòng tiếng rên rỉ của ta, động tác trở nên ôn nhu hơn một chút, nhưng vẫn khiến cho ta thất điên bát đảo.

Vương gia đem ta chuyển thành mấy tư thế *** đặng, liên tiếp trong cơ thể ta bắn bốn lần, thẳng đến sau nửa đêm mới buông tha ta. Cũng may đêm nay Vương gia cho ta dùng thuốc mỡ trơn, khiến cho lần này cũng không đau lắm, ở hơn nửa của ta thuận theo, Vương gia cũng không có tra tấn ta quá đáng, cho nên trước lúc mê man qua đi, cái ý niệm còn sót lại trong đầu là may mắn chính mình không có bị thương...

Lúc ta sắp chìm vào giấc ngủ tựa hồ nghe Vương gia nói với ta buổi chiều mai phải mang ta đi đến chỗ nào, nhưng đi nơi nào thì lại không có nghe rõ ràng thì ta đã thiếp đi mất.

4. Chương 4: Người hầu

HẦU

Ngày hôm sau lúc giữa trưa, Đồng Quế lay ta tỉnh lại.

Ta thấy Đồng Quế thần tình lo lắng, còn chưa hiểu được sao lại thế này, đã bị Đồng Quế kéo vào dục dưng.

Đồng Quế một bên giúp ta tẩy thân mình một bên nói với ta: “Vương gia tối hôm qua không phải phân phó người chiều nay theo hần đi làm việc sao? Người như thế nào ngủ đến bây giờ. Mau, Vương gia đang dùng cơm trưa, ăn xong mới đi. Người chạy nhanh gột rửa, sau đó đi hầu hạ.”

Ta bị nàng kéo vào trong nước nên cũng đã tỉnh, tuy rằng không phải lần đầu tiên để cho nàng giúp ta tẩy thân mình, nhưng ta cũng là nhện không được đổ mặt.

Đồng Quế không thềm để ý đến cái mặt đỏ của ta, dùng tốc độ nhanh nhất đem ta toàn thân cao thấp chà rửa. Sau đó tha ta ra ngoài đem một khối bố lau khô tịnh, xoay người giúp ta từ từ quần áo lấy ra một bộ quần áo màu xanh bụi.

Ta một bên mặc quần áo một bên nghe Đồng Quế lải nhải. Đồng Quế tựa hồ thực lo lắng cho ta, nàng bình thường ít ngôn ngữ hôm nay lại triệt để nói không ngừng. Cái gì nhất định phải xem sắc mặt của Vương gia mà làm việc, Vương gia phân phó cái gì thì làm cái đó, cái không nên nghe thì đừng nghe, không nên nhìn thì đừng nhìn, không nên hỏi thì đừng hỏi linh tinh.

Mặc quần áo xong, Đồng Quế vội vàng mang theo ta hướng chính sảnh đi đến. Xuyên qua vài đạo cửa nhỏ, ta mới phát hiện nơi ta trụ chính là nội viện vương phủ gia quyền trụ, trong lòng cảm thấy một trận khuất nhục, ta thế nhưng lại bị Vương gia xem như nữ nhân đối đãi.

Đồng Quế không để ý đến sắc mặt của ta, lôi kéo ta xuyên qua hoa viên, đi qua chòi nghỉ mát ngày ấy, đất trống trước chòi nghỉ mát đã khôi phục bộ dáng ngày xưa, trừ bỏ thiếu mấy từng hoa diệp thì nhìn không ra có cái gì bất đồng, hoa tượng của vương phủ quả nhiên lợi hại. Không biết Viên Nhược Hàn thế nào, thiếu niên quật cường lại gặp phải chuyện thâm như vậy, có thể hay không giống như mặt cỏ này mau chóng khôi phục? Hay là đã không chịu nổi tra tấn mà chết?

Đi đến chính sảnh, bị thị vệ thủ ở bên ngoài báo cho biết Vương gia đã dùng cơm xong, để cho ta ở bên ngoài chờ.

Thị vệ kia ta nhận thức được, chính là bình thường cũng không quen thuộc. Ta vài ngày không có về phòng thị vệ, không lâu lại truyền ra tin tức ta bị đề bạt làm thiếp thân thị vệ, bọn họ khẳng định đã sớm hiểu được là ta thượng giường của Vương gia, bởi vậy lúc hần nhìn thấy ta, trong ánh mắt có ánh lên vẻ hèn mọn không che giấu. Ta trong lòng có cực khổ ngôn, bị hần xem xấu hổ không chịu nổi, ra một thân mồ hôi lạnh.

Cũng may đợi không lâu, Vương gia liền từ bên trong đi ra. Trường bào xanh đen tương kim tuyến, có vẻ càng thêm chói lọi. Tóc dùng một chi ngọc trâm màu xanh bó buộc, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ băng hàn. Tay cầm một chi phiến thanh bạch ngọc vi cốt, bên trong phong lưu lại lộ ra một cổ uy nghiêm.

Vương gia lạnh lùng liếc mắt quét lên người thị vệ kia một cái, làm cho hần cúi đầu. Lại giương tay lên ý bảo ta đuổi theo, đi nhanh hướng phía trước, ta vội vàng đi theo sau hần.

Trở ra vương phủ, chỉ thấy kiệu màu đỏ bốn người khiêng dựng ở trước cửa. Thấy Vương gia tiến lên đây, kiệu phu lập tức khơi mào vải che, Vương gia thượng kiệu, phân phó một câu.

Kiệu phu hô lớn một tiếng “Khởi kiệu”, bốn người liền nâng lên cỗ kiệu, hướng thành đông đi đến.

Ta đi theo cỗ kiệu, cúi đầu, lo sợ bất an đi theo Vương gia. Những thứ Đồng Quế nói còn rõ ràng ở bên tai, ta ngay cả nhìn lên cảnh vật hai bên một chút cũng không dám.

Qua không lâu sau, cỗ kiệu đứng lại ở trước cửa một tòa tiểu lâu ba tầng tạo hình thanh lịch lại không mất khí phái, đây là trà lâu nổi tiếng nhất trong kinh thành... Duyệt Tiên lâu, có “Kinh thành đệ nhất trà lâu” danh xưng. Không chỉ có bề ngoài khí phái, bên trong trang hoàng lại cao quý thanh lịch, xa hoa, mỗi ngày xuất nhập trà lâu đều là những kẻ có tiền có thế quyền quý, hoặc là văn nhân mặc khách tài hoa hơn người, quả nhiên là chỉ có tiền nhân, nhân tài mới xứng lưu đến loại địa phương này a.

Vương gia hạ kiệu, sớm đã có một người đứng chờ ở cửa. Thấy cách ăn mặc người nọ có lẽ là Duyệt tiên lâu lão bản, tướng mạo lực hiển bình thường, trong ánh mắt đã có một cổ tinh quang không bỏ qua, dáng người hơi béo, cười tủm tỉm giống Phật Di Lặc trong miếu, lộ ra một cổ khôn khéo đặc biệt của thương nhân.

Vương gia được hần dẫn dắt đi vào lâu, lại đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại đối với ta với đang chuẩn bị cùng kiệu phu nhóm tìm địa phương nghỉ ngơi nói: “Còn không theo mau!” Trong giọng nói lộ ra một cỗ không kiên nhẫn.

Ta hơi hơi ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng vàng đi theo Vương gia. Lão bản vốn không chú ý đến ta cũng quay đầu lại nhìn ta một chút.

Lúc ta vừa tới kinh thành liền nghe nói qua Duyệt Tiên lâu rất nổi danh, có mấy lần đi ngang qua cũng vụng trộm đến cửa liếc mắt một cái, cho tới bây giờ không nghĩ tới ta chính mình có thể có một ngày bước vào cánh cửa cao quý này. Hôm nay vừa thấy, quả thật là không giống bình thường. Lầu một đại đường không hề ồn ào giống như những tửu lâu quán trà khác mà im lặng giống học đường, dưới lầu rõ ràng chia làm ba khu vực bất đồng, dùng một cái bình phong họa sơn thủy để ngăn cách. Tiến vào đại đường thì có thể nhìn rõ được những người ở bên trong nhưng cũng không đến mức thấy được họ đang làm gì. Đi gần mới phát hiện bọn họ đang đánh cờ, có người đang vẽ tranh, còn có người ở thấp giọng trao đổi. Duyệt Tiên lâu không chỉ có cung cấp nước trà điểm tâm, còn cung cấp giấy và bút mực, kỳ cầm thư bức tranh và nhiều loại khác. Nơi này dành cho những quan to quý nhân nhàn hạ thoải mái, hoặc văn nhân mặc khách ở trong này phẩm trà nói chuyện phiếm, phú thi đánh cờ, hoặc là ba năm bạn tốt xức tã dài đàm. Trong kinh thành quả thật rất khó tìm thấy nơi nào có loại không khí im lặng bình thản như thế này. Mặt khác, hậu trường của Duyệt Tiên lâu cực cứng rắn, rất ít người dám ở trong này nháo sự, người tới cũng bởi vậy mà thập phần chú ý lời nói và việc làm, cho nên Duyệt Tiên lâu này cũng có thể gọi thành một tên khác là “Phong nhã”.

Lão bản mang theo Vương gia lên lầu ba, ngừng lại ở trước một gian trên cửa khắc thanh trúc. Lão bản nhẹ nhàng gõ vài cái lên cửa, một thanh âm trong trẻo từ bên trong truyền ra: “Tứ ca đến rồi sao? Mau vào.”

Lão bản đẩy cửa ra, cung kính thỉnh Vương gia đi vào, ta theo bản năng đi theo Vương gia vào trong, lão bản lại thân thủ chặn đường đi của ta.

Vương gia giống như là sau lưng có mắt vậy, lão bản mới vừa nâng tay ngăn đón ta, thanh âm lạnh như băng liền truyền tới: “Không sao, hần là thiếp thân thị vệ của bốn vương.”

Lão bản vội vàng buông xuống tay, cũng hơi cung kính nhượng ta đi vào, đồng thời ý vị thâm trường liếc mắt nhìn ta, có nghi hoặc, cũng có tối...

Ta tránh ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của lão bản kia, có điểm chật vật đi vào. Vương gia đã ngồi xuống ở trên một chiếc nhuyễn ghế phủ da lông trắng như tuyết, ta cung kính đứng ở phía sau Vương gia, không dám tùy tiện ngăn đầu đánh giá bốn phía.

Bỗng nhiên nghe được “khúc khích” một tiếng cười khê, thanh âm trong trẻo khi này nghe được một lần nữa cất lên “Tứ ca, đây là thiếp thân thị vệ ngươi mới đề bạt sao? Lớn lên thật sự nhìn không đẹp lắm a.”

Ta ngẩng đầu bay nhanh nhìn lướt qua thiếu niên đối diện, một thân cẩm y, ngọc diện đào má, môi hồng răng trắng, mặt mày cùng Tứ Vương gia có bảy tám phần giống nhau, nhưng không có loại khí chất đông chết người của tứ Vương gia. Cả người tản ra khí chất thiếu niên nhẹ nhàng khoan khoái cùng bướng bỉnh, đôi môi hơi cong lại, trong lòng ngực ôm lấy tiểu hài đồng khoảng mười hai mười ba tuổi, một bàn tay đang ở trên người tiểu đồng vuốt ve, hành vi phi thường phóng dãng. Ta ra được hần là Thập Vương gia thường thường lui tới vương phủ, là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Tứ Vương gia.

Trong lúc ta đang còn giá hần, hần hướng ta hứng thú cười, không biết sao lại làm cho ta đánh cái rùng mình, rất nhanh cúi đầu.

Tứ Vương gia không để ý tới Thập Vương gia trêu đùa, làm như mất hứng nói: “Thập Đệ, ngươi như thế nào lại mang luyện đồng đến? Thật không biết nặng nhẹ.”

Một câu nói ra khiến tiểu hài tử trong lòng ngực Thập Vương gia trong bị dọa sợ run cả người, ta cũng không tránh khỏi một trận chột dạ. Tuy rằng tuổi của ta đã không thể kêu là luyện đồng, kỳ thật tác dụng còn không phải cùng luyện đồng tương tự sao, cũng phải ngoan ngoãn mở hai chân cho Vương gia muốn làm gì thì làm.

Trong lòng một trận bị ai, cũng không có nghe những lời tiếp theo mà Vương gia nói. Tới lúc phục hồi tinh

thần lại khi, phát hiện luyến sủng Thập Vương gia ôm trong lòng đang ngực khóc đến lê hoa đái vũ, còn Thập Vương gia thì ôn ngôn an ủi, luôn miệng bảo bối giống như là cố ý kêu cho Tứ Vương gia nghe.

Tứ Vương gia cũng không tái đề ý tới tiểu đệ ngày thường kiêu căng làm bấy này nữa, ngược lại đối với người ngồi đối diện ở gần cửa sổ thì nói: “Thất đệ, người như thế nào không nói lời nào?”

Ta cũng nghiêng đầu nhìn, mới phát hiện nguyên lai bên cửa sổ cũng có một người đang ngồi, trường bào trắng thuần cơ hồ cùng bức màn tung bay hòa hợp nhất thể. Về mặt thần nhiên, khí chất ôn hòa, vừa không lạnh như băng giống Tứ Vương gia, cũng không giống Thập Vương gia anh minh tươi đẹp, khuôn mặt tuấn tú mang theo một cổ hương khí trí thức nồng đậm, ngồi ở chỗ kia giống như cùng gió mát ngoài cửa sổ hòa hợp nhất thể, không có cảm giác mãnh liệt tồn tại, lại đồng dạng làm cho người ta không thể bỏ qua.

Hắn thần nhiên quét ta liếc mắt một cái, làm cho ta có một loại cảm giác tâm sự bị nhìn thấu. Hắn trên người phát ra ôn hòa quang mang, rồi lại khiến ta càng thêm truy đuổi thân ảnh hắn. Hắn tựa hồ cảm giác được ánh mắt của ta, đối với ta nhẹ nhàng cười, ta giống như đặt mình trong mùa xuân hoa hải, có một loại cảm giác như xuân phong quét vào mặt.

Ta xấu hổ quỳnh quang cúi đầu, trên mặt từng đợt nóng lên. Bỗng nhiên lại nghe đến Thập Vương gia trêu đùa: “Tứ ca, xem ra “Thiếp thân” Thị vệ của người bị Thất ca mê hoặc rồi? Mặt đỏ giống như cô nương a. Người người nói xem, bộ dáng hắn bình thường vậy mà lúc mặt đỏ lên cảm giác cũng liền thuận mắt hơn.”

Thập Vương gia nói rất cao hứng, ta lại nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Tứ Vương gia dùng cặp mắt lạnh như băng lãnh giống như hai thanh kiếm nhìn nhìn ta, sợ tới mức ta đại khí không dám suyễn, cứng còng thân mình tiếp tục làm pho tượng. Hôm nay này Thập Vương gia hình như không muốn tha cho ta mà.

Vương gia tránh ta một trận xong, lại chuyển hướng Thập Vương gia lạnh như băng nói: “Thập Đệ, người hôm nay là cố ý tìm đến Tứ ca để quậy sao?”

“Tiểu đệ nào dám? Tứ ca trừng liếc mắt một cái ta đều nhanh đông lạnh thành băng, sao còn dám tìm Tứ ca quậy chứ.” Thập Vương gia miệng nói xong không dám, lại ở dưới cái nhìn chăm chú lạnh ngắt của Tứ Vương gia lạnh cười tươi như hoa, ai mà tin cho được.

Tứ Vương gia luôn luôn yêu thương đệ đệ này, bình thường có không hài lòng cũng sẽ không thật sự phát hỏa trên người hắn, mặc hắn trêu đùa, hôm nay lại thật là có điểm động khí.

“Thập Đệ!” uy nghiêm khê quát một tiếng, quả nhiên Thập Vương gia vừa thấy Tứ Vương gia thật sự tức giận, vui cười mặt lập tức trầm xuống dưới, chu miệng quyết, một bộ “Ta là đang sinh khí”. Tứ Vương gia thở dài, nói: “Ta biết người ở vì chuyện của Viên Nhược Hàn mà giận Tứ ca, người xưa nay tâm địa kiên cường, khó được lại đưa hắn để ở trong lòng.”

Thập Vương gia nghe xong lời này, sắc mặt càng thêm khó coi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nguyên lai Tứ ca biết ta đem Nhược Hàn để ở trong lòng, vậy người lại vì sao lại đối đại với hắn tàn nhẫn như vậy?”

“Tứ ca lúc ấy bị Viên Nhược Hàn chọc giận khí hôn đầu, sau cũng biết chính mình làm có chút quá đáng. Ta đã phân phó người chiếu cố hắn thích đáng, người nếu muốn hắn, ta đem hắn cho người vậy.” Tứ Vương gia khó được nói chút nhuyển nói, Thập Vương gia cũng biết có chừng có mực. Hắn nhéo nhéo tiểu đồng trong ***g ngực, tự nhiên nói: “Quên đi, nếu hắn đã không còn sạch sẽ gì, ta cũng không muốn. Tứ ca tự mình lo liệu đi.”

Nghe xong những lời này của Thập Vương gia, ta ngậm hung hăng rùng mình, vốn tưởng rằng Thập Vương gia thích Viên thiếu gia, nếu có thể đem Viên thiếu gia về, cũng có thể bớt đi chút đau khổ. Xem ra Thập Vương gia này cũng là loại có mối nối cũ. Vương tôn công tử quả nhiên mỗi người đều tâm ngoan thủ lạt a.

Các huynh đệ còn nói chút chuyện phiếm, không lâu liền đều tự tan.

Trở lại vương phủ, buổi tối Tứ Vương gia liền lôi ta lên giường. Thời điểm sau hi làm xong, Tứ Vương gia nói với ta: “An phận một chút, nhận rõ thân phận của mình.” Ta lúc ấy mệt mỏi kiệt sức cũng không kịp nghĩ lại, liền mê man qua đi.

5. Chương 5: Thư tình

TÌNH

Một tháng qua, Vương gia luôn luôn hướng phòng ta mà đi tới, ta tuy rằng danh là thiếp thân thị vệ, nhưng thực tế từ sau khi ở Duyệt Tiên lâu trở về, Vương gia rất ít để ta theo hắn đi ra ngoài, chỉ là để cho ta ở thư phòng hầu hạ. Hiện tại ta cùng với thị thiếp luyện sủng không có gì khác nhau.

Một ngày nọ, Vương gia vừa bước ra khỏi cửa phòng, Đồng Quế sau lưng liền bưng nước ấm tiến vào. Vừa thấy ta ở trên giường hữu khí vô lực, khoe miệng lại hơi hơi gợi lên, hiển nhiên là ở trong lòng đang chê cười ta.

“Dậy, người đây là mỹ nhân tân thừa ơn mưa móc, ở trong này phần mảnh mai hử?” Chỉ biết cái miệng tức chết ta của nàng sẽ không phun ra được cái gì dễ nghe mà. Vừa mới bắt đầu còn tưởng nàng là người trầm mặc ít lời, ở chung lâu mới biết được, nàng chính là song mặt nhân. Đối người xa lạ nhiều lời khiếm dăng tặng, nói móc khởi người quen thì lại chính là tận hết sức lực, quả nhiên chủ nào tớ nấy a.

“Mỹ nhân? Mỹ nhân ở đâu?” Ta làm bộ như kinh ngạc bộ dáng, nhanh chóng từ trên giường đứng lên, ở khắp nơi xem xét xem xét, trở mình trở mình, cuối cùng mới đem ánh mắt dừng lại ở trên người Đồng Quế, cười nói: “Nha, nguyên lai mỹ nhân ở trong này a!” Đồng Quế mặt cười đến mức đỏ bừng, không biết là thẹn thùng hay là cười quá mức.

Tiếp nhận chậu rửa mặt trên tay Đồng Quế, phóng tới giá thượng tự mình rửa mặt. Đồng Quế đưa cho ta một cái khăn cho ta lau mặt, tiếp theo thì ấn ta lên ghế, cầm lược chải đầu. Ta không tự nhiên động thân mình, lúc bắt đầu vì bị thương mới để cho Đồng Quế hỗ trợ, hiện tại thân thể đã tốt lắm, Đồng Quế vẫn là kiên trì chải đầu cho ta, mỗi lần đều khiến ta đứng ngồi không yên. Nói lý ra cảm thấy được nàng nhất định là vì thấy bộ dáng đứng ngồi không yên của ta rất thú vị đây mà

Không để ý tới biểu tình thích thú của Đồng Quế, ta có điểm do dự hỏi: “Đồng Quế, người có biết Viên công tử hiện tại như thế nào không?”

“Viên công tử?” Đồng Quế nhất thời không phản ứng kịp.

“Chính là Viên Nhược Hàn công tử.”

“Nga, hửn nha. Lần trước bị Vương gia giáo huấn xong thì trở nên thành thật hơn, Vương gia trước đó không lâu đem hửn thu lại, ở tại Thu viện. Hiện tại cả ngày ngày ngốc ở trong sân.” Đồng Quế tự nhiên trả lời.

Đúng là vẫn khuất phục, đứa nhỏ quật cường kia. Từ lúc cảm thấy được hửn giống đệ đệ của ta trở đi, trong lòng liền không kiểm được chú ý tới hửn. Lúc trước vài lần nghĩ muốn hướng Vương gia hỏi thăm tin tức hửn, nhưng nhìn đến khuôn mặt băng hàn của Vương gia, ta liền mất đi dũng khí mở miệng. Ta chung quy là yếu đuối a!

Thấy ta nửa ngày không có mở miệng nói chuyện, Đồng Quế biết ta lại bắt đầu tự mình chán ghét mà vứt bỏ, trên tay dùng sức xả một chút tóc, đau đến ta nhe răng nhếch miệng: “Đồng Quế người muốn biến ta thành đầu hói hử?” Ta oán hận nói.

“A, đầu hói? Người hiện tại đã thực xấu, biến thành đầu hói chẳng phải là càng xấu?” Đồng Quế đùa cười nói, nàng nháo như vậy, buồn bực trong lòng ta lập tức liền tan thành mây khói.

Dùng quá cơm sáng, ta đi ra thư phòng làm việc. Đi ngang qua Thu viện, ta theo bản năng liếc mắt một cái. Biết thu trong viện có hai khóa lửa đỏ phong thụ, giống hai thanh đại hỏa ở cuối mùa thu dương quang tận tình thiêu đốt. Cánh cửa đóng chặt, nghe không được bên trong phát ra âm thanh gì.

Lúc tới thư phòng, Vương gia còn chưa có lại, nói vậy vẫn còn đang dùng điểm tâm đi. Cửa gác thị vệ là đồng hương của ta thêm đồng bọn Tiểu Hắc, ta có chút xấu hổ cúi đầu nhanh chóng đi qua, sợ hãi nhìn thấy khinh bỉ trong mắt Tiểu Hắc.

“Lâm... Người chờ một chút! “ lúc ta sắp tiến vào thư phòng , Tiểu Hắc do dự ta lại. Ta dừng lại, xoay người, có chút xấu hổ cười cười, “Ngô Mạnh, có việc sao?”Ngô Mạnh là đại danh của Tiểu Hắc, bình thường ta đều gọi hắn Tiểu Hắc, rất ít gọi đại danh.

Tiểu Hắc nhìn ta một hồi, trong mắt không có hèn mọn, mà chỉ có nhẹ nhõm lo lắng. Ánh mắt hắn làm cho lòng ta một trận khó chịu, trong lòng nhiệt nhiệt, đau đau. Tiểu Hắc từ trong lòng,ngực lấy ra một phong thơ đến, đưa cho ta, “Đây là ta trước đó vài ngày về nhà thăm người thân , Ngọc Dung muốn ta mang đưa cho người.”

Ta run rẩy tiếp nhận phong thư,thư tín trước kia làm cho ta tâm hoa nộ phóng hiện tại so với ngàn cân còn trọng.”Cám ơn!”Ta nói lời cảm tạ, xoay người, ở tiến vào thư phòng nháy mắt, nghe được hắn ở ta sau lưng nói: “Về sau vẫn gọi ta Tiểu Hắc đi.”Nước mắt phút chốc đọng lại ở hốc mắt...

Ta vừa mới tiến thư phòng không lâu, Vương gia tới đây, theo ở phía sau còn có Thập Vương gia.”Hải, tiểu thị vệ, vẫn khỏe a!”Thập Vương gia vừa vào cửa liền hướng ta hô to, khuôn mặt xinh đẹp cười đến cùng hoa giống nhau. Ta mặt đỏ lên, nhanh chóng cúi đầu, thật sự là không thói quen cùng những đại nhân vật này ở chung a.

Vương gia quét ta liếc mắt một cái nói: “Người trước đi ra ngoài đi.”Ta như được đại xá, nhấc chân liền đi ra ngoài, lại ở cửa bị Thập Vương gia ngăn cản.

“Đây là sao đây, không phải mới chỉ trêu hắn một câu thôi? Tứ ca sẽ không ắt hững chứ?”Thập Vương gia ngăn ở trước người ta, bất mãn hướng tứ Vương gia oán giận, “Chẳng qua là một tên tiểu nô tài mà thôi,mà còn là một tiểu nô tài bộ dạng xấu như vậy.”

Ta cúi đầu, nghe được Tứ Vương gia nói: “Người hắn là biết hai chúng ta hôm nay nói chuyện gì, đừng hồ nháo nữa .”Thập Vương gia nghe được ngữ khí của Tứ Vương gia có chút hờn giận, rốt cục không tình nguyện tránh ra một bên, miệng còn lẩm bẩm “Thực không thú vị “.

Nhanh chóng rời khỏi thư phòng, thuận tiện đóng cửa lại, xem ra Tứ Vương gia bọn họ hôm nay hẳn là nói chuyện gì cơ mật chuyện. Nhất thời không biết đi chỗ nào, liền ở trong sân đi dạo, tìm một phiến đá ngồi xuống, hiện tại thời gian còn sớm, trong viện cũng không có ai khác. Ta lấy thư tín buổi sáng tiểu Hắc đưa cho, do dự một lúc lâu mới thật cẩn thận mở ra, lọt vào trong tầm mắt chính là nét chữ thanh tú của Ngọc Dung .

“Thanh Vân ca:

Biệt lai vô dạng, vẫn bình an chứ!

Cách biệt nửa năm, thật là tưởng niệm, nguyện muốn làm mây bay có thể đến bên cạnh người. mong chờ tháng chạp đến mau để có thể cùng ca tương ngộ, từ nay về sau tư thủ cả đời, nội tâm mới hơi được an ủi.

Ngày trước Ngô đại ca có nói qua, Vân ca ở trong vương phủ gặp nhiều khó khăn, tiểu muội rất là lo lắng. Tiểu muội biết Vân ca chịu nhiều ủy khuất, hận không thể ở bên cạnh cùng chia sẻ với huynh. Nhưng đại trượng phu trên đời chỉ tại thiên hạ, sẽ sớm được báo đáp. Cổ nhân có câu, khổ này tâm chí, chỉ cần người gắng sức bền lòng, nhất định sẽ được kết quả mỹ mãn. Hi vọng Vân ca động tâm nhẫn tính, mặc kệ như thế nào, Ngọc Dung nhất định sẽ không cô phụ tình nghĩa của Vân ca.

Mong người sớm trở về!

Ngọc Dung tự “

Ngọc Dung là nữ nhân của lão sư dạy học trong thôn, ở thôn của chúng ta nữ nhân biết chữ không nhiều lắm, mà biết được nhiều chữ lại có thể viết đẹp như Ngọc Dung vậy liền càng hiếm. Ta cũng không biết có phải kiếp trước tích được phước đức gì, lại có thể được Ngọc Dung ưu ái. Trước kia ta vừa nát lại ngốc, hiện tại lại dơ bẩn không chịu nổi, không biết còn có thể xứng với nàng hay không. Xem những lời nàng viết trong thư, tất nhiênTiểu Hắc đã nói gì đó với nàng, không biết nàng đã biết nhiều ít. Nhưng là một câu ”Mặc kệ như thế nào, Ngọc Dung định sẽ không cô phụ tình nghĩa của Vân ca.” của nàng chính là hứa hẹn với ta. Trừng mắt nhìn những lời này, trước mắt ta dần dần mơ hồ, giống như nhìn thấy Ngọc Dung cười với ta. Trong lòng nhất thời cảm khái hàng vạn hàng nghìn, có người thê tử như thế, còn có thể cầu gì hơn? Hiện tại ... những thống khổ làm nhục này có là cái, chỉ cần chờ hai tháng khế ước đến kỳ, ta có thể về

nhà cùng Ngọc Dung đoàn tụ. Đến lúc đó là có thể quên hết thấy những gì xảy ra ở nơi này, một lần nữa bắt đầu lại.

Đang lúc ta cảm động rơi lệ, một bàn tay thân đến trước mặt ta, đem nhất phương tuyết trắng ti quyên (khăn tay) đưa cho ta. Ta kinh ngạc ngẩng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt ôn thuận như ngọc của Thất vương gia. Ta xấu hổ đứng dậy hành lễ, bị hắn thấy chính mình một đại nam nhân vụng trộm khóc, thật sự là rất mất mặt.

“Thư của người trong lòng sao?” Thất vương gia vẫn đang đem khăn lụa để ở trước mặt ta, ta sợ hãi tiếp nhận, cũng không dám thật sự dùng để lau mặt, chính là để trong lòng bàn tay. “ Là thư tín của người nhà.” Ta thật cẩn thận trả lời, trực giác không có thừa nhận.

Hắn nhìn ta có chút suy nghĩ gật đầu, sau đó hướng thư phòng đi đến. Lúc đi ngang qua ta, hắn thấp giọng nói: “Đừng cho Tứ ca biết chuyện của Ngọc Dung.” Ta nhất thời bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nguyên lai hắn đã đọc được thư tín của ta, quay đầu nhìn bóng dáng hắn, trắng thuần áo dài, tung bay tóc đen, tư thái tiên thiên. Cúi đầu nhìn thoáng qua khăn lụa trong tay , trong lòng có nhẹ nhẹ cảm động. Thất vương gia thật sự là một người rất ôn nhu!

Hàn

Cho dù không biết Thất vương gia vì sao cảnh cáo ta, trong tiềm thức ta lại tin cậy lời nói của hắn, thật cẩn thận đem thư tín bên người giấu hảo.

Sau khi Tứ Vương gia cùng Thất vương gia cùng Thập Vương gia mật đàm xong, ngày hôm sau, Vương gia liền thu xếp ly kinh. Nguyên lai là trước đó Giang Tây có nhất đạo phi đàn kết bè kết đảng, vào nhà cướp của, nhiễu loạn dân chúng Giang Tây nhạc thành thống khổ không chịu nổi. Quan phủ năm lần bảy lượt phái người bao vây tiêu trừ, lại bởi vì thủ lĩnh đám đạo phi thủ kia sự xảo hoạt, mỗi lần đều là bại trận lết về. Ba năm qua đều tiêu diệt không được, làm cho mặt mũi triều đình mất hết. Hoàng Thượng nổi cơn thịnh nộ, hạ lệnh điều tra Giang Tây tuần phủ quan viên, cuối cùng hạ chỉ mệnh lệnh thông minh tuyệt đỉnh mưu kế vẹn toàn Tứ Vương ra ra quân tiêu diệt, xem ra lần này là hạ quyết tâm muốn đem đàn đạo phi này tận gốc trừ bỏ.

Tuy rằng ta là thiếp thân thị vệ của Vương gia , lần này xuất môn Vương gia lại không có mang theo ta, chính là ở đêm trước khi đi, hung hăng chửi đập ta vài lần. Vương gia ở trên giường vẫn là tàn khóc, nhưng không ít ngôn ngữ như bình thường, cứ một hơi thì gọi ta ”Tiểu yêu tinh “ , “Tiểu *** hóa “, những lời nói ra cũng tục tĩu không chịu nổi, giống như là nếu vũ nhục ta càng nhiều, càng có thể làm cho hắn hưng phấn. Ta lúc mới bắt đầu nghe cảm thấy xấu hổ vô cùng, hận không thể lập tức đâm đầu chết. Tuy rằng hiện tại đã chậm rãi thành thói quen, nhưng vẫn là nhịn không được mặt đỏ. Vương gia từng nói ta lúc mặt đỏ chính là rất dễ nhìn, bộ mặt vốn bình thường cũng trở nên mê người, cho nên càng thêm tận hết sức lực *** khiến trêu ta, khiến ta mặt đỏ như xuân hoa.

Ngày hôm sau lúc ta tỉnh lại, Vương gia sớm cũng đã xuất phát. Sau khi Vương gia đi rồi, thiếp thân thị vệ là ta đây lại càng nhàn rồi, mỗi ngày ở trong phòng cùng Đồng Quế đấu võ mồm, đấu võ mồm chán thì đọc sách. Từ sau khi ta thành thiếp thân thị vệ của Vương gia , ta cũng rất ít đi ra ngoài đi dạo. Thứ nhất chính là sợ chạm mặt huynh đệ trước kia, thứ hai là phức cảm tự ti quấy phá, cảm thấy được người dơ bẩn như ta đã không còn tư cách có thể sinh hoạt dưới ánh nắng mặt trời nữa.

Ở trong phòng ghen bốn ngày, Đồng Quế nhịn không được, ngày thứ năm mới sáng sớm liền túm ta đứng lên muốn ta đi ra ngoài phơi nắng, nói nếu không phơi nắng lông sẽ rụng. Vốn không nghĩ ra ngoài, chính là thấy Đồng Quế lại là phơi nắng chần, lại là sát cái bàn quét rác tổng vệ sinh, không muốn tiếp tục đứng ở trong phòng vương bận, vì thế liền vòng vo đi ra.

Thật sự không chỗ có thể đi, liền đến chòi nghỉ mát ở hoa viên tọa. Chờ đi tới mới phát hiện chòi nghỉ mát sớm đã có người. Đến gần vừa thấy, người đó chính là người mấy tháng rồi không có tái kiến Viên Nhược Hàn.

Ta do dự một chút, chậm rãi tiêu sái qua đi. Viên Nhược Hàn im lặng ngồi ở đình viện, hiện tại đã là cuối thu, hắn lại chỉ mặc nhất kiện nguyệt sắc áo dài, có vẻ thực đơn bạc. Hắn thoát nhìn gầy một ít, tóc đen

như mực buộc gọn gàng ở phía sau đầu, sắc mặt tái nhợt, nhìn không chút huyết sắc. Khi ta đi vào, phát hiện hắc con người chính trực suy nghĩ đang ngơ ngác nhìn phiến đất trống phía trước chời nghĩ mát. Hơn một tháng trước, chính là ở trong này, hắc bị vương phủ thị vệ tàn khốc cưỡng ***.

Ta đi đến bên người hắc, ngồi xuống. Mà hắc giống như không nhìn thấy ta, vẫn là ngơ ngác nhìn phiến đất trống kia. Ta lẳng lặng ngồi ở bên cạnh hắc, đồng dạng không nói được một lời.

Sáng sớm không khí tươi mát mà có lạnh liệt, ta ngồi một hồi liền cảm thấy có chút lạnh. Đang lúc ta hồi hận không có mặc thêm một chút áo ấm, Viên Nhược Hàn đột nhiên đứng lên, ta nghĩ hắc phải đi, ngẩng đầu vừa thấy, ánh mắt hắc đang mở thật to, thân mình hơi hơi phát run, giống như đã bị kinh hách đến mức sẽ lập tức ngã xuống.

Ta kinh ngạc nhìn theo ánh mắt hắc, phát hiện Vương Đạo Ba dẫn thêm vài thị vệ cùng hắc giao hảo đi ngang qua, trên mặt mang theo nụ cười không chút hảo ý.

Tính ra ta cũng có hơn một tháng không nhìn thấy hắc, ta sợ dĩ lưu lạc đến tình trạng như bây giờ, hắc cũng có quan hệ. Lúc trước nếu không phải hắc ác ý khai ra ta, ta cũng sẽ không bị bắt trước mặt mọi người tự an ủi, sẽ không bị Vương gia xâm phạm.

Đang lúc xuất thần, Vương Đạo Ba đã đi tới, đem ta cùng Viên Nhược Hàn vây ở bên trong.

“U, này không phải Lâm Thanh Vân huynh đệ sao? Đã lâu không thấy, huynh đệ chúng ta thật rất là nhớ người.” lời nói của Vương Đạo Ba lời tuy rằng có khách khí, biểu tình trên mặt lại thật là dữ tợn, vết sẹo trên mặt dưới nụ cười lại rung nhẹ lên, làm cho ta cảm thấy được ghê tởm.

“Không dám, tiểu đệ còn có việc, đi trước một bước.” Nhìn ra bọn họ không có ý tốt, ta không dám lưu lại, kéo Viên Nhược Hàn còn đang ngăn người quay đầu bước đi.

“Yêu, Vương gia không có trong phủ, Lâm thị vệ còn có chuyện gì phải làm. Chớ không phải là còn có chủ tử nào khác cần người hầu hạ?” Vương Đạo Ba ngắtta lại, hèn mọn nói.

Ta bị tức đến nói không nên lời, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn hắc. Nếu là trước kia ta có lẽ sẽ phản kích, hiện tại lại chỉ có thể tức giận giương mắt nhìn.

“Chắc chắn, trước kia quả thật không nhìn ra, Lâm huynh đệ có công phu hảo như vậy. Hiện tại toàn bộ vương phủ cao thấp ai chẳng biết người khiến Vương gia thần hồn điên đảo. Nếu không ngày nào đó người cũng cùng ca ca làm một lần, để cho ta cũng ném thử chút của tư vị thân mình của người là như thế nào mất hồn.” Hắc tiếp tục *** loạn nói.

Ta không thể nhịn được nữa, vừa nhắc chân đá vào hắc, không nghĩ tới hắc giống sớm có chuẩn bị vọt qua một bên, nâng thủ một quyền đánh vào bụng ta. Ta bất ngờ không kịp phòng, bị hắc đánh ngã xuống đất, kéo luôn Viên Nhược Hàn cũng té lăn trên đất, thân mình đơn bạc té cũng nặng hơn. Vương Đạo Ba lại đá ta một cước, hung ác nói: “Hai người các người đều là cá mè một lứa, một tên là bị ngàn nhân kỵ *** đáng ti tiện, một tên leo lên giường câu dẫn chủ tử, cũng không là cái thứ gì tốt.”

Nói xong, hắc sai sử đám huynh đệ đi lên cho đôi ta một chút quyền đấm cước đá, mới nghênh ngang mà đi. Ta miễn cưỡng đứng lên, trên người đau muốn chết. Cái đấm vương bát đê con, chuyên môn đá bụng cùng xương sườn, đánh cho ta dạ dày một trận phiến giang đảo hải – sóng cuộn biển gầm. Lúc Vương Đạo Ba sai người đánh ta, ta liền bổ nhào vào trên người Nhược Hàn, đem hắc hộ ở dưới thân, hắc là không bị thương. Ta gọi Viên Nhược Hàn vài tiếng hắc không đáp ứng, sợ tới mức ta chạy nhanh lên kiểm tra xem xét, hoàn hảo chỉ là hôn mê đi.

Ta nghỉ ngơi một hồi, thấy Viên Nhược Hàn còn không có tỉnh, cũng chậm cẩn thận đem hắc ôm lấy, không nghĩ tới hắc thân mình nhẹ như vậy, giống như ta vậy cũng có thể đem hắc dễ dàng nâng lên. Vốn nghĩ muốn đem hắc đưa về Thu viện, nhưng nhìn hắc vết thương đầy người lại hôn mê bất tỉnh, do dự một chút, liền đem hắc đưa đến Hi Xuân viện. Đứa nhỏ này hiển nhiên là sợ quá sợ hãi, lúc hắc nhìn đến Vương Đạo Ba liền sợ tới mức không thể động, lần này Vương Đạo Ba rõ ràng là tìm ta gây sự, hắc nếu chạy trước thì cũng không cùng ta ăn đòn như vậy.

Cười khổ một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Viên Nhược Hàn, trong lòng không khỏi có chút thương tiếc. Nếu đệ đệ của ta còn sống, hiện tại chắc cũng đã lớn như vậy...

6. Chương 6: Tái Kiến Viên Nhục Hàn

Cho dù không biết Thất vương gia vì sao cảnh cáo ta, trong tiềm thức ta lại tin cậy lời nói của hắn , thật cẩn thận đem thư tín bên người giấu hảo.

Sau khi Tứ Vương gia cùng Thất vương gia cùng Thập Vương gia mật đàm xong , ngày hôm sau, Vương gia liền thu xếp ly kinh . Nguyên lai là trước đó Giang Tây có nhất đạo phỉ đàn kết bè kết đảng, vào nhà cướp cửa, nhiễu loạn dân chúng Giang Tây nhạc thành thống khổ không chịu nổi. Quan phủ năm lần bảy lượt phái người bao vây tiêu trừ, lại bởi vì thủ lĩnh đám đạo phỉ thủ kia sự giảo hoạt, mỗi lần đều là bại trận lết về. Ba năm qua đều tiêu diệt không được , làm cho mặt mũi triều đình mất hết. Hoàng Thượng nổi cơn thịnh nộ , hạ lệnh điều tra Giang Tây tuần phủ quan viên , cuối cùng hạ chỉ mệnh lệnh thông minh tuyệt đỉnh mưu kế vẹn toàn Tứ Vương ra ra quân tiêu diệt , xem ra lần này là hạ quyết tâm muốn đem đàn đạo phỉ này tận gốc trừ bỏ.

Tuy rằng ta là thiếp thân thị vệ của Vương gia , lần này xuất môn Vương gia lại không có mang theo ta, chính là ở đêm trước khi đi, hung hăng chửi đập ta vài lần. Vương gia ở trên giường vẫn là tàn khóc, nhưng không ít ngôn ngữ như bình thường , cứ một hơi thì gọi ta “Tiểu yêu tinh “, “Tiểu dâm hóa “, những lời nói ra cũng tục tĩu không chịu nổi, giống như là nếu vũ nhục ta càng nhiều , càng có thể làm cho hắn hưng phấn. Ta lúc mới bắt đầu nghe cảm thấy xấu hổ vô cùng, hận không thể lập tức đâm đầu chết. Tuy rằng hiện tại đã chậm rãi thành thói quen , nhưng vẫn là nhịn không được mặt đỏ. Vương gia từng nói ta lúc mặt đỏ chính là rất dễ nhìn , bộ mặt vốn bình thường cũng trở nên mê người, cho nên càng thêm tận hết sức lực dâm khiêu trêu ta, khiến ta mặt đỏ như xuân hoa.

Ngày hôm sau lúc ta tỉnh lại , Vương gia sớm cũng đã xuất phát. Sau khi Vương gia đi rồi , thiếp thân thị vệ là ta đây lại càng nhàn rồi , mỗi ngày ở trong phòng cùng Đồng Quế đầu vô mồm, đầu vô mồm chán thì đọc sách . Từ sau khi ta thành thiếp thân thị vệ của Vương gia , ta cũng rất ít đi ra ngoài đi dạo. Thứ nhất chính là sợ chạm mặt huynh đệ trước kia , thứ hai là phức cảm tự ti quấy phá, cảm thấy được người dơ bẩn như ta đã không còn tư cách có thể sinh hoạt dưới ánh nắng mặt trời nữa .

Ở trong phòng ghen bốn ngày, Đồng Quế nhịn không được , ngày thứ năm mới sáng sớm liền túm ta đứng lên muốn ta đi ra ngoài phơi nắng, nói nếu không phơi nắng lông sẽ rụng . Vốn không nghĩ ra ngoài , chính là thấy Đồng Quế lại là phơi nắng chần, lại là sát cái bàn quét rác tổng vệ sinh, không muốn tiếp tục đứng ở trong phòng vương bận, vì thế liền vòng vo đi ra.

Thật sự không chỗ có thể đi, liền đến chòi nghỉ mát ở hoa viên tọa. Chờ đi tới mới phát hiện chòi nghỉ mát sớm đã có người. Đến gần vừa thấy, người đó chính là người mấy tháng rồi không có tái kiến Viên Nhục Hàn .

Ta do dự một chút, chậm rãi tiêu sái qua đi. Viên Nhục Hàn im lặng ngồi ở đình viện , hiện tại đã là cuối thu , hắn lại chỉ mặc nhất kiện nguyệt sắc áo dài, có vẻ thực đơn bạc. Hắn thoát nhìn gầy một ít, tóc đen như mực buộc gọn gàng ở phía sau đầu , sắc mặt tái nhợt, nhìn không chút huyết sắc. Khi ta đi vào , phát hiện hắn con người chính trực suy nghĩ đang ngơ ngác nhìn phiến đất trống phía trước chòi nghỉ mát. Hơn một tháng trước , chính là ở trong này, hắn bị vương phủ thị vệ tàn khóc cưỡng dâm .

Ta đi đến bên người hắn, ngồi xuống. Mà hắn giống như không nhìn thấy ta , vẫn là ngơ ngác nhìn phiến đất trống kia . Ta lặng lẽ ngồi ở bên cạnh hắn , đồng dạng không nói được một lời.

Sáng sớm không khí tươi mát mà có lạnh冽, ta ngồi một hồi liền cảm thấy có chút lạnh. Đang lúc ta hỏi hắn không có mặc thêm một chút áo ấm , Viên Nhục Hàn đột nhiên đứng lên, ta nghĩ hắn phải đi , ngẩng đầu vừa thấy, ánh mắt hắn đang mở thật to , thân mình hơi hơi phát run, giống như đã bị kinh hách đến mức sẽ lập tức ngã xuống.

Ta kinh ngạc nhìn theo ánh mắt hắn , phát hiện Vương Đạo Ba dẫn thêm vài thị vệ cùng hắn giao hảo đi ngang qua , trên mặt mang theo nụ cười không chút hảo ý .

Tính ra ta cũng có hơn một tháng không nhìn thấy hắn , ta sở dĩ lưu lạc đến tình trạng như bây giờ , hắn cũng có quan hệ . Lúc trước nếu không phải hắn ác ý khai ra ta, ta cũng sẽ không bị bắt trước mặt mọi người tự an ủi, sẽ không bị Vương gia xâm phạm .

Đang lúc xuất thần, Vương Dao Ba đã đi tới, đem ta cùng Viên Nhược Hàn vây ở bên trong.

“U, này không phải Lâm Thanh Vân huynh đệ sao? Đã lâu không thấy, huynh đệ chúng ta thật rất là nhớ người.” lời nói của Vương Dao Ba lời tuy rằng có khách khí, biểu tình trên mặt lại thật là dữ tợn, vết sẹo trên mặt dưới nụ cười lại rung nhẹ lên, làm cho ta cảm thấy được ghê tởm.

“Không dám, tiểu đệ còn có việc, đi trước một bước.” Nhìn ra bọn họ không có ý tốt, ta không dám lưu lại, kéo Viên Nhược Hàn còn đang ngăn người quay đầu bước đi.

“Yêu, Vương gia không có trong phủ, Lâm thị vệ còn có chuyện gì phải làm. Chớ không phải là còn có chủ tử nào khác cần người hầu hạ?” Vương Dao Ba ngănta lại, hèn mọn nói.

Ta bị tức đến nói không nên lời, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn hắn. Nếu là trước kia ta có lẽ sẽ phản kích, hiện tại lại chỉ có thể tức giận giương mắt nhìn.

“Chắc chắn, trước kia quả thật không nhìn ra, Lâm huynh đệ có công phu hảo như vậy. Hiện tại toàn bộ vương phủ cao thấp ai chẳng biết người khiến Vương gia thần hồn điên đảo. Nếu không ngày nào đó người cũng cùng ca ca làm một lần, để cho ta cũng ném thử chút của tư vị thân mình của người là như thế nào mất hồn.” Hắn tiếp tục dâm loạn nói.

Ta không thể nhịn được nữa, vừa nhấc chân đá vào hắn, không nghĩ tới hắn giống sớm có chuẩn bị vọt qua một bên, nâng thủ một quyền đánh vào bụng ta. Ta bất ngờ không kịp phòng, bị hắn đánh ngã xuống đất, kéo luôn Viên Nhược Hàn cũng té lăn trên đất, thân mình đơn bạc té cũng nặng hơn. Vương Dao Ba lại đá ta một cước, hung ác nói: “Hai người các người đều là cá mè một lứa, một tên là bị ngàn nhân kỵ dâm đẳng tiện, một tên leo lên giường câu dẫn chủ tử, cũng không là cái thứ gì tốt.”

Nói xong, hắn sai sử đám huynh đệ đi lên cho đôi ta một chút quyền đấm cước đá, mới nghênh ngang mà đi. Ta miễn cưỡng đứng lên, trên người đau muốn chết. Cái đám vương bát đê con, chuyên môn đá bụng cùng xương sườn, đánh cho ta dạ dày một trận phiên giang đảo hải – sóng cuộn biển gầm. Lúc Vương Dao Ba sai người đánh ta, ta liền bổ nhào vào trên người Nhược Hàn, đem hắn hộ ở dưới thân, hắn là không bị thương. Ta gọi Viên Nhược Hàn vài tiếng hắn không đáp ứng, sợ tới mức ta chạy nhanh lên kiểm tra xem xét, hoàn hảo chỉ là hôn mê đi.

Ta nghỉ ngơi một hồi, thấy Viên Nhược Hàn còn không có tỉnh, cũng chậm cẩn thận đem hắn ôm lấy, không nghĩ tới hắn thân mình nhẹ như vậy, giống như ta vậy cũng có thể đem hắn dễ dàng nâng lên. Vốn nghĩ muốn đem hắn đưa về Thu viện, nhưng nhìn hắn vết thương đầy người lại hôn mê bất tỉnh, do dự một chút, liền đem hắn đưa đến Hi Xuân viện. Đứa nhỏ này hiển nhiên là quá sợ hãi, lúc hắn nhìn đến Vương Dao Ba liền sợ tới mức không thể động, lần này Vương Dao Ba rõ ràng là tìm ta gây sự, hắn nếu chạy trước thì cũng không cùng ta ăn đòn như vậy.

Cười khổ một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Viên Nhược Hàn, trong lòng không khỏi có chút thương tiếc. Nếu đệ đệ của ta còn sống, hiện tại chắc cũng đã lớn như vậy. . .

7. Chương 7: Lời Nói Của Đồng Quế

Khi ta cả người toàn là vết thương dẫn hôn mê Viên Nhược Hàn trở lại Hi Xuân viện, đã đem Đồng Quế dọa chết khiếp. Chờ nàng đem ta toàn thân kiểm tra rồi một lần, phát hiện ta chỉ là bị chút da thịt thương mới nhẹ nhàng thở ra.

Nàng một bên giúp ta xử lý vết thương trên người, một bên nghiêng rằng nghiêng lợi mắng vương đạo ba, “Thật sự là phản, bọn họ thể nhưng dám giương oai đến trên đầu chủ tử, chờ Vương gia đã trở lại, nhất định hội thật mạnh trách phạt bọn họ.”

“Đồng Quế, ta làm sao có thể là chủ tử a. Giống nhau chỉ là nô tài của Vương gia thôi, lại nói ta so với bọn hắn có hảo đi chút nào đâu? Bọn họ nói như thế nào cũng là đường đường chính chính vương phủ thị vệ, mà ta lại. . .” Ta cười khổ mà nói. Hiện tại ta là loại nô tài lấy sắc mị chủ, cho dù ta vốn không có tư sắc gì.

“Lâm Thanh Vân , nguyên lai trong lòng người là nghĩ như vậy , uổng phí Vương gia đối đãi người tốt như vậy .” Đồng Quế đột nhiên sinh khí, ném đi thuốc trị thương trong tay , chĩa vào mũi ta nói .

Ta bị nàng mắng, không phản ứng lại đây, “Đồng Quế , người làm sao vậy? Ta nói sai cái gì ?”

“Người cũng không ngẫm lại, ngày thường Vương gia đối đãi người như thế nào . Ta vốn là nha hoàn bên người Vương gia , chưa từng hầu hạ quá chủ tử thứ hai , từ su khi Vương gia dửng dưng hạnh người , liền đem ta cấp cho người. Người xem kĩ trong vương phủ, có thị vệ nào có tiểu viện riêng cùng nha hoàn hầu hạ?” Đồng Quế tức giận nói.

“Chính là, Vương gia cho tới bây giờ cũng chỉ là đem ta làm. . . Làm. . .” nữ nhân mà thôi. Nghĩ đến ta đường đường thất thước nam nhi bị Vương gia đặt ở dưới thân, còn phải giống kỹ nữ trần trọc rên rỉ , hết sức nhục cười.

“Người muốn nói Vương gia đem người trở thành nữ nhân đúng hay không?” Đồng Quế nhất ngữ trung , không lưu tình mặt nói: “Ta hầu hạ Vương gia nhiều năm như vậy , còn cho tới bây giờ không gặp Vương gia đối người khác để bụng quá. Vương gia là cường bức người, sau đó cũng có thể bạc đãi người không phải sao ? Vương gia trực tiếp đem Viên Nhược Hàn thu dưỡng , lại thăng người làm thiếp thân thị vệ, này đã cho người lưu chừng mặt mũi không phải sao ?”

Đồng Quế nói ta á khẩu không trả lời được, ta không rõ, nữ nhân này lúc trước còn đôi với hoàn cảnh của ta đồng tình như thế nào đột nhiên thay đổi, cấp Vương gia làm thuyết khách, luôn mồm phê phán ta.

Đồng Quế mắng xong , giống như trong lòng thoải mái hơn , lại nhặt lên thuốc trị thương tiếp tục xoa loạn xạ . Ta ngây người một trận , mới lúng ta lúng túng hỏi: “Đồng Quế , người vừa mới bắt đầu cũng là nghĩ như vậy sao?”

Đồng Quế không nói gì, trên tay động tác cũng không đình. Khi ta nghĩ đến chính mình sẽ không nhận được trả lời , Đồng Quế mở miệng nói: “Ta hầu hạ Vương gia hơn mười năm, cũng biết chủ tử là một kẻ lãnh khốc . Vừa mới bắt đầu ta cũng cảm thấy tội nghiệp người, nghĩ đến Vương gia đối với người chính là nhất thời hứng khởi, không lâu liền chán . Chính là không nghĩ tới Vương gia đối với người lại lưu tâm như vậy , cho người suy nghĩ chu toàn . Thời gian người ở vương phủ cũng không ngắn, đại khái cũng biết thái độ của Vương gia đối với luyện sủng thị thiếp , Vương gia sủng nhân nào có ai vượt qua một tháng ? Chính là hoa khôi Di Tình viện cũng được Vương gia một tháng sủng ái, lúc sau đã bị đưa trở về . Một kẻ vô mới vô mạo giống như người mà có thể khiến cho Vương gia sủng ái lâu như vậy chính là lần đầu tiên .”

Đồng Quế xử lý xong vết thương cho ta , liền đi xem xét Viên Nhược Hàn . Lưu ta một người trợn mắt há hốc mồm nghĩ đến lời nói cuối cùng của nàng , “Tiểu lâm, Vương gia có thể có điểm thích người .”

Vương gia thích ta sao? Lòng ta không có đáp án. Từ thời khắc bị hấn chiếm đoạt thân mình trở đi , ta liền vấp vào một loại tự ti tình tự . Thế cho nên những chuyện xảy ra bên cạnh cũng không có chú ý. Vương gia trừ lần đầu tiên đối với ta thô bạo trở đi, về sau ở trên giường đối ta rất ôn nhu, chưa từng có tái lộng thương ta. Vương gia là một người cực đoan có mới nới cũ , thường thường không đến một tháng liền chán ghét, một khi chán ghét sẽ không lưu tình chút nào đem người tiễn bước, cũng không lưu luyến. Vương gia vẫn không có cưới thê , cho nên nội viện vương phủ phần lớn thời điểm đều là trống không. Hiện tại chỉ có Hi Xuân viện cùng Thu viện có ta cùng Nhược Hàn , Hà Hạ viện cùng Tuyết Đông viện còn vẫn trống không.

Tứ Vương gia mặc dù đứng hàng thứ tư trong các vị hoàng tử của Hoàng Thượng , nhưng chính là là quyền lợi lớn nhất cùng mưu kế sâu nhất . Đương kim hoàng thượng cộng dục có mười con ,hai hoàng tử đứng hàng thứ lớn nhất đã tạ thế ,tam Vương gia Nam Cung Khang so với Tứ Vương gia lớn một tháng , thái độ làm người rất là yếu đuối, không chịu nổi trọng dụng. Đứng hàng thứ ngũ, lục, bát, cửu chính là tứ vị công chúa, ngũ công chúa đã gả cho Bắc Trung quốc quốc quân, lục công chúa gả cho đương triều Tể tướng Thạch Trung Thiên đại công tử Thạch Vũ, cuộc sống cũng coi như mỹ mãn. Bát công chúa và cửu công chúa còn chưa cập kê, thượng khuê nữ. Thất vương gia Nam Cung Thanh , Thập Vương gia Nam Cung Húc cùng tứ Vương gia luôn luôn giao hảo. Bởi vậy tuy rằng Hoàng Thượng chưa lập thái tử, khả tất cả mọi người đã muốn nhận định tương lai ngôi vị hoàng đế chính là của Tứ Vương gia.

Ở trong triều, Tứ Vương gia cơ hồ là một tay che trời, đặc biệt hai năm gần đây quyền thế của Vương gia

càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng độc đoán. Trong triều một ít cự thần sợ hãi Tứ Vương gia quyền thế ngập trời, lo sợ Tứ Vương gia không có lòng thần phục, cho nên bắt đầu sưu tập chứng cứ, buộc tội Vương gia, ý đồ kiềm chế thế lực của Vương gia phát triển. Tứ Vương gia là một kẻ lãnh khốc vô tình, đối với kẻ uy hiếp đến sẽ không buông tha, phụ thân của Viên Nhược Hàn Viên Lập Nghiệp chính là một trong số đó, không chỉ khiến mình mang họa sát thân, con trai độc nhất đã ở trong tay Tứ Vương gia nhận hết tra tấn.

Nghĩ đến sở tác sở vi của Tứ Vương gia, ta không khỏi cảm thấy phía sau lưng lạnh ngắt. Một con người lãnh khốc vô tình như vậy cũng sẽ thích người khác sao? Bị người như vậy thích thượng không biết là hạnh hay là bất hạnh đây?

Càng nghĩ càng cảm thấy bất an, nghĩ đến Ngọc Dung ở quê hương chờ ta, nghĩ đến Thất vương gia cảnh cáo, lòng ta loạn một đoàn, không có gì rõ ràng. Ta hiện tại chỉ hy vọng có thể mau ly khai vương phủ, trở lại bên cạnh Ngọc Dung. Đồng Quế nói nhiều như vậy cũng không có làm cho ta cảm động, ngược lại làm cho ta lần cảm thấy nguy hiểm, nói vậy chắc cũng là năng thật cũng không ngờ đi.

8. Chương 8: Đệ Đệ Nhược Hàn (1)

Đang lúc ta miên man suy nghĩ, Đồng Quế đột nhiên gọi ta: “Công tử, Viên công tử tỉnh.”

Ta đứng dậy đi vào trước giường, Viên Nhược Hàn lui ở trong góc, con mắt mở to nhìn Đồng Quế, bên trong sẫm tập mê mang cùng sợ hãi. Đồng Quế tay cầm thuốc trị thương đứng ở trước giường, bộ dáng có điểm không biết làm sao, xem ra là Đồng Quế đang lúc thượng dược cho hắn thì hắn tỉnh lại, lúc sau liền lui đến góc giường đi. Nhìn thấy bộ dáng hắn một bộ phòng bị như vậy, lòng ta lại dâng lên một cỗ thương tiếc.

Tiếp nhận thuốc trị thương trong tay Đồng Quế, ta bảo Đồng Quế lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có ta cùng hắn hai người. Ta thử thăm dò hướng hắn đến gần rồi một chút, hắn vẫn đang đối ta có phòng bị, ta hướng hắn triển khai một cái ôn hòa tươi cười, dùng thanh âm hồng đĩa nhỏ nhẹ nhàng nói: “Viên công tử, người bị thương, để ta thượng dược cho người đi.”

Có lẽ là cảm nhận được thiện ý của ta, khi ta đem dược đồ ở trên người hắn, hắn chính là nhẹ nhàng run vài cái, cũng không có né tránh. Nhưng là trong toàn bộ quá trình, thân mình hắn vẫn là cứng ngắc, hiển nhiên sự kiện kia còn ở trong lòng hắn lưu lại bóng ma.

Chờ ta thượng dược cho hắn xong, Đồng Quế vừa lúc bưng một ít thức ăn tiến vào. Hai chén chè hạt sen, mấy điệp ăn sáng, nhìn qua thật là khai vị. Đồng Quế tiến vào, Nhược Hàn lập tức lại lùi về góc giường, muốn cho hắn ăn cơm hắn cũng không chịu đi ra.

“Thật sự là ta không ăn hắn, hắn vì cái gì lại sợ ta?” Đồng Quế oán giận đem thức ăn đặt ở trên bàn cơm, liền sẵn sàng lui đi ra ngoài. Ta đem Viên Nhược Hàn từ góc giường kéo đi ra, đem hắn ấn đến trước bàn cơm, đem chén cháo nhéo vào trong tay hắn, sau đó sẽ không xen vào nữa, lặng lẽ bắt đầu ăn cơm. Chờ ta ăn một nửa, Viên Nhược Hàn mới bắt đầu dùng cái miệng nhỏ ăn, một chút thanh âm cũng không có. Quả nhiên không hổ là con nhà giàu, nhất cử nhất động đều lộ ra giáo dưỡng.

Cơm nước xong, Đồng Quế muốn đem Viên Nhược Hàn đuổi về Thu viện, ta thấy bộ dáng hắn sợ hãi rụt rề, cản lại Đồng Quế, tự mình đem hắn đưa về Thu viện. Ở trên đường, Viên Nhược Hàn cúi đầu đi theo ta, cũng không nói gì, ta tự cố tự nói: “Viên công tử về sau tận lực ít xuất ra khỏi viện tử, nếu không Vương gia lại tìm người gây khó dễ. Người nếu không chê phiền, đã kêu ta một tiếng đại ca, ta về sau nhất định hội đem người đối đãi như thân huynh đệ che chở cho người.”

9. Chương 9: Đệ Đệ Nhược Hàn(2)

Sáng sớm hôm sau, ta rời giường rửa mặt xong, bắt đầu ăn điểm tâm. Mới vừa ăn hai khẩu, ta nghĩ đến một việc: Viên Nhược Hàn như thế nào ngày hôm qua lại đến chòi nghỉ mát, sẽ không là hắn mỗi ngày đều đi đến đó đi? Nhất nghĩ vậy, ta cũng ăn nhanh hơn chút, nhắc chân liền hướng hoa viên đi đến. Tới chòi

ngủ mát, quả nhiên, Viên Nhượng Hàn tựa như cái đầu gỗ ngồi ở vị trí ngày hôm qua , hai mắt thẳng tắp ngẩn người.

Ta trong lòng một trận hỏa khởi, tiểu tử này sẽ không mỗi ngày buổi sáng đều đến nơi đây ngồi đi. Tiến lên kéo Viên Nhượng Hàn hướng Hi Xuân viện , Viên Nhượng Hàn ngoan ngoãn để ta lôi kéo đi, giống như búp bê nghe lời .

“Ta nói công tử như thế nào đang ăn cơm lại bỏ chạy , nguyên lai là trong lòng nhớ thương người ta .”Vừa mới vào viện, chợt nghe đến châm chọc thanh âm của Đồng Quế .

“Người đừng nghĩ vậy , ta đem hắc coi như đệ đệ. Hắc trở thành như vậy , người liền không thấy là hắc đáng thương?”Từ sau khi nghe xong những lời nói của Đồng Quế , ta cũng không dám cùng nàng đấu võ mồm , trong lòng nhận định nàng là do Vương gia phái tới giám thị ta.

Đồng Quế bửu môi không để ý tới ta, không tình nguyện ở trên bàn thêm một cái chén , nhìn Viên Nhượng Hàn mắt khẩn trương, xoay người liền đi ra ngoài. Đi tới cửa, Đồng Quế ngừng một chút, có điểm không cam lòng nói: “Ta ngày hôm qua nói với người nói những lời đó , kia là bởi vì ta không xem người như ngoại nhân, khả không nghĩ tới người lại xem ta xa lạ . Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới muốn hại người, người không cần đề phòng ta. Chỉ cần người không làm chuyện có lỗi với Vương gia , ta sẽ không nói lung tung .”Đồng Quế nói xong bỏ chạy đi ra ngoài.

Ta thở dài, giúp Viên Nhượng Hàn thịnh cơm. Ta có thể nói như thế nào, trong lòng có quỷ chính là ta.

Về sau, mỗi ngày buổi sáng ta đều đã đem Viên Nhượng Hàn từ hoa viên chòi nghỉ mát kéo đến Hi Xuân viện ăn cơm. Cho dù Viên Nhượng Hàn chưa từng có mở miệng kêu ta ca ca , thậm chí chưa từng cùng ta nói gì , ta thật là chân chính thương hắc như đệ đệ . Có Viên Nhượng Hàn làm bạn, ngày cũng trở nên không quá nhàm chán . Nhượng Hàn sợ người lạ nhân, phần lớn thời gian ta đều bồi hắc ở trong phòng. Viên Nhượng Hàn có khi ngồi đọc sách , nhưng đại đa số thời gian đều là ngẩn người, cùng chúng ta ở chung lâu như vậy , Đồng Quế cũng không còn tái bài xích hắc .

Trong khoảng thời gian Vương gia không ở , rất ít có quan viên triều đình đến. Nhưng thật ra có hai lần tái kiến Thất vương gia cùng Thập Vương gia đến thư phòng Vương gia lấy đồ vật này nọ. Thập Vương gia vẫn như thường lệ cười cợt ta một phen, cao hứng thưởng thức bộ dáng mặt đỏ tai hồng của ta . Thất vương gia có khi cũng sẽ xem Thập Vương gia đùa ta, nhưng những lúc Thập Vương gia hơi có cử chỉ quá phận, sẽ bị hắc ngăn cản. Bởi vì Thất vương gia luôn đi cùng Thập Vương gia, ta cũng không có cơ hội trả lại khăn tay cho hắc, chuyện này khiến ta cảm thấy có chút không thoải mái

10. Chương 10: Điều Tra

“Công tử, ngồi dậy ăn chút cơm đi!”

Ta cố sức mở to mắt, lại bị ánh dương quang chói lóa làm cho lập tức khép lại. Nhắm mắt tập trung một lát , mới tiếp tục mở ra . Tứ chi bủn rủn vô lực cùng cánh tay đau âm ỉ làm cho ý thức của ta nhanh chóng trở lại . Ta nhìn quanh đánh giá một chút, Vương gia không có ở trong phòng.

“Không cần phải tìm , Vương gia sáng sớm liền vào triều rồi . Vương gia trước khi đi còn dặn ta đừng gọi người, cho người ngủ thêm một chút .”Đồng Quế có chút buồn cười nhìn bộ dáng nhìn quanh quất tìm kiếm của ta , trên gheo nói.

Ta xấu hổ cười cười, miễn cưỡng đứng dậy . Đồng Quế lập tức ân cần đem gối đầu kê vào sau lưng ta , để ta ngồi dựa vào trên giường.

“Hiện tại là lúc nào rồi ?”Ta hỏi.

“Bây giờ đã là quá trưa , ta nếu không kêu người dậy , thì người ngay cả cơm chiều cũng không ăn.”Đồng Quế đem cơm trưa đặt ở bên giường, tình cảnh quen thuộc này làm ta nhớ lại lần đầu bị Vương Gia chiếm giữ . Aizz, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh. . . [-ss]

Ném qua cơm trưa,cuối cùng khí lực cũng được khôi phục chút đỉnh. Ta mặc Đồng Quế ngăn cản mà leo xuống giường, vừa bước ra khỏi cửa phòng liền thấy, quả nhiên thái dương đã muốn tây tà .

Ta ở trong sân ngơ ngác ngồi trong chốc lát, luôn cảm thấy được hôm nay như là đã quên chuyện gì. Suy nghĩ sau một lúc lâu mới nhớ tới đến, nguyên lai hôm nay không nhìn thấy Nhược Hàn.

“Đồng Quế , hôm nay Nhược Hàn có ở lại đây không?”

“Không lại đây !” Đồng Quế trả lời cứng nhắc.

“Tiểu tử này mỗi ngày đều qua đây, hôm nay sẽ không xảy ra chuyện gì chứ ?” Ta âm thầm nói , lo lắng nghĩ tới nghĩ lui, ta quyết định đi Thu viện xem một chút.

Ta đứng lên chuẩn bị xuất môn, Đồng Quế lại đứng chặn lại:”Công tử, Vương gia phân phó ngài hôm nay phải hảo hảo nghỉ ngơi, không nên đi ra ngoài .”

“Ta đi xem Nhược Hàn , một hồi sẽ trở lại.”Ta có chút mất kiên nhẫn nói. Đồng Quế gần đây vẫn đối với ta quẩn đong quẩn tây, đặc biệt là lúc ta cùng Nhược Hàn ở cùng một chỗ , nàng liền ở bên cạnh nhìn giống như là đang giám thị.

“Công tử, ý ta nói, Vương gia hiện tại đã hồi phủ ,công tử cùng Nhược Hàn công tử không nên thân mật vẫn là tốt hơn .”Đồng Quế vẫn không có ý tránh đường .

“Vì cái gì? Ta chỉ xem hán như đệ đệ thôi mà .”Ta khó hiểu nhìn nàng.

“Công tử nghĩ như vậy không có nghĩa là người khác cũng cho là như vậy, vạn nhất Vương gia hiểu lầm , có thể sẽ hại đến Nhược Hàn công tử.”Đồng Quế thẳng thừng nói . Ta cùng với nàng đối diện thật lâu sau,cuối cùng cũng bại trận . Hành động của Vương gia đêm qua đã làm cho ta không thể không thừa nhận lời nói của Đồng Quế là chính xác .

Ta nặng nề xoay người trở lại trong phòng, trong lòng tính toán nếu quá hai ngày Nhược Hàn vẫn không tới tìm ta, ta sẽ đi qua tìm hán. Hơn một tháng ở chung, ta đã không thể bỏ rơi tiểu đệ đệ Nhược Hàn này được .

Buổi tối Vương gia không có hồi phủ, nói là Hoàng Thượng vì chúc mừng Vương gia đắc thắng trở về, đặc biệt vì Vương gia mà làm khánh công yến.

Ngày hôm sau ta tỉnh dậy thật sớm, ngày hôm qua đã ngủ nhiều lắm, hôm nay thể nhưng lại ngủ không được . Ở trên giường lăn qua lộn lại hết một canh giờ, trong đầu ta như ong ong kêu loạn xạ như tổ ong vô vẽ . Một hồi nghĩ đến tình cảnh của Ngọc Dung vẫn đang chờ ta ở thôn nhỏ , một hồi nghĩ đến bộ dáng của Viên Nhược Hàn ngẩn người nhìn chăm chăm hoa viên , một hồi lại nghĩ tới tình cảnh đèn đỏ Vương gia bức ta phải nhận là nhớ hán , bất tri bất giác ta đã toàn thân toát mồ hôi lạnh. Ngày mới tờ mờ sáng , ta liền nằm không được nữa . Rời giường, mặc quần áo, ráng không kinh động Đồng Quế đang còn ngủ say ở cách vách , ta lặng lẽ ra sân.

Ta ở hoa viên cho tới lúc trời chuyển hừng đông, bất tri bất giác lại đưa chân dạo tới Thu viện . Ta ở bên ngoài do dự trong chốc lát, vẫn là nhịn không được ý muốn nhìn thấy Nhược Hàn .

Ta gõ cửa một lúc lâu, lại không thấy ai ra mở cửa, thân thủ đẩy một chút thì cánh cửa cứ thế tự mở ra .

Ta nhấc chân đi vào, không khỏi có chút giật mình. Trên mặt đất tích tụ một tầng lá cây thật dày , giống như thật lâu không có người quét dọn . Phong thụ đã muốn rụng hết lá cây , những nhánh cây trụi lủi gượng sức vươn lên , dường như hận không thể đâm thẳng bầu trời . Rõ ràng là kết cấu cùng Hi xuân viện là giống nhau , lại hoang vắng không có một tia nhân khí.

“Nhược Hàn , người ở trong phòng sao?”Ta ở cửa gọi vào , nhưng không có tiếng trả lời. Một tia bất an hiện lên trong lòng, ta phá khai cánh cửa vọt đi vào.

Trong phòng tối om , trừ bỏ cái bàn giường ở ngoài không có bài trí dư thừa gì . Trong phòng không đất chậu than giống phòng ta nên có chút âm lạnh. Ta đi tới trước giường, nhìn đến Nhược Hàn đang ngủ ở trên giường, trong lòng mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Nhược Hàn giống con mèo nhỏ , cơ hồ đem thân mình cuộn thành vòng tròn, hai tay ôm trước ngực. Đến gần một chút mới để ý thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hán có chút ửng đỏ, chau mày , hô hấp cũng có chút dồn dập.

“Nhược Hàn , Nhược Hàn tỉnh tỉnh!”Ta lay động hẳn, nhưng Nhược Hàn lại không chịu tỉnh lại . Ta nghi hoặc đưa tay sờ lên trán hẳn , quả nhiên, trán Nhược Hàn nóng đến dọa người . Nhược Hàn đã nóng đến mức thần trí mơ hồ , môi hé ra nhất hấp, tựa hồ như muốn nói cái gì nữa? Ta ghé lỗ tai đến gần , mơ mơ hồ hồ nghe rõ Nhược Hàn đang kêu “Đại ca “.

Sống mũi ta có chút vị chua xót, suýt nữa rơi lệ . Nhược Hàn chưa từng kêu ta là đại ca , không nghĩ tới trong lòng hẳn sớm cũng đã nhận định ta là đại ca của hẳn .

Bộ dáng suy yếu của Nhược Hàn lúc này làm cho ta nghĩ đến tình cảnh đệ đệ ta bị phong hàn mà chết năm đó , cố gắng không nghĩ thêm nữa , ta giúp Nhược Hàn mặc quần áo, khoác lên ngoại bào cho hẳn rồi ôm ra ngoài . Hiện tại chuyện tối trọng yếu là phải tìm thấy thuốc cho Nhược Hàn .

Ta ôm Nhược Hàn vừa mới đi tới cửa, lại bị bảo vệ cửa ngăn cản.

“Lâm thị vệ, Vương gia phân phó không có lệnh của hẳn , người không thể tùy tiện ra khỏi vương phủ.” Bảo vệ này có chút quen mặt với ta , khách khí nói.

“Phiền toái dần xếp một chút, Viên công tử nhiễm phong hàn, hiện tại đã hôn mê, nếu không khám thấy thuốc thì sẽ rất nguy hiểm .”Ta khép nép cầu xin.

Bảo vệ cửa nhìn Nhược Hàn hơi thở suy yếu nằm trong lòng ngực ta , ánh mắt có chút do dự. Ta thấy có khả năng , vội vàng nói: “Viên công tử tốt xấu cũng là người được Vương gia sủng ái , vạn nhất có chuyện không hay xảy ra, Vương gia trách tội xuống dưới chúng ta ai cũng kham không nổi. Ngài mau dần xếp một chút đi!”

Thị vệ rõ ràng có chút mềm lòng , đang lúc ta nghĩ hẳn sắp sửa cho ta đi , hẳn lại đột nhiên hướng ta quỳ xuống, ta hoảng sợ, đang muốn mở miệng nói , lại nghe hẳn cung kính nói: “Khấu kiến Vương gia.”

Ta lập tức giật mình hoảng sợ, gian nan xoay người, quả nhiên thấy khuôn mặt lạnh băng của Vương gia đang đứng ngay sau lưng ta , Đồng Quế đứng sau Vương gia , vẻ mặt khấn trương lại bất đắc dĩ nhìn ta.

“Bái kiến Vương gia!” Ta hai đầu gối quỳ xuống, không nhìn thấy ám chỉ của Đồng Quế , vẫn tiếp tục đem Nhược Hàn ôm vào trong ngực.

“Vân nhi hiện giờ người muốn đi đâu ?”

Thanh âm lạnh như băng của Vương gia vang lên, ta cả người phát run, không biết là đông lạnh hay là đang sợ tới mức phát run . Ta cường tự trấn định, tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh nói lại : “Bẩm báo Vương gia, thuộc hạ phát hiện Viên công tử nhiễm phong hàn, sinh mệnh kham ưu, cho nên muốn mang Viên công tử đi tìm thầy thuốc.”

“Nga, lại nói tiếp, Hàn nhi là luyện đồng của ta . Hàn nhi bị bệnh, Vân nhi như thế nào không nói trước với ta một tiếng , ân?”

“Thuộc hạ do tình thế cấp bách nhất thời sơ sót, thỉnh Vương gia trách phạt.”Ngữ khí Vương gia tuy rằng thoải mái, nhưng ta lại thấy kinh hồn táng đảm.

“Ta thương người còn không kịp, như thế nào lại trách phạt người mà. Người tới, đem Nhược Hàn công tử đuổi về Thu viện, đi thỉnh thầy thuốc tới chỗ hẳn xem bệnh.”

Theo phân phó của Vương gia ,có người tiến đến mang Nhược Hàn ở trong lòng ngực ta ôm đi . Ta như trước quỳ trên mặt đất, không dám đứng dậy.

“Đứng lên đi, hôm nay người theo ta đến thư phòng làm công việc .”Vương gia thần nhiên phân phó . Ta cảm thấy kỳ quái , Vương gia vì sao nhẹ nhàng như vậy đã bỏ qua ta, chợt nghe đến hẳn nói tiếp : “Quản gia, người phái người đem phòng của Vân nhi phòng hảo hảo rửa sạch một chút, đừng lưu lại cái gì không nên có .”

Lòng ta đánh lộn bộp , nghĩ đến thư tín của Ngọc Dung ta giấu dưới gối cùng khăn tay chưa trả lại cho Thất Vương gia , nháy mắt cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

Ta phần nộ trùng mắt Đồng Quế, nhất định là nàng, nếu không Vương gia như thế nào lại kiểm tra phòng của ta . Đồng Quế có chút ủy khuất nhìn ta, giống như oan uổng lắm . Ta hất mặt ... , không hề nhìn nàng, đi theo Vương gia tới thư phòng.

Cả buổi sáng ,khấp lòng ta đều cảm thấy bất ổn , trong lòng âm thầm cầu nguyện thư tín của Ngọc Dung ngàn vạn lần không bị tìm thấy. Vương gia dường như không có việc gì nhìn công văn quan phủ, thỉnh thoảng liếc mắt qua ta một cái , ánh mắt lạnh như băng làm cho ta không dám nhìn thẳng.

Lúc trời đã gần tới giờ cơm trưa , quản gia lại tiến đến . Nhìn thấy hân trong tay đang cầm vật gì đó đưa lên , lòng ta chợt lạnh đi , nghĩ thầm , kì này là chết chắc rồi . .

11. Chương 11: Đánh Cuộc

Vương gia nghiêm mặt xem xong thư tín Ngọc Dung gửi ta , không nói một lời nào mà nhìn ta.

Quản gia đứng ở bên cạnh chờ Vương gia phân phó, Vương gia vẫn nhìn ta, ánh mắt lạnh như băng khiến ta có cảm giác tứ chi rã rời .

Lúc ánh mắt Vương gia vừa mới chuyển hướng nơi khác, ta mới nhẹ nhàng thở ra, chợt nhìn thấy Vương gia cầm lấy cái khăn lụa trắng toát đó, tâm can lập tức nhảy dựng lên , cổ họng chợt khô khốc .

Vương gia nghi hoặc đem khăn lụa triển khai, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc pha lẫn phần nộ . Ta đang muốn giải thích, Vương gia đột nhiên đem khăn lụa hung hăng ném vào mặt ta , không đau, nhưng lại làm cho ta nhin không được mà run rẩy.

“Không thấy đi ra a, Vân nhi của ta thật là lớn gan , hay là nam nữ thông gian !”Vương gia mỉa mai nói, mà ta tựa hồ có thể nghe được thanh âm thoảng như tổn hơi thừa lời của hắn .

“Vương gia, ta. . . Thuộc hạ không dám!”Ta lập tức quỳ rạp xuống đất .

“Không dám? Người thành thật khai ta , nữ tử viết thư này là người phương nào ? Chiếc khăn lụa này là của ai ?

“Bẩm báo Vương gia, khăn lụa này ...là Thất vương gia hôm đó trong phủ đánh rơi , thuộc hạ vô tình nhặt được , vẫn chưa có cơ hội trả lại cho thất vương gia. . .”Ta cẩn thận bịa đặt nói dối , hy vọng có thể lừa được Vương gia .”Về phần này nữ tử này , là ..là ..muội muội của thuộc hạ . . .”

Không đợi ta nói xong , Vương gia đột nhiên một cước đá ta trở mình trên mặt đất , “Cẩu nô tài, người cho là bốn vương là ngọc tử sao? Nói vài lời nói dối là nghĩ có thể lừa bốn vương đi , thật là lớn mật !”

Ta cố chịu đựng cơn đau đớn ở ngực , một bên đập đầu nói: “Thuộc hạ không dám, thỉnh Vương gia tha tội.”

“Người thành thật thật thật nói rõ ràng cho ta , nữ tử viết thư này là người phương nào ?”Vương gia nhất quyết không buông tha .

“Bẩm báo Vương gia, nàng chính là thê tử chưa xuất giá của thuộc hạ .”Ta chỉ có thể trả lời chi tiết. Vương gia trầm mặc một hồi, mới lạnh như băng nói: “Trước năm mới , người về nhà một chuyến.”

Ta ngẩng đầu, cơ hồ không thể tin vào tai mình , lúng ta lúng túng nói: “Vương gia... là nói phóng thuộc hạ về nhà sao?”

“Đúng vậy!”Vương gia bí hiểm nhìn ta.

“Cám ơn Vương gia! Cám ơn Vương gia!”Ta vô cùng vui vẻ đập đầu , lòng có một chút run rẩy . Là thật vậy chăng? Ta có thể về nhà .

“Chậm đã, trước đừng cám tạ ta.”Vương gia bỗng dưng nói, “Người về nhà còn có việc phải làm.”

“Vương gia cứ việc phân phó, tiểu nhân nhất định tận tâm hết sức, quyết không phụ sự trông cậy của Vương gia.”Ta không hề sợ hãi trả lời, nội tâm vốn đã bị niềm vui có thể về nhà che mờ đi lý trí , có chút lãng

làng. Một chút cũng không có chú ý tới biểu tình của Vương gia lúc nhìn thấy bộ dáng mừng như điên của ta thì càng thêm lạnh liệt .

“Người sau khi về nhà liền đem việc hôn nhân dẹp bỏ đi , sau đó quay về vương phủ tiếp tục làm người hầu.”Ngữ khí bình tĩnh mang theo hơi thở tàn khốc .

Ta bị lời nói của Vương gia kéo trở về thực tại , sững sờ sau một lúc lâu mới nói: “Vương gia là đang nói giỡn với thuộc hạ?”

“Bổn vương chưa bao giờ nói giỡn !”

“Vậy, Vương gia vì sao phải bắt thuộc hạ từ hôn?”

“Ta nói cho người bỏ người liền phải bỏ , không có gì vì cái gì!”

“Vương gia, khế ước của tiểu nhân ở Vương phủ chỉ còn hơn một tháng sẽ đến kì . . .”

Ta vô lực cãi lại , không đợi ta nói xong , Vương gia mất kiên nhẫn nói: “Quản gia, đi lấy một phần chung thân khế ước lại đây cho hấn ký .”

Quản gia xoay người đi ra ngoài, chỉ trong chớp lát đã trở lại , đem chung thân khế ước phóng ở trước mặt ta, cường ngạnh đem bút lông nhét vào tay của ta.

Bút lông ở trong tay ta giống như nặng ngàn cân , ta hận không thể lập tức ném xuống.

“Vương gia, thuộc hạ cha mẹ tuổi tác đã cao, thuộc hạ nghĩ muốn về nhà phụng dưỡng song thân, làm tròn hiếu đạo của người con , cho nên thuộc hạ không nghĩ. . .”Ta cố lấy dũng khí nói xong,lại bị cái nhìn lạnh lùng của vương gia khiến cho miệng không mở được . Trên tay không hề động , ta hạ quyết tâm sẽ không đồng ý kí lên tờ giấy chung thân này .

“Nga, điểm ấy bổn vương cũng thật là sơ sót. Bổn vương ngày mai liền phái người đem cha mẹ của người đón đến gần đây để tiện chiếu cố, Vân nhi người xem coi thế nào?”Vương gia dùng thanh âm tối ôn hòa để uy hiếp ta , lòng ta rối bời cùng sợ hãi cơ hồ dâng lên cổ họng.

Tâm tư trăm nghĩ ngàn suy , lại thật sự nghĩ không ra đối sách gì . Ta chỉ là một tên tiểu dân bé nhỏ không đáng kể , mà hấn là Vương gia nam triều quyền thế ngấp trời , hấn muốn giết chết ta cùng thân nhân của ta thì thật dễ dàng tự như bóp chết con kiến , ta như thế nào có thể cùng hấn đấu ?

Suy nghĩ mãi, ta bèn bất đắc dĩ nói: “Thuộc hạ đáp ứng chung thân ở Vương phủ làm trâu làm ngựa, khế ước này ta kí . Nhưng cha mẹ thuộc hạ ở nông thôn trụ quán , không thích ứng được cuộc sống ở kinh thành , vẫn là để cho nhị lão ở lại nông thôn đi.”

Thấy Vương gia gật đầu, ta mới nói tiếp:

“Còn hôn chuyện đó , thuộc hạ hi vọng Vương gia có thể suy nghĩ lại , thuộc hạ nếu kí chung thân khế ước vì Vương gia cống hiến, tất không thể tự mình phụng dưỡng song thân. Mà Ngọc Dung cùng thuộc hạ là thanh mai trúc mã, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng với cha mẹ thuộc hạ cũng rất là thân hậu. Thuộc hạ nếu có thể cùng nàng thành thân, khiến nàng có thể thay thuộc hạ ở nông thôn chăm sóc cha mẹ, thuộc hạ cũng có thể an tâm vì Vương gia làm việc, thỉnh Vương gia thành toàn.” Cưới Ngọc Dung làm vợ là khát vọng của ta ,ta như thế nào có thể dễ dàng buông tay .

Ta cầm bút chờ Vương gia đáp lời, nếu hấn không đáp ứng , ta sẽ không viết .

Vương gia đột nhiên cười lạnh một tiếng, âm âm nói: “Người đây là ở cùng bổn vương đàm điều kiện sao? Người như thế nào không suy nghĩ một chút, Ngọc Dung của người nếu biết người kí chung thân khế ước ở lại vương phủ cả đời còn nguyện ý gả cho người sao ? Phải biết rằng, để một nữ tử thanh xuân tuổi trẻ ở cô phòng một mình chính là một việc tối tàn nhẫn a .”

Ta ngơ ngác tự hỏi, đúng vậy, ta cùng vương phủ ký khế ước, một năm khó được vài ngày ở nhà, nói như vậy Ngọc Dung còn có thể gả cho ta sao? Có thể , Ngọc Dung là một cô nương thiện lương như vậy , lại thích ta như thế , nhất định sẽ đáp ứng của ta. Nghĩ đến đây, ta ngừng đầu, chắc chắn nói: “Nhất định sẽ !”

“Ta không biết sự tự tin buồn cười của người đến từ đâu ? Như vậy đi, người có thể trước không ký chung thân khế ước này , bốn vương cùng người đánh cược một phen . Một tháng sau người về nhà cùng người vị hôn thê nói người đã cùng vương phủ ký chung thân khế ước , xem nàng có hay không vẫn chịu gả cho người. Nếu nàng đáp ứng gả cho người, bốn vương sẽ để người về nhà, không hề làm khó dễ người. Nếu nàng không đáp ứng gả cho người , vậy người sẽ chết tâm, chung thân ở lại vương phủ hầu hạ bốn vương đi.”

Ta do dự một chút, nghĩ đến câu nói trong thư tín của Ngọc Dung “Mặc kệ như thế nào, Ngọc Dung nhất định sẽ không cô phụ một phen tình nghĩa của Vân ca.”Lập tức cảm tràn đầy tin tưởng , ta đáp ứng nói: “Được, thuộc hạ sẽ cả gan cùng Vương gia đánh cược một phen.”

12. Chương 12: Nhược Hàn Rời Phủ

Chớp mắt một cái, ta cùng Vương gia đánh cược đã ba ngày, ba ngày qua Vương gia cơ hồ cùng ta một tắc cũng không rời. Ăn cơm, làm việc, xuất hành đều bắt ta ở bên người hầu hạ, ngủ đương nhiên càng không cần phải nói, ta mỗi buổi tối đều bị hấn gây sức ép đến đêm khuya, buổi sáng lại phải hầu hạ hấn rửa mặt. Hiện tại ta mới chính thức cảm giác làm thiếp thân thị vệ .

Đồng Quế nghe nói bị Vương gia phái đi chiếu cố Nhược Hàn đang sinh bệnh, vẫn không có quay về Hi xuân viện. Ta nghe xong thoáng có điểm an tâm, Đồng Quế tuy rằng bán đứng ta, nhưng quả thật rất biết chiếu cố người khác, Nhược Hàn được nàng săn sóc hẳn là sẽ mau khỏe hơn chút .

Buổi sáng ngày thứ tư, ta cả người bủn rủn mặc quần áo, thừa dịp Vương gia đang bận thay y phục , ta vội vàng ra ngoài nhanh chóng rửa mặt sạch sẽ , bưng một chậu nước sạch tiến vào , chuẩn bị tốt khô mát bố khăn, hầu hạ Vương gia rửa mặt. Chờ Vương gia rửa mặt xong, quần gia cũng đã phái người đem điểm tâm đưa tới.

Chờ bọn họ dọn món ăn đầy đủ lên bàn , ta mới thật cẩn thận ngồi xuống đối diện với Vương gia, kinh hồn táng đảm uống ngay một chén cháo. Kỳ thật ta vốn không nên ngồi cùng bàn với Vương gia , nhưng bắt buộc vì Vương gia hạ lệnh, ta cũng không dám cãi lời, chính là mỗi ngày đều nhìn khuôn mặt lãnh khốc ngồi đối diện bàn ăn như thế này luôn khiến ta có cảm giác nuốt không trôi .

Vương gia thấy ta chỉ ăn một chén cũng không có ăn thêm , có chút bất mãn nhíu mày, phân phó gã tiểu tử bên cạnh mang thêm cơm đến cho ta. Ta định cự tuyệt, nhưng nhìn đến vẻ mặt tức giận của ngài, đành phải kiên trì ăn cho hết .

Tùy Vương gia đến thư phòng xong ,Vương gia bắt đầu làm việc , ta chỉ có thể đứng ngây ngốc ở phía sau hấn , một hồi thì không biết thần trí đã bay đi nơi nào mất .

Qua một canh giờ, Thất vương gia cùng thập Vương gia đi vào vương phủ. Huynh đệ bọn họ đã hơn một tháng không có dịp tụ họp, gặp mặt hết sức cao hứng. Chính là không biết ta có phải hay không có ảo giác ,cách Vương gia đối xử với Thập vương gia có một chút nồng nhiệt hơn so với Thất vương gia, khác hẳn thường ngày

Ba người phân tích thế cục trong triều diễn tiến trong một tháng qua, đơn giản là một số đại thần đã muốn thuận phục Vương gia, một số quan viên còn có chút do dự phân vân. Nói ngắn gọn , nhạc thành sau khi được bình định , khiến cho thế lực của Vương gia càng thêm khuếch trương, trong triều quan viên dám cùng Vương gia đối nghịch đã ít đến mức dường như không còn nữa . Lúc sau, mọi người lại nhàn thoai , bắt đầu nói chuyện về cuộc sống gần đây. Thập Vương gia đơn giản là lại coi trọng xem nhà ai có tuần tú công tử, thu thêm vài tên kiều mỵ luyện đồng. So sánh mà nói, Thất vương gia liền cao nhã hơn, Thất vương gia đàm cập chính mình cùng vài tài tử tổ chức “Phẩm thi hội “, thường thường ở Duyệt Tiên lầu tụ hội. Trong hội có vài tên tài tử là con cái của trọng thần trong triều (gọi tắt là con ông cháu cha), thông qua những người này, Thất vương gia cũng mượn sức không ít quan viên làm hậu thuẫn cho Vương gia .

“Thập Đệ, người còn nhớ rõ Viên Nhược Hàn ?”

Vương gia đột nhiên nhắc tới tên Nhược Hàn , làm cho ta vốn buồn ngủ cũng phải lập tức tỉnh táo lại. Ta có chút lo lắng nhìn Vương gia, cảm giác Vương gia nhắc tới Nhược Hàn chắc chắn không phải chuyện tốt .

“Viên Nhược Hàn ? Chính là công tử của tiền hộ bộ thượng thư Viên Lập Nghiệp ?” Thập Vương gia có chút kinh ngạc hỏi.

“Đúng ! Không biết Thập Đệ đối hần có còn hứng thú nữa không ?” Vương gia rất hưng trí hỏi.

“Nói đến Viên Nhược Hàn , ta từng cùng hần có chút qua lại , quả thật là một người thông minh , bộ dáng lớn lên cũng rất tuấn tú, Tứ ca không phải đã muốn đưa hần thu sao? Như thế nào đột nhiên nhắc tới hần ở đây?” Thập Vương gia khó hiểu hỏi.

Ta thầm kêu không ổn, xem Vương gia nói vậy chắc chắn là muốn đem Nhược Hàn tặng cho Thập Vương gia. Quả nhiên Vương gia nói tiếp:

“Ta nhớ kỹ trước kia Thập Đệ từng có chút thích hần , không bằng Tứ ca đưa hần tặng cho người, như thế nào?”

Nhớ tới lúc ở Duyệt Tiên Cư khi Vương gia cũng muốn đem Nhược Hàn tặng cho Thập Vương gia, nhưng Thập Vương gia khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ nói Nhược Hàn “Không còn sạch sẽ nữa , có lấy cũng như không vậy “, ta nghĩ Thập Vương gia hôm nay hần cũng sẽ cự tuyệt . Chưa từng nghĩ tới Thập Vương gia trầm mặc một hồi, thế nhưng lại đồng ý .

Ta có chút giật mình nhìn Thập Vương gia, trong lòng có chút buồn bực, Thập Vương gia rõ ràng là không thích Nhược Hàn, lại nhận lời thu lưu Nhược Hàn, không biết về sau sẽ đối đãi với hần như thế nào đây. Nghĩ đến bộ dáng chim sợ cành cong của Nhược Hàn, lòng ta sầu lo, bất tri bất giác trên mặt cũng hiện lộ ra.

Cảm giác được có người đang nhìn ta , ta miễn cảm liếc qua , dĩ nhiên là Thất vương gia đang nhìn ta. Một đôi mắt ôn thuận như ngọc , ở bên trong ta thấy được tia lo lắng , khuyên giải, an ủi, hần tựa hồ là ở nói cho ta biết đợi một chút, đừng sốt ruột. Ta hướng Thất vương gia cảm kích cười cười, lập tức cảm thấy một đạo hàn khí lạnh toát lan tỏa trên người , không cần nghĩ cũng biết , ánh nhìn lạnh tới không một chút độ ấm như thế này chỉ có thể là của Vương gia . Ta cúi đầu, không dám nhìn Vương gia.

“Đúng rồi Thất đệ, Tứ ca hôm nay cũng có một đồ vật muốn trả lại cho người.” Vương gia đột nhiên nói, ngữ khí ôn hòa, lại làm cho ta có loại cảm giác không rét mà run.

“Nga? Ta có cái gì được tứ ca giữ sao ?” Thất vương gia có chút ngoài ý muốn hỏi.

“ Đúng vậy a, phương khăn lụa này người xem một chút có phải hay không của người.” Vương gia đem khăn lụa lấy được trong phòng ta đưa cho Thất vương gia. Thất vương gia thân thủ tiếp nhận, có chút minh bạch liếc mắt nhìn ta một cái . Ta cúi đầu càng thấp hơn , không dám nhìn Thất vương gia. Vốn là hần hảo ý cho ta mượn khăn lụa, hôm nay lại thành đạo cụ để Vương gia dùng làm khó hần .

“Phương khăn lụa này quả thật là của ta, không biết như thế nào lại ở trong tay Tứ ca ?” Thất vương gia ra vẻ khó hiểu nói, ta âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo không có bị lộ .

Vương gia tựa tiếu phi tiếu liếc mắt nhìn ta một cái , có chút phần nộ nói: “Theo nô tài này nói thì là người trong lúc vô tình đánh rơi , hần nhặt được , vẫn không có trả lại cho người. Nếu là của Thất đệ , vậy Nguyên bích quy Triệu * . Tứ đệ về sau cần phải bảo quản cẩn thận , để tránh lại đánh rơi ở nơi không nên”. Vương gia giống như thực sự quan tâm nhưng kì thực lại là cảnh cáo, Thất Vương gia như cũ vẫn ôn hòa cười đáp ứng, không khỏi làm ta bội phục hần thật là có khí độ.

Giữa trưa hai vị Vương gia ở Vương phủ dùng một chút cơm, buổi chiều lại ngồi một hồi thì cùng ly khai. Vương gia phái hai lượng xe ngựa đưa bọn họ trở về, ngồi cùng Thập Vương gia trên mã xa còn có . . . Nhược Hàn . Lúc màn che của xe ngựa được gió thổi lên, ta nhìn thấy Nhược Hàn nằm ở bên trong, mê man bất tỉnh . Đang muốn tiến lên xem xét cẩn thận, lại bị xa phu ngăn cản, Thập Vương gia hiển nhiên cũng thấy Nhược Hàn , cười ha hả hướng về phía Vương gia nói tạ ơn, xoay người lên xe rời đi. Ta còn chưa kịp cùng Nhược Hàn nói lời từ biệt.

Buổi chiều lại bồi Vương gia ở thư phòng tiếp tục ngăn người, buổi tối lúc trở lại Hi xuân viện , Đồng Quế nhiều ngày không gặp đã trở lại, cung kính hướng Vương gia thỉnh an. Lúc sau hướng ta cười cười lấy lòng , lòng ta ghi hận việc nàng hướng Vương gia mật báo, không có để ý nàng. Xem bộ dáng buồn bã thất vọng của nàng , trong lòng lại có chút không đành lòng.

Buổi tối theo thường lệ là một phen gây sức ép, Vương gia bắt ta mặc mấy loại xiêm áo mới mẻ đa dạng, buộc ta kêu tên của hần cả đêm, tới nửa đêm gần sáng mới phóng ta ngủ. Cả đêm mơ thấy ác mộng liên tục, một hồi mơ thấy Nhược Hàn bị cường bạo, thân bắt tay ta cầu cứu; một hồi lại mơ thấy Thất vương gia bị Vương gia quyền đâm cước đá, vết thương đầy người; một hồi lại mộng thấy Ngọc Dung chạy ở phía trước, ta truy thế nào cũng truy không kịp; cuối cùng giống như thấy Vương gia cầm một sợi dây thừng đem ta trói lại, đặc ý nhìn ta. . .

13. Chương 13: Đi Đạo Phố

Nhược Hàn rời phủ đã hơn mười ngày, lòng ta vẫn lo lắng cho bệnh tình của hần. Đồng Quế nói cho ta biết lúc Nhược Hàn rời đi, bệnh tình đã thuyên giảm nhiều lắm. Ngày ấy vì thuận lợi đưa hần tống xuất phủ, Đồng Quế cho hần được thảo an thận, chờ hần ngủ mới kêu người ôm hần đến trên mã xa, không có kinh hách đến hần.

Khi ta mang vẻ mặt khó hiểu hỏi Đồng Quế, Vương gia vì cái gì phải bắt Nhược Hàn rời đi, Đồng Quế xuy cười nói:

“Công tử, người là thật không rõ hay là giả vờ không rõ? Vương gia đó là ghen mà, hần không thể nhìn người đối với nam nhân khác tốt được.”

“Chính là ta chỉ xem Nhược Hàn như đệ đệ mà thôi!” Ta có chút giật mình mà kêu lên.

“Ta hầu hạ Vương gia thiết nhiều năm, biết rõ tính tình Vương gia. Ham muốn độc chiếm của Vương gia rất mạnh, chỉ cần là hần coi trọng thứ gì liền nhất định phải lấy được tới tay, người khác muốn chạm vào cũng không được. Công tử, người nếu muốn sau này sống khá giả một chút, vẫn là không cần ngộ nghịch với Vương gia. Vương gia tuy rằng thích người, cũng không dung túng người mà.”

Đồng Quế vừa nói, bộ dạng như hảo hảo khuyên nhủ ta.

“Đồng Quế người không cần dối ta, ta lớn lên bộ dáng không đẹp, học hành cũng không được nhiều lắm, thái độ làm người yếu đuối. . . Vương gia như thế nào có thể thích thượng ta?”

Ta không tin, Vương gia chắc chắn không hề thích ta, chính là thấy ta dễ khi dễ nên mới ngoạn ta thôi, Đồng Quế là người của Vương gia, cả ngày ở bên tai ta chuốc thuốc mê, ta nhất định sẽ không mắc mưu.

Đồng Quế đột nhiên tiến đến trước mặt ta, từ trên xuống dưới cao thấp thông suốt mà đánh giá ta, bộ dạng giống như đang khinh miệt nói:

“Đúng vậy a, ta cũng không rõ Vương gia như thế nào lại đi thích người? Ha ha ha” Dứt lời, nàng liền chạy ra ngoài, nhưng vẫn cười to không dứt.

Ta đứng dậy đang muốn truy nàng, nhưng quản gia vội vã đi đến. Vừa thấy ta liền thét lên:

“Lâm thị vệ, Vương gia cho gọi người lập tức đến Duyệt Tiên lâu một chuyến.”

Vừa rồi còn nghi hoặc Vương gia như thế nào còn chưa hạ lệnh truyền ta, lại nguyên lai là phải đi Duyệt Tiên lâu. Không dám chậm trễ, ta bật người ra phủ hướng Duyệt Tiên lâu mà đi.

“Yêu, Lâm thị vệ lại đây. Tứ Vương gia chờ ngài đã lâu.” Khi ta vừa mới bước chân vào Duyệt Tiên lâu, chuông quây lập tức chạy ta, khuôn mặt tươi cười hết sức sáng lạn đón đả chào mời, tỏa cỗ khí nịnh nọt khiến toàn thân ta nổi da gà.

Nhìn lướt qua đại đường, không có thấy thân ảnh Vương gia, ta khách khí hỏi:

“Xin hỏi Tiền chủồng quây, Vương gia hiện ở nơi nào?”

“Vương gia hiện đang ở trúc xá, Thất vương gia cùng Thập Vương gia cũng đã đến.”

Tiền chủồng quây một mặt dẫn ta lên lầu, một mặt quay đầu lại hướng ta nói, tư thái tất cung tất kính làm cho ta hoài niệm sâu sắc đến bộ dáng hờ hững của hần vào lúc ta đến lần đầu tiên.

Vào trúc xá, quả nhiên nhìn thấy ba vị Vương gia tọa ở trong phòng. Ba người vẫn là ngồi ở vị trí cao thượng, chính là hôm nay Thập Vương gia không có mang theo luyện đồng tới đây. Ta thì lễ trước mặt ba vị Vương gia, tự động tự phát đứng ở phía sau Vương gia. Vừa rồi lúc hành lễ, ta thấy Thất vương gia vẫn đang ôn nhu nhìn ta, Thất vương gia đối với thái độ của ta cũng thực ôn hòa, còn khuôn mặt Vương gia vẫn không chút thay đổi.

Vương gia vẫn đang cùng hai vị Vương gia nói chuyện, không có để ý ta. Ta đứng một hồi, nhìn không được quan sát Thập Vương gia. Ta không dám trực tiếp hỏi Thập Vương gia về tình hình của Nhược Hàn, chỉ hy vọng ở trên người Thập Vương gia nhìn ra vài điểm dấu hiệu.

Có thể là ánh mắt của ta quá mức chuyên chú, Thập Vương gia nhìn về phía ta cười nói:

“Tứ ca, tiểu thị vệ của ca dùng ánh mắt “ẩn tình” như vậy nhìn ta, không phải là thích thượng ta chứ hả?”...[beta: *phun cả cơm ra ngoài*!!!!]

Ta mặt đỏ lên, vụng trộm liếc mắt nhìn Vương gia một cái, quả nhiên sắc mặt có chút đen.

“Thập Đệ, đừng quên chuyện khi nãy Tứ ca đã nói qua.” Tứ Vương gia có chút âm trầm nói.

Thập Vương gia lập tức xin tha “Tứ ca không nên tức giận, ta biết hấn là bảo bối của người, về sau sẽ không như vậy nữa.” ngữ khí Thập Vương gia dùng là tuy rằng là cầu xin, nhưng lại hồ hững không chút hối lỗi, một bộ “Ta là cố ý” biểu tình.

Tứ Vương gia không cùng Thập Vương gia so đo, liền cùng hai vị Vương gia đàm đạo mấy tiếng liền rồi mới cùng ta ly khai Duyệt Tiên lâu. Nhưng Vương gia cũng không lập tức hồi phủ, cũng không ngồi lên kiệu mà là rất có hứng trí mang theo ta đi dạo trên đường.

Đường cái tên là Trường An phố, là ngã tư đường phồn hoa bậc nhất kinh thành. Bên đường là trà quán tửu lâu san sát nối tiếp nhau, còn có thanh lâu ca phòng, đồ cổ điểm, tranh chữ điểm, thợ may điểm một nhà nối tiếp nhà, ngân hàng tư nhân, đồ phùng, kỹ viện một hộ nối tiếp một hộ. Ven đường cũng chật ních những tiểu quán bán hàng vụn vặt cho nam nhân dùng là giấy và bút mực, còn có những thứ nữ nhân thích như son bột nước, hoặc thứ tiểu hài tử thích ăn như kẹo điểm tâm, cái gì cần có đều có. Bởi vì ngụ tại phố này đều là quan lớn quý nhân, hoặc là phú thương nhà giàu, bởi vậy bán gì cũng tương đương tình mỹ, đương nhiên, giá cả cũng không tiện nghi. Hiện tại tuy rằng đã muộn vào đông, trên đường cái người đi lại cũng không ít, chen vai thích cánh rất náo nhiệt.

Vương gia mặt lạnh như băng, ở trên đường cái náo nhiệt đi tới, người qua đường thấy hấn, mặc dù không biết thân phận của hấn cũng sớm tránh ra nhường. Bởi vậy ta cùng với Vương gia ở trên ngã tư đường vốn dĩ chật chội này đi lại rất thoải mái (yeah, nhờ cái mặt hăm tãi của tiểu Lộc Lộc) chỉ chốc lát liền từ đầu đường đi đến cuối phố. Điều này làm cho ta không khỏi không cảm thán khuôn mặt lạnh ngắt của Vương gia quả thực có lực sát thương rất cao, quả nhiên là gặp người giết người, gặp phạt sát phạt, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi a. . .(- 1’ đồng cảm)

Trong lúc ta đang miên man suy nghĩ, Vương gia đột nhiên xoay người hỏi ta:

“Nãy giờ có thấy cái gì vừa lòng?”

“A?”

Ta nhất thời không kịp phản ứng lại, cái gì vừa lòng?

Vương gia khó chịu cau mày, miễn cưỡng lại mở tôn khẩu: “Quá vài ngày sẽ về nhà, người không muốn mua gì đó cho cha mẹ người sao?”

Nguyên lai Vương gia bảo ta đi ra là để cho ta có thể lựa chọn đồ vật mua về cho cha mẹ? Ta kỳ quái nghĩ, hấn hôm nay như thế nào lại lương thiện như vậy. Vừa rồi ta đi theo sau Vương gia cứ ngăn người, không nhìn kỹ, bây giờ nhìn đến sắc mặt khó chịu của Vương gia, ta cũng không dám thành thật nói với hấn.

“Bẩm báo Vương gia, tiểu nhân hôm nay không có chuẩn bị, hôm nào. . .” Ta chằm chước trả lời, ngược ngừng trực tiếp cự tuyệt ý tốt của Vương gia. Đang nói, Vương gia đột nhiên đưa cho ta một túi tiền nặng trĩu, nói: “Không cần hôm nào, liền hôm nay làm đi.” [sao giống con rể mua quà cho bm vợ thế=)]

Ta nghi hoặc mở túi ra, dĩ nhiên là một túi đầy bạc , có lẽ có chẵn , còn có mấy thẻ vàng lóng lánh , số bạc này có thể sánh bằng tiền thù lao hơn hai năm của ta . [beta:*hai mắt sáng như đèn pha* đồ dần, nhận mau!!! =p~]

“Vương gia, thuộc hạ đa tạ ý tốt của Vương gia , nhưng số bạc này thật sự là quá nhiều .”

“Nhiều thì để lại cho người làm tiền thưởng đi.”Vương gia không để cho ta tiếp tục cự tuyệt , lại dẫn ta tiến vào giữa đám đông, đi đến trước cửa từng quầy hàng , như có như không nhìn một chút. Ta suy nghĩ ôn hoà xem xét, xem ra hôm nay ta có muốn không mua gì cũng không được. Ta chỉ hảo hảo làm bộ chú tâm lựa chọn .

Vòng vo hết nửa ngày, chúng ta càng ở đường cái phố Trường An đi dạo một vòng . Lúc đi ra, trên tay ta bưng ba cái hộp . Một hộp là bộ tử sa ấm trà ta mua cho phụ thân , vốn ta nghĩ định mua một bộ ấm trà sứ men xanh khá dễ rẻ hơn , nhưng Vương gia lại bắt cho ta mua bộ tử sa hồ quý giá này. Một hộp là vải dệt ta mua tặng mẫu thân may y phục, vải dệt là tơ lụa thượng đẳng, thanh lịch thâm tử sắc, không cần phải nói cũng là Vương gia chọn (– anh thích màu tím ư ?) . Cái hộp cuối cùng là Vương gia mua một khối ngọc, ngọc chất ôn nhuận, tạo hình phong cách cổ xưa, theo điểm chủ nói thì đó là khối cổ ngọc, có thể xu cát tị hung , cũng không biết có phải hay không thật sự.(– cho ta đoán chút , ngọc màu tím luôn phải ko)

Trừ bỏ mấy thứ này, trong ngực áo ta cũng có mấy bao son bột nước, là ta tự mình mua cho Ngọc Dung. Mỗi lần về nhà thăm người thân, ta đều mua tặng Ngọc Dung mấy bao son bột nước đang thịnh hành ở kinh thành, Ngọc Dung thực thích, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ. Vương gia không có thay ta chọn son, chính là thời điểm ta chọn thì mắt lạnh nhìn ta, cả người phát ra áp suất thấp không ai dám tới gần . Quán chủ không dám nhiều lời giới thiệu, đem mấy bao son bột dạng mới ra tống cho ta, liền xem ta như ôn thần mà đuổi đi . Vương gia lúc thấy ta đem son bỏ vào trong lòng ngực hình như có chút bất mãn nhíu mày.

Lúc chúng ta trở lại vương phủ, đã là thời điểm cơm chiều. Ăn qua cơm chiều, Vương gia không làm việc mà lại phân phó ta mức nước hầu hạ hẩn tắm rửa. Khi ta đang ở cố sức giúp Vương gia chà xát lưng, một lúc không đề phòng bị Vương gia kéo vào dục dưng, quần áo trên người đều ướt sũng . Đương nhiên son bột nước trong lòng ngực ta cũng khẩn trương biến thành tương hồ, nhiễm đỏ cả một mảng nước tắm . Vương gia vui sướng khi người gặp họa hỉn ta, miệng nói “Thật sự là đáng tiếc “, biểu tình trên mặt lại giống như Thập Vương gia hôm nay ở Duyệt Tiên lâu , chính là hiện lên bốn chữ “Ta là cố ý “. Không thể không nói, Vương gia cùng Thập Vương gia không hổ là thân huynh đệ a!

14. Chương 14-1: Về Nhà

Rốt cục cũng tới ngày ta về nhà, trời còn chưa sáng ta liền mở mắt. Vương gia còn đang ngủ say ở bên người, một cánh tay khoác hồ lên lưng ta . Từ sau lúc Vương gia trở về đến nay, Vương gia vẫn cùng ta đồng tắm, ta cho rằng Vương gia tất nhiên là vì làm việc kia xong thì mệt mỏi , đơn giản sẽ không quay về tắm lâu của hẩn .

Ngày thường Vương gia tỉnh dậy sớm hơn ta, hẩn vừa động dậy ta mới tỉnh lại hầu hạ hẩn đứng dậy. Khó được hôm nay ta tỉnh sớm, nương theo ánh nắng sớm mỏng manh, ta lần đầu tiên lớn mật chăm chú đánh giá gương mặt Vương gia, khuôn mặt lạnh như băng lúc ngủ lại trở nên nhu hòa hơn một chút. Đôi chân mày anh khí hơi nhếch lên, bên dưới là một hàng lông mi đen dày cong vút cùng đôi mắt nhắm lại hình thành một đạo viên hình bán nguyệt, chiếc mũi thẳng tắp khê tỏa ra hơi thở ấm áp mà ngân nga, đôi môi gât gao mần thành một tuyến. Lúc ngủ, Vương gia cùng Thất vương gia ôn nhuận như ngọc kia quả thật rất giống.

Ta nhìn chăm chăm vào đôi môi Vương gia, không cẩn thận tự nhiên ngẩn người . Nhớ tới lần đầu tiên Vương gia ôm ta khi từng đối ta triển lộ một cái mỉm cười , cho dù chỉ là khê nhếch ... một chút ở khóe môi, cũng làm cho ta ngay lúc đó có chút mê say . Nếu Vương gia bình thường không phải mang bộ mặt băng lãnh như vậy , hẩn là sẽ mê đảo không ít danh viện thực nữ. Người giống Vương gia như vậy nhất định sẽ không thích thượng một kẻ bình thường hèn mọn như ta đi, chính là gần đây biểu hiện của Vương gia lại dễ dàng khiến cho ta mê hoặc. Bức ta ký chung thân khế ước, hạ lệnh làm cho ta từ hôn, tiến bước Nhược Hàn, cảnh cáo Thất vương gia, thậm chí dùng một loại thủ đoạn hạ lưu để phá hủy lễ vật ta mua tặng Ngọc

Dung . . . Hơn nữa Đồng Quế thường thường cũng hay nói bóng nói gió, minh kỳ ám chỉ, làm cho ta cơ hồ tin tưởng Vương gia quả thực là thích ta .

Chính là, trong lòng còn có một tia lý trí nói cho ta biết, không cần vọng tưởng , Vương gia là loại người lãnh khốc như thế, làm sao có thể dễ dàng thích một người? còn là một người không có gì đặc biệt như ta vậy. Cho dù Vương gia thật sự có điểm thích ta , nhưng ta lại là một người nam nhân, Vương gia không thể cưới ta. Lấy tình thế trước mắt mà ngẫm nghĩ, Vương gia quang vinh đăng ngôi chỉ cữu chỉ còn là vấn đề thời gian. Chờ Vương gia lên làm hoàng đế, nữ tử tài mạo song toàn vây quanh hẳn là rất nhiều, làm sao còn có thể để ý một tên tiểu thị vệ bình thường như ta . Cho nên, vẫn là không nên vọng tưởng đi. Ngọc Dung còn ở nhà chờ ta trở về, cha mẹ cũng ngóng trông ta sớm ngày thành gia lập nghiệp, sinh con nối dõi tông đường. Lần này về nhà, liền đem đoạn thời gian trải qua ở vương phủ vĩnh viễn chôn ở trong lòng đi!

Một nụ hôn mềm nhẹ khẽ đọng trên môi ta, gọi thần trí đang phiêu bồng bên ngoài của ta trở về . Ta định thần nhìn lại, nguyên lai Vương gia đã tỉnh, ánh mắt đen như hàn tinh nhấp nháy nhìn ta, bên trong gọn lên rất nhiều biểu tình phức tạp, ta xem không hiểu cũng không nghĩ muốn hiểu .

Ta giây dựa đứng dậy, lại bị Vương gia ngăn cản.

“Trước khoan đứng lên, hãy cùng bốn vương nằm một lát. Trời vẫn còn sớm, tối nay rồi đi cũng không muộn.”Vương gia đem ta ửng ở trong ngực, dùng thanh âm dị thường nhu hòa nói chuyện với ta .

Ta có chút cứng ngắc nằm trong lồng ngực Vương gia, thanh âm hô hấp trong phòng dường như đều thuộc về hơi thở của Vương gia. Qua sau một lúc lâu, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Đồng Quế :

“Chủ tử, nên thức dậy dùng bữa .”

Vương gia buông ta ra, đứng dậy thay xiêm y . Ta cũng nhanh chóng mặc quần áo, chuẩn bị xuất môn lấy nước. Mở cửa vừa thấy, Đồng Quế sớm cũng đã chuẩn bị xong nước rửa mặt. Ấn qua điểm tâm, Vương gia đứng dậy đến thư phòng làm việc . Ta thu thập hành lý, vốn là đêm qua nên thu thập xong đi . Nhưng hôm qua mới vừa cơm nước xong đã bị Vương gia lôi lên giường, lúc làm xong thì mệt đến ngón tay cũng không nghĩ muốn động, cho nên cũng không thu thập được .[bêta: *sắc nước*]

Kỳ thật cũng không có gì nhiều để thu thập, chỉ có vài món quần áo, lễ vật mà ngày đó mua tặng cha mẹ cùng túi bạc mà Vương gia thưởng cho, lần trước dùng một nửa, còn còn lại một nửa. Lúc ta còn đang thu thập đồ đạc, Đồng Quế thâm trầm ở bên cạnh nhìn ta. Lúc thấy ta phải xuất môn, đột nhiên giữ chặt tay áo của ta , có chút nghẹn ngào nói:

“Công tử, người có thể nhất định phải trở về a!”Ta hàm hồ lên tiếng, có chút chột dạ, lần này trở về ta có thể sẽ không bao giờ ... trở lại đây nữa .

Đi ra nội viện, lại bị quản gia ngăn cản, nói là Vương gia gọi ta đến thư phòng một chuyện. Ta nghĩ nghĩ, có lẽ là đi đến nói lời từ biệt , vì thế nên cũng không dị nghị đi theo quản gia vào thư phòng.

Quản gia đưa ta đến thư phòng liền xoay người đi ra ngoài đóng cửa. Trong phòng chỉ còn ta cùng Vương gia hai người, ta có chút khẩn trương nhìn Vương gia đang ngồi sau bàn , không biết lần này lại muốn gì ?

“Lại đây!”Vương gia ra lệnh .

Ta có chút chần chờ tiêu sái đến trước bàn học, Vương gia lại ra lệnh ta đi tới phía sau . Ta mới vừa đi qua , còn không có đứng vững, Vương gia đã vươn cánh tay duỗi ra, đem ta lâm vào trong lồng ngực. Ta bị bắt ngồi ở trên đùi Vương gia , có chút xấu hổ vận vẹo thân mình, bỗng nhiên nghe được Vương gia có chút áp lực lên tiếng : “Đừng nhúc nhích!” Đồng thời ta cũng cảm giác được lửa nóng của Vương gia ở dưới hông ta , sợ tới mức ta cử động cũng không dám.

Vương gia thân thủ đem một gói to dùng trên bàn đưa đến cho ta, ta nhìn thoáng qua, chính là khế ước hai năm trước ta kí với Vương phủ. Gói to đó nói vậy chính là hai năm thù lao của ta. Mấy tháng trước , ta còn ngóng trông đến ngày có thể lấy số tiền này , trở về mua một căn nhà mà rồi cưới Ngọc Dung, hiện tại tiền ở ngay trước mắt nhưng ta lại không cảm thấy có một chút cao hứng nào. [bêta: *hai mắt sáng lấp lánh như sao*..tiền, tiền a..~~]

“Vương gia, số bạc lần trước ngài cho ta cũng đã đủ trả hai năm tiền công , không cần lại cho thêm nữa .”Ta có chút lúng ta lúng túng nói.

“Vân nhi, đó là phần thưởng của ngươi, đây là ngươi xứng đáng nhận .”Vương gia đem bạc cùng khế ước nhét vào trong tay ta, không để cho ta tiếp tục cự tuyệt .

Ta chỉ có thể nhận, bỏ vào trong ngực áo [sĩ =)))] . Vương gia lại vẫn không buông ta ra, ta còn đang nghi hoặc, đột nhiên Vương gia đem một khối ngọc bội đeo vào cổ ta . Ta cúi đầu nhìn , dĩ nhiên là khối ngọc ngày đó Vương gia đã mua (- màu tím ??). Ta có chút sợ hãi nói: “Vương gia, đồ vật trân quý như vậy , thuộc hạ không dám nhận. . .”

Vương gia không để ý tới lời cự tuyệt của ta, đem ngọc bội bỏ vào trong lồng ngực , tay cũng không rút ra, còn ngọc bội như có như không mà vuốt ve ngực ta .”Vân nhi, bổn vương muốn ngươi, lại cho bổn vương một lần nữa , như thế nào?”Vương gia ở ta bên tai thì thầm nói nhỏ, môi như có như không khẽ cắn vành tai của ta , hơi thở ấm áp phun vào lỗ tai, ngứa ngáy trên choker .

Ở trong lớp quần áo, tay Vương gia bắt được nhũ tiêm của ta, một hồi vuốt ve, tay kia thì cách quần vuốt ve dương cụ ta . Ở dưới kiêu khiêu khích của Vương gia , ta không thể khống chế được mà cảm thấy hưng phấn lên, vô lực gật gật đầu (ô kìa =)) . Vương gia lập tức đem ta ôm lên, ta nghĩ đến hân sẽ ôm ta đi ra ngoài, bắt đầu giãy dụa. Vương gia lại nắm chắc ta đặt ở trên ghế , ta hơi nghi hoặc, đã thấy Vương gia đột nhiên đem những thứ trên bàn toàn bộ hất xuống dưới , ngược lại đem ta phóng tới trên bàn. Ta cả kinh kêu một tiếng, Vương gia không phải muốn làm chuyện đó ở trong này đi ?

Vương gia thân thủ cởi bỏ quần áo của ta , “Không cần. . .”Ta giãy dụa, lại bị Vương gia đè lại.”Vân nhi ngoan, ta chờ không kịp !”Vương gia đưa hạ thân nóng bỏng của hân tiến vào giữa hai chân ta , làm cho ta cảm thụ được nhiệt lượng của hân . Ta thành thành thật thật không hề giãy dụa, để Vương gia đem quần của ta cởi. Vương gia từ một góc giá sách lấy ra một chiếc hộp quen thuộc đến không thể quen hơn, lấy ra một ít bôi trơn cao, nhẹ nhàng đặt ở hậu huyệt ta . Ta thần tình hắc tuyến nhìn hân, như thế nào ngay cả trong thư phòng cũng dự trữ loại đồ vật này a. [beta: *cười khẩy* cứ như kiểu anh VG có ý định sẽ OOO em Vân everywhere và everytime hay sao ý :)))]]

Ngón tay Vương gia mang theo trơn cao, ở hậu huyệt của ta nhẹ nhàng xoa động , huyệt khẩu vốn nhắm chặt được hân nhu động chậm rãi mềm ra. Vương gia kiên nhẫn chờ đợi hậu huyệt của ta sẵn sàng mới đưa một ngón tay vào . Nghĩ đến đây có thể là lần cuối cùng của chúng ta, ta bèn chủ động phối hợp với hân, thả lỏng thân mình. Rất nhanh, một ngón tay ở trong cơ thể ta từ từ tăng lên thành ba ngón , Vương gia rút ngón tay ra , thay vào là phân thân lửa nóng cứng rắn, lập tức thẳng tiến vào trong cơ thể của ta.

Vật thể nóng rực cực đại làm cho hậu huyệt của ta truyền đến một trận tê dại, lại nghe đến tiếng rên rỉ của Vương gia .

“Tê. . . Vân nhi. . . Thả lỏng một chút . . . Ngươi thật là chặt quá . . .”Ta theo lời thả lỏng thân mình, Vương gia thuận lợi ở ta trong cơ thể ta bắt đầu di chuyển .

“Nga. . . Vân nhi. . . Ngươi, đồ tiểu yêu tinh, rốt cuộc đã bỏ mê được gì cho ta . . . Nga. . . Nhưng lại làm cho ta mê luyến ngươi tới như vậy . . .”

Vương gia một mặt ra vào, một mặt gầm nhẹ. Ta có chút sinh khí, không khỏi co chặt hậu huyệt, quả nhiên lại nghe đến tiếng Vương gia kêu rên .” . . . Vân nhi hảo chặt . . . Thả lỏng... thả lỏng một chút . . .”Nói xong, Vương gia bắt tay xoa xoa ngọc hành đã hơi ngấn dầu của ta .

“A. . . Đứng. . .”Ta kêu một tiếng, thủ pháp cao siêu làm cho ngọc hành của ta lập tức đứng thẳng lên, khoái cảm ở tứ bách huyệt dần dần len lỏi khắp cơ thể .

“Nga. . . Vân nhi. . . ta phải bắn . . .” Tốc độ trừu sấp của Vương gia càng lúc càng nhanh, làm cho ta cảm giác của ta sau huyệt lý sẽ toát ra hỏa hoa. Ta nhịn không được hét lên một tiếng , hậu huyệt theo cử động mãnh liệt của Vương gia lại càng ra sức co lại , ta bắn đi ra, đồng thời, Vương gia gầm nhẹ một tiếng gầm nhẹ, ở một khắc cuối cùng rút ra, đem tinh hoa nóng bỏng bắn lên hông của ta . . .

Qua hồi lâu, ta mới hồi phục lại tinh thần , Vương gia đã bắt đầu giúp ta mặc quần áo . Ta lập tức từ trên bàn leo xuống, đồ mặc áo khoác mặc vào . Vương gia thấy ta thu thập thỏa đáng, kêu một tiếng

“Người tới!”

Lập tức, quần gia liền đẩy cửa tiến vào, giống như vừa rồi hắn vẫn đứng hầu ở bên ngoài cửa. Khuôn mặt của ta liền có cảm giác giống như bị thiêu cháy, không dám nhìn thẳng vào quần gia.

“Đi chuẩn bị một chiếc xe ngựa, đưa Lâm thị về về nhà!” Vương gia phân phó, ta chính là muốn cự tuyệt, quần gia đã lên tiếng đáp ứng rồi đi ra ngoài chuẩn bị.

Khi ta có chút chân nhuyễn đi tới ngoài cửa, mặt trời đã lên cao. Đồng Quế cùng quần gia cười cười, nhìn ta có chút không được tự nhiên đi lên xe ngựa. Xa phu “Ba” một tiếng cầm roi quất vào con ngựa trước mặt, xe ngựa động lên.

Thẳng đến khi ly khai kinh thành, ta mới đẩy màn xe nhìn lại. Cổng thành trong mắt ta dần dần thu nhỏ lại, ta không khỏi cảm thán, có lẽ đây là lần cuối cùng ta nhìn thấy cổng thành. Sau khi Nhược Hàn rời đi thì vẫn không có một chút tin tức gì của hắn, không biết ở chỗ của Thập Vương gia có tốt không; Đồng Quế hẳn là sẽ tiếp tục hầu hạ Vương gia đi, thật ỷ khuất cho đại a đầu này phải tới chiếu cố tiểu nhân vật như ta; Thất vương gia lúc này hẳn là đang ở Duyệt Tiên Lâu cùng các tài tử khác phú thi vẽ tranh đi. Ta bất quá chỉ là một tên tiểu nhân vật có lẽ dần dần cũng sẽ bị bọn họ quên đi.

15. Chương 14-2: Phiên Ngoại Vĩnh Không Buông Tay

Đứng ở trên tường thành, nhìn chiếc xe ngựa chở Vân nhi càng chạy càng xa, lòng giống như cũng bị mang đi mất.

Từ lúc ly khai vương phủ, Vân nhi từ đầu đến cuối không có liếc mắt vọng về phía sau một lần, lên xe ngựa cũng không hề đẩy bức màn ra, là thật tuyệt không lưu luyến sao?

Buổi sáng hôm nay Vân nhi vừa động ta cũng đã tỉnh, cảm giác được ánh mắt Vân nhi ở trên mặt ta dao động, ta theo trực giác không hề mở to mắt, làm bộ như còn đang ngủ say. Ta biết Vân nhi sợ ta, hắn chưa từng có thời gian dài như vậy nhìn chằm chằm vào mặt ta, cho tới bây giờ đều chỉ là đảo qua một chút, giống như là nếu hắn liếc mắt một cái thì ta sẽ ăn hắn vậy.

Cảm giác được hắn hình như đang nhìn chằm chằm vào môi của ta, nhịp tim đập không khỏi gia tốc lên. Vân nhi vì cái gì nhìn chằm chằm môi của ta, hẳn là nghĩ muốn hôn ta sao? Cần thận ngẫm lại, Vân nhi hình như chưa từng chủ động hôn qua ta. Ta có chút chờ mong, khẩn trương đến độ lông mi cũng bắt đầu run run lên.

Đợi đã lâu, vẫn không cảm nhận được động tác của Vân nhi. Ta nghi hoặc mở mắt ra, chợt nhìn thấy biểu tình bi thương của Vân nhi, lúc này Vân nhi nhìn qua có chút mờ ảo, giống như gió thổi một thoáng sẽ phiêu đi mất biệt. Ta có chút bối rối hôn lên môi hắn, đem thần trí tự do thiên ngoại của hắn hoá trở về. Vân nhi bừng tỉnh vội vàng đứng dậy, lại bị ta đè ép xuống dưới, “Bồi bổ vương nằm thêm một lát.” Ta yêu cầu, đem thân hình có chút gầy yếu ôm vào trong lòng, ngực.

Là từ khi nào chính mình đã thích thượng tiểu vật nhỏ trong lòng ngực này? Ta cố gắng hồi tưởng. Mấy tháng trước, ta còn không biết trong Vương phủ của mình có một tiểu thị vệ tên Lâm Thanh Vân. Thẳng đến lúc một tên thị vệ đem hắn chỉ ra, nhìn thấy hắn tuy rằng sợ hãi, lại nghĩ biện pháp để chính mình không phải thượng Viên Nhược Hàn, ta bắt đầu đối với hắn cảm thấy có hứng thú, tiểu thị vệ này thật có điểm ý tứ.

Bọn thị vệ ngày thường vẫn trang nhân dạng lúc đó giống như biến thành dã thú, ở trước mặt ta cường dân Viên Nhược Hàn. Tuy rằng là mệnh lệnh của ta, nhưng chính mình nhìn thấy cũng không khỏi có cảm giác ghê tởm. Lòng ta không biết chính mình cuối cùng vì cái gì lại hỏi “Còn có ai chưa thượng qua hắn.” Vốn là không kỳ vọng nghe được tiếng trả lời, không nghĩ tới lại dẫn đến một tiểu thị vệ tên Lâm Thanh Vân.

Mệnh lệnh hắn ở trước mặt mình tự an ủi, là bởi vì lúc nhìn đến ngọc hành trơn bóng trắng nõn của hắn, kia rõ ràng chính là xử nam. Không thể tưởng được tiểu thị vệ này nhìn qua đã muốn gần 20 tuổi nhưng vẫn còn là xử nam. Bởi vì ta ở trong triều lấy thú tính úp voi, thị vệ trong Vương phủ cũng thị uy mà kiêu ngạo, ăn uống phiêu đồ thứ nào cũng không bỏ qua. Quần gia thường xuyên hướng ta báo cáo một số thị

vệ không chịu kiểm chế, nhưng ta đối với chuyện này cũng không quá để ý, chỉ cần không phản bội, hoặc làm chuyện gì nguy hại đến ta, ta bình thường đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Bởi vậy trong Vương phủ này, bọn thị vệ ăn chơi sa đọa, đam mê tử sắc không ít. Quả nhiên, ta vừa ra lệnh cho bọn họ cường gian Viên Nhược Hàn, bọn họ liền lộ ngay bản tính, một đám như lang như hổ. Không nghĩ tới còn có một người thuần khiết như vậy.

Nhìn hắn vì tự an ủi mà rơi vào mộng đẹp, hai mắt uyển như nước mùa xuân, hai má đỏ bừng, đôi môi khêu gợi khẽ mở ra mấp máy, giống như là đang gọi tên tình nhân, khuôn mặt bình thường bây giờ trở nên diễm lệ tràn ngập mê say. Ta cảm thấy nhất cổ nhiệt lưu tập trung vào dưới bụng, ta nghĩ muốn hắn, ta có chút ghen tị đến người mà hắn đang gọi tên. Vì thế, ta ôm hắn đến nội viện, hung hăng giữ lấy hắn. . .

Lần đó hắn bị thương rất nặng, ta đã muốn thật lâu không có diên cuồng chiếm giữ một người như vậy. Trong lòng có chút áy náy, liền đem nha hoàn Đồng Quế luôn túc trực bên người ta lưu lại cho hắn. Khó được hắn có một bộ thân mình mê người như vậy, lưu lại hắn làm thiếp thân thị vệ, chờ khi nào thì chán thì đem hắn tiễn đi là xong chuyện, ta ngẫm nghĩ như vậy.

Dẫn hắn đến Duyệt Tiên lâu, theo bản năng không nghĩ lưu hắn ở bên ngoài. Nhưng sau khi dẫn hắn tiến vào ta lại hối hận, thấy hắn dùng biểu tình mê luyến ôn nhu nhìn lão Thất, ta không khỏi cảm thấy trong lòng thực không thoải mái. Trở về phủ, ta ở trên giường cảm chỉ cảnh cáo hắn, làm cho hắn nhớ kỹ thân phận của mình, đừng tưởng rằng lão Thất đối hắn cười liền ngây ngốc thích thượng lão Thất. Lão Thất trong kinh thành có tiếng là ôn nhu công tử, đối với ai đều sử dụng khuôn mặt tươi cười đón chào, cũng không phải là người coi trọng hắn mới cười.

Ở cùng hắn hơn một tháng, ta vẫn không hề chán hắn, chuyện này cũng coi như khó có được. Nhớ rõ thời gian sung sướng dài nhất của ta chính là một hoa khôi, sung năng một tháng liền chán, không để ý đến nàng quỳ lạy đau khổ cầu xin, mang nàng tiễn bước đi. Hiện tại ngay cả khuôn mặt nàng đều quên mất.

Giang Tây xuất hiện đạo phỉ, quan viên nơi đó nhiều phen tiêu diệt, ba năm đều không hiệu quả, phụ hoàng giận dữ phái ta đem quân đi trừ khử. Đêm trước khi đi, ta thể nhưng lại có điểm luyến tiếc, nghĩ muốn mang hắn theo, lại cảm thấy được không ổn. Nghe nói đám đạo phỉ kia thực rất giảo hoạt, vạn nhất có gì sơ xuất. . . Càng nghĩ càng thấy vẫn là quyết định để hắn ở lại trong phủ tốt hơn, trước khi đi liền hung hăng phải hắn một đêm, lần này đi không biết sẽ còn muốn hắn đến cỡ nào.

Hơn một tháng sau, ta chiến thắng quay về kinh. Lúc trở lại vương phủ đã là nửa đêm, ta không quay về tẩm lâu của mình, mà chui vào ổ chăn ấm áp của Vân Nhi. Trong một tháng qua, ta càng ngày càng ... nhớ hắn, nghĩ nhớ đến lúc hắn động tình liền đỏ bừng mặt, đôi mắt quyến rũ cùng tiếng rên rỉ làm người ta tiêu hồn thực cốt; nghĩ nhớ đến thân hình sạch sẽ mềm mại, đôi môi mọng đỏ khêu gợi cùng tiểu huyết lửa nóng chặt chẽ. Ta nhớ hắn, ta cũng muốn biết hắn có nhớ đến ta không, chính là hắn lại nói “Không dám”. Cái gì không dám, ta xem hắn căn bản là không có nghĩ tới ta, phần nộ cầm chặt cánh tay hắn uy hiếp, rốt cục cũng nghe được cái từ “Nghĩ nhớ” kia. Cứ cho là ta cường bức hắn nói ra, chính là ta vẫn thực thỏa mãn, ta ôm chặt hắn, rốt cục hiểu được, ta là thật sự thích thượng tiểu thị vệ vừa ngọt vừa xấu này.

Ngày hôm sau, ta bị phụ hoàng bắt lưu lại trong cung mở cái khánh công yến chết tiệt gì đó. Bận bịu ứng phó đám quan viên nịt nọt này, lòng ta không kiềm được mà nghĩ đến Vân Nhi. Hắn hiện tại đang làm gì? Có phải là đã ngủ hay không? Tối hôm qua ta làm hắn nhiều như vậy, hắn hôm nay hẳn là ngủ thẳng đến giữa trưa đi? Nghĩ lại tới sáng hôm nay tỉnh lại liền thấy bộ dáng của hắn nằm gọn trong lồng ngực ta, trong lòng thế nhưng cảm thấy một tia ngọt ngào.

Ngày thứ ba sáng sớm ta liền rời cung, khẩn cấp đi vào Hi xuân viện của Vân Nhi, không nghĩ tới bên trong không có một ai. Nhìn đến bộ dáng ấp úng của Đồng Quế, ta bất mãn gọi quản gia tới. Nghe xong quản gia bẩm báo, trong lòng ta dâng lên một cổ kinh thiên hải lãng cuồng nộ. Một tháng vừa qua Vân Nhi lại cùng Viên Nhược Hàn thông đồng, còn sớm chiều ở chung, ngồi cùng bàn cộng thực. Đúng là sớm nên đem tên Viên Nhược Hàn kia tiễn bước, nếu không cũng sẽ không làm chuyện đáng giận thế này.

Ta phân phó quản gia gọi Vân Nhi trở về, Đồng Quế lại “Phù phù” một tiếng quỳ gối trước mặt ta, chỉ thiên thề Vân Nhi chính là đem Viên Nhược Hàn xem như đệ đệ, lúc hai người bọn hắn ở chung nàng đều có mặt, tuyệt không có làm ra chuyện gì có lỗi với ta. Phần nộ trong lòng ta vốn đã có chút giảm đi, nhưng lúc nghe gã sai vặt đến báo cáo thấy Vân Nhi ôm Viên Nhược Hàn hướng đại môn đi, lại thẳng lên.

Ta thắng đến đại môn mà đi, quả nhiên thấy Vân nhi ôm Viên Nhược Hàn đứng ở nơi đó. Nhìn thấy bộ dáng Vân nhi bị ta nói mấy câu liền sợ tới mức lạnh run , ta không khỏi có chút chua xót. Ta thương hân như vậy , hân lại sợ ta đến mức đó , ý niệm muốn trừng phạt hân trong đầu đã vơi đi hơn phân nửa. Phân phó quản gia đi lục soát phòng hân . Mới một tháng hân đã làm ra chuyện này , Vân nhi của ta còn không biết có bao nhiêu chuyện giấu gạt ta nữa . Ta thích hân, cũng không có nghĩa ta sẽ dung túng hân.

Nhìn những thứ tìm được trong phòng của Vân nhi, lửa giận lại một lần nữa tiếp tục khơi mào. Không nghĩ tới Vân nhi không chỉ có một vị hôn thê ở quê hương , cùng Lão Thất lại có chút gì đó không minh bạch . Ta biết Vân nhi là nói dối, hân tuy rằng yếu đuối, lại luôn tìm giảm bớt trừng phạt. Lão Thất là huynh đệ của ta , mấy năm nay hân một mực yên lặng ủng hộ ta , lão Thất hướng ta xin cái gì đều có thể, duy chỉ có Vân nhi là không được! Từ thời khắc ta hiểu được chính mình đã thích hân , ta đã kiên định quyết tâm sẽ không đem hân tặng cho bất kì kẻ nào , mặc kệ là nam nhân hay là nữ nhân.

Ta khiến cho hân về nhà cùng vị hôn thê từ hôn, hân vẫn đang là tìm cách chối từ. Thế nhưng còn vọng tưởng sau khi ký chung thân khế ước còn có thể cùng nữ nhân gọi là cái gì Dung kia thành thân. Ta đây liền cùng hân đánh cược , nhìn xem là hân thắng hay là ta thắng. Nhìn thấy bộ dáng hân tự tin nói sẽ cùng ta đánh cược một phen , ta liền có chút cảm khái, đây chính là lần đầu tiên hân không sợ cùng ta đối diện . Nhưng là, trận đánh cược này hân nhất định thất bại , người ta thích ta tuyệt đối sẽ không để hân trốn mất !

“Vương gia, trời nổi gió , thỉnh Vương gia hồi phủ đi?”Quản gia ở bên người ta cung kính nói. Ta lưu luyến nhìn quan đạo một lần nữa , xe ngựa chở Vân nhi đã hoàn toàn không còn hình ảnh nữa .

Ta xoay người trở về xe ngựa, vừa đi vừa hỏi quản gia: “Sự tình tiến hành thế nào ?”

“Bẩm báo Vương gia, hết thảy tiến triển thuận lợi.”

“Ân, người nói cho hân, chuyện này chỉ được phép thành công không được thất bại, làm tốt ta sẽ thưởng hậu .”

“ Tuân lệnh , Vương gia!”

Gió bắc vù vù thổi, mây đen che thái dương, dầy đặc che kín bầu trời kinh thành , xem ra, tuyết cũng sắp rơi rồi . . .

16. Chương 15: Có Biến

Ngồi trên xe ngựa hai ngày, rốt cục xa xa cũng đã thấy được thôn của ta . Trước kia về nhà thăm người thân đều là đi bằng xe hàng , lần đầu tiên ngồi chiếc xe ngựa xa hoa như vậy , ta có chút không thích ứng. Bởi vì chột dạ, nên lúc cách thôn khoảng chừng hai dặm , ta liền phái xa phu trở về.

Mang theo hành lý, ta từng bước từng bước tiếp cận thôn, tâm tình không khỏi hào hứng lên. Cha, nương, Ngọc Dung , ta rốt cục đã trở lại. . .

Lúc đi qua cổng thôn , đại hoàng cầu nhà lão Hoàng gia nghe thấy tiếng bước chân , kêu hai tiếng, chạy đến nhìn ta , lắc lắc cái đuôi mấy cái rồi bỏ đi . Ngày hôm qua vừa mới hạ một hồi đại tuyết, hôm nay thái dương tuy rằng có đi ra , nhưng trời vẫn rất lạnh , tay của ta rất nhanh liền đông lạnh , tê rần. Người dân trong thôn cũng vì lạnh mà đóng cửa ở trong nhà , ta đi xuyên qua hơn phân nửa thôn tới trước cửa nhà , trừ bỏ ngẫu nhiên có vài ba tiếng cầu kêu , còn lại không có thấy một bóng người.

Đứng trước chiếc cửa củi , lòng ta kiềm chế không được kích động.”Cha, nương, ta đã trở về, mở cửa nhanh!” Ta vội vàng gõ gõ ván cửa, chỉ chốc lát chợt nghe thanh âm mở cửa ở bên trong cùng tiếng bước chân vội vàng . Cánh cửa bị mở ra , ta liền nhìn thấy khuôn mặt kích động của nương .”Con trai , người đã trở lại.”

Lúc nương lôi kéo ta đi vào buồng trong , cha đang ngồi ở kháng thượng , hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, lúc nhìn thấy ta vào cửa , lại làm bộ như không lắm để ý lắm .”Đã trở lại, trở về là tốt rồi.”

Trong phòng phiêu đảng mọi cổ hương thuốc lá quen thuộc , là từ yên nổi lý cha điều ở miệng phát ra . Ta vừa nghe thấy hương vị quen thuộc này , thiếu chút nữa nước mắt đã rơi xuống .

Nương nhóm một chút lửa đem ta hơi ấm . Bụng một chén nước ấm tới , lại cầm một ít hoa sinh tảo đỏ linh tinh cho ta ăn. Ta thấy bộ dáng bối rối chạy tới chạy lui của nương , cảm chớp mũi ê ẩm , đây mới là hương vị gia đình a!

“Nương, người trước không cần vội nấu cơm, ta bây giờ còn chưa đói bụng.Ta muốn cùng cha và nương nói một vài chuyện , người xem có hợp ý không .”Ta đem hai cái hộp kia ra . Nương vuốt ve tơ lụa mềm nhẵn một hồi , thế nhưng lại rơi lệ: “Nương cả đời đều chưa từng thấy qua vải dệt đẹp như vậy ! Có phải tốn không ít tiền mua đi?”Cha cẩn thận nhẹ nhàng cầm tử sa hồ, có chút oán trách nói: “Như thế nào mua đồ vật quý trọng như vậy , sẽ không phải tiêu hết toàn bộ tiền đi .”

“Như thế nào hội, cha.”Ta đem của ta tiền công cùng tiền thưởng Vương gia cấp đồ lên trước mặt cha, có chút đắc ý nói: “Tiền dùng để cưới lão bà của ta một chút cũng không suy suyển , đã dùng là tiền thưởng chủ tử cấp cho . Cha, mừng tám đầu năm là ngày lành, ta liền đem Ngọc Dung nghênh lại đây đi.” Ta vui rạo rức nói.

Cha cùng nương biểu tình kỳ quái liếc mắt nhìn nhau, không tiếp lời của ta Cha ho khan một tiếng, phân phó nương nói: “Nương nó , người đi làm một chút đồ ăn ngon . Thanh Vân có lẽ cũng đã đói bụng.”Nương ứng với lời nói của cha , liền ra đi làm cơm .

Ta nhìn cha, trực giác hẳn có chuyện muốn nói với ta . Quả nhiên, cha rút điều thuốc, chậm chậm nói: “Thanh Vân , người ở bên ngoài chắc cũng thấy được nhiều , nhân tình ấm lạnh cũng đã trải qua không ít . Có chút chuyện không như ý đã xảy ra, cũng đừng quá để ý.” Bình thường rất ít lời , hôm nay cha một hơi nói với ta một đoạn dài như vậy , làm cho lòng ta trở nên lo sợ , chẳng lẽ có chuyện gì không như ý đã xảy ra ?

“Cha, có cái gì nói ngại cứ việc nói thẳng đi, Thanh Vân đã không còn là tiểu hài tử .” Ta có chút lo lắng nói.

Cha liếc mắt một cái xem xét ta , lại rút điều thuốc, có chút ý vị thâm trường nói: “Hôm trước, Lý phu tử có lại đây một chuyện.”

“Cha Ngọc Dung tới nhà của ta, sẽ có chính là. . . Không phải là nói chuyện hôn sự của ta cùng Ngọc Dung đi?”

“Đúng vậy.”

Ta ngượng ngùng như đầu, nói: “Làm ta sợ muốn chết , vốn ta mấy ngày trước định trở về , đến nhà của nàng thương lượng với Ngọc Dung chuyện thành thân , lại ở Vương phủ lại trì hoãn vài ngày, cho nên về trễ . Làm khổ lão nhân gia phải chạy lại một chuyến, ta ngày mai. . .”

“Không phải nói chuyện thành thân mà là muốn từ hôn .”Cha đột nhiên đánh gãy lời nói của ta , có chút không đành lòng nhìn ta.

“A?”Ta lẳng lẳng nhìn cha, có chút không rõ ý tứ của hắn.

“Lý phu tử đã chọn gả Ngọc Dung cho một gia môn khác , nên cùng chúng ta từ hôn.”Cha có chút tức giận nói.

“Điều đó không có khả năng! Ngọc Dung sẽ không sẽ đồng ý.”Ta quát, cảm giác trong đầu có tiếng ong ong vang lên .

Cha không có trách cứ biểu hiện thất thố của ta , bất đắc dĩ nói: “Thanh Vân , Ngọc Dung cũng không có phản đối.”

“ . . .”Lời nói của ta tựa như bị tạt ở trong cổ họng, cái gì cũng nói không nên lời. Không có khả năng ! Không có khả năng ! Ngọc Dung đáp ứng phải vĩnh viễn ở cùng một chỗ với ta , nàng như thế nào có thể thay lòng đổi dạ . Lúc ta không có ở đây , rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đã lâu, ta mới có thể tìm trở về thanh âm của mình .”Cha, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Ai, chuyện này phải kể từ một tháng trước .”Cha lấy điều thuốc ra , ngưng trọng nói , đem chuyện một tháng qua xảy ra ở nhà Ngọc Dung từ từ kể cho ta nghe .

Nguyên lai, một tháng trước , Lý phu tử một nhà ra ngoài thăm viếng họ hàng ,trên đường trở về lại gặp phải cường đạo .Đám cường đạo hung bạo độc ác không những cướp hết tiền tài , nhìn thấy mỹ mạo của Ngọc Dung , liền nghĩ ngay đến giữa thanh thiên bạch nhật mà cường bạo Ngọc Dung . Mất thấy Ngọc Dung sắp bị bọn họ làm nhục , đang lúc nguy cấp nhất một vị thiếu thiếp vọt ra , mất sức của chín trâu hai hổ mới cường chế được bang cường đạo kia , thiếu hiệp kia cũng bởi vậy nên bị thương. Lý phu tử cảm động , tri ân hân cứu một nhà già trẻ cùng trong sạch của Ngọc Dung , liền đem hân về nhà dưỡng thương.

Thiếu niên trẻ tuổi kia tự xưng họ Trần tên Lượng, nhà ở kinh thành, nhiều thế hệ kinh thương, ở kinh thành có chút tài sản. Lần này là đi ra ngoài vân du học hỏi thêm kiến thức, không nghĩ tới vô tình lại cứu được Lý phu tử một nhà. Lý phu tử thấy hân dáng vẻ đường đường, nói năng tao nhã, gia thế cũng không tồi . Cho nên lúc thấy những lời nói của Trần Lượng biểu hiện ra đối Ngọc Dung hữu tình ý , Lý phu tử cũng vui vẻ tác thành , cố ý để cho Ngọc Dung chiếu cố hân.

Một tháng sau , nghe nói Trần Lượng cùng Ngọc Dung ở chung thật vui, hai người thường xuyên cùng nhau đến bờ sông sau thôn nhỏ tản bộ , hoàn toàn không kiêng kị ánh mắt của người khác. Hiện tại toàn bộ thôn mọi người biết Lý Ngọc Dung từng cùng lâm Thanh Vân đính ước bấy giờ di tình dừng luyến, yêu thượng phú gia công tử từ kinh thành đến . Trước đó vài ngày Trần Lượng cho Lý gia cái gì cam đoan, Lý phu tử liền lại đây yêu cầu từ hôn. Hiện tại, toàn bộ thôn nhân cơ hồ đều đem hai nhà chúng ta ra chê cười.

“Cha ngài đáp ứng rồi sao?” Nghe xong cha nói , ta tim đập mạnh và loạn nhịp hồi han.

“Ta còn chưa đáp ứng, “Cha dừng một chút nói, “Thanh Vân ,chuyện từ hôn hân là phải để người quyết định. Cho nên ta nói với Lý phu tử, chờ người về nhà sẽ cho bọn hân câu trả lời thuyết phục.”

“Cám ơn cha!”Ta cảm kích nói, ta biết cha đây là kéo dài thời gian dùm ta . Nhưng nhìn tình hình trước mắt, Lý gia là quyết tâm muốn từ hôn, chúng ta dù có kéo dài thời gian cũng không làm nên chuyện gì.

Trầm mặc trong chốc lát, ta nói: “Cha, ta nghĩ phải giáp mặt hỏi Ngọc Dung rõ ràng , sau đó mới quyết định.”

Cha nhìn ta thật sâu một cái , gật đầu nói: “Hảo “.

Nương làm đồ ăn rất ngon , chúng ta người một nhà ngồi cùng một chỗ ăn cơm. Nương hiển nhiên biết cha đã nói cho ta biết cái gì , trừ bỏ thỉnh thoảng gấp chút đồ ăn cho ta, tất cả mọi người đều không nói lời nào. Không nghĩ tới bữa cơm đầu tiên về nhà lại ăn một cách nặng nề như vậy . . .

Buổi tối nằm ngủ ở gian ngoài , ta có chút hoảng hốt. Ta cao hứng về tới nhà , lại bị báo cho biết Ngọc Dung muốn từ hôn với ta , ảo tưởng của ta liền tan biến . Rốt cuộc là dạng như thế nào lại làm Ngọc Dung vốn thanh mai trúc mã tình cảm thâm hậu với ta , ngăn ngừa một tháng liền di tình dừng luyến * ? Lý gia từ hôn, đại biểu ta không cưới được Ngọc Dung , nghĩ đến cá cược của ta cùng Vương gia , nghĩ đến phải về Vương phủ ngày ngốc cả đời, ta không khỏi rùng mình. Ngày mai, ngày mai ta nhất định phải đi tìm Ngọc Dung để hỏi rõ ràng, có lẽ trong đó có hiểu lầm, có lẽ Ngọc Dung có nỗi khổ khổ , có lẽ. . . Ta trong lòng không ngừng đoán , mơ mơ màng màng liền chìm vào giấc ngủ .

17. Chương 16: Nỗi Đilen

Ngày hôm sau lúc ta tỉnh lại , trời vẫn còn mờ mờ , vẫn chưa có sáng lắm . Ta ngủ đại khái còn chưa đến hai cái canh giờ,đầu óc choáng váng khó chịu , thẳng đến ăn xong điểm tâm mới phục hồi lại nhiều cảm giác .

Ta mang the đồng lễ vật trên đường đã mua để tặng cho gia đình Ngọc Dung , ta bất an hướng thẳng tới nhà Ngọc Dung mà đến. Trên đường gặp được vài phụ nhân ôm con nhỏ đứng tùm ở một góc phơi nắng , thấy ta đều dừng ánh mắt khác thường nhìn ta, chờ ta đi qua lại khe khẽ nói nhỏ. Ta xấu hổ cúi đầu, không dám chậm chân , một nước nhắm hướng nhà Ngọc Dung mà đi.

Tới trước nhà , thấy cánh cửa gỗ quen thuộc , ta không chút do dự gõ gõ . Gõ trong chốc lát, chợt nghe bên trong có tiếng chân người vội vã đi về hướng cửa , vừa không kiên nhẫn hô: “Ai a? Mới sáng sớm đã đến .”

Ta nghe ra đó chính là thanh âm của mẹ Ngọc Dung , đáp “Đại thẩm là ta, Lâm Thanh Vân .”Tiếng bước chân ở cửa ngừng một chút, một lát sau mẹ Ngọc Dung mới mở cánh cửa ra , có chút miễn cưỡng cười nói: “Yêu, Thanh Vân trở về lúc nào vậy ?”

“Chiều hôm qua , trước lúc ta trở về , ở kinh thành có mua một chút quà tặng cho đại thẩm cùng Ngọc Dung , hôm nay mang đến cho người .”Ta đáp. Mẹ Ngọc Dung nhìn đám lễ hộp trên tay ta , do dự một chút, mới nghiêng người cho ta vào cửa.

Ta theo mẹ Ngọc Dung đi vào trong phòng, ban đầu trong phòng có ba người , thấy ta sau liền đình chỉ nói chuyện . Lý phu tử ngồi ở vị trí chủ vị đối diện đại môn , một thanh sam công tử diện mạo tuấn tử ngồi ở phòng khách bên trái, Ngọc Dung cũng đang đứng cạnh hắn . Lúc ta đi vào , Ngọc Dung đang muốn đưa tay rót thêm trà cho vị công tử kia , hai người ánh mắt giao triền, nhu tình mật ý không thể nói hết . Thấy người đến là ta, Ngọc Dung có chút chột dạ rũ mắt xuống , đem trà tùy tiện đặt lên bàn. Lý phu tử không nghĩ tới ta đột nhiên tới chơi, có chút giật mình nhìn ta. Còn vị thanh sam công tử kia lại là vẻ mặt nghiêng ngẫm , nói vậy đây chính là vị Trần Lương kia .

Ta cùng với Lý phu tử bọn họ khách khí hàn huyên một phen, tùy ý ngồi ở trước mặt Trần Lương . Lúc ta tới dừng khí bưng bưng bao nhiêu ,sau khi nhìn thấy Ngọc Dung cùng Trần Lương dây dưa ánh mắt thì cũng đã với đi hơn phân nửa, cúi đầu không biết nên như thế nào mở miệng. Lý phu tử cùng Ngọc Dung cũng nhất trí không nói lời nào, trong nhà nhất thời bao trùm một bầu không khí trầm lặng .

“Vị này nói vậy chính là Lâm Thanh Vân công tử ? Lúc trước đã nghe qua Dung nhi nhắc tới người , Dung nhi trước nay đối với Lâm công tử vẫn kính yêu như huynh trưởng .”Không nghĩ tới Trần Lương lại mở miệng đầu tiên , nói một câu liền gọi “Dung nhi ” một cách thân thiết như vậy .

Ta rõ ràng là vị hôn phu của Ngọc Dung , khi nào thì biến thành huynh trưởng (– khi anh nhà quyết tâm ko cho anh lấy vợ chứ khi nào a) ? Ta bất mãn nhìn lại, Ngọc Dung cúi đầu cố ý lảng tránh ánh mắt của ta , còn tên Trần Lương kia thì lại nhất phái thản nhiên nhìn ta.

“Nếu tại hạ không có nhớ lầm, tại hạ bây giờ còn là hôn phu của Ngọc Dung , không phải là cái gì huynh trưởng.”Ta bất mãn quay lại trừng, tiểu tử này vọng tưởng muốn trắng đen lẫn lộn , ta há có thể cho hắn dễ dàng thực hiện sao . Ai ngờ tên tiểu tử Trần Lương kia trưng vẻ mặt tình thế bắt buộc nhìn ta, một chút cũng không bị lửa giận của ta ảnh hưởng.

Lý phu tử xem không khí có chút căng thẳng , bất đắc dĩ mở miệng nói: “Lâm hiền chất, lão phu vài ngày trước đã tới nhà người từ hôn , cho nên. . .”

“Chính là ta còn chưa đáp ứng!”Ta đồng cứng người , quát . Đã vậy bây giờ còn gọi theo kiểu lễ nghi khách sáo . Lâm hiền chất? Lý phu tử lại gọi ta là Lâm hiền chất? Trước kia đều là thân thiết gọi ta là Thanh Vân , thay đổi bất thường như vậy , thực quả là là lòng người đen bạc .

Bị ta rống lên như vậy ,khuôn mặt già nua của Lý phu tử nổi lên một tầng giận dữ , sau một lúc lâu vẫn không nói được câu nào . Trần Lương liền tiếp lời : “Lâm công tử đợi một chút, đừng sốt ruột. Tục ngữ nói, dưa hái xanh không ngọt, Ngọc Dung nếu không lòng dạ nào về với công tử, công tử cần gì phải cưỡng cầu?”

Nghe hắn nói rất có lý lẽ , lòng ta lại khởi lên một hồi hỏa . Ta nhìn về phía Ngọc Dung , nàng có thể cho tới bây giờ chưa thấy qua bộ dáng người ngày thường hàm hậu thành thật như ta phát hỏa , khuôn mặt sợ tới mức trắng bệch , sợ sệt nắm chặt lấy cánh tay Trần Lương , chỉ kém không đem chính mình giấu đến phí sau hắn .”Thanh Vân ca, ta thật sự thích Lương ca, cầu người thành toàn chúng ta đi.”Nàng cố gắng nghiêng mặt, run rẩy cầu xin .

Ta bị thương nhìn Ngọc Dung , cố nén trụ nước mắt, trấn tĩnh hỏi: “Ngọc Dung , người nói cho ta biết, này Trần Lương tốt như thế nào ? Thế nhưng không đến một tháng khiến cho người từ bỏ tình cảm thanh mai trúc mã hơn mười năm của chúng ta ?”

Ngọc Dung cúi đầu, sau một lúc lâu không có đáp lời, đang lúc ta muốn hỏi lại một lần , Ngọc Dung thúc ngắc đầu, mắt nước mắt lưng tròng nói: “Thanh Vân ca, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, người nơi chốn giữ gìn ta, chiếu cố ta, ta đều ghi tạc trong lòng. Kỳ thật, từ nhỏ ta liền xem người giống như thân ca của ta . Năm ấy lúc người tới cầu hôn , ta nghĩ dù sao ta cũng không có người trung ý , Thanh Vân ca

người lại đối với ta tốt như vậy, gả cho người rồi người nhất định sẽ không bạc đãi ta, cho nên ta liền ưng thuận . Chính là . . .”

Ngọc Dung dừng một chút, mới nói tiếp : “Một tháng trước , khi ta thiếu chút nữa bị đám cường đạo cường bạo , là Lượng ca mạo hiểm sinh mệnh cứu ta. Nếu không có hần, Ngọc Dung chắc chắn đã bị bang cường đạo kia làm nhục , hiện tại cũng không còn mặt mũi sống trên đời . Lượng ca vì cứu chúng ta cả nhà, khiến bản thân bị trọng thương, ở trên giường nằm hơn nửa tháng. Lúc nhìn thấy Lượng ca ở trên giường hấp hối , lòng ta thực sợ hãi, sợ khủng khiếp , ta biết ta là thích thượng hần .” Ngọc Dung nói xong, khuôn mặt liền đỏ lên, có chút ngượng ngùng nói: “Không nghĩ tới, Lượng ca lại nói với ta rằng hần cũng thích ta , nghĩ muốn lấy ta làm vợ, cho nên. . . Thanh Vân ca, người từ nhỏ rất tốt với ta, nhất định hy vọng ta về sau sống thật tốt phải không ? Cho nên, Vân ca người không cần khó xử chúng ta, thành toàn chúng ta đi.” Lúc này, Trần Lượng cũng cực kỳ ăn ý đem Ngọc Dung ôm vào trong lòng ngực, tình ý nhìn nàng.

Nghe Ngọc Dung nói xong , ta sau một lúc lâu cũng không nói gì, rốt cục phun ra một câu cũng là: “Ngọc Dung , người trước kia nói sẽ theo ta cùng một chỗ, là gạt ta sao?”

“Ngọc Dung không có lừa gạt Thanh Vân ca , chính là khi đó Ngọc Dung còn chưa có hiểu được, lại đem thân tình xem như tình yêu.” Ngọc Dung vội vàng nói, nhìn bộ dáng nàng nóng lòng muốn làm sáng tỏ , lòng ta lại hoàn toàn rơi vào vết nứt.

“Sau này Ngọc Dung liền nhận Thanh Vân ca làm ca ca đi, Ngọc Dung về sau chắc chắn sẽ tận lực tìm một tẩu tử (-trượng phu) thật tốt cho Thanh Vân ca, nhất định so với Ngọc Dung hơn hần vài ngàn lần, mấy vạn lần. . .” Ngọc Dung vẫn còn liên miên nói , thậm chí hình như còn có chút đắc ý với ý nghĩ của mình , khóe môi gợi lên hơi hơi .

Ca ca? Nói gần nửa ngày , Ngọc Dung cuối cùng chỉ coi ta như ca ca ? Ta cười , lộ vẻ sâu thẳm , nhớ tới những chuyện xảy ra nửa năm qua ở Vương phủ . Vì muốn có đủ tiền trở về cưới nàng , ta ăn nói khép nép, nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, ngay cả khuất nhục khi bị Vương gia xem như nữ nhân gây sức ép đều ráng nhịn. Lúc ấy ý niệm duy nhất trong đầu chính là về nhà liền có thể cưới Ngọc Dung làm vợ, hiện tại chịu một chút ủy khuất cũng không là gì . Nửa năm trôi qua kinh hồn táng đảm, như lâm vực sâu, như sống trên miếng băng mỏng cuối cùng chỉ đổi lấy được một lời từ hôn , ta có thể chịu nổi sao ? Ta không cam lòng, ta thật sự không cam lòng. Ta không phải một kẻ yếu đuối , vì thích nàng , ta có thể còn nhẫn nhịn nữa, nhưng hiện tại Ngọc Dung vứt bỏ ta , lão tử còn nhẫn cái rắm a!

“Ta đánh chết người tên hỗn đản này!” Ta từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, một quyền đánh về hướng tên đầu sỏ Trần Lượng. Trần lượng bất ngờ không kịp đề phòng, bị ta đánh nằm bẹp trên mặt đất. Ta tiến lên một tay nắm vạt áo hần , một tay nắm lại thành quyền vung lên hướng mặt hần mà đánh . Điều tại người, nếu người không xuất hiện , Ngọc Dung liền sẽ không thích thượng người, sẽ không từ hôn . Điều là tại tên hỗn đản này, người vì cái gì phải xuất hiện? Vì cái gì muốn cướp đi Ngọc Dung của ta ? Vì cái gì muốn hủy hoại giấc mộng của ta ? Vì cái gì dồn ta đến tuyệt lộ ? Vì cái gì? Vì cái gì? Ta muốn đánh chết người tên hỗn đản này, người chết , Ngọc Dung sẽ trở lại bên người ta . Đánh chết người! Đánh chết người! . . .

Ta liều lĩnh đánh Trần Lượng, hoàn toàn không biết rõ ràng tình huống chung quanh . Mơ mơ hồ hồ nghe thấy thanh âm cái bàn ngã xuống đất , chén trà vỡ nát , tiếng thét chói tai của Ngọc Dung cùng mẹ nàng , thanh âm Lý phu tử hô to “Dừng tay “, còn có tiếng la đau đớn của Trần Lượng . . . Giờ khắc này, ta thở hổn hển giống như là người điên , đem tất cả ủy khuất, không cam lòng, phẫn nộ, cừ hận đều tập trung trên nắm tay, từng quyền từng quyền hung hăng đánh vào trên người Trần Lượng . Sự chống cự của Trần Lượng đã từ từ trở nên yếu dần đi , huyết từ trong miệng cùng trong lỗ mũi hần chảy ra, khuôn mặt tuần tú của hần đảo mắt liền bị ta đánh thành đầu heo, một cổ cảm giác vui sướng liền chậm rãi dâng lên. . .

Đột nhiên, cái gáy bị đánh một cái thật mạnh , trước mắt ta một trận mê muội, mọi thanh âm lộn xộn bên tai lập tức toàn bộ tiêu thất, ta gian nan quay đầu lại, thấy Ngọc Dung đang giơ một cái bình hoa lớn , thất kinh nhìn ta. Có một thứ gì đó nóng hổi chảy từ trên đỉnh đầu xuống , Ngọc Dung hét lên một tiếng ném đi bình hoa. Trước mắt liền tối sầm, ta chậm rãi ngã xuống. . .

18. Chương 17: Tự Bế

Mưa dai dẳng đã được vài ngày , tích tí tách lịch không dứt.

Trời vẫn còn đang âm ảm , không có mây , ánh mặt trời dù cố gắng đến mấy cũng không len lỏi vào được . Hi Xuân viện hoa đào nở rộ , nhưng lập tức đã bị mưa phùn xối, giống như lạc thang mỹ nhân, bắt giặc làm cho người ta cảm thấy chật vật, vô vàn kiểu diễn.

Ta buồn bã ỉu xiu ngồi ở trong phòng, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra một mảng không gian mênh mông bên ngoài . Đồng Quế ở bên người ta đi tới đi lui, thỉnh thoảng lo lắng nhìn ta vài lần, ta đều không hề sở giác, hãy còn đắm chìm trong thế giới riêng của mình .

Cửa mở lại đóng , Đồng Quế tiến tiến xuất xuất liên tục , mà ta chỉ là duy trì cái tư thế ngồi ở trên ghế , giống như một bức tượng .

Thời khắc lúc ta bị Ngọc Dung đánh ngã đi , ta đã nản lòng thoái chí, nghĩ đã như vậy thì chết cũng tốt, nếu chết đi thì ta có thể hoàn toàn giải thoát rồi. Nhưng ông trời lại không có thành toàn cho ta, một tháng sau ta tỉnh lại , đập vào mắt đầu tiên chính là khuôn mặt hàn băng của Vương gia. Vương gia đôi mắt đầy tơ máu nhìn ta , nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đánh cuộc cùng bốn vương còn chưa có thực hiện, người mơ tưởng muốn chết !”Ta mỗi một nhắm mắt lại, hy vọng đã không còn ,nhưng thống khổ thì vẫn tiếp tục. . .

Lại thêm một trận thanh âm mở cửa đóng cửa , không lâu, ta liền rơi vào trong một vòng tay ôm ấp ấm áp .Thanh âm của Vương gia ở bên tai ta vang lên, “Vân nhi đã ăn qua cơm trưa chưa ?”

“Bẩm Vương gia, công tử sau khi dùng xong điểm tâm liền vẫn ngồi như vậy, còn chưa dùng qua cơm trưa .”Trả lời chính là Đồng Quế , ta giống như một con búp bê vải vô thanh vô tức bị Vương gia ôm vào trong ngực, ánh mắt đại ra nhìn chằm chằm vào cánh tay Vương gia .

“Vẫn là không muốn nói sao?”Vương gia bắt đầu dĩ hởi, trả lời hẩn vẫn là sự im lặng của ta cùng tiếng thở dài của Đồng Quế .

Thật lâu sau, Vương gia phân phó : “Truyền lệnh đi.”

Vương gia đem ta ôm cào trong lòng,ngực, đem đồ ăn từng miếng từng miếng đưa đến miệng của ta , biểu tình tuy rằng lạnh như băng, ánh mắt lại thật là ôn nhu. Ta máy móc hé miệng, không hề sở giác nhận sự phục vụ của Vương gia , một hơi một hơi nuốt xuống đồ ăn trong miệng .

Ăn qua cơm trưa, Vương gia đem ta ôm đến trên giường mềm mại , cẩn thận đắp chăn cho ta , bàn tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ trán ta , từ từ chuyển xuống mơn trớn đôi mắt , đồng thời ôn nhu nói: “Vân nhi, ngủ đi.”Ta nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ lập tức xông tới , trong lúc mông lung , nghe thấy Vương gia phân phó Đồng Quế hảo hảo chiếu cố ta, sau đó lại là thanh âm mở cửa phòng, Vương gia đi ra ngoài. . .

Lúc ta mở mắt ra lần nữa , trời đã tối rồi. Trong phòng im ắng , ngoài cửa sổ mưa vẫn tiếp tục dai dẳng , thanh âm sần sật xuyên thấu qua cửa sổ len lỏi tiến vào trong . Ngọn nến cứ cách một đoạn thời gian sẽ phát ra thanh âm “ Ba !!ba!! “, trừu những thứ đó ra , cũng không còn nghe thấy được những thanh âm gì khác .

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, thanh âm hỗn độn không giống như chỉ có một người, ta theo bản năng nhắm mắt lại. Cửa mở , chỉ chốc lát tiếng bước chân đã đi tới trước giường của ta . Nhìn thấy ta còn chưa tỉnh, người tới có nén giọng , nhẹ nhàng nói chuyện.

“Vân nhi tỉnh lại cũng đã hai tháng , đến bây giờ vẫn không chịu nói một lời, giống như một con rối gỗ .”Thanh âm lo lắng của Vương gia vang lên trên đỉnh đầu ta .

“Tứ ca, Lâm thị vệ lần này chịu đả kích không nhỏ , hơn nữa lại bị thương đến sau đầu , tỉnh lại tinh thần hoảng hốt cũng là bình thường .”Ôn nhuận thanh âm truyền đến, vô cùng quen thuộc, dĩ nhiên là Thất vương gia.

“Chính là, đến nay đã hai tháng , Vân nhi lại một chút khởi sắc cũng không có. Ngay cả ngự y đều nhìn không ra nguyên do , cứ thế mãi người nói ta nên làm thế nào cho phải ?”Vương gia vẫn như cũ , giọng điệu nhuốm đầy lo lắng lo lắng.

“Tứ ca có từng thấy hối hận với việc mình làm trước kia ?”Thất vương gia có chút rụt rè hỏi .

“Hối hận? Như thế nào lại hối hận ? Chỉ cần có thể thuận lợi có được Vân nhi, dù có phải sử dụng bao nhiêu thủ đoạn ta cũng sẽ không tiếc. Chính là không nghĩ tới nữ nhân chết tiết kia dám dả thương Vân nhi, Thất đệ vì sao không cho ta giết ả ?”Vương gia âm lãnh nói.

“Tứ ca, ta làm như vậy là có đạo lý .Quan hệ của nàng ta và Lâm thị vệ không phải ngày một ngày hai , nếu một ngày nào đó Lâm thị vệ thanh tỉnh , nếu biết được nàng bị Tứ ca giết chết, trong lòng khó tránh khỏi cùng Tứ ca sinh ra khoảng cách . Thứ hai , một đao giết nàng quả thật rất tiện nghi nàng , làm cho nàng hưởng thụ đến mùi vụ quả đắng , thống khổ cả đời, chẳng phải càng hơn sao .”Thanh âm của Thất vương gia không thay đổi vẫn là ôn nhu, nhưng lúc ta nghe vào trong tai lại khiến cho cả người lạnh như băng, người trong hoàng thất quả nhiên đều là thâm tàng bất lộ.

“Thất đệ nói cũng thật chí lý , trước tiên cứ để cho nữ nhân kia tiêu dao một đoạn thời gian đi.”Vương gia cười lạnh.

Ta cường lực chịu đựng, lại vẫn nhìn không được cả người run rẩy , hai nam nhân đáng sợ này , đến tột cùng là muốn lấy thứ gì trên người ta đây ?

Sau khi Vương gia cùng Thất vương gia rời khỏi, ta mở to mắt, bất tri bất giác ra một thân mồ hôi lạnh. Một hồi sau cánh cửa lại mở ra , Đồng Quế đi đến, nhìn thấy ta tỉnh, vội phân phó người đem cơm chiều bưng vào. Nói là Vương gia cùng Thất vương gia có việc phải thương lượng, bữa cơm này là Đồng Quế uy ta.

Ăn qua cơm chiều, ta lại nằm ở trên giường, tùy ý để Đồng Quế xoa bóp tứ chi cơ thể. Ở trên giường hôn mê một tháng, lại nằm một tháng, cơ thể của ta đã có chút héo rút. Đồng Quế dựa theo đại phu phân phó, mỗi tối đều không ngại lao khổ , xoa bóp cho ta .

Ta thoải mái nheo lại ánh mắt, hưởng thụ Đồng Quế xoa bóp . Xoa bóp ngừng một hồi, lát sau lại tiếp tục , nhưng ta lại cảm giác thấy lực đạo không giống , hình như so với bình thường có hơi nặng tay hơn . Quả nhiên, cái tay kia từ bắp chân mát xa đến bắp đùi , lập tức chui vào giữa hai chân. Ta khó chịu vặn vẹo thân mình, lại bị một thân thể trầm trọng ngăn chặn , đôi môi của Vương gia dán vào lỗ tai của ta , xuy cười nói: “Ta còn tưởng rằng Vân nhi thật sự không có cảm giác chứ .”

Vương gia đem quần áo của ta lột sạch sẽ, chính mình cũng thoát hết y phục . Chậm rãi phục lên trên người của ta . Bàn tay cùng môi bắt đầu trên người ta nóng bỏng mơn trớn , ta cố gắng nhẫn nại , cuối cùng vẫn là nhẫn chịu không nổi phản ứng sinh lý bình thường . Thân thể qua một khoảng thời gian dài chưa nếm qua tình dục trở nên phi thường mẫn cảm , Vương gia chỉ mới nhẹ nhàng khích một chút liền có phản ứng . Ta đỏ mặt, không nói một lời , chống cự đẩy ra Vương gia. Vương gia khẽ cười một tiếng, bắt được đôi tay kháng cự , dùng một bàn tay cầm, ấn đến trên đỉnh đầu. Ngực của ta không tự chủ được liền đỉnh lên, càng giúp Vương gia thuận lợi nhắm nháp hồng quả trước ngực .

Đôi tay của Vương gia càng ngày càng làm càn, một bàn tay đã lần đến mông của ta , đầu ngón tay như có như không tiến vào hậu huyệt . Ta nhất thời cả người căng cứng , nước mắt không kiềm được chảy ra . Vương gia chú ý tới biểu hiện khác thường của ta , ngón tay ly khai hậu huyệt , ngược lại bắt lấy phân thân hơi hơn ngẩng đầu ở phía trước , khi khinh khi trọng vuốt ve .

Thân thể trần ngập khoái cảm cùng cảm giác sỉ nhục hỗn hợp một chỗ, làm cho nội tâm của ta khó chịu như bị hàng ngàn con kiến bò cắn . Vì cái gì không buông tha ta? Vì cái gì ta lại có khoái cảm? Vì cái gì? Ta không phát ra một chút thanh âm, nước mắt chảy càng dữ tợn .

Vương gia đột nhiên vươn đầu lưỡi, thương tiếc liếm dòng nước mắt , hai mắt sâu thẳm nhìn ta, trong đó ẩn chứa cảm tình phức tạp mà ta không thể nào hiểu nổi . Vương gia ôm ghì lấy ta , để cho ta ngồi ở giữa hai chân hắn ,còn hai chân ta lại khoát lên trên cặp đùi thon dài cường tráng của hắn . Như vậy, phân thân của cùng hắn liền có thể tựa vào nhau.

Phân thân Vương gia thô lại dài, có màu hồng đậm , so sánh với nhau ,của ta có phần nhỏ hơn nhan sắc lại là màu phấn hồng . Vương gia đem tay ta vòng trụ qua cổ hắn , một tay ôm chặt thắt lưng của ta, một tay đồng thời cầm phân thân của ta và hắn , rất nhanh liền gia tốc vuốt ve . Hai phân thân bất đồng lớn

nhỏ lại bất đồng nhan sắc ở trong tay Vương gia đè ép lẫn nhau , ma sát mãnh liệt ,tự hồ muốn dùng nhiệt độ của nhau để đốt cháy đối phương .

Động tác trên tay của Vương gia không chậm lại , miệng cũng khẽ thoát ra tiếng rên rỉ . Ta khép chặt môi , có chút cường ngạnh đẩy ra, hần vẫn ôn nhu cùng ta dây dưa. Hơi thở ồ ồ, ta vẫn không tính toán phát ra một chút thanh âm. Hôn nhau một hồi, Vương gia đột nhiên thu cánh tay, đem cả người của ta dán chặt vào cơ thể hần , hạ thân ma sát càng lúc càng nhanh . Rốt cục sau khi Vương gia gầm nhẹ một tiếng cùng thanh âm rên rỉ nhỏ nhỏ của ta , ta cùng Vương gia đồng thời bắn ra, chất lỏng màu trắng ngà bắn lên trên bụng và đùi hai người , phân không rõ là của hần hay của ta. . .

Tình cảm mãnh liệt bình ổn lại , Vương gia đem ôm ta vào trong ngực , lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve của lưng của ta . Ta không nói một lời , để mặc hần vuốt ve, mắt buồn ngủ mông lung chờ chu công gọi về. Đột nhiên, Vương gia khẽ cười một tiếng, ở bên tai ta nói: “Vân nhi, người thế nhưng ngay cả giả bộ ngủ cũng không xong . Lúc ta cùng Thất đệ ở bên cạnh người nói chuyện , lông mi của người run rẩy thật giống như sần giường lúc này a .”

Nhất thời cơn buồn ngủ của ta toàn bộ tiêu thất , trừng mắt to cảnh giác nhìn hần. Vương gia phức tạp nhìn ta, thân thủ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ta , thở dài nói: “Vân nhi, đừng sợ, trên đời này người tối không nên sợ chính là ta . . .”

19. Chương 18: Khuyên Nhủ

Ngày hôm sau, rời giường xong , ta vẫn ngồi ở trong phòng ngắm người, nghĩ lại chuyện đêm qua Vương gia cùng Thất vương gia nói rất đúng . Vương gia biết rõ rằng ta đang tỉnh , lại không e dè nói ra bí mật, xem ra Vương gia một chút cũng không e ngại bị ta biết chân tướng . Vương gia không biết thiết kế cái gì, khiến Ngọc Dung đột nhiên thay lòng đổi dạ, cuối cùng thắng được chuyện cá cược kia , bức ta chung thân ở lại vương phủ, quả nhiên là một người quỷ kế đa đoan . Nhớ ngày đó ta còn tự tin tràn đầy cùng Vương gia đánh cá, bây giờ nhất định bị hần chê cười đi . Hần vì cái gì phải như vậy? Hần vì cái gì phải đối xử với ta ôn nhu như vậy ? Hần rốt cuộc muốn lấy cái gì từ ta ? . . . (– Thở dài , ai cũng hiểu , chỉ một người không hiểu , càng lúc càng muốn khóc thương tiểu Lộc Lộc)

Một đám nghi vấn làm cho đầu óc vốn đã không thanh tỉnh của ta càng thêm mê hoặc, lông mày bất tri bất giác gắt gao nhíu lại. Hai cánh tay cường kiện đột nhiên ôm lấy ta ,thanh âm của Vương gia ôn nhu xuất nhập màng tai: “Vân nhi, vì cái gì lại cau mày?”

Nguyên lai ta ngồi ngắm người đến gần giữa trưa , hôm nay mưa rất cực ngừng,vàng thái dương đã lâu không thấy rốt cục lộ cũng diện . Trong viện tích tụ một chút nước đọng lại trên phiến lá , dưới ánh mặt trời lung linh sáng lên.

Cùng đi vào với Vương gia, trừ bỏ Thất vương gia cùng Thập Vương gia, còn có một vị, dĩ nhiên là người đã lâu không thấy – Nhược Hàn . Tay Nhược Hàn bị Thập Vương gia gắt gao nắm, thân thể giống như đã cao hơn một chút , vẫn còn gầy,nhưng sắc mặt đã rất tốt . Đôi mắt không vô thần như lúc còn ở trong Vương phủ nữa, bây giờ lượng lượng rất có thần. Có thể là bởi vì Vương gia ở bên cạnh, hần dường như có chút khấn trương, thường thường bất an nhìn về phía Thập Vương gia. Thập Vương gia lại ôn nhu nhìn Nhược Hàn , nở một nụ cười an ủi . Thập Vương gia phong lưu bữa bãi ngày nào thế nhưng cũng có loại biểu tình này , làm cho ta không khỏi hoài nghi hần có phải hay không do người khác giả trang .

Giữa trưa bọn họ ở lại Hi Xuân Viện ăn cơm, Vương gia không e dè đem ta ôm vào trong ngực, theo thường lệ từng miếng từng miếng uy ta. Thất vương gia ngồi ở đối diện chúng ta , mặt mày hớn hờ cười, tuyệt không chút giết mình. Nhược Hàn ngồi cùng một chỗ với Thập Vương gia , dùng biểu tình như gặp phải quỷ nhìn chúng ta . Thập Vương gia lúc bắt đầu cũng là kinh ngạc, rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường. Cũng không thêm để ý dời ánh mắt, đồng thời sủng nịnh xoay qua Nhược Hàn , gấp khối thịt gà bỏ vào trong bát cơm Nhược Hàn.

Nhược Hàn ăn cơm, một bên nhìn trộm nhìn chúng ta. Thập Vương gia thấy bộ dáng lén lút của Nhược Hàn , liền trên hần nói: “Hàn nhi hâm mộ sao? Nếu không ta cũng như vậy uy người?”Nhược Hàn đỏ mặt,

thế nhưng hung hăng trừng mắt liếc Thập Vương gia. Thập Vương gia không ngờ vẫn vô tư cười cười, còn ôn nhu gấp thêm một ít đồ ăn cho Nhược Hàn.

Ăn cơm xong, ba vị Vương gia đi thư phòng, lưu lại Nhược Hàn ở trong này cùng ta. Ta vẫn như cũ ngơ ngác ngồi, bất động không nói lời nào. Nhược Hàn cẩn thận ngồi vào bên cạnh ta, nhìn ta một hồi lâu, mới thử nói: “Lâm đại ca, nghe nói ngươi đã hơn hai tháng không nói lời nào? Là thật vậy chăng?”

Ta vẫn đang không trả lời, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào bức tranh trên tường đối diện, ngẩn người. Nhược Hàn đợi một hồi, còn nói: “Lâm đại ca, ta biết ngươi có thể nghe được ta nói chuyện, bên người chuyện gì xảy ra ngươi đều biết, ngươi chính là không muốn mở miệng đúng hay không?”

“...”Ta trầm mặc.

“Lâm đại ca, ngươi cái dạng này ta cũng đã từng trải qua.” Nhược Hàn không còn dụ ta nói chuyện nữa, ở bên người ta lăm bằm lăm bằm.”Sau khi sự kiện đó phát sinh, ta tựa như người như vậy, giống như kẻ mất hồn. Ta không muốn nói, mỗi ngày buổi sáng đến chòi nghỉ mát ngồi ngẩn người, có người ở bên người ta đi qua đi lại, nói với ta nói, chửi ta, đánh ta, ta đều như không có cảm giác, thờ ơ. Đoạn cuộc sống đó trôi qua, ta tựa như một du hồn.”Nói tới đây, Nhược Hàn đột nhiên nhìn chăm chăm ta: “Thẳng đến lúc Lâm đại ca ngươi xuất hiện.”

Lòng ta trung vừa động, trên mặt vẫn đang không có phản ứng gì. Nghe Nhược Hàn tiếp tục nói: “Ta đến nay còn nhớ rõ ngày đó, hai chúng ta bị kia mấy tên thị vệ vây quanh. Lúc ấy ta rất sợ, bọn họ đều từng đối ta. . . Đối ta đã làm cái chuyện đó, cho nên ta thực sự rất sợ bọn họ. Khi ta rồi ngã xuống, ta đã cho ta khẳng định sẽ bị bọn họ đánh chết, không nghĩ tới người đột nhiên lại bảo vệ ta. Lúc tỉnh lại nhìn thấy người ta liền cảm thấy thực an tâm, ta cũng không biết vì cái gì, có thể bởi vì người không có đối ta. . . Sau đó người mỗi đều ngày tới tìm ta, giúp ta đọc sách, giúp ta ăn cơm, còn giúp ta khỏi ngẩn người. . . Lúc người nói ta có thể xem người như đại ca, ta mới biết được nguyên lai trên thế giới này còn có người rất tốt với ta, cho nên ta sau lại thật sự liền xem người như đại ca.”

Nhược Hàn nhẹ nhàng cầm tay của ta, “Khi ta tỉnh lại trong phủ của Húc. . . Thập Vương gia, ta sợ hãi, ta nghĩ đến người không cần đệ đệ này nữa. Ta không cho bất luận kẻ nào đụng đến ta, ai tới gần ta, ta đều sợ hãi lui vào trong góc. Húc. . . Thập Vương gia liền mỗi ngày đứng cách ta một trượng có hơn, cùng ta nói chuyện. Hắn kể chuyện xưa, giảng chuyện cười, kể lại những thú sự của hắn từ nhỏ đến lớn, còn có những chuyện tình kết giao của hắn và ta khi xưa. . . Ngày ngày trôi qua, ta dần dần đã không còn sợ hắn. Hắn đối ta thực dung túng, ta muốn cái gì hắn đều đáp ứng, luôn luôn tìm kiếm những trò diễn mới mẻ cho ta ngoạn.”

“Hắn rất tốt với ta, trong phủ có vài công tử xem không vừa mắt, thường xuyên thừa dịp hắn không ở trong phủ liền đến trong viện của ta châm chọc khiêu khích, điều vô dương oai. Có một lần trong phủ có một công tử xô ta xuống hồ, ta không biết bơi lội, nước hồ lạnh như băng nhắm thẳng vào mũi cùng miệng ta, áo bông thấm nước trở nên đặc biệt nặng, giống như tảng đá đem ta chìm xuống càng sâu hơn. Lần đó ta đã cho là ta chết chắc rồi. . .”Nghe đến đó, ta không tự giác nắm chặt tay hắn, Nhược Hàn phát giác được động tác của ta, kích động hai tay ôm lấy tay của ta nói: “Vương gia nói quả nhiên đúng vậy, đại ca thật sự có thể nghe được ta nói cái gì. Ta biết đại ca nhất định là quan tâm đến ta. Yên tâm đại ca, tình huống lúc ấy quả thực nguy cấp, bất quá may mắn Húc đã phái người âm thầm bảo hộ ta, ta vừa rơi xuống nước, người nọ đã đem ta cứu lên.”

“Lần đó rơi xuống nước làm cho ta nhiễm phong hàn, vốn trước kia nhiễm phong hàn đã không chữa trị cẩn thận, lần đó bệnh càng thêm bệnh, ta sốt hôn mê ba ngày. Ba ngày đó Húc cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chiếu cố ta, uy ta uống dược, ăn cái gì, thậm chí giúp ta lau thân thể. . . Tóm lại, hiện tại ta không sợ hắn, hắn có đôi khi còn sợ hãi ta nữa. Ha ha. . .” Nhược Hàn nhẹ nhàng cười, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không còn tái nhợt chết lạng như trước kia, bây giờ thực giống như xuân hoa nở rộ, đón ánh mặt trời sáng lạn.

Nhược Hàn nói xong chuyện của mình, nhìn thẳng vào ánh mắt của ta, như là tổng kết nói: “Cho nên đại ca, người không cần lo lắng, ta ở cùng với Thập Vương gia thực rất vui vẻ. Đại ca, ta cũng trải qua quá thống khổ, nhưng thống khổ cũng sẽ không liên tục không ngừng. Đại ca, người không cần phải ngăn bẽ chính mình, bên cạnh người còn có người thích người, quan tâm người, người vì cái gì không mở to mắt

thấy rõ ràng mà?”

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Nhược Hàn, ta trầm mặc . Người thích ta ? Có sao? Ngọc Dung đã rời đi ta không phải sao? Còn có ai thích ta nữa ?

Nhược Hàn giống như hiểu được lòng ta nghĩ cái gì, ý vị thâm trường nói: “Tứ Vương gia a. Người chẳng lẽ chưa từng cảm thấy Tứ Vương gia đối với người bất đồng bình thường sao? Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới một người lạnh lùng như Tứ Vương gia sẽ có ánh mắt ôn nhu như vậy . Người không biết, hôm nay lúc nhìn thấy Tứ Vương gia đem người ôm vào trong ngực uy côm, ta còn tưởng rằng mình nhìn thấy quỷ . Nghe Húc nói, vì bệnh của người, tứ Vương gia gần đây vẫn rất lo lắng . Vốn Lộc vương phủ chính là địa phương ta tới sợ hãi , nhưng buổi chiều hôm qua Tứ Vương gia cùng Thất vương gia tự mình đến chỗ của Húc giải thích cho ta , c mời ta lại đây khuyên người. Tứ Vương gia nói nhìn bộ dáng người giống như rồi gỗ, hẳn đã muốn bắt lực , ta cùng người so sánh cũng có chút thâm giao , hơn nữa tình trạng lúc trước so với người bây giờ có vài phần tương tự , nói không chừng có thể giúp người mau chóng khôi phục.”Nhược Hàn nói xong, liền nhìn xem phản ứng của ta , trên mặt ta vẫn đang thờ ơ, lại ức chế không được nội tâm phiêu giang đảo hải – sông cuộn biển gầm, vì cái gì? Hẳn vì cái gì lại đối ta tốt như vậy? Nếu tốt với ta, có vì cái gì thiết kế phá tan cảm tình của ta cùng Ngọc Dung ? . . .

Thấy ta nửa ngày không có phản ứng, Nhược Hàn bất đắc dĩ thở dài. Hẳn lại cùng ta ngồi một hồi, thì Thập Vương gia lại đây tiếp hấn. Trước khi đi , Nhược Hàn không để ý đến ánh mắt tức giận của Thập Vương gia, kết rắn chắc thực ôm ta một cái .”Đại ca, ta ngày mai ta lại đến xem người .”

Tiến bước Thập Vương gia bọn họ, Vương gia trở lại Hi xuân viện, đem ta ôm vào trong ngực, sau một lúc lâu không nói gì. Ta cảm thấy hấn hô hấp cũng không vững vàng, tựa hồ như đang bị áp lực , “Vân nhi, làm sao bây giờ? Ta hảo ghen tị Viên Nhược Hàn .”Trong lòng ta khó hiểu, nghe hấn nói tiếp: “Hấn nói người nghe được , lúc hấn nói hấn rơi xuống nước người lại khấn trương nắm chặt tay hấn, vì cái gì ta vì người làm nhiều như vậy, người cũng chưa từng đáp lại? Vân nhi, trong lòng người rốt cuộc có ta hay không ? . . .”

Ta không nói gì , Vương gia gắt gao ôm ta, phía sau ta lại cảm giác hấn thực yếu ớt. Ta biết ý tưởng này của ta thực vớ vẩn, chính là, con người ngày thường vẫn tàn khốc lạnh lùng , hiện tại lại ở bên tai ta thì thảo nói nhỏ khiến cho ta cảm giác hấn thực yếu ớt. Thanh âm của hấn không hề lạnh như băng, ánh mắt cũng không hề sắc bén, nhân khí bức nhân cũng biến mất vô tung vô ảnh. Hấn hiện tại, tựa như một đứa nhỏ suy sụp , không thể nề hà ôm ta.

Hấn gắt gao ôm lấy ta, hơn nữa càng lúc càng siết chặt , ngực ta bị hấn ôm siết đến mức gần như không thở nổi, lúc ta nghĩ đến hấn muốn đem ta siết chết đi , hấn đột nhiên buông lỏng ra. Một luồng không khí mới mẻ dũng mãnh tràn vào cơ thể ta , ta từng ngệm từng ngệm hô hấp , mới vừa tìm về một chút sinh tồn cảm giác, Vương gia lại nâng cằm của ta lên , vội vàng ngăn chặn môi ta , hấn một bên triển miên hôn ta, một bên thì thảo nói: “Vân nhi, ta phải làm sao với người bây giờ ?”

20. Chương 19: Phẩm Trà

Nhược Hàn lần thứ hai tới tìm ta, cũng là ba ngày sau . Vừa thấy ta, Nhược Hàn liền quyết miệng oán giận nói: “Đại ca, thật xin lỗi , ta đáp ứng người ngày hôm sau tới tìm người, lại nuốt lời . Đều do Húc, hấn ghen tị ta ngày đó ôm người một cái ,liền đem ta nhốt tại trong phủ ba ngày không cho ta xuất môn, thật sự là hơi quá đáng. Hừ! Mấy ngày nay ta cũng không thêm để ý đến hấn .”

“Hàn nhi, không cần không để ý tới ta! Ta hướng người bồi tội còn không được sao?”Thập Vương gia ở bên người Nhược Hàn gấp đến độ cuống quýt , ăn nói khép nép . Tuy rằng ngữ khí thực đúng , biểu tình lại là khoa trương sầu mi khổ kiểm, làm cho người ta một chút cũng không thấy hấn đáng thương , chỉ cảm thấy thực buồn cười .

Quả nhiên, Nhược Hàn bị hấn đùa “Xì “Một tiếng bật cười, có chút bất đắc dĩ nói: “Được rồi, người đừng đùa giỡn nữa . Vừa rồi Vương gia không phải gọi người đi thư phòng thương lượng sự tình sao? Ta hôm nay muốn dẫn đại ca đi ra ngoài ngao du, người đừng đi theo ta .”Nhược Hàn cố ý làm như không thấy biểu

tình khoa trường ủy khuất của Thập Vương gia, ngược lại với ta nói: “Đại ca, buồn bực nếu cứ ở mãi trong phòng sẽ sinh bệnh , chúng ta đi ra ngoài ngao du đi.”

Ta từ chối cho ý kiến, tùy ý Nhược Hàn lôi kéo ta đi đến đại môn. Đồng Quế lo lắng, gắt gao theo ở phía sau. Cảnh tượng thế này không khỏi làm cho ta nghĩ đến trước kia, Nhược Hàn thờ ơ bị ta kéo đến Hi Xuân Viện, thật sự là phong thủy thay phiên biến chuyển a!

Tới cửa, quản gia đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe ngựa . Thấy chúng ta đi ra, quản gia cung kính hành lễ , vén màn xe. Nhược Hàn lôi kéo ta lên xe, Đồng Quế cũng bị Nhược Hàn kéo tiến vào. Xe ngựa vững vàng chạy ở trên đường cái, Nhược Hàn đẩy bức màn, hưng trí bừng bừng chỉ ra ngoài cửa sổ nói cho ta biết nhà này văn chương tối thượng thừa, ở thư điểm kia có rất nhiều trân quý bản thư , rạp hát nọ đang trình diễn vở kịch gì , phi thường hào hứng . . .

Ta nhận biết xe ngựa đi chính là đang đi đến Duyệt Tiên lâu , hướng về phía trước không xa, chính là nguyên hộ bộ thượng thư phủ. . .trước kia là nhà của Nhược Hàn. Quả nhiên, còn chưa tới góc, Nhược Hàn liền buông thả bức màn xuống , cười cười băng quơ nói những thứ hẩn cũng không hiểu , ta cũng không phản ứng , không nhìn. Ta nhìn vào mắt Nhược Hàn , bên trong ẩn ẩn chút ánh sáng lưu động. Quả nhiên, có một số việc không phải nói muốn quên là có thể quên được . Mãi đến lúc đi tới Duyệt Tiên lâu, Nhược Hàn đều không có nói tiếng nào , cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Vào duyệt tiên lâu, Tiền lão bản giống như đã sớm biết được tin tức , liền đi ra chào đón , nịnh nọt nói: “Lâm thị vệ, Viên công tử thỉnh lên trên lầu . Lan hiền đã chuẩn bị xong .”

Nhược Hàn cùng ta đi theo Tiền lão bản lên lầu , vào trúc xá , gian đối diện trên cửa có điêu khắc một đồ án hoa lan thanh nhã . Không giống như Trúc xá trong nội viện Duyệt Tiên lâu , Lan hiền dựa vào đường cái, ở trong phòng có thể loáng thoáng nghe được thanh âm rao hành lanh lảnh ngoài đường cái . Nhược Hàn cùng ta ở bên cửa sổ ngồi xuống , trên bàn đã sớm dọn xong các loại hoa quả đủ màu cùng rất nhiều món điểm tâm . Trong chốc lát, một tên tiểu nhị lanh lợi nhanh chóng đưa lên một bình trà nóng. Đồng Quế châm cho ta cùng Nhược Hàn mỗi người một ly nước trà , rồi sau đó đứng ở phía sau ta .

Nhược Hàn uống ngay một hớp trà, tán thưởng nói: “Cực phẩm trà xuân – trà Long Tĩnh, không nghĩ tới Duyệt Tiên lâu cũng có loại cực phẩm như vậy , đại ca ngươi cũng nếm thử, chút xem.”Ta không nói gì nhìn Nhược Hàn , nghĩ thầm, rằng, Nhược Hàn xuất thân trong nhà quan lại , đương nhiên biết đây là cực phẩm trà xuân trà Long Tĩnh, ta chỉ là người thô lỗ lại không hiểu loại chuyện này , có cái gì có thể thưởng thức đây ? Nhược Hàn thấy ta không có phản ứng, bất mãn đem chén trà nâng lên trước mặt ta , hai tay phụng đến miệng nói: “Như vậy đại ca không uống chính là rất không nể mặt ta .”

Ta do dự một chút, nhận lấy, ở dưới ánh mắt cổ vũ của Nhược Hàn uống ngay một lượt . Mùi lá trà thơm ngát lập tức tràn ngập ở trong miệng ta , lúc bắt đầu có điểm đắng, nuốt xuống xong lại trở lại một cổ trong veo , như là mùi hoa man mát tản ra ở hoa viên sau cơn mưa đầu hạ. Ta lại uống tiếp một hơi, quả nhiên trở về chỗ cũ ngọt lành, thật sự là hảo trà.

Đồng Quế thấy chén trà trống trơn , dùng đôi tay hơi hơi phát run rót thêm một ly nữa cho ta , đồng thời cảm kích nhìn Nhược Hàn một cái . Ta thấy phản ứng của bọn họ như vậy mới nhận ra , lần này chín là lần đầu tiên trong hai tháng qua ta tự mình uống xong một ly trà . Ta thần sắc phức tạp nhìn chén trà nước màu nâu , tản ra hơi thoang thoang mùi hương , nghe thấy Nhược Hàn nói với ta : “Đại ca, nhân sinh tựa như nước trà này vậy , lúc đầu khó tránh khỏi sẽ có thống khổ, suy sụp, nhưng sau đó còn có thể có ngọt ngào cùng hạnh phúc xuất hiện. Ngươi hiện tại tội gì phải khó xử chính mình như vậy , cũng khó xử những người quan tâm tới ngươi như chúng ta ?”

Ta ngẩng đầu, thấy Nhược Hàn vẫn mang theo nụ cười ngây ngô quen thuộc trên gương mặt , đứa nhỏ này đã thật sự trưởng thành! Ta nâng chén trà lên , hướng về phía Nhược Hàn kính kính, Nhược Hàn hiểu ý giơ lên chén trà, chúng ta nhìn nhau cười, ngửa đầu uống cạn .”Cám ơn! Ngươi đã trưởng thành!”Ta nhìn Nhược Hàn , chân thành nói.

Nhược Hàn cười cười, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên “Xì “Một tiếng bật cười ngặt nghèo . Ta có chút mặc danh kỳ diệu (không hiểu) nhìn hẩn, có chút trúc trắc nói: “Làm sao vậy?”Đã nhiều tháng không nói gì, một lúc mở miệng phát hiện cổ họng giống rỉ sắt , có chút khàn khàn , nói chuyện cũng không được thuận lợi .

“Không có gì, chính là nhớ tới mấy ngày trước Húc nói cho ta một chuyện rất thú vị.” Nhược Hàn nhin cười trả lời ta, Đồng Quế thấy ta bắt đầu khôi phục lại bình thường, cũng không cẩn thận như lúc vừa mới bắt đầu, cảm thấy hứng thú hỏi: “Chuyện gì lý thú như vậy, nói ra nghe một chút.”

“Hảo, ta nói, người trở về khả ngàn vạn lần đừng nói lại cho Vương gia các người.” Đồng Quế bật người gật đầu, ta cũng cảm thấy hứng thú nhìn hấn. Nhược Hàn trang mô tác dạng, thanh thanh cổ họng, mở miệng nói: “Đại ca, người còn có nhớ hay không năm trước có một lần Vương gia cùng người đi dạo phố cấp cha mẹ người mua lễ vật?”

Ta gật gật đầu, còn nhớ rõ lần đó sau khi trở về Vương gia đem ta son bột nước mà ta mua cấp Ngọc Dung làm hồng. Nhược Hàn nói tiếp: “Kỳ thật lần đó ra chủ ý cho Vương gia cùng người đi dạo phố mua đồ vật này nọ chính là Húc nhà chúng ta.” Đồng Quế giật mình “A” một tiếng, Nhược Hàn cũng không chú ý tới chính mình đem Thập Vương gia vô cùng thân thiết xưng là “Húc nhà chúng ta”, vẫn còn rất hào hứng nói: “Lần đó Tứ Vương gia, Thất vương gia cùng Húc nhà chúng ta tại Duyệt Tiên lâu tụ hội, tứ Vương gia vừa mới bắt đầu cảnh cáo Thập Vương gia không cần đối đại ca có ý nghĩ không an phận, Thất vương gia chỉ thiên thể chính mình chỉ xem đại ca như bằng hữu, tuyệt đối không có tâm tư gì khác. Nói suốt nửa canh giờ, Tứ Vương gia mới tin tưởng. Sau đó Tứ Vương gia lại nói đại ca rất sợ hấn, không biết nên như thế nào cùng đại ca ở chung. Cuối cùng Vương gia nhà ta đề xuất ra chủ ý nói, đại ca không phải lễ mừng năm mới phải về nhà một chuyến sao, khiến cho tứ Vương gia cùng người dạo phố, mua cho người vài thứ đồ vật này nọ, lấy chuyện này để lấy lòng đại ca, nói không chừng đại ca sẽ không còn sợ tứ Vương gia.”

Nói tới đây, Nhược Hàn nhin không được lại nở nụ cười, ta cùng Đồng Quế hai mặt nhìn nhau. “Chuyện này có cái gì buồn cười?” Đồng Quế nhin không được hỏi. “Ha ha! Chuyện buồn cười còn ở phía sau. Tứ Vương gia lúc mới bắt đầu nghe xong chủ ý này, thực tức giận nói ‘Hoang đường’, sau suy nghĩ một hồi có chút do dự hỏi ‘Có thể được không’, Vương gia nhà ta liền nói cho hấn “Nhất định được”. Tiếp theo Tứ Vương gia liền phân phó nhân mã đến phủ gọi người. Tứ Vương gia có chút đứng ngồi không yên đợi trong chốc lát, đột nhiên nói, hấn hôm nay đi khỏi phủ không mang theo bạc. Yêu cầu Thất vương gia cùng Vương gia nhà ta đem tất cả bạc trên người cống nạp ra (– trần lột !!), túi tiền của Vương gia nhà ta cuối cùng cũng bị Tứ Vương gia đoạt đi. Vương gia về nhà đau lòng nói cho ta biết, trong túi tiền có vài kim cây đậu còn chưa kịp lấy ra nữa, tất cả đều bị tứ Vương gia cướp đi lấy lòng tiểu thị vệ nhà hấn.” Nhược Hàn dừng lại nở nụ cười trong chốc lát, Đồng Quế cũng nhin không được bật cười, ta có chút ngốc lăng nhìn Nhược Hàn, nghĩ thầm, hấn đang nói người kia chính là Vương gia sao? Như thế nào nghe xa lạ như vậy?

Nhược Hàn ôm bụng cười một hồi, còn nói: “Húc sau lại theo ta nói, hấn chưa từng có nghĩ đến có ngày sẽ bị Tứ ca nhà mình giở trò cường đạo như vậy. Tứ Vương gia thật sự là rất thích đại ca.”

Đồng Quế cùng Nhược Hàn cười nói, ta còn lại là lại khôi phục trầm mặc. Chuyện này là Thập Vương gia nói để khiến Nhược Hàn vui vẻ, không bài trừ Thập Vương gia có chút khoa trương. Chính là nhớ tới biểu tình không được tự nhiên của Vương gia khi ném cho ta túi tiền, nhìn kỹ nghĩ đến, Vương gia lúc đó rõ ràng là ngượng ngùng, không khỏi liên tin. Hơn hai tháng qua, Vương gia đối với ta cẩn thận tỉ mỉ chiếu cố, ta không phải không cảm nhận được, chính là lúc ấy trong lòng đều bị tuyệt vọng lấp đầy, cho nên chưa từng có để ở trong lòng. Hiện tại nhớ tới đến, khoảng thời gian này biểu hiện của Vương Gia thật khiến người ta không thể tin được, làm đảo điên hình tượng lãnh khốc vô tình ngày xưa.

Có lẽ đúng như Nhược Hàn cùng Đồng Quế nói, Vương gia thật sự thích ta. Chính là hấn rốt cuộc vì cái gì mà thích ta? Ta xuất thân bình thường, cá tính yếu đuối, vô mĩ vô mạo, khuyết điểm không đếm được, ngay cả Ngọc Dung đều ghét bỏ ta, Vương gia hấn rốt cuộc thích ta cái gì? Trong đầu thực loạn, chính là cảm giác được có cái gì đó đang dần dần nảy sinh.

Buổi tối, Vương gia giống như thường ngày ôm ta ngủ. Vương gia đem ta ôm vào trong ngực, thản nhiên hỏi: “Vân nhi hôm nay đi chơi thật cao hứng?” Ta cũng thản nhiên nói lại: “Ân, hoàn hảo.” Vương gia đột nhiên đã không có động tĩnh, ta nghi hoặc ngừng đầu, nhìn đến Vương gia có chút kích động nhìn ta. “Vân nhi, vừa rồi người... nói sao?” Hấn cau mày hỏi ta, giống như hoài nghi lỗi tại chính mình. Ta đột nhiên rất muốn cười, khóe miệng bất tri bất giác câu lên, “Có”, ta mỉm cười trả lời. Vương gia đột nhiên đem ta hôn trụ, thanh âm có chút run rẩy nói: “Tốt lắm! Tốt lắm!”

Sau một lúc lâu, ta có chút do dự hỏi: “Vương gia, người thích ta sao?”

“Ân.” Thanh âm rất nhỏ , nhưng ta lại nghe được.

“ . . .”Ta không nói gì.

“ . . .”Hắn trầm mặc.

“Vì cái gì lại thích ta ?”

“Ta nếu biết thì tốt rồi. . .”

21. Chương 20: Du Hồ

Từ sau khi ta khôi phục, cuộc sống chậm rãi quay về quỹ đạo cũ . Ta vẫn đang là thiếp thân thị vệ của Vương gia , chẳng qua đôi khi vẫn thất thần một chút . Vương gia cũng vẫn là lãnh khốc Vương gia, chẳng qua có đôi khi thực ôn nhu.

Vương gia nói hắn thích ta, ta nhận, nhưng vẫn không có đáp lại. Mỗi đêm, sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Vương gia đều đã ở bên tai ta nhẹ nhàng nói một câu “Ta thích ngươi!” Sau đó ánh mắt chờ mong nhìn ta.”Ân “, “Ta đã biết “Ta trả lời có lệ , cúi đầu, tránh đi ánh mắt thất vọng của hắn , không đành lòng nhìn ánh mắt kia từ lóe sáng biến thành ảm đạm.

Ta vẫn không rõ ràng lắm tình cảm của chính mình đối với Vương gia , ta hiện tại không thích hắn, nhưng cũng không hề sợ hãi hắn. Mỗi ngày ta hưởng thụ ôn nhu của hắn nhưng lại keo kiệt không đáp lại. Đồng Quế thường xuyên dùng ánh mắt trách cứ nhìn ta, giống như ta không đáp lại tình cảm của Vương gia là phạm phải một tội lỗi ngập trời . Đối với những chuyện này , ta đều hờ hững.

Ta kỳ thật có một loại chán nản tâm lý, trước kia vì Ngọc Dung , bất cứ dạng khuất nhục nào ta cũng đều có thể chịu đựng , hiện tại ta hai bàn tay trắng , có gì còn phải hao hết tâm tư lấy lòng hắn. Vương gia muốn cơ thể của ta , dù sao ta cũng có hưởng thụ không phải sao? Hắn đối với ta ôn nhu ta toàn bộ nhận, dù sao ta cũng không có tổn thất gì đi ? Nhưng đôi khi , thấy ở trên khuôn mặt lãnh khốc của Vương gia xuất hiện biểu tình thất vọng , lòng ta lại có chút không đành . Nguyên lai, ta vẫn còn có lương tâm !

Tháng năm , thời tiết tốt lắm. Vương gia, Thất vương gia, Thập Vương gia, Nhược Hàn cùng ta năm người du thuyền quanh Nguyên hồ thành đông . Nguyên hồ là hồ nước lớn nhất Nam triều , yên thủy mệnh mông, bích ba vạn khoảnh, hồ nước trong suốt như ngọc , quanh năm không đông lạnh. Truyền thuyết kể rằng năm xưa tiên nữ đều tham luyện nước hồ thanh mát , kết bạn hạ phàm ở Nguyên hồ hí thủy, cho nên, Nguyên hồ ở dân gian được xưng “Tiên nữ hồ “.

Khi đến đầu hạ, bên hồ liễu rủ thành một mảng ngọc bích , xanh um tươi tốt. Ngẫu nhiên lại có đôi nam nữ hẹn ước dưới hàng liễu ,cảnh vật thanh nhã khiến người ta lâm vào suy tư . Mặt hồ lá sen thật to , tầng tầng lớp lớp, tuy rằng không nồng đậm, nhưng liên tiếp không ngừng, trang đầy khí thế. Ở giữa đám lá sen ngẫu nhiên lộ ra một nụ hoa , hoặc là một bông hoa chớm nở , tuy rằng không nhiều nhưng lại mang một phen kiều diễm phong vị.

Thuyền hoa xem vào giữa đám lá sen mà tiến lên , trong khoang thuyền có một gian phòng ở , bên trong nội thất rộng rãi trang bị đầy đủ bàn ghế . Chúng ta năm người ngồi vào vẫn còn có vẻ tương đối rộng rãi . Cửa sổ chạm rồng khắc hoa , có thể mở hướng ra phía ngoài. Trên bàn để chút điểm tâm cùng hoa quả trân quý , còn có một vò nữ nhi hồng thượng hạng là do Thập Vương gia mang đến , lý do là “Không rượu mất vui “.

Vương gia cùng ta ngồi ở một bên, Thập Vương gia cùng Nhược Hàn ngồi ở một bên, Thất Vương gia ngồi đối mặt với khoang thuyền . Gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi tới, làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

“Tứ ca, Thất ca, ta đã nói hôm nay chỉ có du hồ là tốt nhất , các người nói đúng không ?”Thập Vương gia tranh công nói, hôm nay du hồ chính là đề nghị của hắn , ngay cả thuyền hoa cũng là một tay hắn chuẩn bị .

“Ân, quả thật không tồi. Thơ cổ có câu ‘

Giang Nam khả thả liên

Liên điệp hà điền điền

Ngư hí liên điệp gian' *

Chính là dùng để nói cảnh trí này , quả nhiên rất đẹp. Thập Đệ quả thật rất có nhã hứng .”Thất vương gia thực cổ động ngâm vài câu thi, Thập Vương gia cười đến càng đắc ý , Nhược Hàn thấy không được , lặng lẽ lấy khủy tay tay đung hấn một chút. Vương gia hôm nay tâm tình cũng không tồi , khen ngợi Thập Vương gia vài câu.

Hiển nhiên người có cùng ý tưởng như Thập Vương gia không ít , trên mặt hồ cũng phiêu đăng mấy chiếc thuyền hoa, còn có một vài tiểu thuyền, chia nhau mỗi chiếc một góc, phân bố ở trên mặt hồ mệnh mông .

Mọi người bắt đầu uống mấy chén rượu , ta từu lượng không tốt , đã hơi hơi có chút say. Vương gia thấy thế liền đem ta lăm vào trong lòng ngực, cho ta dựa vào hấn. Ta ngượng ngùng muốn ngồi thẳng, đã thấy Nhược Hàn ở đối diện đã sớm thân tình đỡ bưng vô lực dựa vào người Thập Vương gia . Thấy bộ dáng mọi người nhìn thấy nhưng không thể trách , ta đơn giản buông xuôi thân thể tựa vào trên người Vương gia.

“Xin hỏi, người ở trong thuyền hoa đối diện chính là Tứ đệ?”Ta đang còn buồn ngủ, đột nhiên nghe được một đạo thanh âm có chút âm dương quái khí truyền đến. Nhất thời thanh tỉnh hơn phân nửa, xoay người hướng ngoài cửa sổ nhìn , thấy một dáng người , là một nam tử quần áo hoa lệ đứng trên một con thuyền hoa tinh xảo giống như chiếc thuyền này .

Thập Vương gia hướng ra phía ngoài liếc mắt một cái, có điểm khinh thường nói: “ Đúng vậy Tam ca.” Tứ Vương gia đáp , chỉ chốc lát , chiếc thuyền hoa kia liền nhích lại gần. Người chèo thuyền cẩn thận ở giữa hai chiếc thuyền đó đặt một tấm ván gỗ dày ba thước khoan , đảo mắt Tam Vương gia Nam Cung Khang liền một mình đi lại đây.

Nhà dò đem Tam Vương gia dẫn vào trong khoang thuyền, Tam Vương gia cười ha hả nói: “Yêu, nguyên lai Thất đệ cùng Thập Đệ đang ở đây a , hôm nay huynh đệ chúng ta lại tập trung toàn bộ ở đây , thật sự là khó có được .”Vừa nói, một bên xem xét Thất vương gia vừa đáp hoàn lễ lại ngồi trở lại chỗ cũ . Chúng ta vốn là ngồi lung tung , chẳng phân biệt được chủ yếu hay thứ yếu, Thất vương gia vừa lúc ngồi ở chủ vị thượng, Tam Vương gia xem xét thất vương gia hiển nhiên có ý muốn hấn nhường chỗ . Thất vương gia giống như không hề sở giác, khách khí nói : “Tam ca mau mời tọa.”

Tam Vương gia không nói gì , chỉ ngồi ở vị trí đưa lưng về cánh cửa khoang thuyền , người đi theo hấn tới nhân thuận thế ngồi ở bên người tam Vương gia . Ta lúc này ta mới chú ý tới, tam Vương gia này bộ dạng tuy rằng cùng Vương gia có chỗ tương tự , nhưng lại có chút quá mức âm nhu, ánh mắt không lớn lòe lòe sáng lên, vừa thấy liền dễ dàng làm cho người ta sinh ra ác cảm. Còn tùy tùng bên người hấn lại sinh một bộ hảo tướng mạo, môi mắt dài to hơi xếch xếch , nhìn quanh tỏa ra phong tình vô hạn; phần mặt đào má, so với Thập Vương gia còn muốn tinh xảo hơn vài phần; miệng anh đào nhỏ, sáng bóng chớp động mê người . Một thân lửa đỏ quần áo, càng tôn lên vẻ da trắng môi hồng , xinh đẹp không thể phương vật. Tối làm người ta khó có thể tin chính là, hấn thể nhưng có hầu kết!

“Tam ca, như thế nào không đem vị mỹ nhân bên cạnh này giới thiệu một chút.” Thập Vương gia ngả ngón nói.

“Nga, bốn vương sơ sót, vị này chính là phương Thảo các tên đứng đầu bảng Lam Thường công tử.”Tam Vương gia nói.

“Nga, nguyên lai vị này chính là trong truyền thuyết Phương Thảo các nổi danh xinh đẹp hơn người Lam Thường công tử , quả nhiên là tư sắc hơn người !”Không nghĩ tới nói tiếp theo lại là Thất vương gia, “Bốn vương nghe nói Lam Thường công tử cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, ở thi văn lại rất có tạo nghệ, đã sớm nghĩ muốn thưởng thức phong thái của Lam Thường công tử , không nghĩ tới hôm nay có thể nhìn thấy, thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

Thất vương gia một phen thừa nhận làm cho mỹ nhân xấu hổ đỏ mặt, chỉ thấy Lam Thường công tử nhanh nhẹn cười, dùng thanh âm thanh âm nhẹ nhàng nói: “Thất vương gia quá khen, Lam Thường chỉ là có chút nghiên cứu, chưa nói tới cái gì tạo nghệ. Đã sớm nghe nói Thất vương gia thi văn có thể nói kinh thành nhất tuyệt, cùng Thất vương gia so sánh Lam Thường chỉ là chút chút tài mọn, không dám múa rìu qua mắt thợ .”

Thất vương gia cùng hân khách khí một phen, Lam Thường mắt đẹp vừa chuyển, nhìn đến Tứ Vương gia đang ngồi ngay ngắn, ánh mắt sáng ngời, “Vị này chính là Tứ Vương gia đi? Lam Thường từ lâu đã nghe thấy đại danh Tứ Vương gia đại danh, hôm nay vừa thấy quả nhiên thần võ phi phàm, làm người ta gặp qua khó quên.” Thời điểm Lam Thường nói những lời này, ta chính nhàm chán cầm lấy chén rượu, nghĩ muốn uống thêm một chén, tay mới vừa nâng đã bị Vương gia ngăn chặn. “Vân nhi đừng uống ngay, uống nữa liền say.” Vương gia thấp giọng ở ta bên tai nói.

Vương gia thấy ta chấp nhận buông chén rượu, mới ngẩng đầu nhìn Lam Thường bị hân mặc kệ thật lâu, sắc mặt có chút khó coi, lạnh lùng đáp lại: “Công tử quá khen.” Đơn giản một câu, lúc sau cũng không nói gì khác.

Lần này tụ hội diễn ra rất tốt, bởi vì sự xuất hiện của Tam Vương gia cùng Lam Thường mà có chút mất hứng. Lam thường công tử đối Vương gia giống như có tương đối lớn hứng thú, nhiều lần hướng Vương gia nói chuyện, mà lực chú ý của Vương gia toàn bộ ở trên người ta, khó được đáp lời hân một câu. Thập Vương gia vừa mới bắt đầu còn hưng trí bưng bưng cùng Lam Thường nói chuyện, nhưng lúc sau lại nhìn đến sắc màu sớm đã chuyển thành màu đen của Nhược Hàn, mới yên phận im lặng ngồi một chỗ làm bé ngoan. Chỉ có Thất vương gia cùng bọn họ đàm tiếu, chính là Thất vương gia hôm nay cười cùng ngày xưa bất đồng, không có chút chân thật. Chạng vạng tối, mọi người liền tan.

Trở lại trong phủ, ta đem chuyện hôm nay kể lại cho Đồng Quế nghe, Đồng Quế thể nhưng thần sắc nghiêm túc nói cho ta, muốn ta cẩn thận Lam Thường.

“Vì cái gì?” Ta buồn cười hỏi.

“Hân đối với Vương gia có ý tứ.” Đồng Quế một bộ “Ngươi là ngu ngốc” biểu tình nhìn ta.

“Ngươi làm sao mà biết được?” Ta có chút bất khả tư nghị.

“Nữ nhân trực giác.” Đồng Quế kiêu ngạo nói.

“...” Ta không nói gì, Đồng Quế thật sự là không đơn giản.

**

Cái bài thơ anh Thất ngâm:

Giang Nam Khả Thải Liên của Hán Nhạc Phủ

Giang Nam Khả Thải Liên Giang Nam Hái Được Sen

Giang Nam khả thải liên, Giang Nam hái được sen

Liên điệp hà điền điền! Lá sen sao xào xạc

Ngư hí liên điệp gian: Cá giỡn dưới lá sen

Ngư hí liên điệp đông, Cá giỡn lá bên đông

Ngư hí liên điệp tây, Cá giỡn lá bên tây

Ngư hí liên điệp nam, Cá giỡn lá bên nam

Ngư hí liên điệp bắc. Cá giỡn lá bên bắc

22. Chương 21: Tân Sủng

Ta không thể không nói, Đồng Quế thật sự không đơn giản, của nàng “Trực giác nữ nhân” dĩ nhiên không sai!

Từ sau ngày đi du hồ, Lam Thường kia luôn luôn hướng vương phủ chạy đến. Đường nhiên nếu chỉ có mình hân đi tới, Vương gia tất nhiên sẽ không tiếp hân, đại khái ngay cả đại môn vương phủ cũng không cho hân tiến vào. Chính là hân mỗi lần đều đến cùng Tam Vương gia, Vương gia liền không thể không cho hân vào cửa.

Hắn từ sau khi đến đây , luôn nghĩ tẩn các biện pháp hướng tới người Vương gia mà bám , ở dưới sàn nhà bóng loáng cũng có thể tìm cách khiến cho mình giống như bị vấp té , trượt đến bám vào người Vương gia. Sau đó liền tựa như vòi bạch tuộc dính chặt ở trên người Vương gia , nhìn thấy lại khiến người ta bức mình . Nhưng càng làm cho ta tức giận là thái độ của Vương gia đối với hắn , vừa mới bắt đầu Vương gia còn có thể không khách khí đẩy hắn ra . Sau lại có một lần hắn lại dính chặt trên người Vương gia , Vương gia cau mày, vốn muốn đẩy khai hắn , nhưng lại liếc mắt nhìn ta một cái, đột nhiên đỡ lấy tên Lam Thường kia , còn ôn nhu hỏi hắn: “Lam Thường công tử có khỏe không?”Lam Thường lập tức thuận theo ngược nhìn lên , hàm chứa nước mắt nói: “Vương gia, chân ta đau quá, như là bị trật .”

Vương gia đưa hắn ôm ngang lên, đưa đến Hà hạ viện, còn để cho ta theo sát sau. Tới Hà Hạ viện, Vương gia đem Lam Thường an trí ở Hà Hạ viện, sau đó hạ lệnh cho quản gia đưa tới thuốc trị thương tốt nhất , còn lệnh ta thượng dược cho hắn .

“Như thế nào? Lâm thị vệ có gì bất mãn?”Vương gia nhìn thấy bộ dạng tâm không cam lòng tình không muốn của ta , trầm giọng hỏi.

“Thuộc hạ không dám.”Ta cắn răng đáp lời, tiếp nhận thuốc mỡ đi cấp dào dạt đặc ý lam thường thượng dược.

Cởi tất hắn ra , phát hiện chân hắn trong suốt như ngọc, trên chân không có lấy một tia xanh tím. Ta thân thủ nâng chân hắn lên đến nghĩ muốn kiểm tra một chút, lại nghe đến Lam Thường phát ra một tiếng thét chói tai: “A! Đau chết! Đau quá!”

Ta ngẩng đầu khó hiểu nhìn hắn, nhưng thấy hắn một đôi mắt phượng phủ đầy nhiệt lệ, một loạt hàm răng khê cắn môi anh đào, ủy khuất nhìn ta, giống như ta muốn đem chân hắn chặt bỏ đi vậy . Phía sau truyền đến thanh âm Vương gia : “Lâm thị vệ, người nhẹ tay một chút, Lam Thường công tử thân kiều thục quý, đừng thương đến người ta.”

Ta vừa nghe mấy lời này, trong lòng không biết sao giống như đốt lên một đồng lửa . Lâm thị vệ? Sớm không gọi văn không gọi, như thế nào cố tình bây giờ gọi . Quả nhiên bọn họ đều là có mối nối cũ, hiện tại ở mỹ nhân trước mặt liền phát hiện ta là khối bã đậu , khẩn cấp phân rõ quan hệ với ta .

Ta thử áp chế lửa giận trong lòng , thân thủ điểm thuốc mỡ xoa xoa ở trên chân Lam Thường, kết quả Lam Thường lại tiếp tục kêu một tiếng thét chói tai, dùng cái chân bị “thương “của hắn đem ta đá trở mình trên mặt đất.”Tên nô tài thực không biết nặng nhẹ , nghĩ muốn đem chân ta bóp nát sao?”Vương gia nhanh đi tới vài bước, xem ra đã cho là ta thật sự làm Lam Thường bị thương , phải lại đây xem xét.

WTF, lão tử không hầu hạ ! Ta lập tức cầm thuốc mỡ trong tay ném lên trên mặt đất, cố không nhìn tới ánh mắt Vương gia , thở phì phì chạy đi ra ngoài. Lúc đi tới cửa , nghe được Lam Thường mềm mại đối Vương gia nói: “Vương gia, hạ nhân của ngài hảo không lễ phép a. . .”

Trở lại Hi Xuân viện, ta đem chuyện này nói cho Đồng Quế . Đồng Quế cười ha hả nói cho ta biết : “Vương gia đó là cố ý kích người ghen mà.”

Ta liếc mắt nhìn Đồng Quế một cái, thật sâu bội phục sức tưởng tượng phong phú của nàng.

Đồng Quế thấy bộ dáng phản đối âm thầm một cách trắng trợn của ta , có chút buồn cười nói: “Không tin người chờ xem , một hồi nữa Vương gia sẽ lại đi tới đây .”

Kết quả, ta không thể không tin tưởng, Đồng Quế nữ nhân này trừ bỏ trực giác, sức tưởng tượng cũng là phi thường đáng sợ .

Ta mới vừa ngồi xuống uống một ly trà, ngẩng đầu liền thấy Vương gia chậm chậm rì rì đi vào nhà , ngồi xuống ở bên cạnh ta . Đồng Quế vội vàng cấp Vương gia thượng trà, đồng thời còn cực kỳ khiêu khích nhìn ta một cái, giống như đang nói, xem đi! Ta nói đúng chưa! Ta bắt đắc dĩ liếc mắt tặc nòng một khóa xem thường thứ hai .

Vương gia một bên uống trà, một bên rất có hưng trí nhìn ta. Nhìn được một khắc chung, ta rốt cục không thể nhịn được nữa .”Trên mặt ta có hoa sao?”

“Không có.”Thanh âm hàm chứa ý cười .

“Kia vì cái gì vẫn nhìn ta?”Tức giận thanh âm.

“Đẹp.”Rõ ràng là trêu tức khẩu khí.

“Vương gia khen thật rồi, Lâm thị vệ ta sống nhiều năm như vậy , vẫn là lần đầu nghe thấy có người khen ta đẹp mà.”Ta mỉm cười nói.

“Vân nhi lúc ghen bộ dáng nhìn đẹp lắm.”Thanh âm không hề tự giác .

“ . . .”Ta không nói gì, nam nhân này thật sự là không thể thuyết phục.

Kết quả, ngày đó ta mới vừa bị tức chạy đi , Vương gia liền lập tức rời đi Hà Hạ viện. Lam Thường đương nhiên cũng bị đuổi về Phương Thảo các, không có ở lại trong phủ. Đó là do Đồng Quế buổi tối ở phòng bếp tìm hiểu trở về nói cho ta biết .

“Công tử, Vương gia thích người như vậy , nhất định sẽ không thích thượng cái tên Lam Thường kia , người giao trái tim ở chỗ tốt lắm .”Đồng Quế cuối cùng tổng kết nói.

Lòng ta cười nhạo, Vương gia muốn yêu thích ai liền thích người đó , đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Nói như vậy giống như ta là vợ cả của Vương gia vậy , nữ nhân quả nhiên có sức tưởng (bỏ) tượng phong phú a.

Có lần đầu tiên còn có lần thứ hai, lúc Lam Thường lại tìm tới cửa , Tam Vương gia cũng cùng đi, Vương gia để lại hấn vào trong . Đối với hấp dẫn cùng khiêu khích của Lam Thường , Vương gia không chỉ có toàn bộ nhận, còn chốc chốc nhìn khuôn mặt ta , thưởng thức “Ghen ” biểu tình.

Lam Thường cũng là không phụ sự mong đợi của mọi người, động tác khiêu khích càng ngày càng khác người. Vừa mới bắt đầu còn chính là làm bộ như té ngã nhào tới trên người Vương gia, sau lại nhìn ra Vương gia cố ý dung túng hấn, mỗi lần đến đều là trực tiếp ngồi vào trên đùi Vương gia , tay thì ở Vương gia trên người không ngừng sờ loạn, mông xoay xoay giống thốt . Hấn không thể khiến Vương gia lập tức thú tính đại phát , trực tiếp đưa hấn “Ngay tại chỗ hành hình “.

Nhưng là, cứ việc để Lam Thường đem hết thể võ cả người ra sử dụng , Vương gia cũng không có làm cho hấn ngủ lại qua đêm . Ta lúc vừa mới bắt đầu cũng có chút sinh khí, không thể nhịn được , đến sau lại trấn định tự nhiên xem bọn hấn biểu diễn, có đôi khi thậm chí nhịn không được vì bọn họ mà trầm trồ khen ngợi. Trở lại Hi Xuân viện, lại sự vô toàn diện giáng cấp Đồng Quế nghe, mọi người cùng nhau cười nói bàn tán ..

Nhưng là, sự tình phát triển thường thường khiến người không thể đoán trước được . Một tháng sau , một ngày nọ , Vương gia phá lệ không có tiến tới phòng của ta . Ngày hôm sau, Đồng Quế đôi mắt đỏ hồng nói cho ta biết , Lam Thường công tử tối hôm qua ngủ lại Hà Hạ viện, Vương gia cũng lưu lại nơi đó cả một đêm .

Ngày hôm sau, Vương gia vẫn không có đến , nghe nói Vương gia tìm thợ may tối nổi danh ở kinh thành vội tới Hà Hạ viện giúp Lam Thường làm xiêm y.

Ngày thứ ba, Vương gia cấp Lam Thường thực thân, Lam Thường chính thức trở thành Vương gia tân sủng.

Ngày thứ tư, Vương gia tới đây , thấy ta ngồi ở trước bàn đọc sách. Tức giận nhú nhú mày , không khách khí hỏi: “Người không phải đang bệnh nặng sao? Như thế nào lại hảo hảo ngồi ở chỗ này?”Ta khó hiểu nhìn Vương gia, không rõ vì sao hấn lại hỏi ta như vậy . Vương gia híp mắt nhìn ta , đột nhiên mặt âm trầm nói: “Không nghĩ tới người cũng học mấy loại thủ đoạn phi tử tranh thủ tình cảm , nghĩ muốn giả bệnh đến lừa dối bốn vương. Nói cho người, muốn giả bệnh cũng nên giả giống một chút.”Nói xong, phẩy tay áo bỏ đi.

Đồng Quế áy náy nhìn ta, lúng ta lúng túng nói: “Ta nghĩ muốn cho Vương gia đến xem người, cho nên. . .”

“Đồng Quế , không cần phải nói .”Ta đánh gãy lời nói của Đồng Quế , “Ta không thèm để ý. Đúng vậy , ta chính là không thích Vương gia, như thế nào lại để ý hấn có tới nhìn ta hay không . Hấn không đến thăm ta, ta càng cao hứng.”

Ta hấn là cao hứng không phải sao? Vương gia đã chán ta , nói không chừng Vương gia không lâu sẽ đem ta tiến bước , liền giống như trước đây hấn tiến bước luyện sủng. Nghe nói, Vương gia trước lúc tiến bọn họ

đi đều là cấp lộ phí tương đối nhiều , ta hẳn là cũng sẽ có đi? Xem đi! Ta quả nhiên là một tên tục nhân, cuối cùng trong lòng nghĩ muốn vẫn là tiền.

Ta nghĩ muốn cười, chính là, kéo kéo miệng, lại cười không nổi. Đồng Quế nước mắt xôn xao chảy xuống , khóc nói “Công tử, người nếu khó chịu liền khóc đi.”Ta không khóc, chính là cảm thấy tâm có một chút điểm đau, thật sự, chỉ có một chút điểm. . .

23. Chương 22: Vắng Vẽ

Nếu việc Lam Thường tiến vào ngục trong Vương phủ còn chưa đủ kịch tính , như vậy, nửa tháng sau, chuyện tình tối kịch tính rốt cục cũng xuất hiện . Vương gia muốn thành hôn!

Đồng Quế thần tình không thể tin được đem tin tức này nói cho ta biết , ta cười lạnh một tiếng, nói: “Chuyện này có gì lạ , nam tử thành thân , Vương gia sớm đã nên cưới vợ .”

“Chính là Vương gia nhiều năm như vậy vẫn không có đón dâu, lại thích người đến thế , ta không nghĩ đến. . .”Đồng Quế cố gắng tranh cãi .

“Đồng Quế , Vương gia không thành thân không phải không nghĩ thành thân, mà là bởi vì không tìm thấy đối tượng thích hợp để thành thân.”Ta không chút khách khí đánh gãy Đồng Quế , “Mà hiện tại, đối tượng thích hợp đã xuất hiện . Mặt khác, Đồng Quế , về sau không cần nói sau Vương gia thích ta , hiện tại đang là loại tình huống gì người còn không biết sao?”

Đồng Quế im lặng không nói gì.

Quả thật, từ sau khi Lam Thường vào cửa, trừ bỏ lần đó Đồng Quế nói dối ta bệnh nặng đưa hấn lừa đến đây, Vương gia hơn nửa tháng không có đặt chân vào Hi Xuân viện một bước. Hiện tại trong vương phủ, mười nhân thì có hết chín biết ta đã thất sủng . Chỉ có Đồng Quế , vẫn kiên trì cho rằng Vương gia thích ta.”Công tử, ngày đó lúc ta nói với Vương gia người bệnh nặng , Vương gia vội vàng vàng chạy tới đây , làm hại ta không kịp chuẩn bị cho người một chút . Chẳng lẽ nhưng vậy còn không thể chứng minh Vương gia thích người sao?”Đồng Quế nói. Chính là, đã hơn nửa tháng vắng vẻ lại có thể giải thích như thế nào ?

Hơn nửa tháng, Lam Thường công tử nghe nói càng ngày càng được sủng ái. Mỗi ngày lăng la tư lự, kỳ trân dị bảo, món ăn quý lạ một khắc không ngừng hướng Hà Hạ viện đưa tới . Vương gia hề về đến liền hướng thẳng đến Hà Hạ viện, đối với Lam Thường hết sức sủng ái. Nghe Đồng Quế nói, có một lần Lam Thường công tử hay nói giỡn nói muốn lấy mặt trăng trên trời , Vương gia ngày hôm sau đã kêu người đến Hà Hạ viện đào một cái ao đường kính hai thước , đáy ao cùng sườn vách tường đều dùng đá cẩm thạch trắng lát lên . Sau khi xây xong , dẫn nước sông trong suốt tiến vào, cũng ở bên trong nuôi thả mấy loại kim ngư hiếm quý , đá cuội ở đáy ao thì dùng trân châu mã não thay thế, hết sức xa hoa . Mà mục đích Vương gia tạo ra cái ao này chính là muốn lấy hình bóng ánh trăng chiếu vào trong nước tặng cho Lam Thường, để có thể chiêm được nụ cười mỹ nhân .

Nghe xong chuyện này, ta cùng âm ừ cho qua , Đồng Quế lại là tức giận đến mặt đỏ lên , liên tiếp hét to tên Lam Thường kia hơi quá đáng. Ta ở trong lòng cười lạnh, quá phận không phải Lam Thường. Vương gia thích , cho dù là đưa hấn lên trời cũng là dễ dàng, nhưng nếu là một ngày kia Vương gia mất đi hứng thú, chỉ sợ hấn kết cục không cũng không tốt đẹp gì . Không phải cổ nhân cũng đã có câu sao ? Trèo càng cao, ngã càng thảm. (nguyên văn : Trèo cao té đau , trèo thấp té cũng đau , không trèo thì cười vào mặt mấy thằng té)

Nô tài của Vương gia phần lớn đều là tu luyện thành tinh mắt , tối am hiểu chính là thấy gió sử dà, chỉ có Đồng Quế là ngoại lệ. Kể từ ngày thứ tư Vương gia bỏ mặc ta nô tài vương phủ cũng bắt đầu coi thường ta. Đầu tiên là đồ ăn đưa đến thì đã lạnh , món ăn thì lặp lại , không quan hệ, dù sao ta xuất thân nông gia, lại không kén chọn , chỉ cần có thể đầy bụng là được . Sau đó là không ai đến đây quét tước Hi Xuân viện , không sao cả, ta chính mình có thể quét tước, dù sao mỗi ngày cũng nhàn rỗi không có chuyện gì làm , quét tước sân vừa có thể rèn luyện thân thể; tiếp sau lại, tiền tiêu vật hàng tháng không được đưa lại đây, ta cảm thấy cũng không quan hệ, dù sao ta không hay xuất môn mua cái gì , chỉ có Đồng Quế tức giận, đi tìm quản gia nói chuyện . Kết quả quản gia ngược lại đem Đồng Quế giáo dục thông suốt, nói cái gì hiện tại chủ tử ta là không được, Đồng Quế cũng đành cố chấp che chở ta làm gì .

Đồng Quế lòng đầy cảm phần đem lời mấy lời nói của quản gia nói cho ta biết , ta chỉ là lãnh đạm cười cười, chỉ là bản chất con người thôi , là đạo lý mãi mãi không thay đổi . Ta hiện tại chỉ hy vọng Vương gia sớm ngày đem kẻ đã bị thất sủng này tống xuất vương phủ, để ta tự do.

Vương gia thành thân chính là cùng với muội muội cỦa Triều Chinh Cây Đại tướng quân Đậu Chí :Đậu Văn Nguyệt, nghe nói là cô nương đoan trang hiền thực . Đậu Chí tướng quân nắm giữ nam triều một nửa tả hữu quân đội, ở trong triều cũng có thể lực không nhỏ . Từ sau khi Vương gia tiêu diệt phi tộc thành công trở về , Đậu tướng quân trước kia bảo trì trung lập bắt đầu hướng về phía Vương gia. Đám hỏi lần này , nói vậy ngầm có ý kết giao quan hệ.

Ở Vương gia tuyên bố thành thân ngày thứ ba, vị kia Đậu tiểu thư liền tiến đến trụ trong vương phủ, lấy mỹ danh là “Bồi dưỡng cảm tình “. Vương gia đem Đậu tiểu thư an bài ở Tuyết đông viện, tới lui cũng ân cần, nhưng Lam Thường bên kia cũng không chút vắng vẻ. Nghe Đồng Quế nói, Đậu tiểu thư đối tân sủng Lam Thường này hành vi rất phê bình kín đáo, từng đi tìm đến Lam Thường nói chuyện .

Ta cả ngày ngồi trong Hi Xuân trong viện không ra khỏi cửa , bọn họ ở bên ngoài tranh giành tình nhân ta hoàn toàn không để ý tới. Nhưng Đồng Quế bất quá nữ nhân này mỗi ngày không nề nà đến bên ngoài hỏi thăm tin tức hai người tranh đấu , trở về nói cho ta nghe, tựa như lúc trước ta đem mấy hành vi câu dẫn Vương gia của Lam Thường nói cho nàng nghe . Bị Vương gia quên đi trong cuộc sống, hai chúng ta cũng sống rất khoái hoạt . Nhưng là, Vương gia quên ta, không có nghĩa là người khác cũng quên ta.

Một ngày nọ ăn điểm tâm xong , Đồng Quế như thường lệ đi ra ngoài đại sảnh , Hi Xuân viện to như vậy chỉ có ta một người ở. Ta chính chộp lấy chổi đi quét sân, đột nhiên nghe thấy cửa phòng mở, ta ngẩng đầu nhìn , chính là một nữ nhân xa lạ đứng trước cửa Hi Xuân viện , phía sau còn đem theo một nha hoàn cùng một hộ vệ thân hình cao lớn . Nữ nhân kia dáng người cao to, mặt mũi phù dung, là một mỹ nữ, bất quá tư thái không ai bì nổi kia lại làm cho xinh đẹp của nàng đại suy giảm. Xem tư thế lai giả bất thiện của ba người , ta đại khái hiểu được thân phận của nàng . . . Đậu Văn Nguyệt tiểu thư.

Không đợi ta nói chuyện,nha hoàn sau lưng Đậu tiểu thư bước nhanh xuyên qua sân, vọt vào trong phòng. Chỉ chốc lát sau, tiểu nha hoàn hồ nghi đi ra, hướng về ta cao giọng hỏi: “Uy, chủ tử nhà các người đi nơi nào ?”

Không nghĩ tới tiểu nha hoàn đem ta trở thành hạ nhân, trong đầu lập tức nổi lên ý định đùa nàng . Ta cung kính nói: “Đại tỷ, chủ nhân nhà của ta đã đi vào trong cung.”

“Nói vậy! Chủ nhân nhà người bình thường không phải đại môn cũng không bước ra một bước sao ? Hẳn một tên nam sủng như thế nào có thể tiến cung.”Tiểu nha hoàn một bộ bộ đáng giận mình.

“Chủ nhân nhà của ta không phải nam sủng, tỷ tỷ khả ngàn vạn lần đừng nói lung tung , cẩn thận Vương gia trách phạt.”Ta làm bộ như quan tâm nói, quả thật, Vương gia cũng không phải là nam sủng.

“Hừ , người nghĩ muốn hù dọa ai? Chẳng qua chỉ là một tên nam sủng nhỏ nhoi .Người hiện tại liền mau đi tìm chủ nhân nhà người về , nói tiểu thư nhà chúng ta. . . nữ chủ nhân tương lai của Vương phủ muốn gặp hần. Mau!”Tiểu nha hoàn dong dạc nói , lúc này, vị Đậu tiểu thư kia cùng hộ vệ đã tiến vào phòng. Đậu tiểu thư không khách khí ngồi trên chủ vị, có chút tức giận nhìn ta.

“Chính là, chủ nhân không cho phép ta ra khỏi vương phủ, ta không có cách nào giúp tỷ tỷ đi tìm chủ nhân a.”Ta vẻ mặt đau khổ, bất đắc dĩ nói.

“Người này nô tài còn dám lăm lăm , người nếu không đi tìm nhân nhà người về , cẩn thận tiểu thư nhà ta nói cho Vương gia đem người đuổi đi.”Tiểu nha hoàn uy hiếp nói.

Đuổi ta ra ngoài, ta chính là cầu còn không được . Đang muốn tiếp tục lừa dối nàng một chút, lại nghe đến lại có người đi đến. Đậu tiểu thư ngồi ở chủ vị đột nhiên đứng lên, cái mặt vừa rồi còn tức giận trên đột nhiên xuân về hoa nở, nhu tình mật ý nhìn về phía người tới.”Vương gia, ngài như thế nào lại đây ?”

“Ta mới vừa đi Tuyết đông viện nhìn người, lại không thấy ai ở . Nghe hạ nhân nói người đi đến Hi Xuân viện, vậy nên tới đây .”Vương gia mỉm cười nói, không còn chút băng hàn hình tượng ngày xưa .

Chợt nghe được thanh âm quen thuộc , đầu ngón tay ta hơi hơi phát run, khe khẽ hít một hơi thật sâu , ta quỳ một gối xuống , thật cung kính nói: “Thuộc hạ tham kiến Vương gia.”

” không cần .”Thanh âm lạnh băng không mang chút cảm tình , tựa như đang gọi một người xa lạ . Trái tim có một cỗ cảm giác hơi hơi đau đớn truyền đến, ta cố ý xem nhẹ, quy củ trả lời: “Tạ ơn Vương gia!”

Ta vừa muốn đứng dậy, lại nghe thấy nha hoàn của Đậu tiểu thư nói.”Không thể đứng , tên nô tài này vừa rồi đã chống đối tiểu thư nhà ta .”

Ta khinh thường bĩu môi, ta căn bản chính là trả lời những câu người hỏi , sao có thể gọi là chống đối? Chẳng lẽ cùng nàng nói nói mấy câu chính là chống đối Đại tiểu thư bọn họ ?

“Nga? Nguyệt nhi, đây là có chuyện gì?”Vương gia bí hiểm hỏi.

“Vương gia, kỳ thật cũng không có gì? Tiểu Như có điểm khoa trương . Ta hôm nay nghĩ tới đến bãi phóng chủ nhân nơi này một chút , nhưng vị tiểu ca này nhất định không chịu nói cho chúng ta biết chủ nhân nhà hắn ở đâu , còn nói dối rằng chủ nhân nhà hắn đã tiến cung đi, không biết có phải hay không trêu đùa chúng ta.”Đậu tiểu thư mềm nhẹ nói mấy câu, lập tức chứng thực luôn cái tội “Trêu đùa chủ tử ” tày đình .

Vương gia híp mắt nhìn ta, tựa tiểu phi tiểu nói: “Như vậy a, kia nên hảo hảo trừng phạt một chút .”

24. Chương 23: Vứt Bỏ

“Như vậy a, kia nên hảo hảo trừng phạt một chút .”Thanh âm lạnh như băng của Vương gia thốt ra ,giống như ta chỉ là một kẻ cùng hán không có chút quan hệ nào .”Nguyệt nhi, đưa hắn đuổi ra khỏi vương phủ, thế nào?”

Lời Vương gia vừa thốt ra, ta không khỏi run lên một chút, thoáng chốc cảm thấy thiên toàn địa chuyển, ngực từ hơi hơi đau đột nhiên trở thành tê tâm liệt phế . Ta quỳ trên mặt đất, cảm giác giống như đang tiến vào vết nứt, từng đợt hàn ý càng thì nhau dâng lên . Ta mất rất nhiều khí lực, mới ức chế được hành động vươn tay ôm lấy bản thân mà run rẩy .

“Vương gia, thế này cũng quá tiện nghi hắn . Người không biết thái độ của hắn vừa rồi có bao nhiêu ác liệt, một chút cũng không đem tiểu thư để vào mắt. Như vậy đi , hắn là nên đem hắn mấy chục trượng , sau đó mới đuổi hắn đi .”Không đợi Đậu tiểu thư mở miệng, tiểu nha hoàn tiếp tục bổ đá xuống giếng , còn tuổi nhỏ thế nhưng tâm địa lại quá ngoan độc.

“Tiểu Như, đừng làm càn. Vương gia, Nguyệt nhi cũng không muốn làm khó vị tiểu ca này , để cho La Quỳnh tùy tiện đánh hắn mấy bạt tay cũng được rồi .”Đậu tiểu thư phi thường “Nhân từ ” nói. (– con quỷ cái !!!!!)

Ta khấn trương dựng thẳng cái lỗ tai, không rõ chính mình là đang chờ đợi cái gì. La Quỳnh nói vậy chính là tên hộ vệ đứng phía sau Đậu tiểu thư đi . Đủ tư cách làm hộ vệ cho muội muội của chính tây Đại tướng quân , bản lĩnh nhất định rất mạnh. Lại nhìn thân thể cường tráng của hắn , khí lực trên tay xác nhất định không nhỏ. Không biết bị hắn “tùy tiện ” đánh mấy bạt tay ta còn còn sống hay đã về châu ông bà luôn rồi . Ta ngẩng đầu, khấn trương nhìn Vương gia, mà hắn vẫn là một bộ bí hiểm biểu tình.

“Hảo, liền làm theo lời Nguyệt nhi nói đi!”Thật lâu sau, thanh Vương gia truyền tới. Ta nhất thời giống như bị sét đánh, thân thể hoàn toàn cứng ngắc . Ta nghĩ đến hắn trước kia thích ta là thật , đối ta ôn nhu cũng là thật ; ta nghĩ đến hắn tuy rằng bỏ mặc ta nhưng vẫn chần chừ không đem ta tổng xuất đi, vẫn là đối ta còn có chút cảm tình ; ta nghĩ đến, cho dù hắn không hề thích ta, cũng sẽ an bài cho ta thật tốt , ít nhất hắn là có phân phát phí đi ; ta nghĩ đến. . . Chính là, giờ khắc này, ta thật sâu cảm nhận được, ngày xưa tất cả “Ta nghĩ đến ” đều là giả , chỉ có vô tình của hắn mới là thật .

Ta tinh thần hoảng hốt, tùy ý để tên La Quỳnh đó bắt lấy vạt áo trước của ta , hung hăng đem bàn tay tát vào mặt ta . La Quỳnh quả nhiên không đơn giản, thật sự chính là tùy tay tặng ta mấy chưởng , mặt của ta liền đỏ lên. Trên mặt là cảm giác hỏa lạt lạt nóng cháy , cổ họng một trận tỉnh ngọt, ta nhìn không được phun ra một búng máu . Đổ tươi tiên huyết phun ra trên mặt đất , bên trong ầm ầm có hai khỏa màu trắng, kia rõ ràng là răng nanh của ta ! (Thằng quỷ đực !!!!)

Ta hai tay chống sàn nhà, khó chịu nôn khan. Đầu óc bị đánh đập trở nên ong ong mơ hồ , ta nghĩ muốn phun lại phun không được. Trước mắt mọi thứ đều trở thành hồ điệp mơ hồ không rõ , ta híp mắt cẩn thận

phân biệt, mơ hồ thấy rõ biểu tình mọi người . Nha hoàn tiểu Như vui sướng khi người gặp họa, hộ vệ La Quỳnh đặc ý dào dạt, Đậu tiểu thư vừa lòng mà cười, còn có gương mặt không chút thay đổi của người kia .

Hoảng hốt thấy được Vương gia vung tay lên, hai thị vệ không biết từ nơi nào xông ra, túm cánh tay của ta lôi ra bên ngoài . Vương gia cùng Đậu tiểu thư dường như không có việc gì phía sau tiếp tục nói chuyện.

“Đúng rồi, Vương gia, chủ nhân Hi Xuân viện rốt cuộc đi nơi nào?”

“Bị tiến bước .”

“A? Chuyện khi nào?”

“Không lâu trước kia .”

...

Mơ mơ màng màng , ta bị đưa lên một chiếc xe ngựa, đồng thời nghe được phía sau truyền tới một thanh âm nữ tử thê lương : “Công tử! Công tử!”Ta nghe được ra là Đồng Quế . Đây là, xe ngựa đã bắt đầu đi rồi, ta miễn cưỡng xóc xóc màn lên một cái , loáng thoáng thấy Đồng Quế bị vài người lôi kéo, hướng tới xe ngựa của ta .

Ta khẽ động khóe miệng, nặn ra ra một nụ cười vừa đau vừa chua xót . Đồng Quế , thực ngưng ngưng, không kịp nói lời từ biệt với người. . .

Xe ngựa đi được một lúc lâu mới dừng lại, ta bị xa phu tha xuống xe, phao trên mặt đất. Ta mơ hồ nhìn lướt qua, đây hình như là ở bên ngoài một ngôi miếu đồ nát . Xa phu kia coi như có lương tâm, để lại hai cái bánh bao, một bình nước , mới giá xe ngựa đi khỏi .

Ta nằm một hồi, cảm giác đầu có chút bứt hôn mê, mới thử đứng lên, đem hai cái bánh bao phóng tới trong lòng ngực, ôm bình nước tìm muốn tìm đến một chỗ ẩm áp ngồi xuống . Ta nằm trên mặt đất, nhìn khoảng không trên đỉnh đầu , thất thần. Thời tiết tháng sáu thay đổi bất thường, cũng giống như lòng người , vừa rồi còn diễm dương cao chiếu, đảo mắt đã thấy trời mây u ám, chỉ một khắc sau trời mưa .

“Phi, ngay cả ông trời đều muốn ta không qua được .”Ta ới thêm một chút huyết còn lưu lại , chậm chậm rì rì đi vào trong miếu. Cũng không biết miếu này bỏ hoang đã bao lâu, nơi nơi đều là bụi đất thật dày , trần nhà lại kết vô số mạng nhện. Ta tìm một chỗ tương đối sạch sẽ ngồi xuống . Trời cũng đã tối đi , cùng với tiếng sấm ầm vang một tiếng, mưa tầm tã ào ào trút xuống .

Ta ngồi ở trong miếu, nghe tiếng mưa rơi ào ào , đột nhiên cảm giác trong thiên địa cũng chỉ còn ta một người , mưa giống như đem ta ngăn cách cùng thế giới bên ngoài . Trong đầu loạn loạn , như là một hồi nhớ tới Nhược Hàn , không biết tình cảm Thập Vương gia đối với hắn duy trì được bao lâu ; còn có Ngọc Dung , không biết có hay không gả cho Trần Lượng kia , hay bây giờ đã bị phá hư mất . Vương gia hiện tại hẳn là chính cùng Đậu tiểu thư ăn cơm trưa đi, không biết có hay không ôn nhu gấp cho nàng chút rau; Đồng Quế hiện tại chắc đang trốn ở góc nào đó mà khóc , kỳ thật vẫn nghĩ muốn cùng nàng giải thích , ta vẫn oan uổng nàng đem chuyện ta chiếu cố Nhược Hàn nói cho Vương gia, sau lại mới biết được, nguyên lai là quân gia bí mật cáo trạng . Còn có đối nàng nói cảm ơn, nguyên lai vương phủ cao thấp, chỉ có nàng đối ta tốt nhất. . .

Bên ngoài trời mưa đã lâu, giống như không muốn ngừng lại . Mí mắt càng ngày nặng nề , trước mắt dần dần đen lại . Trong lúc ta còn không biết bản thân là đang ngủ hay té xỉu , ta nghe được ngoài cửa truyền đến “Tháp tháp ” tiếng vỗ ngựa, không biết có phải hay không ảo giác. . .

25. Chương 24: Báo Ân

Cho dù đang ngủ, ta cũng vẫn như cũ cảm giác được của mặt của ta đau lợi hại, bỏng rát giống như vừa bị lửa thiêu qua , hơn nữa trong đau đớn còn ần ần ngứa, làm cho ta nghĩ muốn thân thủ tra một tra.

Ta vươn tay, lại bị một bàn tay ngăn cản. Những ngón tay nằm trong tay ta mang theo độ ẩm quen thuộc , làm cho ta không tự giác nghĩ muốn giữ nó lại . Vì thế ta gắt gao bắt lấy cái tay kia, mới vừa nắm trong

chốc lát, lại để cho hấn trốn mất. Ta bắt mãi hươ hươ tay trong không trung , nghĩ muốn lại bắt lấy cái tay kia. Mơ hồ nghe được có người tựa hồ hít một hơi, cái tay kia một lần nữa trở lại trong tay ta, nhanh chóng bị ta cầm chặt. Ta thỏa mãn cười cười, cái tay xấu , rốt cục bị ta bắt được rồi.

Có cái gì đó nhẹ nhàng lướt trên mặt ta , cảm giác bóng rập lập tức giảm bớt , trái lại cảm giác thanh lương mát mẻ lại truyền về . Cái tay kia bị ta nắm trong chốc lát, đột nhiên rút ra. Ta nhanh chụp lại , nhưng lại không bằng khí lực của hấn , bị hấn tránh mở. Ta cố gắng mở ra mí mắt trầm trọng , nhất thời có chút hoảng hốt.

Trước mắt là tấm màn màu xanh da trời , mềm nhẵn êm ái , nền đang cháy tí tách , ngọn nến màu trắng làm cho ta nghĩ lầm rằng chính mình vẫn còn ở trong phòng ngủ tại Hi xuân viện phòng. Cánh cửa phòng chỉ nha một tiếng, ta quay đầu nhìn lại, một thanh niên hào hoa phong nhã đi đến. Thanh niên đi đến trước giường, ngồi xuống ở ghế , thân mật hỏi: “Huynh đài cảm giác thế nào ?”

“Tốt hơn nhiều.”Ta nhìn thoáng qua mép giường , ở đó có một cái hộp không nắp che , có điểm giống hộp được cao tron Vương gia vẫn mang tùy thân, nhìn khiến cho người ta chán ghét. Đúng vậy “Là người thượng được cho ta ? Ta như thế nào lại ở chỗ này?”

“Ta hôm nay trên đường về nhà đột nhiên trời giáng mưa to, ta đến ngôi miếu hoang đổ nát tại thành tây tránh mưa , phát hiện huynh đài trên mặt có thương tích, té xỉu ở bên trong. Thật sự không đành lòng, đã đem huynh đài mang về đây.”Thanh niên bình tĩnh thuật lại mọi chuyện , không có một chút bộ dáng tranh công .

“Cám ơn huynh đài ra tay cứu giúp, không biết tôn tính đại danh là gì ?”Ta khách khí hỏi.

“Tê nhân họ Lưu, tên một chữ Xuân . Không biết huynh đài như thế nào xưng hô?”Thanh niên hỏi lại.

“Tại hạ Lâm Thanh Vân .”Ta sáng khoái đáp, hấn cho ta cảm giác cùng thất vương gia rất giống, làm cho người ta thực dễ dàng sinh ra hảo cảm.

“Lâm huynh lần này thương thế không nhẹ, lại cảm nhiễm phong hàn. Liền ở lại chỗ này an tâm mà dưỡng thương đi.”Lưu Xuân thân thiết nói.

“Như vậy sao được?”Ta chối từ .

“Lâm huynh, khó được ta cùng với người nhất kiến như cố (– vừa gặp như đã quen –), người sẽ không chối từ thành ý của ta chứ .”Thấy ta cự tuyệt, trên mặt Lưu Xuân liền hiện ra biểu tình mất hứng, ta chỉ có thể hảo đáp ứng.”Lâm huynh về sau cứ ở lại nơi này, có cái gì cần cứ việc nói, không cần khách khí.”

“Hảo, không biết có thể hay không đem màn này đổi thành màu sắc khác ? Màu xanh da trời ta ngủ không quen. . .”

“ . . . Hảo.”

Ở trong nhà Lưu Xuân trong nửa tháng, cơ thể của ta đã hoàn toàn khôi phục . Đại phu xem bệnh cho ta nói mấy bạt tay đánh đập ta rất nặng, trừ bỏ làm văng hai cái răng cửa của ta , còn làm cho đầu óc của ta chịu một chút thương tổn , đây cũng chính là nguyên nhân ta lúc trước luôn bị choáng váng đầu nôn mửa . Sau lại lại bị nhiễm phong hàn, cho nên thân thể có điều suy yếu hơn xưa . Lưu Xuân kiên trì bắt ta ở trên giường nằm suốt ba ngày mới cho ta xuống giường. Nửa tháng sau , ta mỗi ngày đều phải uống một chén thuốc, tuy rằng ta cường điệu nói cơ thể của ta đã tốt lắm rồi , Lưu Xuân vẫn thực cố chấp bắt ép uống hết , nói là cho dù hết bệnh rồi, tẩm bổ thân thể cũng là đương nhiên .

Ta ở tại trong nhà Lưu Xuân, hết thấy ăn mặc chi phí toàn bộ đều là do hấn chi , thậm chí ngay cả tiền mua thuốc cũng là từ hấn .Ấn nhờ ở đậu thế này , da mặt ta cho dù dày cỡ nào đi nữa , cũng không có khả năng làm bộ như chẳng quan tâm .

Một ngày, cơm trưa ăn xong , ta đi vào phòng Lưu Xuân , lúc đó Lưu Xuân đang đọc sách. Ta biết hấn là hấn muốn đi thi khoa cử , vài lần thi không đậu liền ở kinh thành thuê nhà cửa, tính toán hàng năm trụ ở kinh thành, thẳng đến tên đề bảng vàng mới thôi. Hiện tại thi Hương gần kề , cho nên Lưu Xuân mỗi ngày ăn cơm xong liền ở trong phòng đọc sách, ngẫu nhiên có xuất môn đều là đi thư cục mua thư, có thể nói là

trăm phần trăm nguyên chất “Con một sách “. Ta đối với người đọc sách luôn luôn tương đương tôn trọng, tuy rằng cảm thấy được hân có chút cố chấp, nhưng đối với nghị lực của hân thì vẫn bội phục.

Chỗ Lưu Xuân thuê chính là tiểu viện tử biệt lập với nhà chính , phân trước sau hai dãy : phía trước là một tiểu viện tử cùng phòng khách .Tổng cộng có ba gian phòng ở, Lưu Xuân trụ tại trung gian, ta trụ ở gian bên trái, còn phòng bên phải là dành cho một lão bộc Lưu bá hầu hạ Lưu Xuân . Chúng ta một ngày ba bữa cơm cùng quét tước phòng ốc đều là do Lưu bá chiều cố. Ta vốn tưởng rằng chiều cố một kẻ ăn bám ở không như ta Lưu bá cũng sẽ có chút oán giận đi , không nghĩ tới hân lại đối đãi với ta như chủ nhân , tận tình chiều cố , cho tới bây giờ không phát ra một chút bực tức nào , ngôn ngữ cũng là cẩn ngôn cung kính.

Ta đi vào phòng Lưu Xuân , phát hiện Lưu Xuân quả nhiên đang cầm quyển sách ngồi ở bàn học . Thấy người đến là ta, hân nhanh chóng buông sách đứng lên, ôn hòa nói: “Nha, Lâm huynh không phải là đang hảo hảo nghỉ ngơi sao? Như thế nào lại đến chỗ của ta ?”

Mặt ta liền ửng đỏ, gần đây là đều là nằm dài ở trên giường , ăn cơm trưa xong ta liền mệt rũ rời lại buồn ngủ , cuối cùng đánh một giấc tới tận bữa cơm chiều mới tỉnh , cẩn thận nghĩ lại ta gần đây trừ bỏ ăn cùng ngủ ngon ra , trên cơ bản không làm được chuyện gì ra hồn hết .”Lưu huynh, ta tới là có chút việc muốn cùng người thương lượng một chút.”

“Nga, là chuyện gì ? Lâm huynh cứ việc nói, không cần khách khí.”Lưu Xuân thực thực hào sảng nói.

Mặt của ta càng đỏ hơn, nghĩ hân chắc chắn cho rằng ta đến đây chính là muốn nhờ vả hân gì đó mà ? Dù hân không có ác ý, lòng ta vẫn không chút yên ổn . “Ách, là như thế này, ta ở chỗ Lưu huynh quấy rầy cũng đã lâu , ăn mặc còn có tiền thuốc men đều là do Lưu huynh chi trả , Thanh Vân trong lòng thật là băn khoăn. Nhưng là, nhưng là ta hiện tại lại không có nghề nghiệp gì , cho nên trong thời gian ngắn không thể hoàn trả lại Lưu huynh, cho nên muốn cùng người thương lượng một chút phương pháp hoàn lại .”Ta ngập ngừng ráng nói cho hết lời , cúi đầu ngượng ngùng chờ hân phản ứng.

“Ha ha! Nguyên lai Lâm huynh chính là vì chuyện nhỏ này nên mới tới tìm ta a?”Lưu Xuân đột nhiên nở nụ cười, có chút đắc ý nói: “Lâm huynh, người đừng khách khí như vậy . Ta là thành tâm thành ý muốn kết giao người làm bằng hữu, cũng không phải là muốn người báo đáp lại . Người ở đây xem chung quanh nhà của ta thuê thì chắc cũng đã biết, nhà của ta rất có tiền , chỉ chút tiền như vậy ta sẽ không để vào mắt, Lâm huynh sẽ không tất phải canh cánh trong lòng .”

“Như vậy không thể được!”Ta đỏ mặt, còn thật sự nói.”Đại trượng phu dựng thân hậu thế, tối trọng yếu chính là không thể nhận ân huệ của người khác mà không nghĩ báo đáp lại . Tuy rằng theo ý của huynh, người giúp ta chỉ là tiện tay giữa đường , nhưng với ta mà nói lại ý nghĩa phi phàm. Nếu lúc ấy Lưu huynh không mang ta về từ ngôi miếu đồ nát đó , nói không chừng hiện tại ta đã biến thành cô hồn dã quỷ . Tóm lại, mặc kệ như thế nào, ta nhất định phải báo đáp người.”

“Kia Lâm huynh có thể làm cái gì?” Thấy ta kiên trì, Lưu Xuân có chút buồn cười nhìn ta.

“Ta. . . Ta có thể giúp Lưu bá làm việc. . .”Ta nói.

“Chuyện này không cần ta nói, Lưu bá nhất định là người đầu tiên không đồng ý , đừng nhìn hân bình thường bộ dáng điềm đạm để nói chuyện , kỳ thật ghét nhất là bị người khác tranh làm việc của hân .”Lưu Xuân lắc đầu nói.

“A? Vì cái gì?”Ta kinh ngạc hỏi, trên đời này thế nhưng còn có người như vậy?

“Lý do rất đơn giản, người muốn làm việc của hân nhưng hân nghĩ người chính là ngại hân già yếu , Lưu bá tối kỵ nhất chuyện này.”

“Kia, ta đây có thể đi ra ngoài tìm việc kiếm tiền trả lại cho người.”Ta do dự nói.

“Này cũng là một biện pháp, bất quá ta không tán thành.”Lưu Xuân vẫn là lắc đầu. Thấy ta nghi hoặc nhìn hân, hân nói: “Mấy ngày nay ở chung, ta từ đáy lòng đã đem Lâm huynh người trở thành bạn tốt . Người hiện tại thân mình vẫn còn đang suy yếu, ra ngoài làm việc nói không chừng lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn . Người nhần tâm khiến cho ta bởi vì một chút tiền ta ‘ không thêm để ý ‘ mà lại để người bạn tốt mà ta ‘ để ý ‘ gặp chuyện ngoài ý muốn sao?”Lưu Xuân ra vẻ thành khẩn nói, không biết như thế nào , ta

thế nhưng cảm thấy vẻ mặt thành thật của hắn lại nhìn giống hồ ly. Hắn nói lý do tuy rằng không được tự nhiên, nhưng lại làm cho ta không thể phản bác.

Ta sau một lúc lâu không nói gì, nghĩ muốn báo đáp hắn lại không có phương pháp, không báo đáp hắn lòng ta lại thật là không thoải mái. Chính là lúc ta còn đang vắt hết óc nghĩ biện pháp, Lưu Xuân đột nhiên nói: “Lâm huynh nếu trong lòng thật bất an, ta nơi này thật ra có chuyện muốn nhờ người hỗ trợ.”

Ta vừa nghe nhất thời tinh thần tỉnh táo, vội vàng nói: “Chuyện gì, người cứ việc phân phó.”

“Ha ha, cũng không phải đại sự gì, thi Hương gần kề, tập cổ trai ra rất nhiều bộ sách đối cuộc thi hữu ích, mà ta bản thân chây lười, thường thường vài ngày mới xuất môn một chuyến, cho nên bỏ lỡ rất nhiều. Nếu Lâm huynh không chê phiền toái, có thể mỗi hai ngày giúp ta đi một chuyến tập cổ trai, mua dùm ta một phần sách mới, đồng thời giúp ta mua chút thư, như thế nào?” Lưu Xuân hai mắt lờ lờ nhìn ta, một bộ vẻ mặt chờ mong biểu tình.

“Đương nhiên có thể!” Ta nhanh chóng đáp ứng, muốn ta xem thư ta có thể không được, mua hắn là là không có vấn đề gì.

Sự tình cứ như vậy được định đoạt.

Sáng sớm hôm sau, ta nhờ Lưu Xuân viết một danh sách những sách cần mua, sau đó hướng tập Cổ Trai mà đi. Tập cổ trai là kinh thành lớn nhất thứ cực, bên trong hộp sách kinh, sử, tử, tập các chủng loại, là nơi ghé thăm thường xuyên của các văn nhân mặc khách cùng các sĩ tử dự thi. Nhưng điểm ngại chính là, Tập Cổ Trai lại nằm ngay đối diện Duyệt Tiên Lâu, cho nên, lúc ta lần đầu tiên đi trong lòng còn có chút lo sợ, sợ gặp phải Vương gia. Trải qua vài lần không có việc gì, trong lòng cũng yên tâm phần nào.

Chính là có đôi khi lúc ta ra vào tập cổ trai, ta thường thường có loại cảm giác giống như bị nhìn trộm, nhìn khắp mọi nơi đánh giá cũng không phát hiện người nào khả nghi, ta nghĩ có thể là ta thần kinh quá mẫn cảm, cũng không để ở trong lòng. Chính là có một lần ra khỏi Tập Cổ Trai thì thấy Thập Vương gia cùng Nhược Hàn đang xuống xe ngựa, ta theo bản năng lại lui về bên trong trai, chờ bọn hắn vào Duyệt Tiên lâu ta mới xuất môn, vội vàng rời đi. Ta là thật sự không muốn cùng bọn họ tiếp tục có quan hệ...

26. Chương 25: Từ Hôn

Những ngày lặng yên bình ổn trôi qua, đảo mắt ta rời đi vương phủ đã hơn một tháng. Mỗi ngày đi tới Tập Cổ Trai, giúp Lưu Xuân mua bộ sách hắn cần, nếu muốn ta cũng có thể chính mình tuyển tập thư mua về xem. Lưu Xuân nói, đây là phúc lợi hắn cho ta. Ngày trôi qua rất đơn giản, khiến ta cảm giác được sự bình lặng trong lòng mà bấy lâu nay đánh mất.

Điều duy nhất khiến ta không yên lòng chính là cha mẹ ở quê nhà, lần trước sau khi ta tỉnh lại đã ở tại vương phủ, cũng không biết bọn họ thế nào? Có phải hay không còn lo lắng cho ta? Trước đó vài ngày ta viết một phong thư gửi về nhà, Lưu Xuân giúp ta tìm người mang về, không biết khi nào thì có hồi âm.

Một ngày, ta tới Tập Cổ Trai, sau khi đem tên sách cùng ngân lượng giao cho tiểu nhị, chờ hắn tìm sách giúp ta. Đột nhiên nghe được phía sau truyền tới một thanh âm quen thuộc, ta quay đầu lại, thấy hai người đang ở cửa thư phòng hàn huyên, một người trong đó chính là Trần Lượng. Nhớ tới cha từng nói này Trần Lượng này là phú thương kinh thành, cho nên hắn xuất hiện ở nơi này cũng không có gì kỳ quái. Nhìn đến hắn ta đã nghĩ tới Ngọc Dung, không biết bọn họ đã lập gia đình chưa?

Mắt thấy Trần Lượng cùng người kia hàn huyên xong, liền xoay người muốn ly khai. Ta ma xui quỷ khiến thế nào liền theo sát đằng sau. Ta cẩn thận vẫn duy trì khoảng cách với hắn, đi theo hắn xuyên qua mấy con phố, đi tới trước cửa một tòa nhà. Trần Lượng cầm vòng cửa gỗ vài cái, cánh cửa liền mở, Trần Lượng nghênh ngang tiêu sái đi vào, cánh môn cao cao lộ vẻ sơn son hoành phi, mặt trên là màu đen tạc hai chữ “Trần phủ”, xem ra đây là nhà của hắn.

Nhớ tới ngày đó Vương gia cùng Thất vương gia ở bên giường giường ta nói chuyện, ta không khỏi lo lắng cho tình cảnh bây giờ của Ngọc Dung. Nghe ý tứ của Vương gia bọn họ, Ngọc Dung về sau có thể sẽ phải chịu khổ không ít. Ta ở trước bức tường ngoại viện của Trần gia cao cao đứng trong chốc lát, đúng lúc

đang định rời đi , lại nghe thấy thanh âm chi nha vang lên , đại môn Trần phủ lại mở. Trước đi ra chính là Trần Lương, đi phía sau còn có một nữ nhân, Trần Lương cẩn thận nắm tay nữ nhân kia, bộ dáng ân cần .

Ta đột nhiên khẩn trương lên, xem thái độ thân mật của Trần Lương với vị nữ tử này , này nữ tử tám chín phần mười là thê tử của hắn , có phải hay không là Ngọc Dung ? Ta khẩn trương nghĩ, bàn tay bắc giác đem cuốn sách mua cho Lưu Xuân nhanh cầm chặt.

Nàng kia vóc người thon thả, mặc một thân cực kỳ hoa lệ tơ lụa, ta cảm giác nàng cùng Ngọc Dung có chút tương tự nhưng lại không quá giống. Trần Lương giúp nàng kia lên xe ngựa, sau đó chính mình cũng đi lên. Xe ngựa ở bên người ta lướt qua , không biết có phải hay không trùng hợp, cửa kính xe đúng lúc bị gió thổi bay lên, ta liền nhìn rõ tướng mạo nàng kia , đầu óc nhất thời “ong “một tiếng. Nàng thế nhưng không phải Ngọc Dung !

Nhìn thấy gia đình kia chuẩn bị đóng cửa lại , ta nhanh chóng chạy vài bước đem chân chặn lại ở cánh cửa.

“Làm gì?” Gia đình kinh ngạc nhìn ta.

“Vừa rồi hai người xuất môn là ai?” Ta có chút hung ác hỏi.

“Người là ai? Hỏi thăm chuyện này làm gì?” gia đình mặc dù có chút sợ hãi, vẫn là cố gắng không trả lời ta .

“Nói cho ta biết bọn họ là ai?” Ta đề cao thanh âm, tay nắm chặt đưa lên .

Gia đình kia có thể có chút sợ, kinh hoảng nói: “Là thiếu gia cùng Thiếu phu nhân nhà chúng ta . Người đừng xằng bậy a.”

“Kia còn Ngọc Dung thì sao ?” Phán đoán được chứng thật, ta có chút choáng váng đầu.

“Lý Ngọc Dung ? Người nói chính là di nương vào cửa lúc lễ mừng năm mới đi ? Nàng là tiểu thiếp thứ tám của thiếu gia nhà chúng ta .” Người nhà nói trong chốc lát, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó : “Uy! Người cùng lý di nương là quan hệ gì ? Nói cho người, người khả năng vạn lần đừng có ý muốn làm gì nàng ý, tuy rằng nàng đã thất sủng , nhưng là thiếu gia không dám đem nàng hừ (bỏ) , nói là do đại nhân vật mệnh lệnh như vậy. Ai, người nói có ai ăn no rãnh rồi đi quản những việc này đi ? Lý di nương này hiện tại tuổi còn trẻ liền phải thủ tiết sống như vậy . .” Người nhà vẫn thao thao bất giác nói xong, mà ta đã sớm nghe không thấy .

Ta cũng không biết chính mình làm cách nào trở lại nhà Lưu Xuân , lúc ta phục hồi tinh thần lại thì ta đã ngồi ngay ngắn ở trên giường , Lưu Xuân cùng Lưu bá ở bên giường lo lắng nhìn ta.

“Lâm huynh, đã xảy ra chuyện gì? Người như thế nào đột nhiên giống như là mất hồn ?” Lưu Xuân lo lắng hỏi ta.

Ta nghĩ trong chốc lát, chậm rãi nói: “Không có việc gì, chính là biết được tin tức của một vị cố nhân , nàng hiện tại quả thật sống không tốt.”

“Nga, nhìn người như vậy thất hồn lạc phách , vị cố nhân này cùng người quan hệ nhất định tốt lắm đi?” Lưu Xuân tiếp tục hỏi.

“Ân, có thể nói là vậy ! Nàng vẫn xem ta như ca ca.” Ta nói xong , trong lòng đột nhiên có loại cảm giác nói không nên lời , như là có điểm thoải mái, lại giống như càng trầm trọng hơn .” Ta muốn giúp nàng, chính là không có năng lực. Lưu huynh, người nói ta có phải hay không thực vô dụng.”

Lưu Xuân trầm tư sau một lúc lâu, mới chậm rì rì nói: “Lâm huynh, tuy rằng không biết người cùng vị cố nhân này lúc xưa rốt cuộc phát sinh chuyện gì, nhưng ta cho rằng người kỳ thật không cần tự trách. Bởi vì con đường phải đi là do chính mình tuyển , lựa chọn con đường như thế nào cũng nên chuẩn bị gánh vác hậu quả tương ứng .”

“ Thật vậy sao?” Ta mờ mịt hỏi, hậu quả này đối Ngọc Dung mà nói, có thể hay không quá nặng nề .

“Lâm huynh, người rất thiện lương . Trách không được hắn hội. . .” Lưu Xuân càng nói thanh âm càng nhỏ.

“Người nói trách không được cái gì?” Ta nghi hoặc hỏi.

“A, ha ha, không có gì. Người hảo hảo nghỉ ngơi đi! Đừng suy nghĩ nhiều quá.”Lưu Xuân cười ha ha, ta cũng không có hỏi nhiều, đột nhiên cảm giác mệt chết đi, một hồi liền chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ lại có bàn tay mang độ ấm quen thuộc vuốt ve khuôn mặt ta, ta nhin không được lại bắt lấy cái tay kia, hướng trên mặt cọ xát vài cái. Hảo ấm áp, bàn tay quen thuộc khiến cho ta cảm giác thực an toàn, giống như chỉ cần nắm chặt lấy bàn tay này, ta cái gì đều không cần phải lo lắng. Một đêm vô mộng, lúc tỉnh lại giống như còn có thể cảm giác được độ ấm lưu lại trên mặt. . .

Cách hai ngày sau, ta đi Tập Cổ Trai, nghe được hai người đang bàn luận một tin tức kinh người: Tứ Vương gia Nam Cung Lộc từ hôn!

Khi ta nghe được tin tức này trái tim không khỏi run rẩy, không biết loại cảm giác kỳ quái này có phải hay không tên là chờ mong. Hai người kia tuổi cũng không nhỏ, hình như là quan viên trong triều. Hai người nói chuyện thanh âm không lớn, tựa hồ cũng không muốn cho những người khác nghe được, chẳng qua ta cách bọn họ rất gần, lại ăn mặc một thân giống như gã sai vặt, bọn họ cũng không quá để ý ta.

“Vương đại nhân, nghe nói chưa? Tứ Vương gia từ hôn!”Một người trong đó nói.

“Phan đại nhân, người cũng nghe nói? Ta cũng vậy, hôm nay sau khi lâm triều thì có nghe Chương đại nhân nói.”Người còn lại đáp.

“Vậy người cũng biết nguyên nhân Tứ Vương gia từ hôn?”Phan đại nhân hỏi tiếp.

“Chuyện này thì không rõ ràng lắm, chính là nghe nói có liên quan đến luyện sủng của Tứ Vương gia, Phan đại nhân chẳng lẽ biết ngọn nguồn trong đó?”Vương đại nhân có hứng thú hỏi han.

“Ha ha, đó là đương nhiên.”Phan đại nhân có chút đắc ý nói: “Nguyên nhân chuyện này chính là do muội tử của Đậu tướng quân làm sai.”

“Xin chỉ giáo?”

“Đều nói muội muội của Đậu tướng quân là một nữ tử đoan trang hiền thực, nguyên lai là một đồ phụ. Nàng bắt mẫn tứ Vương gia sủng ái một gã tiểu quan, liền thừa dịp Vương gia không ở trong phủ, tìm cái lý do đem tên luyện sủng kia hung hăng giáo huấn một chút. Nghe nói không chỉ có đem tên luyện sủng kia hành hạ đến chỉ còn nửa cái mạng, ngay cả khuôn mặt như hoa như ngọc cũng bị làm hỏng. Chắc chắn, thật sự là rất tàn nhẫn!”Phan đại nhân một bộ không đành lòng nói.

“Liền vì vậy, Vương gia liền cùng đậu tướng quân từ hôn, tựa hồ rất không sáng suốt đi? Phải biết rằng, Đậu tướng quân trong tay nắm một nửa binh quyền cả nước.”Vương đại nhân nói.

“Này người cũng không biết, trước không nói, lần này từ hôn nguyên nhân là Đậu gia đuối lý. Cho dù Đậu tướng quân tuy rằng có được binh quyền, nhưng tại triều cũng không thâm hậu căn cơ. Hẳn nếu thật muốn cùng Tứ Vương gia đấu, cũng phải trước tiên suy nghĩ một chút. Còn nữa, nghe nói Tứ Vương gia cực kỳ sủng ái người nam sủng này, từng đặc biệt vì hắn tạo Chim Trĩ trĩ, chỉ vì muốn cho hắn xem ảnh phản chiếu của ánh trăng.”

“Tên của nam sủng kia chính là Lam Thường?”Vương đại nhân cảm thấy hứng thú hỏi.

“Cũng không biết rõ, Vương đại nhân như thế nào lại nhận thức Lam Thường?”Phan đại nhân kinh ngạc hỏi.

“Ai, trước kia đi Phương Thảo các có gặp qua vài lần, thật sự là một mỹ nhân. Hẳn không phải bị Tam Vương gia bao sao? Như thế nào lại thành luyện sủng của Tứ Vương gia?”

“Này chúng ta cũng không biết. Bất quá, không nghĩ tới vương đại nhân còn có loại hứng thú này?”Phan đại nhân tối cười.

Vương đại nhân tự biết nói hớ, có chút xấu hổ cười nói: “Ha ha, chính là đi tìm cái mới mẻ, không có gì khác!”Hai người tiếp theo liền đổi đề tài.

Ta đi lại có chút trầm trọng rời khỏi Tập Cổ Trai, trong lòng nói không nên lời là cái loại tư vị gì. Lam Thường bị hủy dung, Đậu Văn Nguyệt bị từ hôn, nguyên lai sau khi ta đi rồi vương phủ cũng không an bình. Vương gia một người lãnh đạm vô tình như vậy thế nhưng lại có thể vì Lam Thường mà từ bỏ một

mối hôn nhân tốt như vậy , không tiếc đối địch cùng Đại tướng quân tay nắm trăm vạn hùng binh , xem ra hẳn thật là thích thú Lam Thường .

Lòng ta trung ngũ vị tạp trần, trong đó có toan vị lên men, còn có chút cay đắng nảy sinh. .

27. Chương 26: Ngộ Đạo

Đã nhiều ngày trôi qua tinh thần ta vẫn còn hoảng hốt , ngay cả Lưu Xuân cũng chú ý tới . Ta cuối cùng là nghĩ tới chuyện của Vương gia cùng Lam Thường, càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu. Ta cũng không biết vì cái gì, luôn kiềm chế không được lại suy nghĩ tới . Ta nhớ lại đoạn thời gian ta bởi vì Ngọc Dung phản bội mà phong bế bản thân , Vương gia dốc lòng chiếu cố ta, uy ta ăn cơm, ôm ta ngủ, ôn nhu khắp nơi đều ở bên tai ta nỉ non yêu ngữ, thậm chí hạ mình đi tới chỗ Nhược Hàn giải thích, khiến cho Nhược Hàn giúp ta mở lại cõi lòng . Rất kỳ quái, tuy rằng ta lúc ấy không nói một lời, nhưng là thân thể cảm quan đều thực mình mẫn, những chuyện trước đây Vương gia đã từng làm cho ta hiện tại đều rành mạch ghi tạc lại trong đầu ta .

Hiện giờ Lam Thường đã bị hủy dung, nói vậy nhất định chịu đả kích rất lớn đi. Vương gia có thể hay không cũng giống như lúc xưa an ủi ta mà đi an ủi hắn ? Tưởng tượng đến tình cảnh Vương gia giúp Lam Thường uy cơm, ôm hắn đi vào giấc ngủ, ta liền cảm thấy từng đợt khổ sở.

Cho nên, lúc Lưu Xuân truy vấn ta nguyên nhân tại sao mấy ngày nay hành động khác thường , ta có chút giấu giếm nói cho hắn: “Trước kia từng có một người đối ta đặc biệt hảo, lúc ta bị thương hắn nghĩ hết tất cả biện pháp an ủi ta, không tiếc vì ta hạ mình làm rất nhiều chuyện không phù hợp thân phận của hắn . Nhưng là sau này , hắn đã không còn tốt với ta , ngược lại đối những người khác tốt như vậy, lòng ta cảm thấy rất khó chịu, là vì cái gì?”

Khi ta đem chuyện này đầu đuôi nói rõ ra , biểu tình của Lưu Xuân trở nên rất kỳ quái, như là muốn cười, nhưng lại cực lực dằn nén . Hắn duy trì biểu tình kì quái như vậy sau một lúc lâu, cố gắng hồi phục được biểu cảm bình thường xong , vỗ vỗ của bả vai của ta , cười ha hả nói: “Lão huynh, người là thích thượng hân !”

Ta nhất thời như bị sét đánh, mở to mắt biểu tình không thể tin nhìn Lưu Xuân . Ta thích thượng hân, thích thượng cái người lãnh khốc Vương gia đó sao? Ta không phải là luôn luôn chán ghét hắn sao? Như thế nào lại đi thích là hắn ? Không đúng, ta không thích hắn, chính là cảm giác ngực nhói đau thể này là có nghĩa gì? Còn cảm giác tê tâm liệt phế khi hắn muốn đem ta đuổi ra khỏi vương phủ lại là chuyện gì? Lúc nghĩ đến hắn đối Lam Thường ôn nhu liền đau lòng , như vậy là sao ? . . .

Đáp án duy nhất có thể trả lời tất cả , ta thật sự thích thượng hân mất rồi!

Chính là, lại có ích lợi gì? Hắn đã đem ta đuổi ra khỏi vương phủ , người hắn hiện tại thích chính là Lam Thường. . .

Lưu Xuân nhìn thấy biểu tình thay đổi liên tục của ta , giả bộ làm bộ dáng hơi sợ sệt nói với ta: “Huynh đệ, người làm gì cứ nhìn ta chằm chằm như vậy ? Người người thích không phải là ta chứ?”

Ta nhìn bộ dáng buồn cười của hắn , muốn cười, nước mắt lại dâng lên. Nhìn Lưu Xuân luống cuống tay chân , nước mắt của ta chảy càng ngày càng hung.

Làm sao bây giờ? Tại sao tới lúc ta mất hết tất cả lại đi yêu thượng người . . .

Gần đây ở kinh thành không khí có chút khẩn trương, tin tức Tứ Vương gia bởi vì từ hôn nên đã trở mặt cùng chinh tây Đại tướng quân nhanh chóng lan rộng , ở kinh thành phố lớn ngõ nhỏ đều bàn tán chuyện này ồn ào huyền ảo. Có người nói, Nam triều nội loạn , chinh tây Đại tướng quân nói không chừng sẽ thừa cơ mà dẫn quân đội đánh lại đây ; cũng có người nói , Tứ Vương gia tức trí đa mưu, lại có Thất vương gia , Thập Vương gia cùng với phần đông đại thần làm hậu thuẫn , chỉ cần còn có Tứ Vương gia , Nam triều nhất định sẽ không suy sụp ; càng có người nói, triều đình bên trong rối loạn không ngừng, phương bắc Bắc triều lại như hổ rình mồi, mặc kệ có hay không nội loạn, chịu khổ vẫn là chúng ta những bình dân bá tánh . . .

So sánh với bên ngoài lời đồn gây nên không khí bất an ngập trời , tiểu viện của Lưu Xuân vẫn bình tĩnh an nhàn. Ta mỗi ngày đều đã đem những lời đồn đãi ở bên ngoài nghe được nói cho Lưu Xuân, nhưng không như những người khác nghe xong liền thất kinh , Lưu Xuân lại có vẻ tương đương trấn tĩnh.

“Người không lo lắng sao?”Ta thấy bộ dáng thấy biến không sợ của hắn , khó hiểu hỏi.

“Lo lắng cái gì?”Lưu Xuân buồn cười nhìn ta.

“Vạn nhất có chuyện gì xảy ra , năm nay thi Hương tám chín phần mười sẽ bị hủy bỏ . Người không phải vì khoa cử mà đến đây sao?” đạo lý rõ ràng như vậy ta còn nhìn ra được , Lưu Xuân như thế nào lại không rõ.

“Ha ha, Lâm huynh, nguyên lai người lo lắng cho ta . Yên tâm tốt lắm, năm nay thi Hương sẽ không hủy bỏ !”Lưu Xuân chắc chắn nói.

Nhìn bộ dáng ăn chắc như bắp của hắn , ta cũng khó có thể nói thêm được gì . Chỉ mong, chuyện này sớm yên ắng lại , đừng xảy ra chiến tranh gì hết . Vương gia, hiện tại hy vọng của dân chúng cả nước đều ký thác ở trên người người , người thông minh như vậy , đa mưu túc trí như vậy , nguy cơ lần này người nhất định có thể hóa giải , đúng hay không?

Lại qua vài ngày, tiếng gió càng ngày càng gấp . Có tin tức nói, muội muội của Đậu tướng quân chịu không nổi lời đồn nói nàng là đồ phụ , liền tự sát, may mắn được nha hoàn bên người kịp thời phát hiện. Ngày hôm sau đã bị đuổi về tây kinh. Chính tây Đại tướng quân Đậu Chí nghe được việc này, giận dữ, bất chấp không có điều lệnh của triều đình , dẫn theo đại lượng quân đội hướng kinh thành tiến tới, kỳ thật chính là tạo phản .

Tại triều đình , tình cảnh của Tứ Vương gia cũng rất không ổn , Tam vương gia trước giờ luôn luôn tầm thường vô vi đột nhiên hướng Vương gia làm khó dễ, chỉ trích Vương gia luyến sủng lâm quốc, khiến cho bây giờ Đậu tướng quân dẫn binh đông tiến, uy hiếp cục diện triều đình . Một ít quan viên ban đầu duy trì bên phía Vương gia cũng đều chuyển đà, đầu phục Tam Vương gia. Đồng thời,Thất vương gia luôn luôn là cánh tay đắc lực của Vương gia lại cáo bệnh ở nhà , không có lâm triều giúp Vương gia hữu lực duy trì. Thập Vương gia tuy rằng vẫn cùng Vương gia đứng ở một bên chiến tuyến , bất quá bởi vì hắn luôn luôn chỉ lo tận tình hưởng lạc, không quản chuyện triều chính , cho nên tại triều bỏ mẹ không có uy tín lớn gì .

Hiện tại, thế cục kinh thành càng ngày càng không xong, rất nhiều người đều bắt đầu ly khai kinh thành, đến địa phương khác tị nạn. Những người lưu lại trong thành cũng bắt đầu điên cuồng trữ hàng thước lương, trong lúc nhất thời giá cả tăng cao. Hiện ở trong thành nơi nơi lòng người hoảng sợ, các loại đồn đãi bay đầy trời, mỗi ngày đều truyền đến tin tức mới về đại quân của Đậu tướng quân. Không biết có phải hay không thủ thành bên đường của Nam triều quá vô dụng , hay là Đậu tướng quân binh mã quá dũng mãnh . Đại quân của Đậu tướng quân đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, lấy tốc độ kinh người hướng kinh thành tới gần.

Nhưng làm cho ta nhất cảm thấy lộn lộn chính là , tình huống đối Vương gia thập phần bất lợi, Vương gia thế nhưng lại không phản kích gì , hiện tại hắn chính là bị động nhận. Như thế này không giống với phong cách của Vương gia , Nam triều Tứ Vương gia Nam Cung Lộc mà ta nhận thức tuyệt đối sẽ không dung túng địch nhân của mình , hoặc là khoanh tay chịu chết . Ta tình nguyện tin tưởng hắn đang ngầm dự tính cái gì , nói không chừng tình hình hiện tại hắn đã định liệu trước , đang đem Tam Vương gia bọn họ ra chê cười nộ.

Thư tín lần đó ta gửi về nhà đã được gần nửa tháng , cha mẹ vẫn không có hồi âm, lòng ta càng ngày càng bất an. Ta bức thiết nghĩ muốn về nhà nhìn một cái, bởi vì quê quán của ta vừa lúc ở trên còn đường hành quân của Đậu chí đại quân. Tuy rằng thôn của ta có chút hẻo lánh, Đậu gia quân vị tất phải đi qua nơi đó , nhưng là sự tình không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Vạn nhất cha mẹ có cái gì không hay xảy ra, ta đứa con này chính là mang tội bất hiếu .

Ta hướng Lưu Xuân nói ra dự định của ta, Lưu Xuân lúc đầu không đồng ý, nhưng chịu không được không được ta kiên trì, cuối cùng miễn cưỡng đồng ý . Chính là hắn nhất định muốn ta đi về nhà cùng với biểu đệ của hắn , nói là để trên đường hảo chiếu cố ta.

Lúc xuất phát . ta nhìn Lý Cường thân hình cường tráng vững như núi , biểu cảm trên mặt lại không thay đổi , nhìn lại thân thể gầy yếu hào hoa phong nhã của Lưu Xuân, có chút hoài nghi hỏi: “Lưu huynh, vị Lý

huynh này thật sự là biểu đệ của người sao?”

“Đương nhiên.” Lưu Xuân khẳng định đáp, còn như có như không hướng về “Biểu đệ “liếc mắt một cái. Lý Cường cũng vội không ngừng gật đầu, quay về phía Lưu Xuân kêu một tiếng “Biểu ca “.

Ta cảm thấy được có chút kỳ quái, nhưng lại không rõ ràng cụ thể là làm sao quái. Đơn giản không nghĩ nhiều, ta mang theo “Bảo tiêu ” kia mà bắt đầu lộ trình .

28. Chương 27-1: Bắt Cóc

Trước khi đi Lưu Xuân muốn thuê xe ngựa cho ta , ta vốn là không tán thành , bởi vì thuê xe ngựa phải tốn không ít tiền , ta là muốn dùng xe chuyển hàng mà đi . Nhưng Lưu Xuân nói một hồi liền làm cho ta không thể không chấp nhận xe ngựa , hắn nói: “Lâm huynh, hiện tại đại quân của Đậu chí hành quân thần tốc , nói không chừng sau vài ngày nữa sẽ tới ngay thôn của ngươi. Ngươi dùng xe ngựa có thể sớm ngày về bên phụ mẫu , cũng có thể sớm ngày yên tâm không phải sao ?”Ta vạn phần cảm kích tiếp nhận xe ngựa, may mắn còn có Lý Cường xung phong nhận đảm đương làm xa phu, như vậy hẳn là có thể tiết kiệm một chút tiền.

Chúng ta lên đường cũng đã được một ngày , đều là do Lý Cường điều khiển mã xa , ta có mấy lần muốn cùng hắn thay đổi, hắn đều cười ngây ngô cự tuyệt . Mất thấy lộ trình còn không đến một ngày , lòng cũng chậm chậm trầm tĩnh lại. Thấy phía trước có một rừng cây, ta nhìn thái dương hỏa lạt trên đỉnh đầu , lại nhìn Lý Cường sau lưng ướt đẫm mồ hôi , đề nghị nói: “Lý huynh đệ, thái dương nắng gắt , chúng ta đến rừng cây phía trước liền dừng lại nghỉ ngơi trong chốc lát đi?”

Lý Cường quay đầu lại nhìn ta một cái, quả nhiên, hắn bị phơi nắng đến mặt cũng đỏ bừng lên , mồ hôi trên mặt giống như mưa rơi ào ào chảy xuống , khiến vạt áo trước ướt một tảng lớn. Tiểu tử hàm hậu cười, nói: “Đại ca, ta không phiền lụy, không cần nghỉ ngơi .”

“Ngươi cũng không thấy nóng sao?”Ta có chút buồn cười hỏi.

“Hắc hắc,đúng là có điểm nóng , bất quá chờ thêm lát nữa thái dương xuống núi thì tốt rồi .”Lý Cường vô tình nói.

Thế này còn bảo không nóng , tiểu tử này mồ hôi trên người đều tuôn ra như suối rồi . Ta cảm thấy được chính mình liền cũng quá thành thật , không nghĩ tới còn có người so với ta càng thành thật hơn , không khỏi cảm thấy hắn thực thân thiết.”Hảo, ngươi không nóng, là ta nóng , chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ách. . . Hảo!”Tiểu tử ngưng ngừng đáp ứng .

Đi vào trong rừng cây, quả nhiên cảm giác mát mẻ hơn rất nhiều. Lý Cường đem xe ngựa an trí ổn thỏa , dẫn theo lương khô cùng túi nước đi đến bên người ta ngồi xuống.

Ta uống một chút nước , dựa vào thân cây thở mạnh một hơi, trời đại nhiệt thế này mà rời khỏi quả nhiên thực không sáng suốt. Nghĩ đến không lâu là có thể nhìn thấy cha mẹ , ta nhin không được có chút hồi hợp.

“Ai?”Lý Cường đột nhiên từ trên mặt đất nhảy dựng lên, đứng ở trước người ta , cảnh giác nhìn bốn phía.

“Làm sao vậy?”Ta cũng đứng lên theo , không rõ cho nên hỏi han.

Lý Cường không để ý tới ta, đối với bốn phía chấp tay nói: “Không biết thần tiên phương nào , giấu đầu giấu đuôi , sao có thể gọi là hảo hán?”

Ta kinh ngạc mở rộng ra ánh mắt, nghe ý tứ Lý Cường , chúng ta có thể là gặp phải sơn tặc . Ta có chút kỳ quái, con đường này ta đi ít nhất cũng mấy chục lần, cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói qua là có sơn tặc, hôm nay như thế nào lại gặp phải sơn tặc mà?

“Lý huynh đệ, là sơn tặc sao?”Ta nhỏ giọng hỏi. Lý Cường không có trả lời ta, toàn thân căng thẳng, cảnh giác nhìn bốn phía.

Có mấy tiếng cười kì quái phát ra , theo đó là mấy cái bóng người từ trong rừng cây phóng ra. Bọn họ mặc y trang tầm thường dân chúng , bất quá lại che mặt, bộ dáng thực thần bí . Đi trước là một người thoát

nhìn dường như là thủ lĩnh , tiếng cười chính là do hấn vọng lại. Hấn vừa cười vài tiếng, vừa nói: “Quả nhiên không hổ là ảnh vệ của Tứ Vương gia , chúng ta mới vừa ẩn vào rừng cây đã bị người phát hiện .”

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, “Ảnh vệ tứ của Vương gia “? Là nói Lý Cường sao? Lúc này Lý Cường đã không còn là cái mao đầu tiểu tử hàm hậu thật thà , hấn tuy rằng mặt không chút thay đổi, ánh mắt lại giống lợi kiếm nhìn chằm chằm đám người thần bí kia . Ta ở phía sau hấn , cảm giác hấn thân thể căng cứng đề phòng , toàn thân cao thấp tản ra sắc bén khí thế. Hấn như thế nào chính là ảnh vệ của Vương gia ? Hấn như thế nào có thể thành Lưu Xuân biểu đệ ? Hấn vì cái gì lại bảo hộ ta về nhà ? . . . Từng chuyện từng chuyện , rất nhiều vấn đề rối rắm ở trong đầu ta , làm cho đại não của ta rất nhanh thành tương hồ.

Chính là, hiện tại không phải thời điểm để ta hướng Lý Cường cầu chứng , đối phương tổng cộng có tám người, thành nửa vòng tròn đem chúng ta vây lại, mỗi người trong tay cầm một phen cương đao chói lọi , ánh mắt nhìn chúng ta giống như đồ tể đang nhìn sơn dương chuẩn bị lên bàn mổ .

“Các người là người nào? Có mục đích gì?”Lý Cường đặt câu hỏi, thanh âm cũng giống thân thể hấn gắt gao trụ thành một đường.

“Chúng ta là người phương nào người không cần biết, dù sao người rất nhanh sẽ trở thành một cổ thi thể , có biết cũng vô dụng. Mục tiêu của chúng ta chính là người ở phía sau người , sủng nhân của Tứ Vương gia Lâm thị vệ.”Đầu lĩnh thần bí dứt lời ha ha cười, những người khác cũng hòa theo cười ha ha .

Nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn , ta sớm đã bị Vương gia đuổi ra vương phủ , như thế nào còn có thể là “Sủng nhân của Tứ Vương gia Lâm thị vệ ” a ? Bọn họ khẳng định là lầm rồi . Nghĩ đến đây, ta lớn tiếng nói: “Uy, các người có phải lầm lẫn rồi không ?”

“Lầm?”Đầu lĩnh giống như nghe được chuyện nực cười gì đó , “Chúng ta tìm người hơn nửa tháng , như thế nào lại lầm? Trừ phi người không phải kêu Lâm Thanh Vân , chưa từng ở vương phủ làm thị vệ.”

Bọn họ ngay cả tên cùng quá khứ của ta đều có thể nói rành mạch, xem ra không phải lầm .”Chính là, ta đã bị đuổi ra khỏi vương phủ hai tháng , như thế nào có thể là. . .”Ta suy yếu biện giải .

“Ha ha, không nghĩ tới Tứ Vương gia nhọc lòng bảo hộ tiểu tình nhân người thế nhưng người lại cái gì cũng không biết, thật sự là rất buồn cười .”Không đợi ta nói xong, đầu lĩnh lại cười ha ha đứng lên.”Người nếu không phải tiểu thị vệ mà tứ Vương gia tối sủng ái , như thế nào có thể lưu lại ở bên cạnh tâm phúc mưu sĩ Lưu Xuân của tứ Vương gia , lại có thể làm cho ảnh vệ của hấn làm xa phu của người? Người không biết tứ Vương gia vì bảo hộ người nên đã ở phụ cận trang viên của Lưu Xuân bố trí bao nhiêu người thủ gác , nếu không các huynh đệ cũng không cần chờ người ra khỏi thành, đã sớm đem người bắt đến đây.”

Là như vậy sao? Ta ngẩng đầu nhìn Lý Cường, hấn vẫn đang cảnh giác nhìn chung quanh . Có lẽ là cảm thấy được ta nghi vấn ánh mắt, hấn mấy không thể sát gặt đầu.

Vì cái gì? Vì cái gì phải làm như vậy? Vương gia vẫn còn thích ta sao? Nếu thích ta vì cái gì lại dùng loại phương thức đó đuổi ta ra khỏi vương phủ? . . . Nghi vấn trong lòng cơ hồ đem đầu óc của ta tê bại .

“Thức thời một chút đi , biết điều hãy giao Lâm Thanh Vân ra đây, nếu không đừng trách huynh đệ chúng ta không nhắc nhở người.”Đầu lĩnh đối với Lý Cường nói to . Mà câu trả lời của Lý Cường đưa tay ra sau thắt lưng , trong tay cầm lấy một thanh nhuyễn kiếm.

Đầu lĩnh nhân hung tợn nói “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt “, vung tay lên, vài người liền hướng chúng ta đánh tới.

Ta mặc dù đã từng ở vương phủ làm thị vệ, kỳ thật quyền cước công phu rất bình thường. Ta trước kia nghe Vương gia nói qua, thị vệ ở bên ngoài vương phủ phần lớn là bài trí, hấn đã âm thầm bố trí rất nhiều ám vệ, này mới là chủ lực chân chính bảo vệ vương phủ . Lý Cường quả thật là cao thủ, thân thủ nhanh nhẹn, động tác lưu loát, xuất kiếm vừa mau vừa ngoan. Nếu chỉ có chính hấn cùng những người này đầu, bọn họ chắc chắn không thể chiếm được ưu thế với hấn . Nhưng là bởi vì có ta trói buộc, Lý Cường vừa phải bảo vệ ta, vừa phải ứng phó bọn họ, rất nhanh liền trở thành trứng chọi đá.

Kia tám người dùng xa luân chiến, một người đấu xong rồi một người khác lập tức đuổi kịp. Mấy người kia giáo hoạt , đao toàn bộ hướng tới trên người ta , Lý Cường vì bảo hộ ta liền không thể không biến chiêu, có đôi khi chần không kịp liền trực tiếp dùng thân thể bảo vệ ta, nhận lấy đao chém lên người . Thân thể

Lý Cường bây giờ đã chẳng chịt miệng vết thương to nhỏ , quần áo trước kia bị mồ hôi ướt đẫm hiện tại cũng đã ướt đẫm máu tươi . Một canh giờ qua đi, động tác Lý Cường trở nên ngưng trệ, khuôn mặt do mất máu quá nhiều biến thành màu tro tàn, ngay cả môi cũng biến thành bạch . Nhưng hắn vẫn cố chấp đứng ở trước người ta, toàn tâm toàn ý bảo hộ ta.

Ánh mắt càng ngày càng xốt , nhìn hắn cả người đầm máu , ta cảm thấy được chính mình cũng đã không thở nổi . Hắn vì cái gì không chạy? Vương gia mệnh lệnh thật sự trọng yếu như vậy sao ? Hắn chẳng lẽ không biết rằng đổ máu quá nhiều là sẽ chết sao? Ta có tài đức gì có thể khiến người liều chết bảo hộ ta? Mấy người kia rõ ràng là muốn bắt sống ta , có vài lần đao kiếm tiến đến bên người ta cũng liền dừng lại , thấy Lý Cường viện hộ không kịp lại triệt chiêu, ngược lại dừng ở trên người Lý Cường . Hắn hoàn toàn có thể trước tiên ở chạy trốn, trở về tìm người rồi mới cứu ta đi . Chính là hắn như thế nào lại cố chấp như vậy ?

Ta bị Lý Cường chắn ở sau người, cảm giác thân thể hắn đột nhiên vô lực , nhuyển kiếm trong tay đánh rơi trên mặt đất. Đồng thời, mấy người kia cũng đình chỉ động tác, thở hồng hộc mà lại đặc ý dò dặt nhìn Lý Cường. Lý Cường thân mình rất cục cựa cũng ngã xuống , ta thấy một cây đao cắm ở trên ngực hắn , máu tươi ồ ồ chảy ra . Ta thấy thấy hắn trợn to hai mắt, không cam lòng nhìn ta . Ta thấy đầu lĩnh kia đặc ý cười, hai tay dính đầy máu tươi. . .

Ta cầm lấy nhuyển kiếm Lý Cường đánh rơi trên mặt đất , cuồng hô hướng đầu lĩnh kia mà đánh tới. Đây là ta lần thứ hai trong cuộc đời ta nổi lên ý niệm muốn giết người trong đầu, ta giờ nhuyển kiếm, hoàn toàn không có chiêu thức quơ. Đáng tiếc, đầu lĩnh này không phải Trần Lượng, sẽ không cho ta cơ hội. Khi ta vọt tới trước người hắn hai bước , hắn đột nhiên vọt ra phía sau ta . Ngay sau đó, ta cảm giác sau ót một trận đau xốt, trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết . . .

29. Chương 27-2: Phiên Ngoại : Không Muốn Để Người Chịu Thương Tồn (thượng)

Wang gia, Lý Cường đã tỉnh.” thanh âm của Lưu Xuân đột nhiên từ thư phòng vang lên.

Ta suy nghĩ rất chuyên chú , nhưng lại không nhận thấy Lưu Xuân đã tiến thư phòng, đợi cho hắn ra tiếng mới phát hiện hắn. Hai ngày ba đêm, hắn rất cục cựa cũng tỉnh!

“Có hỏi ra là ai cướp đi Vân nhi không ?”Ta ra vẻ bình tĩnh hỏi, kỳ thật tâm sớm đã giống như rơi vào chảo nóng , chịu đủ dày vò.

“Lý Cường nói mấy người kia đều che mặt, hắn không thể nhận ra được bọn họ . Bất quá theo hắn nói, chiêu thức của đầu lĩnh nhìn thực quen mắt, có điểm giống Thiếu Lâm công phu, bởi vậy hắn hoài nghi người nọ là Thiếu Lâm tục gia đệ tử.”Lưu Xuân cung kính nói.

“Người cũng biết này kinh thành có bao nhiêu người là Thiếu Lâm tục gia đệ tử?”Đáng giận, nguyên lai lại là Thiếu Lâm đệ tử, trách không được Lý Cường lần này lại bị trọng thương như vậy .

“Wang gia, Thiếu Lâm tục gia đệ tử bình thường kín kẽ không lộ diện , kinh thành có bao nhiêu người thuộc hạ cũng cũng không biết được.”Nghe đến đó, ta liếc mắt nhìn Lưu Xuân một cái, người kia không phải luôn luôn được xưng là không gì không biết, không chỗ nào không hiểu sao? Như thế nào còn có chuyện mà hắn không biết ? Lưu Xuân thấy ta sắc mặt không tốt, cẩn thận nói: “Bất quá, thuộc hạ biết được trong phủ của Tam Vương gia có một vị.”

Tam ca? Dĩ nhiên là hắn? Hắn quả nhiên đã ra tay , nhiều năm như vậy giả trang tâm thường vô vi , thiếu chút nữa đã lừa gạt được ta . Nếu Vân nhi thực sự rơi vào trong tay hắn , vậy nguy hiểm .

“Wang gia, lần này là do thuộc hạ thất trách, để Lâm công tử lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm , thỉnh Vương gia trách phạt.”Lưu Xuân đột nhiên quỳ rạp xuống đất, hướng ta thỉnh tội.”Nếu thuộc hạ lúc ấy nếu có thể lưu lại Lâm công tử an toàn , có lẽ sẽ không phát sinh loại sự tình này .”

Ta nhìn Lưu Xuân quỳ trên mặt đất , qua thật lâu sau, mới nói: “Lưu Xuân, chuyện này cũng trách không được người. Hứa cho hắn trở về vấn an cha mẹ chính là ta, người chính là theo mệnh lệnh của ta làm việc

mà thôi. Vân nhi hẳn chính là một hiếu tử a, cho dù người có thể tạm thời lưu hẳn lại, cuối cùng hẳn có lẽ sẽ chính mình trộm đi trở về. Còn không bằng phái người bảo hộ hẳn, đưa hẳn về nhà một chuyến.”Dừng một chút, ta mới tự trách nói: Đúng vậy, là do ta xem nhẹ Nam Cung Khang, không nghĩ tới hẳn thể nhưng lại biết chuyện của Vân nhi.”

“Vương gia, nếu Lâm công tử thật sự là do Tam Vương gia bắt đi, như vậy tánh mạng hẳn là tạm thời không lo. Tam Vương gia chắc chắn đợi đến lúc cần thiết, mới dùng Lâm công tử như vương bài mà đánh ra.”Lưu Xuân trấn an ta nói.

“Người phái người âm thầm điều tra Tam vương phủ, cần phải trong thời gian ngắn nhất tra ra chỗ Vân nhi bị gia, nghĩ biện pháp đem Vân nhi cứu ra.”Ta bình tĩnh nói, Vân nhi tám chín phần mười là bị Nam Cung Khang bắt đi.

“Vương gia, làm vậy vạn nhất dả thảo kinh xà thì phải làm sao bây giờ?”Lưu Xuân nếu có chút sở chỉ hỏi ta.

Ta trầm ngâm sau một lúc lâu, có chút uể oải nghĩ đến, chỉ sợ con xà này đã sớm bị kinh ngạc, nói vậy chắc chắn Nam Cung Khang đã cảm thấy được cái gì, nếu không từ nửa tháng trước cũng sẽ không nghĩ đến bắt Vân nhi về. Nghĩ đến cái kế hoạch kia, ta có chút buồn bực, Vân nhi thực là khắc tinh của ta, vốn là một kế hoạch thiên y vô phòng bởi vì Vân nhi ngoài ý muốn mà có chuyển biến xấu.”Hết thấy phải lấy an toàn của Vân Nhi làm điều kiện tiên quyết.”Ta thông thả mà kiên định nói.

Lưu Xuân lên tiếng trả lời xong liền lui đi ra ngoài, thư phòng lại khôi phục im lặng.

Ta mở công văn ra nhìn suốt một ngày, lại vẫn là một chữ cũng không tiến vào trong đầu, chỉ cảm thấy những hàng kia đều viết hai chữ. . . Vân nhi, Vân nhi, Vân nhi. . . Ta hiện tại điên cuồng tưởng niệm hẳn, lúc nghe được hẳn có thể bị Nam Cung Khang bắt đi, ta cơ hồ dùng toàn thân khí lực mới khắc chế chính mình chạy vội đến Tam vương phủ tìm hẳn. Vân nhi, làm sao bây giờ? Ta hiện tại rất nhớ người.

Nhớ người, kỳ thật là từ đêm đó lúc Lam Thường kia lưu lại thì đã bắt đầu. Lam Thường thân thể rất đẹp, tiêm nông hợp, hương nhuyễn trơn, cũng có thể coi như là nam nhân cực phẩm. Chính là khi hẳn thân thể trần trụi dựa vào trên người ta, ta một chút “Tính” trí cũng không có. Vuốt thân thể hẳn, trong đầu ta lại không ức chế được nghĩ tới người, ta cỡ nào nghĩ muốn đẩy hẳn ra, trở lại Hi Xuân viện đem người ủng vào trong ngực, cho dù người không biết đến ta, ta cũng cảm thấy thực hạnh phúc. Chính là nhớ tới tin tức vừa biết trước đó không lâu, nghĩ đến kế hoạch mà ta cùng Thất đệ bọn họ chế định, ta chỉ có thể chịu đựng.”Tiểu không đành lòng sẽ bị loạn đại mưu“, ta dưới đáy lòng nhắc nhở chính mình.

Ta cấp Lam Thường làm quần áo mới, cấp Lam Thường chuộc thân, hướng mọi người tuyên cáo hẳn là tân sủng của ta, suốt ba ngày, ta đều không có bước vào Hi Xuân viện một bước. Ta biết ta sợ hãi, nhưng lại không thể nói chính xác là sợ cái gì. Ta sợ nhìn thấy khuôn mặt thờ ơ của Vân nhi, thuyết minh hẳn nhất định không quản chuyện ta có tân sủng, trong lòng hẳn chính là không có ta. Ta cũng sợ nhìn đến biểu tình thương tâm trên mặt Vân nhi, tuy rằng đó cũng chứng minh Vân nhi trong lòng có ta, nhưng hẳn nếu thương tâm ta khẳng định hội so với hẳn đau hơn gấp trăm lần.

Thẳng đến ngày thứ tư, Đồng Quế đột nhiên tới tìm ta, nói Vân nhi bệnh nặng. Thời khắc đó, ta cảm giác trong lòng giống như bị hung hăng đánh một cú. Vội vội vàng vàng đi vào Hi Xuân viện, lại thấy hẳn dường như không có việc gì ngồi xem sách, lúc ta tiến vào hẳn vẫn còn đang thờ ơ, không hề có chút kinh hỉ, càng không có bi thương. Kia một khắc, ta thực tức giận, vì cái gì vẫn là thờ ơ biểu tình, chẳng lẽ ta vẫn chưa thể đi vào lòng của người sao? Chẳng lẽ người thật sự tuyệt không để ý ta sao? Lửa giận đốt sạch lý trí của ta, ta dùng lời nói lạnh như băng tối ác độc vũ nhục hẳn. Thấy khuôn mặt hẳn nháy mắt trở nên trắng bệch, lòng ta lại không hề có chút thỏa mãn, chỉ có đau. . .

Nửa tháng tiếp theo, ta dùng hết khả năng sủng ái Lam Thường. Cho hẳn mặc lăng la tơ lụa, cho hẳn ăn món ăn quý lạ, cho hẳn ngắm cảnh kỳ trân dị bảo, cho hẳn hết thấy những gì Nam Cung Khang đã cho hoặc chưa cho, nhưng nhất nhất lại chưa từng chạm qua thân mình hẳn. Ta ta ra lệnh người hầu trong cơm chiều của Lam Thường bỏ thêm vào thảo dược an thần, làm cho hẳn ăn cơm xong liền mơ màng ngủ, đừng tới đây dựa vào ta. Thất đệ cười ta đây là tự ngược, dù sao Lam Thường cũng là do Nam Cung Khang đưa tới, không cần phải tự hành hạ mình như vậy. Ta cười, ôm hẳn ta không hề có cảm giác, ta

còn có biện pháp nào hơn . Kén chọn, Thập Đệ giấu cợt nói. Ta còn cười, không nói được lời nào. Ta chỉ có thể chọn một loại như vậy , còn có biện pháp nào hơn .

Lam Thường thấy ta chỉ đưa cho hắn nhiều loại đồ vật , nhưng nhất định không để cho hắn thị tẩm trở nên rất là hoang mang, có lẽ ở hắn luôn thấy tất cả nam nhân nhìn hắn liền biến thân thành dã thú, cam nguyện quỳ gối dưới đũng quần hắn . Đáng tiếc ta đã biết hắn là gian tế do Nam Cung Khang phái đến bên người ta , làm sao dám cùng hắn trên giường. Buổi tối ngày đầu tiên vì diễn trò, ta ẩn nhẫn để cho hắn ở trên người ta cạo nửa canh giờ, cuối cùng thật sự không thể nhịn được nữa, đành điểm thủy huyết của hắn cho xong việc.

Có một ngày, hắn hàm oán nhìn ta nói, ta tựa như ánh trăng trên bầu trời , thấy được, sờ không được. Ta cười nói, ta đây liền cho người nhìn thấy . Vì thế, ngày hôm sau, ta liền sai người làm Chim Trĩ Trĩ. Ở trong mắt người khác, ta là đang lấy lòng hắn, kỳ thật ta là nghĩ muốn nói cho hắn, ta chính là một cái hoa lệ mộng đẹp của hắn , hắn chỉ có thể nhìn thấy trong nhất khắc liền tan biến mất , những khác gì cái cũng không thể chiếm được.

“Tứ ca, người hắn là nên đem Lâm thị vệ đưa đi ra ngoài.” một ngày trước khi Đậu Văn Nguyệt trụ tiền vương phủ , Thất đệ thành thật nói với ta .

“Ta biết.”Ta yên lặng nhìn hắn, kế hoạch thương định , vì tránh để Vân nhi chịu thương tổn , ta quyết định trước làm bộ vắng vẻ Vân nhi, sau đó đưa hắn tống xuất vương phủ, để cho hắn tránh đi trận tranh đấu này. Địa phương cho hắn trú lại cũng đã được chuẩn bị tốt , ta đã mua cho tâm phúc mưu sĩ Lưu Xuân một tòa tiểu viện , dự định đem Vân nhi an trí ở nơi đó , để cho Lưu Xuân chiếu cố hắn. Chính là, ta vẫn không có quyết định thời gian đưa hắn tống xuất đi .

Lúc ta tuyên bố muốn thành thân, cũng là lúc nên đem Vân nhi đưa đi ra ngoài. Vân nhi rất thiện lương, rất sạch sẽ, ta không muốn để cho âm mưu quỷ kế, bè lũ xu nịnh lấy dính phải hắn, lại càng không nghĩ muốn hắn bị kế hoạch này làm cho thương tổn , cho nên phải tống xuất hắn đi.

Chính là, ta không chịu nổi , không chịu được hắn ly khai ta quá xa , ta muốn làm cho hắn vĩnh viễn lưu lại bên người ta . Mỗi khi đêm dài nhân tĩnh , ta đều đã lặng lẽ ẩn vào Hi Xuân viện để ngắm khuôn mặt ngủ ngon của hắn . Mỗi một lần như vậy , ta tự nói với chính mình, hôm nay là cuối cùng một lần, ngày mai ta liền đem hắn tống xuất đi. Chính là ngày hôm sau ta lại đổi ý hoặc cố ý “Quên mất “. Cứ như vậy, thẳng đến lúc Đậu Văn Nguyệt vào cửa, ta đều chưa có đem Vân nhi tống xuất đi.

30. Chương 27-3: Phiên Ngoại : Không Muốn Để Người Chịu Thương Tổn (hạ)

Quả nhiên, Đậu Văn Nguyệt vừa vào cửa, liền đem pháo khẩu nhắm ngay vào Lam Thường , hai người bắt đầu đấu nhau tít bụi. Ta lạnh lùng nhìn nhìn bọn họ đấu đá lẫn nhau , trong lòng trừ bỏ trào phúng vẫn là trào phúng. Một nam một nữ, một kẻ vọng tưởng mê đảo ta sau đó để cho chủ tử hắn khống chế ta, một người vọng tưởng muốn gả cho ta để cho ca ca hắn chiếm được ích lợi lớn hơn . Thật đúng là kỳ phùng địch thủ, vậy hai người liền cứ hảo hảo tranh đấu đi, nhìn xem đến cuối cùng ai có thể đạt được thắng lợi.

Ta thấy nữ nhân Đậu Văn Nguyệt kia cùng Lam Thường càng đấu càng hăng , không có thời gian tìm Vân nhi gây sự , đơn giản liền yên tâm để Vân nhi ở lại trong phủ. Mặc dù biết việc này rất nguy hiểm, ta chính là vẫn còn theo đuổi một chút khát vọng trong lòng , ta hy vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Vân nhi.

Nhưng là, thế sự khó đoán trước, không nghĩ tới Đậu Văn Nguyệt “Trăm công nghìn việc “như vậy thế nhưng còn có thời gian đi tìm Vân nhi gây sức ép. Khi ta hồi phủ nghe được âm vệ nói rằng Đậu Văn Nguyệt đi Hi Xuân viện , trong lòng liền lo sợ cuộn cuộn giống như lửa đốt . Nữ nhân chết tiệt này !

Ta vội vội vàng vàng đuổi tới Hi Xuân viện, lúc nhìn thấy Vân nhi hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở nơi đó, lòng cuối cùng cũng nhẹ nhàng xuống, bất giác liền mỉm cười . Nghe Đậu Văn Nguyệt lên án xong , ta có chút kinh ngạc, không biết Vân nhi dùng phương pháp gì làm cho chủ tử Đậu Văn Nguyệt đem hắn trở thành hạ nhân Hi Xuân viện, như vậy sự tình cũng dễ dàng lo liệu hơn . Trên đường tới đây ta liền vẫn hỏi hận không có sớm một chút mang Vân nhi tống xuất đi, hiện tại vừa lúc mượn cơ hội này đem Vân nhi tiễn bước.

“Đưa hần đuổi ra vương phủ thế nào?”Ta giống như vô tình nói, nghĩ thầm rằng làm như vậy liền cấp chừng Đậu Văn Nguyệt mặt mũi, nàng hẳn là sẽ không tiếp tục làm khó dễ Vân nhi đi. Nói xong câu đó, ta nhìn thấy Vân nhi đột nhiên run rẩy lên, lòng ta đau vô cùng, hận không thể lập tức ôm lấy hần ửng vào trong ngực.

Không nghĩ tới như vậy bọn họ còn cảm thấy không cam lòng, tiểu nha hoàn của Đậu Văn Nguyệt nói phải đem Vân nhi điều đứng lên trừu mấy chục trượng, ta nghe xong hận không có thể lập tức đem (con) tiểu nha hoàn (láo toét) này kéo ra ngoài trừu mấy chục trượng. Đậu Văn Nguyệt ra vẻ “Nhân từ” nói để hộ vệ đánh Vân nhi mấy bạt tai là được. Ta liếc mắt xem xét một cái tên hộ vệ kia, là một kẻ cao to xem chừng có luyện võ, nhìn lại thân mình lược hiển đơn bạc của Vân nhi, tâm thật không đành lòng, khả nếu không làm như vậy, sự việc hôm nay thế nào cũng bị làm cho sáng tỏ. Nếu để cho nữ nhân ác độc này nhìn ra ta là đang giữ gìn Vân nhi, Vân nhi có thể sẽ chịu tổn thương nặng nề hơn nữa. Mà ngại vu kế hoạch, ta hiện tại ta lại không thể lấy năng thế nào.

Nhìn Vân nhi bị tên hộ vệ kia bạt tai, nhìn Vân nhi phun ra máu tươi cùng răng nanh, ta chỉ cảm thấy tâm đau quặn thắt. Ta hết sức duy trì bộ dáng không chút thay đổi, móng tay thật sâu bấm vào da thịt. Đậu Văn Nguyệt, bút sổ sách này ta nhất định nhớ kỹ. . .

Đem Vân nhi tống xuất vương phủ, xa phu đã sớm được chỉ thị, đem Vân nhi đưa đến ngoại ô đặt trong ngôi miếu đổ nát, chờ Lưu Xuân đến tiếp ứng hần.

Trần an Đậu Văn Nguyệt xong, ta trở lại thư phòng, nhưng không có cách nào có thể tĩnh tâm làm việc. Tâm phiền ý loạn nghĩ đến Vân nhi bị đánh, phun trên mặt đất máu tươi cùng hai cái răng. Buổi trưa qua đi, trời bỗng nhiên nổi mưa to, ta gấp đến độ luống cuống xoay xanh, không biết Lưu Xuân đã đón được Vân nhi chưa, khả ngàn vạn lần đừng xảy ra cái gì ngoài ý muốn a.

Buổi tối, ta thật sự không yên lòng, đợi cho trong phủ mọi người đều ngủ say, ta mới đứng dậy đi đến tiểu viện của Lưu Xuân. Lưu Xuân thấy người đến là ta, mặc dù có chút kinh ngạc, vẫn là thành thật nói cho ta biết Vân nhi bị nhiễm phong hàn, bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Ta đi vào phòng hần, ta sợ Vân nhi sau khi đi khỏi liền ở không quen chỗ, liền tự mình phái người bố trí phòng này tương tự như phòng ngủ của Vân nhi ở Hi Xuân viện. Vân nhi suy yếu nằm ở trên giường, mặt mày sưng phù, ần ần có chút bầm tím. Có thể là bởi vì đau đớn, Vân nhi lúc đang ngủ vẫn cau mày. Mắt thấy Vân nhi muốn dùng tay trảo mặt, ta vội vàng ngăn lại, không nghĩ tới tay lại bị hần cầm. Ta bởi vì thấy hần tỉnh, vội vàng rút tay về, lại thấy Vân nhi nhắm mắt lại, hai tay không bắt được liền ở không trung loạn trảo, không khỏi thở dài, liền đưa tay trở về, nhìn thấy hần xấu xấu bắt được thứ yêu thích lộ ra thỏa mãn cười, lòng ta đột nhiên cảm động tràn đầy.

Vân nhi vì thế an toàn ở tại chỗ Lưu Xuân, bên này kế hoạch đã ở đâu vào đấy bắt đầu tiến hành, Thất đệ bí mật ra kinh, căn cứ vào tin tức hần truyền tới, bên kia kế hoạch cũng tiến hành thực thuận lợi. Hiện tại Lam Thường cùng Đậu Văn Nguyệt mỗi ngày đều tranh đấu, ta ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, ngẫu nhiên trợ giúp một chút, làm cho ghen tị chi hỏa trong lòng Đậu Văn Nguyệt càng thêm cháy mạnh, lại làm cho nàng không thể tận tình trả thù. Lam Thường cho ta là đang giữ gìn hần, liền giống chỉ hoa khổng tước lớn mật hướng Đậu Văn Nguyệt khiêu khích, quả thực là chỉ sợ không kịp chết. Tất cả chuyện tình đều tiến hành giống như dự đoán ban đầu của chúng ta, chính là ta luôn luôn cảm thấy hư không. Không thể mỗi ngày nhìn thấy Vân nhi, lòng tựa như khoảng không một khối, như thế nào cũng không lấp đầy được. Cho dù Lưu Xuân mỗi ngày đều đã đem tình huống sự việc của Vân nhi toàn diện viết cho ta, ta vẫn còn cảm thấy không đủ.

Nửa tháng sau, Lưu Xuân đột nhiên mật tín cho ta, nói ta ngày hôm sau đến Duyệt Tiên lâu Lan Hiên một chuyến. Ta không nghĩ ngờ, nghĩ đến Lưu Xuân có chuyện gì phải gặp mặt nói cho ta biết. Khi ta tới Lan Hiên, cũng không thấy thân ảnh Lưu Xuân, ta chán chường ngồi trong chốc lát, chính chờ đến lúc ta không thể kiên nhẫn hơn nữa chuẩn bị rời khỏi rời khỏi, lơ đãng hướng ngoài cửa sổ thoáng nhìn, thế nhưng lại nhìn thấy thân ảnh Vân nhi đi vào Tập Cổ Trai đối diện. Ta nghĩ chính mình chắc là do tưởng niệm quá độ mà nhìn lầm rồi, ta cố gắng không nháy mắt nhìn vào đại môn Tập Cổ Trai, một lát sau, quả nhiên thấy Vân nhi ôm mấy quyển sách đi ra. Ta cố gắng khắc chế xúc động muốn chạy xuống lầu mà ôm lấy hần, luyến tiếc theo dõi bóng dáng của hần, thẳng đến khi thân ảnh hần biến mất ở góc rẽ, rốt cuộc nhìn không thấy nữa.

Ngày hôm đó Lưu Xuân gửi mật tín nói cho ta biết, Vân nhi xưng phong nhận việc giúp hần đến Tập Cổ Trai mua thư, mỗi ngày một lần. Ta biết, Lưu Xuân đây lo lắng cho ta đối với Vân nhi một mảnh tương tư, cố ý tìm cơ làm cho hần mỗi ngày đến đây một chuyến. Ta tuy rằng thực vui sướng, lại cảm thấy Lưu Xuân làm như vậy không khỏi có chút lỗ mãng, nhưng Lưu Xuân kiên cường hướng ta cam đoan hần có phái người đang âm thầm bảo hộ Vân nhi, ta mới hơi chút yên tâm.

Vì thế, sau đó cứ buổi chiều đến, ta không hề trực tiếp hỏi phủ, mà là tới trước Duyệt Tiên lâu ngồi trong chốc lát, trông ngóng thân ảnh Vân nhi. Có hai lần bởi vì lâm triều mà đến chậm, không thể nhìn thấy Vân nhi, trong lòng lại cảm thấy phi thường không thoải mái.

Một ngày, thấy Vân nhi vào tập cổ trai, đang chờ hần đi ra lại tiếp tục nhìn hần. Đột nhiên nhìn thấy Trần Lượng kia đứng ở trước Tập Cổ Trai cùng người hàn huyền. Lòng ta liền cả kinh, đang muốn phái người đi xuống đuổi hần đi, đã thấy hần quay đầu đi rồi. Mới vừa nhẹ nhàng thở ra, rồi lại bị Vân nhi dọa một hơi thiếu chút nữa không thở được. Chỉ thấy hần lén lút đi theo sau Trần Lượng, hiển nhiên chính là đã nhận ra Trần Lượng. Tuy rằng, lần trước ở trước giường Vân nhi không e dè nói qua chuyện ta thiết kế lý Ngọc Dung, nhưng rốt cuộc vẫn có điểm sợ hãi Vân nhi sau khi biết chân tướng sẽ chán ghét ta, oán hận ta. Lo lắng xong, cuối cùng cũng phái người đi theo.

Buổi chiều, người nọ trở về báo cáo, Vân nhi đi theo Trần Lượng tới Trần Phủ, thấy Trần Lượng cùng thê tử xuất môn, cùng Trần gia thủ vệ người ta nói qua nói lại mấy câu, đột nhiên liền trở nên thất hồn lạc phách, ở trước cửa Trần phủ không ngừng xoay quanh. Hần đứng nhìn trong chốc lát, liền có người đi ra đem Vân nhi lĩnh đi, hần đi theo bọn họ tới rồi một chỗ dân trạch, thấy bọn họ vào cửa không đi ra mới trở về bẩm báo. Ta lại hỏi thêm một chút vị trí của căn nhà đó, biết là chỗ của Lưu Xuân, vậy kẻ mang Vân nhi đi chính là thủ hạ mà Lưu Xuân phái tới bảo hộ hần.

Nghĩ đến Vân nhi bởi vì chuyện của Lý Ngọc Dung lại trở nên thất hồn lạc phách, ta vừa lo lắng lại vừa tức giận. Lý Ngọc Dung kia vì cái gì đối hần vẫn là có ảnh hưởng lớn như vậy, thật sự là chết tiệt nữ nhân. Trần Lượng là phong lưu công tử có tiếng trong kinh thành, lúc trước hần phạm vào rắc rối, là ta ra tay giúp hần, điều kiện chính là hần phải nghĩ biện pháp dụ dỗ Lý Ngọc Dung. Kết quả tiểu tử này không phí chút tâm sức gì liền đem nữ nhân kia câu tới tay, thật không rõ loại nữ nhân đứng núi này trông núi nọ đó có cái gì hảo lưu luyến?

Lòng ta tuy rằng thực tức giận, nhưng lại không yên lòng, buổi tối vẫn là đi tới chỗ Lưu Xuân. Lưu Xuân nói cho ta biết Vân nhi đã khôi phục lại bình thường, tinh thần thả lỏng rất nhanh liền ngủ. Ta vuốt ve khuôn mặt mệt mỏi của Vân nhi, trong lòng trừ bỏ đau lòng vẫn là đau lòng, tiểu ngu ngốc, đối với nữ nhân trước kia từng thương tổn hần mà vẫn thiện lương như vậy, quả thực thiện lương đến không có thuốc nào cứu được.

Ở trong vương phủ, Đậu Văn Nguyệt cùng Lam Thường hai người tranh đấu đã muốn tới trình độ gay cấn, ta thấy thời điểm cũng không sai biệt lắm, cho nên một ngày kia, ta “Không cần thận ‘‘Hương Đậu Văn Nguyệt lộ ra, ta có việc ra ngoài một ngày không trở về phủ. Vì thế, sự tình liền đã xảy ra. Ngày hôm sau ta hỏi phủ, quản gia nói cho ta biết, ngày hôm qua Lam Thường bị Đậu Văn Nguyệt đánh đập gần chết, khuôn mặt cũng bị hủy. Ta không khỏi bội phục nữ nhân Đậu Văn Nguyệt này, đủ ngoan đủ tuyệt, chỉ tiếc là thực không có đầu óc. Nàng biểu hiện “Xông xáo” như vậy, ta như thế nào có thể không cấp nàng một chút cổ động?

Vì thế, ta dùng lý do nàng ngược đãi “tối sủng ái” luyến sủng của ta mà cùng nàng từ hôn, cũng âm thầm đem chuyện này tuyên dương ra ngoài, làm cho toàn bộ kinh thành mọi người đều biết nàng là một ngoan độc đồ phụ, như vậy trách nhiệm chuyện từ hôn sẽ không đổ lên đầu ta. Về phần “tối sủng ái” “Lam Thường” kia bị ta bí mật đuổi về Thảo phương các, không biết tên đứng đầu bằng bị hủy dung còn có thể hay không tính là tên đứng đầu bằng a?

Hai ngày này tâm tình ta thật là tốt lắm, không chỉ có là bởi vì đã thuận lợi giải quyết vấn đề của Đậu Văn Nguyệt cùng Lam Thường, còn bởi vì Lưu Xuân gửi mật tín nói cho ta biết, Vân nhi đã có biểu hiện ra ý tứ thích thượng ta. Như thế này bảo ta như thế nào có thể không vui mừng khôn xiết, cho nên, lúc Lưu Xuân báo cáo nói Vân nhi nghĩ muốn về nhà xem cha mẹ, ta liền không chút do dự chấp thuận. Chính là không nghĩ tới lại bởi vì chuyện này lại khiến Vân nhi gặp hiểm, ta hiện tại thật sự hối hận không kịp. Chỉ hy vọng Lưu Xuân có thể sớm ngày tìm được Vân nhi, bảo đảm hần bình an.

. . . Hoàn. . .

31. Chương 28: Giam Giữ

Nhằm chán ngoạn dây xích trên mặt đất , ta thở dài lần thứ một ngàn linh một . Hiện tại ta tên là “Tứ Vương gia tối sủng ái tiểu thị vệ ” tù nhân, mà nhà tù của ta chính là mật thật bí mật phía sau hậu viện Phương Thảo các . Theo lao đầu. . . Lam Thường nói, đây là địa phương mà Phương Thảo các dùng để giam giữ tiểu quan không nghe lời . Ta đến nay còn nhớ rõ biểu tình lúc ấy của Lam Thường khi nói những lời này , giống như là đang nói dùng phòng này để giam giữ ta thật lãng phí .

Ta còn nhớ rõ lúc ta mở mắt ra lần đầu tiên thấy mặt Lam Thường đã bị dọa thét chói tai, thiếu chút nữa tưởng ta đã một lèo tới thẳng âm tào địa phủ luôn rồi .”Người, người là người ...hay quỷ?”Lúc ấy câu đầu tiên ta nói với hắn là câu này .

Lam Thường nghe ta nói xong, không giận mím cười , vết sẹo trên mặt tựa như những con sâu g, bắt đầu mấp máy chuyển động .”Người hỏi ta là người hay là quỷ, như thế nào, Lâm thị vệ, mới hơn một tháng không gặp người liền đã nhớ không nổi ta sao ?”Thanh âm vẫn nhẹ nhàng như trước phiêu đảng ở khoảng không thạch thất , quỷ dị nói không nên lời .

“Lam Thường? Người là Lam Thường?”Ta ngạc nhiên hỏi. Tuy rằng biết mặt hắn đã bị Đậu tiểu thư hủy đi , nhưng là không nghĩ tới bị hủy nghiêm trọng như vậy . Vết sẹo giăng khắp nơi tựa như mạng nhện dày đặc ở trên mặt hắn , đại bộ phận đã kết vảy, giống một đàn sâu bọ xấu xí , dung mạo kiêu mị năm xưa không còn sót lại chút gì.

“Khó có được Lâm thị vệ còn nhớ rõ ta, ta thật sự là vinh hạnh !”Lam Thường mềm mại nói, trong ánh mắt lại bắn ra lạnh lùng quang, nếu ta không nhìn lầm , đó chính là cừu hận .

“Người bắt ta tới đây làm gì? Ta nhớ rõ trước kia cũng không có đắc tội với người.”Ta lúc này mới chú ý tới, toàn thân của ta bủn rủn vô lực, chân cũng bị một vòng thiết sắt lạnh ngắt còng lại .

“Đó là tự nhiên. Cho dù Lâm thị vệ từng đối với ta có bất mãn gì , ta cũng không dám nói ra , dù sao, Lâm thị vệ là ái nhân tối sủng ái của Vương gia, không phải sao ?”Lam Thường ngữ khí oán hận nói, vết thương chằng chịt trên mặt tràn đầy biểu tình oán độc .

“Ta sớm đã bị Vương gia đuổi ra khỏi vương phủ , người mới là người Vương gia tối sủng ái . Người quên sao? Vương gia còn cố tình vì người làm ra Chim Trả trả .” Ta thực có chút lo lắng nói, từ lúc biết Lưu Xuân cùng Lý Cường đều là người do Vương gia an bài ở bên cạnh bảo hộ ta , ta thấy nói là ta bị Vương gia vứt bỏ cũng có chút không hợp tình hợp lý cho lắm .

“Ha ha. . .”Lam Thường đột nhiên điên cuồng cười rộ lên, “Ta mà là người Vương gia tối sủng ái . Vậy người nói cho ta biết, nếu Vương gia sủng ái ta, như thế nào lại chưa bao giờ chạm vào thân thể của ta? Nếu hắn sủng ái ta, như thế nào lại có thể tùy ý để con tiện nhân kia vũ nhục ta, còn hủy của đi dung mạo ta ? Nếu, nếu hắn có thích ta một chút , như thế nào lại sau khi lợi dụng ta xong thì vứt bỏ ta về Phương Thảo Các , để ta tự sinh tự diệt?”

Lam Thường càng nói càng kích động, hắn đột nhiên vọt tới trước mặt ta , hai tay bắt lấy vạt áo trước của ta, nâng ta lên , cùng ta mặt đối mặt. Gần gũi nhìn khuôn mặt bị tàn phá của hắn , chính là càng có thêm hiệu quả rung động. Một miệng vết thương như là cái miệng đang mở ta , vết sẹo màu đen lộ ra thịt màu đỏ bên trong , nhìn thấy khiến người ta ghê rợn .

“Thấy được sao? Mặt của ta , người có phải hay không cảm thấy thật đáng sợ, thật ghê tởm, khó có thể chịu được? Đây chính là kết quả của việc được Vương gia ‘ sủng ái’ a .”Lam Thường thanh âm tràn ngập xót xa nói, “Muốn hay không ta giúp người hoa thượng mấy đao, cho người cũng hưởng thụ một chút “sủng ái “ của Vương gia ?”

“Lam Thường, người bình tĩnh một chút.”Ta sợ hãi nói, hắn hiện tại hai mắt đầy tia máu , giống như hận không thể đem ta tẽ thành mảnh nhỏ.

Lam Thường đột nhiên buông vạt áo trước của ta ra , ta vừa muốn thở phào , tay hần lại đem cổ ta tạt trụ.”Vì cái gì? Vì cái gì Vương gia thà đi thích kẻ quái dị như ngươi cũng không thích ta? Vì cái gì phải đối đãi ta như vậy ?”Lam Thường điên cuồng lắc kéo cổ ta , tay càng lúc càng siết chặt . Ta cảm giác đầu óc một trận choáng váng , không khí trong phổi càng lúc càng ít , ý thức cũng bắt đầu mơ hồ. Chẳng lẽ ta sắp bị Lam Thường bóp chết sao? Ta không cam lòng , ta còn muốn gặp Vương gia một lần cuối , ta còn có rất nhiều thứ muốn hỏi hần , không thể cứ như vậy mà chết , không thể. . .

Đột nhiên, ta cảm giác trên cổ nhẹ buông tay, thân thể Lam Thường đột nhiên nhuỷ xuống. Không khí lập tức quán nhập vào phổi ta , ta dùng tay bằng bó cổ, kịch liệt ho khan . Lam Thường té trên mặt đất cũng không nhúc nhích, bên cạnh có một đôi giày màu đen , ta từ dưới giày nhín lên phía trên , một nam tử cái dáng người khôi ngô đứng ở trước mặt nhìn xuống ta, trong mắt là nồng đậm trào phúng cùng khinh thường. Xem ra là hần đem Lam Thường đánh xỉu để ta tránh khỏi bị tươi sống bóp chết.

“Cám ơn!”Ta gian nan nói, cho dù không rõ hần là địch hay bạn, nhưng ân cứu mạng nhất định phải cảm tạ . Trong mắt hần hiện lên kinh ngạc trong chốc lát , khóe miệng châm chọc khơi mào, khinh miệt nói: “Nguyên lai ngươi chính là tối sủng ái thị vệ của tứ Vương gia, không chỉ bộ dạng không được đẹp lắm , hình như cân não còn có chút vấn đề. Mạc Hàn, ngươi chắc chắn không bắt lộn người chứ ?”

“Bẩm tổng quản, chúng ta đã tìm hần hơn nửa tháng , tuyệt đối sẽ không lầm. Hơn nữa vừa rồi Lam Thường cũng chứng minh, hần quả thật là tứ Vương gia thiếp thân thị vệ Lâm Thanh Vân .”Thanh âm có chút quen tai đột nhiên vang lên, ta lúc này mới chú ý tới phía sau hần còn có một người. Nghe thanh âm này , người kia rõ ràng là kẻ ngày đó giết chết Lý Cường (anh Cường chưa chết !! cái mồm ăn mắm ăn muối , nói bậy ko !!) , đem ta bắt đi .

Nhớ tới tình cảm hôm đó Lý Cường chết thảm, ta bất giác không tự chủ được tự động khởi động thân thể vô lực , hướng về người nọ đánh tới. Chính là mới vừa đi hai bước, đã bị thiết liên trên chân giữ chặt, thật mạnh ngã té trên mặt đất. Ta phần hân nhìn chăm chăm cái thằng kêu Mạc Hàn kia , nếu ánh mắt có thể giết người, hần đã sớm bị ánh nhìn giết người của ta băm thành thịt băm .

“Chắc chắn, Lâm thị vệ, ngươi ngàn vạn lần đừng dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy mà nhìn Mạc Hàn nha . Nếu để cho tứ Vương gia biết được , chắc chắn sẽ thực thương tâm .”Cái thằng tổng quản kia đột nhiên ngồi xổm xuống, thân thủ nâng cầm ta lên , bắt buộc ta ngẩng đầu.”Kỳ thật, nhìn kỹ bộ dạng ngươi cũng có chút hương vị , có thể đem đường đường Tứ Vương gia mê thành như vậy, công phu trên giường nhất định không tồi đi. Thực muốn thử một chút .”Hần vừa nói, một bên dùng ngón tay cái vuốt ve môi của ta . Ta cảm giác được tay hần tựa như sâu lông , làm cho ta cả người nổi lên một tầng da gà. Ta sợ hãi run rẩy , cái người đáng sợ này rốt cuộc là ai?

Hần đột nhiên buông tay , đối với Mạc Hàn nói, “Hảo hảo xem chừng hần, chú ý đừng cho Lam Thường giết hần. Hần có bị thương tàn cũng không sao cả, lỡ để hần chết thì một chút tác dụng cũng không có , biết không?”

“Tuân lệnh “

Cứ như vậy, cuộc sống “Ngồi tù ” của ta hoàn toàn bắt đầu . Lam Thường phụ trách trông coi cùng đưa cơm cho ta , Mạc Hàn từ sau ngày đó trở đi cũng không có tái kiến, có thể là đang tránh ở một góc nào đó giám thị ta.

Này nhà đá không có cửa sổ, duy nhất một phiên cửa chỉ để lúc Lam Thường đưa cơm tới mới có thể mở ra. Ăn uống sinh hoạt của ta toàn bộ đều là ở trong này giải quyết, cơm của Lam Thường đưa tới thật thường , còn ngon hay dở thì toàn bộ đều dựa vào tâm tình hần lúc đó , bất quá lúc tốt nhất cũng chỉ là thêm hai khối thịt mà thôi. Góc tường có một bồn cầu, để cho ta giải quyết một loại câu sinh lý nhu cùng ăn tương phản .

Bọn họ không chỉ có dùng thiết liên khóa ta lại ở trong phòng, còn ở trong cơm nước của ta hạ loại dược gì đó , sau khi ta ăn xong sẽ cả người vô lực, buồn ngủ. Dưới tình huống như vậy, ta nghĩ muốn chạy trốn ra khỏi chỗ này chính là khó càng thêm khó .

Lam Thường mỗi lần đến đây đưa cơm , ánh mắt nhìn ta đều là hận không thể đem ta đốt chết , nhưng là ngại mệnh lệnh của tổng quản kia , cũng không dám làm gì ta, chỉ có thể đối ta quyền đâm cước đá một

chút cho hả giận. Cũng may hấn không luyện qua võ, khí lực trên người cũng không lớn, chỉ là đem ta đánh đập bầm tím vài khối, không có hại đến gân cốt.

Lam Thường tính tình đặc biệt dễ dàng bị kích động, có đôi khi hấn đánh ta một chút, đột nhiên khóc lớn lên, làm ta cũng ngơ ngác không hiểu. Kể nên khóc hình như là ta đi? Hấn mà khóc cái gì?

Có một lần ta thật sự nhịn không được, lựa lúc hấn đang oa oa khóc thì hỏi: “Người khóc cái gì? Người bị đánh hình như là ta đi.”

Hấn hung hăng trừng mắt liếc nhìn ta một cái, tuy rằng khuôn mặt đã bị hủy, nhưng ánh mắt thì vẫn đẹp như cũ, lúc này khóc xong đỏ bừng, cực kỳ giống ánh mắt của tiểu bakh5 thả ta đường lúc còn nhỏ. “Không cần người quản!” Hấn giống như đang dối nói.

Không cần ta quản, ta đây cũng sẽ không thêm quản, lòng ta nghĩ vậy, lại lùi về góc sáng sửa.

“Uy, người như thế nào lại không nói?” Lam Thường dùng chân đá đá ta, bất mãn nói.

“A? Ta không nói lời nào cũng không được?” Người muốn ta làm cái gì đây?” Ta ngẩng đầu, vô tội nhìn hấn.

Lam Thường trầm mặc, qua một lúc lâu, hấn mới nói: “Người lớn lên bình thường như vậy, vừa xấu vừa bẩn, Tứ Vương gia như thế nào lại đi thích thượng người?”

Ta cũng muốn biết a. Ta âm thầm trở mình, mặc kệ hấn.

“Nói ra người có lẽ sẽ không tin, lúc ta đầu tiên nhìn thấy Tứ Vương gia liền thích thượng hấn. Hấn vừa anh tuấn, lại vừa có quyết đoán như vậy. Cho nên lúc Tam Vương gia phái ta đến Tứ vương phủ dụ dỗ hấn, ta liền nhanh chóng đáp ứng.” Lam Thường mắt dán chặt xuống mặt đất, ôn nhu nói.

Hiện tại như thế nào lại bắt đầu tâm sự chuyện tình cảm, chúng ta cũng không có thân đến trình độ này nha? Ta lại tiếp tục mặc kệ hấn.

“Lúc bắt đầu ta luôn đi vương phủ tìm hấn, hấn cũng không để ý ta. Ta đem hết chiêu thức cả người, nếu là nam nhân bình thường đã sớm dục hỏa khó nhịn, chỉ có hấn vẫn là thờ ơ, ta cơ hồ nghĩ đến hấn không được.” (không được ..gì thì xem câu sau sẽ rõ – cười mỉm)

Uy! Uy! Hấn như vậy mà còn gọi là không được a? Vậy trước kia ta mỗi tối bị hấn gây sức ép đến quá nửa đêm là chuyện gì xảy ra?

“Chính là có một ngày, ta làm bộ trật chân, hấn đột nhiên trở nên ôn nhu với ta, còn ôm ta đến Hà Hạ viện. Lúc ấy bị hấn ôm vào trong ngực, mặt của ta đều đỏ lên, tim đập đặc biệt mau, cảm giác tựa như phiêu ở đám mây.” Lam Thường nói tới đây, cái lỗ tai hơi hơi đỏ lên, nếu trên mặt hấn không bị vết thương che kín chắc cũng sẽ đỏ rục một mảnh đi.

Trong lòng ta chợt có điểm ê ẩm, thật sự là, ta trước kia mỗi ngày đều bị hấn ôm, người bị hấn ôm một lần có cái gì đâu có? Ta có điểm khó chịu nghĩ đến.

“Sau đó hấn đối xử với ta càng ngày càng tốt, chuộc thân cho ta, còn tặng cho ta thiết nhiều thiết nhiều thứ. Chính là, hấn chưa từng có chạm qua ta. Trước kia lúc những nam nhân mà ta biết tặng ta đồ vật này nọ hoặc đối xử tốt với ta đều là vì thân thể của ta, chỉ có hấn không giống. Thậm chí lúc ta thoát cởi hết quần áo dán ở trên người hấn, hấn đều thờ ơ. Ta nghĩ đến hấn thật sự không được, âm thầm hỏi thăm mới biết được hấn trước kia thường xuyên ở Hi Xuân viện của Thiếp thân thị vệ ngủ lại, căn bản không phải không được.” Lam Thường đột nhiên oán hận đứng lên, “Cho nên, ta cùng con tiện nhân kia nói, Vương gia thích kỳ thật là chủ nhân của Hi Xuân viện, nói nàng không cần tiếp tục đấu với ta. Hừ! Đáng tiếc cái con tiện nhân kia không nhận ra người, chỉ gọi người đánh người vài cái cái tát.”

Lòng ta cả kinh, ta từng nghĩ Đậu tiểu thư kia nhàn rồi không có việc gì làm sao, như thế nào lại hướng mũi tên vào kẻ thất sủng là ta đây? Nguyên lai là do hấn châm ngòi.

“Người sao phải khổ vậy chứ?” Ta thương hại nhìn hấn.

“Lâm Thanh Vân!”

“Àn?”

“Ta chán ghét ngươi!”

“Nga.”

“Ta hận ngươi!”

“Nga.”

32. Chương 29: Âm Mưu

Trải qua ngày đó Lam Thường cùng ta tâm sự , ta cũng không còn thấy chán ghét hắn . Nói đến cùng, hắn cũng là một kẻ đáng thương . Lam Thường vẫn còn thích mắng ta, chính là rất ít động thủ đánh ta , đồ ăn mang đến cũng phong phú hơn một chút , nhưng nếu bên trong không sấm được thì tốt hơn a .

Thời gian Lam Thường lưu lại ở thạch thất cũng càng ngày càng dài ra , cùng ta đông lập tây xả không dứt. Đại đa số thời gian đều là hắn đang nói, ta đang nghe, sau đó ngẫu nhiên đáp lại hắn vài tiếng. Tính cách Lam Thường kỳ thật rất giống một đứa nhỏ bị chiều hư , chắc là sau khi hắn thành đầu bài mới dưỡng thành. Dù sao ta một người bị nhốt tại thạch thất thực nhàm chán, nghe hắn nói nói chuyện cũng coi như giết thời gian .

Có một lần Lam Thường đang thao thao bất tuyệt sự tích ngày xưa của hắn , công tử nào xài bao nhiêu tiền chỉ vì muốn nhìn thấy mặt hắn , Quan lão gia nhà ai đưa cho hắn xem cái gì hiếm lạ biểu diễn . Hắn nói rất hưng phấn, ta nghe chỉ thấy phiền không thắng phiền, thật sự nhin không được nói một câu: “Ngươi bây giờ còn là tên đứng đầu bảng sao?”

Lam Thường đột nhiên không có thanh âm, ta kỳ quái nhìn về phía hắn, chỉ thấy trong mắt hắn phiếm lệ quang, cắn chặt môi, ủy khuất mà lại quật cường nhìn ta.”Bộ dáng của ta bây giờ giống như quỷ còn có thể vào đầu bài sao?”

Ta tự biết nói sai rồi nói, vội không ngừng giải thích. Ai ngờ ta chữa lợn lành thành lợn què , nói thêm một chút , nước mắt Lam Thường liền không ngừng chảy xuống dưới.

“Ai, ngươi đừng khóc! Đang hảo hảo nói chuyện như thế nào lại khóc mất rồi ?”Ta luống cuống tay chân giúp Lam Thường lau nước mắt, bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh trước kia Lưu Xuân an ủi của ta. Sau khi sự kiện đó qua đi, ta còn cười hắn ngây ngốc cụng về , đồ người khác cũng không biết, hiện tại xem ra ta kỳ thật cũng ngốc giống hắn .

Thật vất vả Lam Thường mới ngừng khóc, lại bắt đầu ngồi ngẩn người , ta có thể cùng hắn ngẩn người. Qua một hồi lâu , Lam Thường mới nhẹ nhàng nói câu: “Ngươi thực ngốc !!”

“Ân? Ngươi vừa rồi nói cái gì?”Ta không có nghe rõ ràng.

“Ta nói ngươi ngốc giống như trư vậy .”Lam Thường đề cao thanh âm.

“Nga. Đúng vậy , nói là ta không biết đồ người khác sao ?”

“Nào có ai như ngươi vậy , đi đồ địch nhân của chính mình .”Lam Thường nói.

“Ta cũng chưa thấy qua địch nhân nào thích khóc như vậy .”Ta buồn cười nói.

Hai chúng ta nhìn nhau , cũng không tự giác bật cười.

“Từ sau lúc của ta mặt bị hủy, Phương Thảo các liền không ai dám cùng ta nói chuyện, mọi người thấy ta tựa như thấy quỷ. Nếu không bởi vì Tam Vương gia thấy ta còn hữu dụng, ta đã sớm bị đuổi đi ra ngoài.”Lam Thường đột nhiên nói .

“Ân.”Từng thể nghiệm qua lạc thú trước kia , nói vậy đối hiện tại tịch mịch càng thêm không thể chịu đựng được, đây là nguyên nhân hắn thường xuyên tới tìm ta nói chuyện đi?

“Ngay cả đại trù tổng mập mập trước kia luôn nịnh bợ ta thấy ta cũng liền bỏ chạy. Còn có một đám tiểu quan bình thường , hiện tại một đám lỗ mũi đều dài lên đỉnh đầu . Chúng nó cho rằng ta thành như vậy

chúng nó liền có hi vọng vào đầu bài , bằng tư sắc kém cỏi của chúng nó , còn khuya mới có cửa .”Lam Thường tiếp tục oán giận.

“Nga.”Ở nam xứ quán loại địa phương này,áp bức lẫn nhau cũng là thực thông thường . Dù sao thanh xuân cũng không vĩnh viễn , như thế nào có thể có người vẫn là tên đứng đầu bảng.

“Hừ, về sau ta có thể trở mình , nhất định làm cho bọn họ đẹp mặt !”Lam Thường hung tợn tổng kết nói.

“Hảo.”Ta đáp ứng , thương tiếc nhìn khuôn mặt hoàn toàn thay đổi của hắn .

“Cùng nói chuyện với người thực vô nghĩa, trừ bỏ ‘ ân’, ‘ nga’, ‘ hảo’ liền cũng chẳng có câu nào khác , người chẳng lẽ là mộc đầu nhân sao?”Lam Thường bất mãn than thở.

“Đúng vậy.”Ta buồn cười nhìn hắn.

Không biết ta bị giam mấy ngày, lúc Lam Thường nói chuyện phiếm cũng có nói qua với ta , tổng quản kia mấy ngày nay ở Phương Thảo các gia tăng thêm rất nhiều người thủ, xem ra người của Vương gia đã mau tìm tới nơi này. Lam Thường hiện tại cùng ta quan hệ càng ngày càng tốt, đối với những vấn đề ta hỏi cũng có trả lời . Ta hỏi hắn thành tổng quản kia là ai, Lam Thường lắc đầu nói không biết, chính là trước kia nghe Tam Vương gia nói qua, hắn là một kẻ rất lợi hại , cùng Tứ Vương gia từng có thù oán .

Trong lòng ta âm thầm lo lắng, tuy rằng chỉ cùng người kia tiếp xúc một lần, nhưng là ta có thể cảm giác ra người kia thực không đơn giản. Một Tam vương gia luôn luôn yếu đuối vô năng không học vấn không nghề nghiệp đột nhiên dám cùng Vương gia đối nghịch, nói vậy chính là do hắn ở phía sau xúi giục . Nghe Lam Thường nói, tam Vương gia cơ hồ đưa hắn tôn thờ, đối lời hắn nói nói gì nghe nấy, hắn hiện tại nghiêm nhiên thành chủ tử bí mật của tam vương phủ .

Trừ bỏ người kia cùng Tam Vương gia, còn có đại quân của Đậu Chí rất nhanh tới gần , tất cả đều tạo thành áp lực rất lớn cho Vương gia . Lam Thường nói cho ta biết, trong thành thịnh truyền đại quân của Đậu Chí đã qua sông , thời gian chỉ còn có vài ngày nữa là tới kinh thành . Hiện tại trong thành đại loạn , rất nhiều người đều bắt đầu thu dọn nhà cửa , bắt đầu mang vác các thứ đi tị nạn nơi khác . Hoàng Thượng đã sớm phái binh chặn lại Đậu Chí , nhưng nghe nói đều bị đại quân của Đậu Chí đánh đập quăng mũ cối giáp. Trong triều hiện tại chia làm hai phái, tam Vương gia nhất phái chủ trương cùng Đậu Chí giảng hòa, mà lão Thừa tướng một phái chủ trương ứng chiến. Kỳ quái chính là, tứ Vương gia vẫn không có phản ứng gì, không nói hòa cũng không nói chiến, làm cho rất nhiều người sờ không được ý nghĩ.

Ta trong lòng âm thầm cầu nguyện, thượng thiên, thỉnh nhất định phù hộ Vương gia lần này có thể hóa hiểm thành lành , bình an vượt qua cửa ải khó khăn lần này!

Một đêm , cái tên tổng quản kia lâu ngày không gặp không biết phải gió như thế nào lại đi tới thạch thất. Ta lui ở trên giường hoảng sợ nhìn hắn, ta không có quên hắn lúc ấy từng nói muốn “Thử ” ta . Nhưng hắn lần này cũng không thèm nói nhiều vô nghĩa với ta , chính là giải khai xiềng xích, hắn đương nhiên không tốt bụng đến mức thả ta đi rồi . Ta bị người quăng vào một cái bao tải, sau đó lại không biết lại bị người thả đến cái gì .

Theo thân thể di động cùng thanh âm chậm chậm của bánh xe , ta cảm giác được chính mình bị đặt ở trong một cái xe . Qua một lúc lâu, ta lại bị vác ở trên người, đi một đoạn đường lúc sau bị vút thật mạnh xuống mặt đất.

Mơ hồ nghe được một thanh âm cao ngạo nói: “Đây là vương bài các ngươi nói tới ?”

Đúng vậy .” thanh âm của tên tổng quản kia truyền đến.

“Mở ra xem.” thanh âm vừa dứt , bao tải liền bị giải khai , ta ở trong bao tải bị lôi ra , hung hăng đẩy trên mặt đất. Ta giương mắt nhìn , đó là một lều trại không rõ ở nơi nào , trên mặt đất có bày thảm da thú . Một nam nhân cao lớn vẻ mặt kiêu căng ngồi ở giữa một cái ghế da hổ , đứng bên người là một nữ tử cao gầy, dĩ nhiên là Đậu Văn Nguyệt , như vậy tên nam tử kia chính là chinh tây Đại tướng quân Đậu Chí . Ở bên cạnh ta , tam Vương gia cùng Đậu Chí đã ngồi ở khách tịch . Ánh nến trong lều trại không được sáng lắm , làm cho trên mặt mỗi người đều đổ thượng dày đặc bóng ma, trong không khí lưu động âm mưu hương vị.

“A, hẳn không phải là hạ nhân trước kia của Hi Xuân viện sao?”Đậu Văn Nguyệt nhìn thấy mặt của ta , kinh ngạc hỏi.

” Không phải, không phải, “Tam Vương gia lắc lắc chỉ phiến trong tay , ra vẻ phong nhã nói: “Hẳn chính là tiểu thị vệ mà Tứ đệ tối sủng ái , Lâm Thanh Vân.”

“Đây là có chuyện gì?”Đậu Chí sắc mặt không tốt nhìn tam Vương gia.

Tam Vương gia lập tức không lên tiếng, tổng quản bên người thay hẳn nói: “Đậu tiểu thư có điều không biết, tiểu thị vệ này tuy rằng tướng mạo không tốt, lại được Nam Cung Lộc sủng ái. Mọi người đều biết Nam Cung Lộc sủng ái thị thiếp luyện sủng chưa từng vượt qua một tháng , duy độc có tiểu thị vệ này hẳn sủng ái cũng đã hơn nửa năm . Vì không muốn cho hẳn thành thân, Nam Cung Lộc thậm chí cho người đi câu dẫn vị hôn thê của hẳn . Cho dù sau đó hẳn ‘ thất sủng’ bị Nam Cung Lộc đuổi ra vương phủ, nhưng lại được an bài ở bên cạnh tâm phúc Lưu Xuân của Nam Cung Lộc , thậm chí phái cả ảnh vệ bên người mình đi bảo hộ hẳn. Những chuyện này chẳng lẽ còn không thể nói minh bạch địa vị của hẳn ở trong lòng Nam Cung Lộc sao ?”

Tổng quản kia vừa nói dứt lời ,mọi người đều cả kinh .

Đậu tiểu thư biểu tình bi phần nói: “Lời này thật sao?”

“Thiên chân vạn xác.”

Đậu tiểu thư đột nhiên lao xuống , hung hăng đánh ta một cái tát. Tiếp theo lại rút kiếm của thị vệ bên cạnh , hô “Ta giết tiện nhân nhà ngươi “, bộ dáng hướng ta bổ tới.

Tổng quản thấy tình thế không ổn, nhan sắc liền động , lập tức có người đem Đậu tiểu thư giữ chặt. Đậu tiểu thư liều mạng giãy dụa, xem ra là thật nghĩ muốn giết ta.

“Tiểu Nguyệt, đừng náo loạn.”Đậu Chí nghiêm mặt hô, Đậu tiểu thư cứng còng thân mình, quay đầu lại ủy khuất liếc mắt nhìn Đậu Chí một cái, không tình nguyện trở lại bên người hẳn .

“Không biết tam Vương gia mang người này đến có dụng ý gì?”Đậu Chí mở miệng hỏi.

Tam Vương gia thu cây quạt, tin tưởng mười phần nói: “Chúng ta nghĩ muốn hợp tác cùng ngươi .”

“Chỉ bằng hẳn?”Đậu Chí khinh miệt nói, thần thái ngữ khí rất là khinh thường.

“ . . .”Tam Vương gia nghẹn lời, nhìn về phía tổng quản xin giúp đỡ .

Tổng quản hiểu ý, không đáp hỏi lại: “Chẳng lẽ đậu tướng quân nghĩ đến tớiđược kinh thành có thể có cả giang sơn sao? Hay là mấy ngày nay thắng lợi rất dễ dàng làm cho tướng quân bị mê muội ý nghĩ ?”

Đậu Chí nghe vậy, híp mắt nguy hiểm nói: “Xin chỉ giáo cho?”

33. Chương 30: Hợp Tác

“Xin chỉ giáo cho?”Đậu chí híp mắt, nguy hiểm nói.

Từ những câu hỏi của vị tổng quản này , chinh tây Đại tướng quân danh chấn tây nam cũng nghĩ được âm mưu hướng vị.

“Tướng quân cảm thấy được tứ Vương gia Nam Cung Lộc là người như thế nào ?”Tổng quản hỏi.

“Quý kẻ đa đoan, lãnh khốc vô tình.”Đậu Chí lời ít mà ý nhiều đánh giá.

“Tướng quân anh minh. Vậy tướng quân hay không hội cho rằng, loại người giống như tứ Vương gia lãnh khốc vô tình, quý kẻ đa đoan sẽ thả người dẫn đại quân tiến quân thần tốc, mà cái gì cũng không làm ?”Tổng quản theo theo nói.

“Kia nói vậy tam Vương gia biết âm mưu củaNam Cung Lộc ?”Đậu chí có chút dao động nói.

“Tuy rằng Lục mỗ hiện tại cũng không rõ ràng lắm, nhưng chỉ một chuyện Thất vương gia Nam Cung Thanh cáo bệnh ở nhà đã là không tầm thường, nói vậy Nam Cung Lộc bọn họ định là đang âm thầm mưu tính

cái gì.”Nguyên lai thằng tổng quản kia họ Lục, ta có chút thất thần nghĩ đến, bọn họ mình đến ám đi nói chuyện khiến cho ta vững vững hồ hồ , bất quá nghe cũng hiểu được bọn họ phải liên thủ đối phó Vương gia.

“Chỉ có nói như vậy, lý do tựa hồ không đủ đầy đủ.”Đậu chí vẫn đang do dự nói.

“Đương nhiên, chúng ta còn có một lý do cũng tương đương trọng yếu.”Lục tổng quản không chút hoang mang nói.”Cái gọi là ‘ danh bất chính, tắc ngôn bất thuận’, Đậu tướng quân cho dù phí công tổn sức đánh chiếm được giang sơn này đến tay , cũng chắc chắn khiến cho nhân thế cười chê. Nam Cung gia tộc ở nam triều thâm căn cố đế, muốn diệt trừ tận gốc cũng không phải chuyện một sớm một chiều . Tướng quân muốn đơn giản là quyền uy tối thượng , hoàn toàn có thể thông qua một phương pháp khác mà đạt được.”

“Nga? Trên đời còn có loại phương pháp khác sao?”Đậu chí cảm thấy hứng thú hỏi.

“Đương nhiên là cách mà năm xưa tam quốc Tào Mạnh Đức đã từng dùng qua .”Lục tổng quản ám chỉ nhìn thoáng qua Tam Vương gia vẫn còn đang có chút mờ mịt .(Tào Mạnh Đức = Tào Tháo , thằng tổng quản ám chỉ ở đây là chuyện năm xưa Tào Tháo thao túng triều đình , điều khiển Hiến đế , sau đó thì lập nên nhà Ngụy , ở đây thì Tào Tháo = Đậu Chí , Tam vương gia = Hiến đế , Lộc Lộc = Gia Cát Khổng Minh – cái này là ta thêm)

Đậu chí hiểu ý, mỉm cười nói: “Hảo kế! Quả nhiên là hảo kế!”

Dứt lời, hai người nhìn nhau cười, Tam Vương gia nhìn thấy hai người cười, cũng hắc hắc nở nụ cười hòa theo , một chút không biết chính mình đã bị hai người dự định trở thành “Con rối “.

Đậu Chí cười một hồi, cảm thấy hứng thú nói: “Có thể nghĩ ra loại diệu kế này , Lục huynh nói vậy cũng là người phi thường. Không biết Lục huynh trước kia ở nơi nào thăng chức?” thay đổi lệ thấy ghê , một lát sau từ “Lục tổng quản ” biến thành “Lục huynh “.

“Huynh đệ bất tài, trước kia từng ở Giang Tây Nhạc thành .”Lục tổng quản hào không để ý nói.

Giang Tây Nhạc thành, như thế nào lại nghe quen tai như vậy ? Ta thầm nghĩ, giống như là nơi năm trước Vương gia từng đi tiêu diệt thổ phỉ?

Đậu Chí vẻ mặt nhất ngưng, có chút không xác định hỏi: “Kia lục huynh vì sao xa xứ đi vào kinh thành mà?”

“Người trong nhà ta bị cừu nhân hãm hại, chỉ có một mình ta sống sót, lần này tới kinh là vì người nhà báo thù.”Lục tổng quản biểu tình bi phần nói.

Ta đột nhiên linh quang chợt lóe, biểu tình không thể tin được nhìn Lục tổng quản , nói vậy chẳng lẽ hẳn cùng đám thổ phỉ ở Nhạc thành là đồng bọn ? Vương gia không phải nói toàn bộ đã bị tiêu diệt sao? Thế nhưng lưu lại cá lọt lưới.

“A? Lục tổng quản, nguyên lai người đến kinh thành là để tìm cừu nhân , như thế nào lại không nói với ta . Người nói ta giúp người tìm, nhất định thay nhà của người báo thù rửa hận, để cho cừu nhân của người không chết tử tế được.”Tam Vương gia đột nhiên chen vào nói.

“Vương gia, xin thứ cho tại hạ tội giấu giếm ngài . Chính là tại hạ cảm thấy được đây là tư nhân ân oán, không đáng cho Vương gia vì tiểu nhân lo lắng.”Lục tổng quản ngữ khí tuy rằng cung kính, trong mắt lại không có một tia kính ý nào.

“Lục huynh yên tâm, lần này chúng ta hợp tác, nhất định có thể để cho người chính tay đâm chết cừu nhân.”Đậu Chí rất là cao hứng nói. Hai người lại nhìn nhau cười.(Chời ơi , liếc mắt đưa tình mãi cơ)

“Kế tiếp, chúng ta có phải hay không nên giúp Nam Cung Lộc nhắc nhở một chút , tránh cho hắn có những hành động thiếu suy nghĩ a?”Lục tổng quản cười đến phi thường gian trá.

“Quả nhiên là biện pháp hay!”Đậu Chí đồng dạng gian trá cười. (má ơi , phu xướng phụ tùy)

Vì thế, ba người đạt thành hiệp nghị.

Trong quá trình bọn họ thương nghị , ánh mắt Đậu Văn Nguyệt vẫn thủy chung định ở trên người ta , hận không thể dùng ánh mắt sắc như dao đem ta thiên đao vạn quả. Chờ Đậu Chí cùng Lục tổng quản bàn bạc xong mọi chuyện , nàng mới dùng thanh âm xót xa nói: “Ca ca, tiện nhân này các người tính toán xử trí như thế nào ?”

Trả lời hẳn chính là Lục tổng quản, “Đậu tiểu thư, người này bây giờ còn không thể giết, chờ sau khi chúng ta dùng xong thì có thể mặc cho tiểu thư xử trí.”

“Hảo, một lời đã định.” Đậu tiểu thư cười nói, giống như ta là sơn dương đang đợi làm thịt đặt ở trước mặt nàng .

Ta hung hăng rung mình một cái , tiền đồ chưa biết a. . .

Tối hôm nay , ta bị bắt ở lại trong quân doanh Đậu Chí , bị nghiêm ngặt trông coi . Ta tâm phiền ý loạn nghĩ đến âm mưu của Đậu Chí cùng Lục tổng quản, càng nghĩ càng lo lắng cho Vương gia . Lục tổng quản này xem ra đã dự mưu từ lâu , còn có cái thằng Đậu Chí cũng không phải hạng người tốt lành gì . Vương gia không biết có kế hoạch gì , không biết có hay không phòng bị? Ông trời, Vương gia khả ngàn vạn lần không thể ra chuyện gì a.

Ta mới vừa ngủ một lát đột nhiên lại bị người ta chuyển dời đến địa phương khác. Tối nửa đêm về sáng, đột nhiên xa xa truyền thanh âm ẩu đả đánh nhau , hình như là phát ra từ nơi khi này ta ở . Lòng ta bắt đầu nôn nóng , đêm nay quả thực là không yên tĩnh a !

Mới mơ mơ màng màng ngủ một lát, ta đã bị nhân lay tỉnh. Vài binh lính thân cường thể tráng đem hai tay cùng hai chân ta buộc lên, sau đó đem ta đặt ở trên lưng ngựa, đồng thời mang một khối vải bố trùm trên người ta , đem ta hoàn toàn bao lại. Ngựa chở ta được một tên binh sĩ dẫn đi , đi theo quân đội chậm rãi di động. Không lâu, ngựa dừng lại, thanh âm ồn ào của quân đội khi tiến lên cũng chậm rãi tiêu thất.

Ta nín thở, khẩn trương chờ đợi, ta đoán nghĩ , hiện tại có thể đã tới cửa thành .

Bốn phía hoàn toàn an tĩnh lại, cái lỗ tai chỉ có thể nghe được ô ô tiếng gió. Không khí khẩn trương khiến con ngựa cũng cảm thấy bất an , không ngừng đánh hắt xì, ngẫu nhiên ở tại chỗ giậm giậm chân.

Một khoảng thời gian lâu sau , ta mới nghe được thanh âm Đậu Chí la to : “Nam Cung Lộc, người ỷ được Hoàng Thượng sủng ái hoành hành ngang ngược, giết hại trung lương. Nghĩ đến ta Đậu gia một lòng vì nước, người lại nơi chốn hãm hại, chèn ép, thậm chí bị hủy đi thanh danh của muội muội ta, quả thực heo chó không bằng. Hôm nay ta sẽ thay ta muội muội cùng những trung lương bị người hãm hại đòi lại công đạo .”

“Đậu chí, người ở tây nam nắm giữ binh quyền nhưng lại không lòng thần phục , chuyện này người qua đường đều biết, đây là bất trung; chưa tuyên triệu, một mình mang đại quân vào triều, đây là bất nghĩa. Giống người loại này bất trung bất nghĩa cũng có mặt mũi đến gặp bốn vương để đòi lại công đạo ?” thanh âm Vương gia truyền đến , tuy rằng không được lớn như Đậu Chí , nhưng lại kiên định hữu lực.”Về phần hủy đi danh dự muội muội người kỳ thật là do chính cô ta, nếu không phải nàng ta tâm địa ngoan độc, ghen tị thành tánh, như thế nào hội lưu lại nhược điểm làm cho thế nhân cười nhạo?”(Anh thật là oách — mơ màng)

“Nam Cung Lộc, hiện tại đại quân của bản tướng quân đã đến đây , người bây giờ đã là cá trong chậu, người còn ở nơi này miệng lưỡi lợi hại, quả thực là có kiên nhẫn .”Đậu Chí đơn giản ném xuống mặt nạ giả nhân giả nghĩa , minh mục tương đả nói.

“Đậu Chí, người vô cớ xuất binh, tai họa thiên hạ, người cho là người đẹp xong kinh thành có thể lên làm hoàng đế sao?”Vương gia lớn tiếng quát.

“Ha ha. . . Nam Cung Lộc, ta thảo phạt chính là người, cũng không phải triều đình, tại sao có thể tai họa thiên hạ. Nghĩ đến ta Đậu gia lịch đại đối với hoàng gia trung thành và tận tâm, như thế nào hội làm chuyện bất nhân bất nghĩa như vậy . Người trường kỳ cầm giữ triều chính, hãm hại huynh đệ, tâm ngoan thủ lạt, Tam Vương gia tài đức vẹn toàn lại trường kỳ bị người áp chế, trong triều các vị đại thần đã sớm xem không vừa mắt . Bản tướng quân lần này chính là muốn thảo phạt gian nịnh, đề cử hiền đức.”Hảo một

thằng Đậu Chí, nói mấy câu đã đem thị phi hắc bạch toàn bộ diên đảo, đem ngu ngốc nói thành thánh hiền, đem chính mình phản nghịch cử chỉ nói thành là chính nghĩa việc.

Đậu Chí vừa dứt lời, ta chợt nghe đến thanh âm Tam Vương gia nói: “Lời nói của Đậu tướng quân quả thực chí lý. Tứ đệ, huynh đệ ta vốn không muốn cùng người tranh chấp, nhưng hành vi của Tứ đệ mấy năm nay thật sự khiến người nhìn không được. Hộ bộ thượng thư Viên Lập Nghiệp đối với triều đình trung thành và tận tâm, đơn giản là tham người một chút, đã bị người hãm hại, ngay cả yêu tử duy nhất của hắn cũng bị người tàn khốc hãm hại. Người ở trong triều hoàng hành không có kỳ, trong triều trọng thần cũng rất có phê bình kín đáo, nay bị người thảo phạt cũng là tự làm tự chịu. Dù cho có là tình nghĩa huynh đệ đi nữa, Tam ca người cũng phải đứng lên vì chính nghĩa thôi.”

Khó được tam Vương gia nói một bài diễn văn dài như vậy, chắc là do Lục tổng quản dạy hắn. Vương gia sau khi nghe xong cười một tiếng dài, nói: “Hai người các người quả nhiên đã cấu kết với nhau làm việc xấu. Tam ca, người thật cho là chỉ cần dựa vào Đậu Chí là có thể chống lại ta sao? Hay là người thực nghĩ quân đội Đậu Chí anh dũng vô song, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi?”

“Người đây là ý gì?” thanh âm của Đậu Chí cùng tam Vương gia đồng thời vang lên.

34. Chương 31: Kinh Biến

Người đây là ý gì?” thanh âm của Đậu chí cùng Tam Vương gia đồng thời vang lên, nói vậy trong lòng Đậu chí đối với thắng lợi thoải mái như vậy đã sớm có hoài nghi, chính là tìm không thấy sơ hở. Hiện tại nghe Vương gia nói như thế, không khỏi bất an lên, cả thanh âm nghe đều có chút gấp rút.

“Người cho rằng bốn vương là hạng người khoanh tay chịu chết sao? Nếu không có mệnh lệnh của bốn vương, thủ thành tướng lãnh trên đường như thế nào nhẹ nhàng cho các người thông qua như vậy, chẳng lẽ người thật sự tin rằng vì bọn họ không chịu nổi một kích phải không?” Vương gia định liệu trước nói. “Không ngại nói cho người biết, tướng quân phủ của người đã bị bốn vương nắm trong tay. Hiện tại người một mình xâm nhập, hồ lạc Bình Dương, bốn vương cũng muốn xem thử người còn có thể làm ra chuyện gì nữa.”

“Không có khả năng!” Đậu chí có chút bối rối hô, “Người đừng mơ tưởng thông qua lời đồn nhiều loạn quân tâm, tướng quân phủ đâu phải là thứ người có thể tùy tiện nắm trong tay.”

“Nga? Đậu tướng quân không tin, vậy người mở to hai mắt nhìn xem ai vậy?” Vương gia đề cao thanh âm nói.

“Đậu quân gia?” Ta nghe thấy bên cạnh có người kinh hô. Ngay sau đó nghe thấy trên thành truyền tới một thanh âm già nua khốc hô: “Tướng quân, lão nô vô năng, không có thể bảo vệ cho tướng quân phủ. Tướng quân xuất binh không lâu, Thất vương gia đột nhiên xuất hiện, chiếm cứ tướng quân phủ, hiện tại đóng ở Tây Ninh tướng lãnh cũng toàn bộ đầu nhập dưới trướng Thất vương gia. Tướng quân, lão nô thực xin lỗi ngài a. . .” Thanh âm dần dần tiêu tán, chắc là lão nhân bị dẫn đi.

Gặp được loại kinh biến như thế, cho dù Đậu Chí còn có thể miễn cưỡng vững vàng, phần đông binh sĩ dưới tay hắn cũng thiếu kiên nhẫn. Đều bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, thậm chí có người thấp giọng khóc nước mắt lên.

“Nam Cung Lộc, người chặn đứt đường lui của ta chính là bức ta tạo phản, người cho là bằng tam vạn cấm vệ quân của người là có thể ngăn trụ hai mươi vạn đại quân của ta sao?” Đậu Chí quả nhiên không hổ là thần kinh bách chiến tướng quân, rất nhanh liền trấn định xuống. Hắn dùng những lời này uy hiếp Vương gia đồng thời cũng ổn định quân tâm đang khủng hoảng, nói cho chúng binh biết bọn họ vẫn là chiếm ưu thế.

Không ngờ, Vương gia đột nhiên lại cười to. “Đậu Chí, ai nói cho người là bốn vương chỉ có tam vạn cấm vệ quân? Chúng tướng bước ra khỏi hàng!”

Theo một tiếng mệnh lệnh của Vương gia, đại quân Đậu Chí đột nhiên xôn xao, ta nghe thấy nơi nơi đều truyền đến hiệu lệnh thanh, còn có thanh âm binh lính di động, qua sau một lúc lâu mới nghe được Đậu Chí hỗn hỗn la to: “Các người làm gì? Đều phản sao?” Ta kỳ quái nghiêng cái lỗ tai, lại nghe không ra nguyên do là gì.

Rất nhanh, bốn phía lại an tĩnh lại. Thanh âm uy nghiêm của Vương gia lại từ trên thành lầu thượng vang lên: “Chinh tây Đại tướng Quân Đậu Chí ủng binh tự trọng, ý đồ mưu phản, bốn vương thấy được bốn vị tướng quân thâm minh đại nghĩa, trung tâm vệ quốc, đã sớm đem lòng muông dạ thú của người đăng báo triều đình. Bốn vị tướng quân ai nếu có thể đem phản tặc Đậu Chí bắt giữ, ai có thể trở thành chinh tây Đại tướng quân (nhiệm kì tới ^ ^).”

Vương gia nói chưa hết lời, trong đám người lại là một trận xôn xao. Thanh âm Đậu Chí lại vang lên: “Nguyên lai là do người phái người thu mua thủ hạ của ta, quả nhiên dê tiện.”

“Đa tạ, luận dê tiện, ta làm sao dám cùng đậu Đại tướng quân so sánh. Tam ca, người đại khái còn không biết đi? Đậu tướng quân cùng quản gia của người sau này muốn dùng người như con rối mà khống chế, chính mình ở sau lưng làm hoàng đế thật sự.”

Vương gia vừa dứt lời, tam Vương gia liền la hoảng lên: “Cái gì? Sao lại có chuyện như vậy?” Ta âm thầm xem thường khinh bỉ hắn, hắn không phải ngu bình thường, hắn là phi thường phi thường ngu, phỏng chừng đêm qua khi hai người kia đang thương lượng việc này hắn nhất định là đang suy nghĩ xem Tào Mạnh Đức là ai?

“Mật thám của Vương gia quả nhiên vô khổng bất nhập(không nơi nào không thể vào), đêm qua ám tập quân doanh ta chỉ sợ cũng là người của Vương gia đi. Như vậy Vương gia có thu hoạch được gì chăng?” Lòng ta liền cả kinh, nguyên lai tiếng đánh nhau đêm qua là do Vương gia phái người tới cứu ta, trong lòng đột nhiên vừa chua xót vừa ngọt, hốc mắt cũng cay cay.

Ta còn đang bận âm thầm cảm động, cũng không nghĩ đột nhiên trước mắt sáng ngời, ta cảm thấy được vạt áo sau căng thẳng, đã bị người kéo xuống ngựa. Lúc này, ta mới nhìn rõ tình thế trước mắt, ta cùng Đậu Chí, Đậu Văn Nguyệt cùng với ước chừng một ngàn binh lính bị tứ lộ đại quân vây ở bên trong, đám binh lính này đem đao kiếm tuốt ra khỏi vỏ, như hổ rình mồi nhìn chúng ta ở giữa, chiến tranh hết sức căng thẳng.

Tóc ta bị người từ phía sau túm lấy, bắt buộc ta ngẩng đầu lên, ta nhìn thấy trên tường thành cao ngất, cờ xí phần phật tung bay cùng binh lính sẵn sàng đón quân địch, còn có Vương gia. Khuôn mặt lãnh khốc, lúc nhìn đến ta thì trong ánh mắt như là có một chút gì đó vỡ tan. Ta cứ như vậy ngẩng đầu nhìn hắn, si ngốc nhìn ngắm khuôn mặt hắn, đã bao lâu rồi không thấy hắn, một tháng? Hai tháng? Ta tham lam nhìn hắn, tưởng niệm cho tới bây giờ cũng chưa từng cảm thấy ở trong khoảnh khắc ta nhìn thấy hắn liền như nước vỡ đê cuộn trào, cảm tình mãnh liệt cơ hồ bao phủ lấy ta. Ta nhớ hắn, ta thật nhớ hắn. . .

Hắn thật sâu nhìn ta, trong mắt lóe ra một chút quen thuộc, cũng có một chút xa lạ. Trước kia lúc lưu lại vương phủ, hắn mỗi ngày chính là dùng loại ánh mắt này nhìn ta, khi đó ta không hiểu cũng không nghĩ muốn hiểu, giờ khắc này ta đã hiểu. Loại ánh mắt này gọi là yêu!

Khoảng thời gian ở trong thạch thất, ta cứ nghĩ nhớ lại khoảng thời gian ta và hắn ở chung, nhất cử nhất động của hắn, một ánh mắt, một cái mỉm cười, một chút ôn nhu đều rõ ràng tồn đọng lại trong đầu ta, rõ ràng như vậy, minh bạch như vậy. Hắn mỗi đêm đối ta yêu cầu vô độ, là bởi vì hắn thích ta; hắn thiết kế Ngọc Dung thay lòng đổi dạ, cũng là bởi vì hắn thích ta; hắn cẩn thận tỉ mỉ chiếu cố ta, lại cũng bởi vì hắn thích ta. Nam nhân lãnh khốc vô tình này, luôn dùng phương thức bá đạo của mình an bài hết thảy của ta, làm cho ta chán ghét hắn lâu như vậy!

“Bảo bối của Vương gia còn ở trong tay chúng ta, Vương gia chắc không hy vọng nhìn thấy hắn đột tử đường trường đi?” Đậu Chí tàn nhẫn la to.

“Thả hắn, bốn vương có thể tha các người không chết “ Thật lâu sau, thanh âm của Vương gia truyền đến, ánh mắt một khắc cũng không có rời đi ta.

“Tha cho chúng ta không chết? Tứ Vương gia được xưng lãnh khốc vô tình nhất định còn có phương pháp làm cho chúng ta muốn sống không được có phải hay không?” Đậu Chí vẫn đang không chịu buông tha.

“Người muốn như thế nào?”

“Phóng chúng ta đi, không được truy kích.” Đậu chí giáo hoạt mở miệng, quả nhiên không hổ là kiêu hùng, thấy rõ chính mình đại thế đã mất, bắt đầu vì chính mình mưu hoa đường lui.

“Ta cam đoan trong vòng ba ngày không phải binh truy kích, này là tất cả ta có thể làm.”Vương gia không để cho kẻ thương nghị mở miệng, ta biết hắn sẽ không bỏ qua này dám phản nghịch này, cho bọn hắn ba ngày chạy trốn, đã có thể là hạn độ lớn nhất của hắn.

“Vương gia đây là đang cùng ta cò kè mặc cả à, chẳng lẽ không sợ ta giết bảo bối tiểu thị vệ của người sao?”Đậu chí uy hiếp nói.

“Nếu các người dám thương hắn, hôm nay các người một tên cũng đừng vọng tưởng chạy trốn. Người là người thông minh, hắn là biết cái gì nên làm cái gì không chứ.”Vương gia cũng bình tĩnh nói.

Đậu Chí do dự trong chốc lát, rốt cục gật đầu: “Thành giao.”

Vương gia liền thủ thế, binh lính vây ở chung quanh xông xáo, một hồi làm cho ra một con đường. Đoàn người Đậu Chí đi đến chỗ đó liền bị ngăn cản.

“Hiện tại người có thể thả người.”Vương gia lạnh như băng mở miệng.

“Thả người.”Đậu Chí không cam nguyện nói.

“Chậm đã!” cái thằng đang cầm lấy tóc ta đột nhiên quát.

35. Chương 32: Tình Thâm

“Ha ha, không thể tưởng được lãnh khốc vô tình Tứ Vương gia thế nhưng lại có một mảnh si tình như vậy, thật sự là rất buồn cười.”Bên tai là tiếng cười cuồng vọng của Lục tổng quản, ta lúc này mới phản ứng được, thì ra cái thằng nắm tóc ta này giờ là hắn. Hắn không phải là ở bên cạnh Tam Vương gia nơi đó sao?

Lục tổng quản thừa dịp mọi người ngây người, đột nhiên đem ta tha ra giữa vòng vây, đối mặt mọi người, đồng thời đem một phen chủ thủ để ở trên cổ ta.

“Lục tổng quản, người đây là muốn làm gì?”Đậu Chí kinh hô, hắn khẳng định không nghĩ tới tại thời điểm mấu chốt này, một bộ phận binh lính chung quanh lập tức lại đưa bọn họ vây lại. Một nhóm khác liền đem đao kiếm hướng về phía ta cùng Lục tổng quản.

“Đậu tướng quân, người cùng Nam Cung Lộc đã đàm chuyện xong rồi, chuyện của ta còn chưa có chấm dứt mà?”Lục tổng quản cười một tiếng dài, hướng về phía Vương gia hô to: “Nam Cung Lộc, có giỏi thì đi xuống đây.”

Chỉ chốc lát, đám người một trận xông xáo, từ giữa gian tránh ra một con đường, Vương gia quả nhiên đi xuống dưới. Nhìn hắn từng bước từng bước tới gần, nước mắt của ta lại càng muốn chảy xuống. Hắn nhìn qua gầy hơn trước rất nhiều, đôi mắt cũng có đôi vết nhăn nhăn, chính là mâu trung vẫn mang màu sắc thâm trầm giống như màn đêm bí ẩn vậy.

“Người đến tột cùng là người phương nào?”Vương gia lợi hại ánh mắt quét lại đây.

“Ha ha, Vương gia thật sự là quý nhân hay quên a! Năm xưa chúng ta ở Giang Tây Nhạc thành cũng từng gặp qua một lần đi, bất quá Vương gia khẳng định sẽ không chú ý đến một điểm tiểu nhị nho nhỏ như ta đi?”

“Người chính là cái tên điểm tiểu nhị bộ dạng khả nghi lúc đó? Người là đồng đảng của Nhạc thành đạo phỉ?”Vương gia suy tư nói.

“Vương gia còn nhớ rõ Lục mã thật sự là làm cho ta cảm thấy thực vinh hạnh a.”Lục tổng quản âm trầm nói.

“Điều kiện của người là gì?”Vương gia không hề cùng hắn vô nghĩa dây dưa.

“Thả đại ca cùng các vị huynh đệ của ta.”Lục tổng quản cũng là rõ ràng nói.

“Chuyện này thứ lỗi bổn vương khó có thể tòng mệnh, Nhạc thành liên can đạo phỉ đã bị bí mật xử tử trăm đầu năm nay.”Vương gia không khách khí nói.

Nghe xong này chuyện này , Lục tổng quản cả người một trận run rẩy , dao nhỏ cũng không tránh được run lên , ở trên cổ của ta lưu lại nhất đạo vết thương nhọt nhọt. Ánh mắt Vương gia liền trở nên căng thẳng, thương tiếc nhìn cổ của ta , ánh mắt sầm một tia tàn nhẫn tái bản về phía Lục tổng quản .

“Đã chết? Người thế nhưng lại giết bọn họ. Hảo, ta muốn người vì bọn họ chôn cùng.”Lục tổng quản đột nhiên nổi điên la to , lực đạo trên tay không khỏi tăng thêm.

Vương gia có chút khấn trương nói: “Người có yêu cầu gì khác, chỉ cần bản vương có thể làm đến, nhất định đáp ứng người.”

“Ta muốn đại ca của ta sống lại, người có thể làm sao?”Lục tổng quản lớn tiếng nói.”Ha ha, ta muốn mạng của người!”

Không gian ngưng trệ, ngay cả không khí cũng trở nên trầm trọng lên. Không có người nói chuyện, tất cả mọi người bình trụ hô hấp, khấn trương mà lại lo lắng nhìn Vương gia, mà Vương gia vẫn còn thật sâu nhìn chăm chú nhìn ta.

Giống như đã qua một trăm năm , Vương gia mới mở miệng nói chuyện , bất quá hần gọi chính là Thập Vương gia đứng ở phía sau hần . Hần giống như thấp giọng hướng Thập Vương gia nói cái gì đó , Thập Vương gia đột nhiên kích động lên, cấp tốc lắc đầu. Thập Vương gia muốn nói tiếp gì đó, lại bị Vương gia đánh gãy .”Ý ta đã quyết, người không cần khuyên nữa .Vương gia vẻ mặt quyết tuyệt nói. Các tướng lĩnh giống như cũng hiểu được dụng ý của Vương gia , đều muốn mở miệng khuyên bảo, lại bị Vương gia lớn tiếng quát bảo ngưng lại . Bọn họ ngược lại dùng ánh mắt oán hận nhìn ta.

Ta thân thể run nhè nhẹ, không phải bởi vì ánh mắt sắc bén của những người đó , mà là bởi vì Vương gia. Hần như thế nào có thể vì ta làm tới loại chuyện này ? Hần thật sự thích ta như vậy sao? Thậm chí không tiếc dùng tính mệnh của mình đến đổi mạng của ta? Ta đồng dạng thật sâu nhìn chăm chú vào hần, trong lòng nhất thời đau đớn không chịu nổi, nếu người thật sự chết đi , ta còn có mặt mũi nào sống ở trên đời này?

Vương gia hướng về ta đã đi tới, một trận gió thổi qua, cuộn cuộn thổi bay trường bào rộng thùng thình của hần . Ta chưa từng có phát hiện, nguyên lai hần lớn lên lại đẹp như vậy, khuôn mặt tuấn mỹ , thân hình cao to , vật áo tung bay , toàn bộ của hần tựa như trích tiên giáng trần , sắp sửa đạp gió mà đi.

Nhìn hần vẻ mặt bình tĩnh hướng ta đi tới , nước mắt của ta rốt cục nhịn không được chảy xuống .Hần không phải nam triều tâm ngoan thủ lạt, lãnh khốc vô tình Tứ Vương gia sao? Hần như thế nào lại có thể ngốc như vậy, chỉ vì một tên tiểu thị vệ mà lại xúc động chịu chết. Hần là cái đứa ngốc! Đứa ngốc! Thân ảnh ở trong mắt ta càng ngày càng mờ hồ, lại càng ngày càng cao lên . Ta muốn lau nước mắt, ta muốn nhìn thấy rõ ràng hần, nhưng tay lại bị gắt gao trụ ở phía sau . . .

Vương gia trạm định ở trước người ta , tầm mắt vẫn đang chặt chẽ định trên người ta .”Vân nhi, ta hỏi người một vấn đề cuối cùng , người thành thật trả lời ta ,có được không?”Ta chú ý tới hần tự xưng “Ta “, mà không phải “Bản vương “.

“Hảo.”Ta ghen ngào trả lời.

“Vân nhi, người... người có từng thích qua ta? Có hay không dù chỉ một chút điểm .”Vương gia ra vẻ bình tĩnh hỏi.

Nước mắt của ta chảy càng nhiều , hần như thế nào có thể ngốc như vậy? lại đi hỏi loại vấn đề này , ta đương nhiên thích hần, vào khoảnh khắc mà chính ta cũng không nhận biết được , lòng đã bị hần dùng cực hạn bá đạo cùng cực hạn ôn nhu bện thành lưới bao trùm lấy, không thoát ly được . Nhìn thấy hần mang vẻ mặt bình tĩnh chịu chết thay ta ,trong lòng đều tan nát.

Ta thật sâu hít vào một hơi, dùng bình sinh lớn nhất thanh âm hô: “Ta không thích người! Ta chán ghét người chết bầm! Người mãnh liệt bá đạo, lãnh khốc vô tình, làm nhiều chuyện thương tổn ta, ta như thế nào lại đi thích thượng người? Ta cả đời hận nhất chính là người .”Hô to xong mấy câu nói đó, ta cảm thấy được toàn thân khí lực đều đã dùng hết .

Không chú ý trong đám người bởi vì lời nói của ta mà xôn xao , trong mắt ta bây giờ chỉ nhìn thấy hần. Ta thấy mặt hần đột nhiên trở nên trắng bệch, ngay cả thân thể luôn luôn vững như núi Thái cũng rõ ràng

lung lay một chút.

Nói mau , nói mau người sẽ không chết vì ta , nói loại người như ta vậy căn bản không đáng để người thích, sau đó mau mau xoay người, tiêu sái tiêu sái mà đi . Mau ! Ta ở trong lòng liễu mạng hò hét.

Chính là, hắn vẫn đang dùng ánh mắt thâm tình mà lại đau thương như vậy nhìn ta, dùng thanh âm ôn nhu nhất mà ta từng nghe qua nói : “Tốt lắm, như vậy ta có thể an tâm, cho dù ta chết , người cũng sẽ không vì ta mà thương tâm . Người biết không? Ta sợ nhất người khổ sở.”

Không! Không phải như thế, người không nên nói như vậy , người như thế nào có thể nói như vậy.”Cút ! Người mau cút! Ta không muốn nhìn thấy người ! Người hiện tại liền cút về vương phủ của người đi!”Ta điên cuồng làm chuyện mà trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ tới , lớn tiếng kêu Vương gia “Cút “.

“Ha ha, tứ Vương gia quả nhiên là một kẻ si tình , bất quá là yêu sai người . Người thật sự là hảo đáng thương .”Lục tổng quản ở phía sau nhạo nói, đồng thời đem một thanh chủy thủ ném tới dưới chân Vương gia, “Hiện tại, cũng là lúc nên chấm dứt . Người dùng thanh chủy thủ sáp nhập lòng ngực của người , ta ở đây xem rãnh mạch, nếu người dám giở trò , chờ nhật xác bảo bối của người đi.”Lục tổng quản uy hiếp nói, đồng thời lại tăng thêm lực đạo chủy thủ trên cổ ta .

Wương gia chậm rãi khom người xuống , nhặt lên chủy thủ, hai tay nắm chuôi đao, mũi dao hướng tới ngực trái của mình . Hết thấy chuẩn bị xong , Vương gia ngẩng đầu, dùng khẩu âm đối với ta nói gì đó , đồng thời đem chủy thủ thật sâu sáp nhập vào thân thể của chính mình. . .

36. Chương 33: Thích Hoặc

Không. . .”Ta thống khổ gào to một tiếng, đồng thời thân mình tức khắc mềm nhũn,Lục tổng quản buông ta ra.

Wương gia ở ngay trước mắt ta chậm rãi ngã xuống, ta thống khổ gào thét , cảm giác trái tim giống như vỡ nát thành ngàn phiến vạn phiến. Không cần, ta không cần người chết, người như thế nào có thể cứ như vậy mà chết? Ta là lừa gạt người , ta thích người, ta yêu người ! Người còn chưa nghe ta nói , như thế nào lại đi chết ? Không cần, ta không cần!

“Ha ha ha ha, đại ca, ta rốt cục cũng đã báo thù cho huynh !”Lục tổng quản ở ta phía sau cuồng tiếu.

Ta dùng sức, khó khăn động dậy thân thể, muốn tới gần Vương gia một chút. Không cần người chết, ta không cần người chết! Người sống lại cho ta , ta muốn người sống lại!

Đột nhiên Vương gia nguyên bản vẫn không nhúc nhích lại từ trên mặt đất vùng dậy , hai bước vọt tới trước mặt Lục tổng quản , trước khi hắn kịp phản ứng đã nhanh nhẹn cắt ngay yết hầu hắn . Tiếng cười của Lục tổng quản liền im bật , thân thể ảm ảm ngã xuống đất, trên mặt còn mang theo đắc ý cười. .

Ta kinh ngạc há hốc mồm , vẫn còn đang thích nghi với tình hình hiện tại . Vương gia đã đến bên cạnh ta, nâng thân thể mềm nhũn của ta dậy , lăm vào trong lòng,ngực của hắn . Ta lúc này mới chú ý tới, chủy thủ mà hắn dùng để giết Lục tổng quản kia chính là do hắn nhổ từ trên người xuống . Máu tươi đã nhiễm đỏ cả vạt áo trước của hắn , ở miệng vết thương máu tươi vẫn đang ồ ồ chảy ra. Ta kinh hãi kêu một tiếng, chạy nhanh lấy tay ngăn chặn miệng vết thương của hắn lại , chính là máu tươi vẫn là theo khe hở chảy ra , rất nhanh nhiễm đỏ tay của ta.

“Người tới a! Cứu mạng a!”Ta hoảng sợ thét chói tai , lúc này mọi người mới từ vừa rồi một màn khi này tỉnh ngộ lại , ta nghe thấy có tiếng bước chân gấp gáp hướng chúng ta chạy tới.

Wương gia dùng bàn tay tràn đầy máu tươi của hắn lau đi nước mắt của ta , thanh âm mỏng manh khàn khàn nói: “Đừng khóc. . . Ta không chết được. . . Đừng khóc. . .”Nói xong câu đó, Vương gia giống như dùng hết tất cả khí lực, đầu oai về một bên, không còn có tiếng động .

“Không cần. . .”Ta tuyệt vọng hô to, nhanh chóng rơi vào trong bóng tối. . .

Ta mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt chính là màu màn xanh da trời quen thuộc , gia cụ quen thuộc cùng tranh chữ quen thuộc trên tường , giật mình nghĩ chính mình vẫn đang còn tại trong mộng. Ta mơ mơ màng

màng ngồi dậy, đang muốn xuống giường, lại nghe thấy ở cửa “Loảng xoảng lang ” một tiếng, tựa hồ có cái gì rơi trên mặt đất.

Ta quay sang nhìn , thấy Đồng Quế kinh hãi đứng ở cửa, dưới chân có một thau rửa mặt trống không cùng dưới chân nước tràn ra ngoài , thậm chí ngay cả hài cùng ống quần của nàng đều bị ướt .

“Công tử, người rốt cục tỉnh lại rồi ! Thật tốt quá.”Đồng Quế vừa khóc vừa cười vọt lại , tặng ta một cái ôm thật to . Ta nhéo đùi mình một chút, rất đau, không phải đang nằm mơ.

Đột nhiên, trong đầu ta hiện lên tình cảnh Vương gia đem chủy thủ cắm vào ngực , ta chạy nhanh bắt lấy tay Đồng Quế , vội vàng hỏi : “Đồng Quế , Vương gia. . . Vương gia hắn thế nào .”

“Vương gia đêm qua có tỉnh một lần, hỏi tình huống của người xong lại ngủ. Thái y nói Vương gia đã thoát ly nguy hiểm, dưỡng một đoạn ngày có thể khỏi hẳn .”Đồng Quế mặt mày hớn hớn nói.

“Đúng ...thật vậy chẳng?”Ta hoài nghi hỏi, ta chính là tận mắt nhìn thấy Vương gia đem chủy thủ cắm vào trái tim , cảnh tượng đó hiện tại nhớ lại vẫn còn khiến ta vô cùng sợ hãi . Như thế nào có thể nhanh như vậy thì khôi phục lại ?

“Thái y nói hẳn là là thật đi.”Đồng Quế có chút hàm hồ trả lời.

“Không được, ta phải đi xem.”Ta rất nhanh nhảy xuống giường, chân vừa mới chạm được đất, đột nhiên một trận mê muội liền đánh úp vào ta , chân cũng vô lực nhuỷ xuống . Đồng Quế vội vàng đỡ lấy ta, quan tâm nói: “Công tử, người đã ngủ ba ngày ba đêm , một chút nước cũng chưa uống , hiện tại như thế nào còn có thể có khí lực , ta làm chút gì đó cho người ăn , sau đó người có thể đi xem Vương gia đi?”Đồng Quế đề nghị.

“Hảo “, ta bất đắc dĩ gật gật đầu.

Ăn chút cháo , ta cảm giác trên người dần dần có khí lực, mới nhờ Đồng Quế chiếu ứng , từng bước một hướng tấm lâu của Vương gia đi tới . Tới trước tấm lâu, thủ vệ vừa thấy ta, hỏi cũng không có hỏi liền cho ta đi vào, Đồng Quế ở lại ngoài phòng chờ ta.

Ta bất an đi vào phòng ngủ của Vương gia , nơi này ta chưa từng đặt chân qua một lần , sau khi đi vào ta thiếu chút nữa kêu ra tiếng , phòng ngủ của hắn thế nhưng cùng phòng ngủ của ta ở Hi Xuân viện giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả bức tranh treo tường đều giống nhau.

Ta quen thuộc tiêu sái đến trước giường, Vương gia đang ngủ say , sắc mặt tái nhợt, hai gò má ửng lên một mảng đỏ , đôi môi khô khốc nổi lên một tầng da , mái tóc lộn xộn . Đây có thể là bộ dáng xấu nhất của hắn mà ta đã từng thấy qua , chính là ta nhìn đến hắn vẫn cảm thấy được hắn rất tuấn tú, ta có chút thẹn thùng nghĩ .

Ta si ngốc nhìn mặt hắn , bất tri bất giác vươn tay , ở trên khuôn mặt hao gầy của hắn cẩn thận miêu tả . Cái trán no đủ cao ngất , lông mi tràn đầy , hốc mắt hãm sâu , sống mũi cao thẳng, xương gò má lộ ra cùng đôi môi khô khốc. Lúc ngón tay ta vừa chạm đến môi hắn , Vương gia đột nhiên mở miệng, đem ngón tay ta ngậm vào . Ngón tay đột nhiên tiến vào một nơi cực nóng cùng ướt át , sợ tới mức khiến ta nhanh chóng thu tay trở về, ngẩng đầu nhìn Vương gia, hắn đã tỉnh lại , chính tựa tiểu phi tiểu nhìn ta.

“Khụ. . . Ách. . . Vương gia, người tỉnh?”Ta xấu hổ nói, nhiệt độ trên mặt đã muốn đốt tới cổ .

Vương gia đột nhiên mất hứng nói: “Vân nhi vừa rồi gọi ta cái gì?”

“Vương gia a?”Ta không biết cho nên trả lời, hắn vẫn như cũ dùng cái loại ánh mắt buồn bực đó nhìn ta, ta sau một lúc lâu mới phản ứng lại , hắn vừa rồi dùng là xưng hô là “Ta “.

“Gọi ta Lộc.”Cuối cùng là Vương gia thiếu kiên nhẫn, có chút thất bại nói.

“Vương. . . Ách, lộc, người tỉnh lại lúc nào ?”Mắc cái gì tự nhiên tròng ta a , ta ở trong lòng nho nhỏ nói thầm.

“Từ lúc người vào cửa ta liền tỉnh.” thanh âm Vương gia có chút suy yếu nói.

A? Tỉnh đã lâu như vậy, vậy rất nhiều động tác nhỏ của ta này giờ chẳng phải là đều bị hấn biết sao . Mặt xấu hổ đến mức đỏ lên, trộm đạo(– Thâu hương ^ ^) còn bị trảo, rất mất mặt !

Vương gia tựa hồ là nhìn thấu ý nghĩ của ta, giữ chặt tay ta nói: “Ta thích động tác nhỏ vừa rồi của Vân nhi .”

Trời ạ, ai cho ta cái dây thừng , ta mau treo cổ chết cho rồi đi , ta mặt đỏ tai hồng nghĩ đến.

Vương gia lại nắm thật chặt tay của ta, có chút chờ đợi nhìn ta hỏi: “Vân nhi, đi lên bồi ta nằm trong chốc lát được không?”

Ta không trả lời, rút ra bàn tay bị hấn cầm , nhìn mặt hấn nháy mắt đã đen đi , ta có chút buồn cười lắc đầu. Xoay người cởi giày, bỏ đi áo khoác, ở dưới ánh mắt kinh hãi của Vương gia, ta chậm rãi leo lên giường, tự động tự phát nằm ở bên giường .(Lộc Lộc y chang con nít)

Chờ vào đến trong ổ chăn ta mới phát hiện, Vương gia thế nhưng chỉ mặc một cái tiết khổ, tron thân nằm ở bên trong. Ta xấu hổ lại hướng bên ngoài đi đi . Vương gia bất mãn thấy ta cùng hấn chia ra khoảng cách , thân thủ đem ta kéo vào trong lòng,ngực. Ta thật cẩn thận sườn nằm, cố gắng tránh đi miệng vết thương.

Nhìn hấn ngực có băng vải thật dày , mặt trên còn có một chút vết máu chảy ra . Lòng ta chợt nhói đau , ta vươn tay, nghĩ muốn chạm lại không dám đụng vào, chỉ có thể ở trong không khí hư hư hoa , đau lòng hỏi: “Thật sự không thành vấn đề sao? Ta lúc ấy chính là tận mắt nhìn thấy . . .”

Vương gia vươn một cây ngón tay, đặt tại môi của ta , cười khanh khách nói: “Ta đã nói với ngươi là ta sẽ không chết , ngươi còn dám hôn mê ba ngày ba đêm , so với ta còn lâu hơn .”

“Uy, nơi đó chính là trái tim a!”Ta bất mãn nói.

“Ai nói ta sắp chính là trái tim ?”Vương gia lại là tựa tiểu phi tiểu nhìn ta.

“Chẳng lẽ trái tim ngươi không phải sinh trưởng ở bên trái?”Ta hỏi lại.

“Đúng vậy a, bình thường trái tim đều phải sinh trưởng ở bên trái,nhưng của ta đặc biệt lại ở bên phải .”Vương gia nhìn thấy ta ngây ngốc mở lớn miệng , cao hứng nói.

A? Thế giới này còn có kẻ có tim sinh trưởng ở bên phải a? Ta ngây ngẩn cả người. Vương gia nắm bắt hai má của ta , cười ha hả nói: “Ta trời sinh trái tim sinh trưởng ở bên phải, chuyện này chỉ có phụ hoàng, mẫu hậu, Thất đệ cùng Thập Đệ biết.”

“Cho nên ngươi mới dám đáp ứng vì ta mà chết ?”Ta có chút buồn bực nói, cảm giác chính mình như là bị đùa giỡn .

“Chẳng lẽ ta chết không thành, Vân nhi thực thất vọng?”Vương gia đột nhiên giả bộ đáng thương hề hề , “Ta đây chết lại một lần nữa vậy , Vân nhi yên tâm, ta lần này cam đoan chết chắc.”Vương gia đột nhiên đứng dậy, như là muốn đi tìm dao nhỏ.

Ta dưới tình thế cấp bách, từ phía sau ôm lấy hấn, có chút kích động nói : “Từ bỏ! Từ bỏ!”Cái loại tình cảnh tuyệt vọng đó , ta thật sự không nghĩ tái trải qua thêm một lần nữa .

Đầu của ta dán ở sau lưng Vương gia , nghe được thanh âm trái tim hữu lực của hấn , cảm thấy trái tim ta đột nhiên trở nên an tĩnh , thật hy vọng cứ như vậy ôm hấn, cả đời. . .

Qua sau một lúc lâu, ta nghe được Vương gia ho nhẹ một tiếng, “Khụ. . . Ách. . . Vân nhi, ngươi chủ động ôm ta như vậy , ta thật sự thật cao hứng , nhưng là ngươi có thể hay không trước buông ra một chút?”

“A?”

“Ngươi áp lên miệng vết thương của ta a !”

37. Chương 34: Viên Mãn

Vương gia ở trong vương phủ dưỡng thương , mà ta lại tiếp tục thành Vương gia thiếp thân tiểu thị vệ, mỗi ngày bị Vương gia bám lấy ở sang môn , một bước cũng không cho ta rời đi.

Không biết có phải hay không bởi vì bị thương khiến Vương gia cháy hổng đầu óc rồi hay không , Vương gia tính tình đại biến, từ trước kia đóng băng ba thước lãnh khốc Vương gia biến thành tươi cười đầy mặt thước lạc phật, thường thường dẫn tới rất nhiều tiểu nha đầu vụng trộm nhìn hân.

Ta không hiểu rõ lắm liền hỏi Đồng Quế vì cái gì mỗi ngày đều có rất nhiều nha hoàn vụng trộm đi theo sau ta cùng Vương gia như vậy ? Đồng Quế nghiêm túc nói cho ta biết nói, trước kia lúc Vương gia còn lãnh nghiêm mặt tất cả mọi người không dám nhìn hân, khiến cho khuôn mặt tuần tú của hân lãng phí rất nhiều năm, hiện tại thừa dịp Vương gia cao hứng, tất cả mọi người nghĩ muốn xem cho đã mắt , không biết chừng khi nào đó Vương gia khôi phục bộ dáng trước kia , tất cả mọi người lại không còn dịp để nhìn nữa.

Ta hoàn toàn không nói gì, có mấy lần lúc ở cùng một chỗ với Vương gia, ta cũng vụng trộm nhìn hân, quả nhiên thiệt là không có thiên lý a. Nghĩ tới cái mặt phi thường bình thường của ta , quả thực là một trời một vực à . Không biết quan điểm thẩm mỹ của Vương gia có phải hay không có vấn đề, ta ở trong mắt hân có phải hay không đột biến trở thành mỹ nhân đây ? Ta vừa nghĩ, một bên vừa nhéo nhéo mặt mình.

“Vân nhi, đừng nhéo, vốn liền đã không được đẹp rồi , càng niết càng xấu .” thanh âm Vương gia truyền vào trong óc.

Nguyên lai thẩm mỹ của hân không có vấn đề a , kia như thế nào lại đi thích ta ? Ta tiếp tục niết mặt, tiếp tục tự hỏi . Thẳng đến lúc một đôi bàn tay ấm áp đem tay của ta lật hạ, phòng ngừa nó tiếp tục chà đạp mặt ta.

“Vân nhi, suy nghĩ cái gì mà chuyên chú như vậy ?” khuôn mặt tuần tú của Vương gia đột nhiên phóng đại trước mặt ta , ta bị dọa tới tâm bính bính thẳng khiêu (mỗ thúc: kia không phải bị dọa sợ , đó là kinh diễm được không? Thanh Vân : ta nói bị dọa sợ chính là bị dọa sợ , người ý kiến sao ? Mỗ thúc: thực đối trá! Thanh Vân : Lộc, có người khi dễ ta... Mỗ thúc : hoảng sợ lạc chạy...), mặt không tự giác lại đỏ.

“Người lúc mặt đỏ lên nhìn thật xinh đẹp!” Vương gia tối nói, đồng thời nâng mặt của ta dậy , tặng ta một cái hôn triển miên mà mất hồn . Thừa dịp ta bị Vương gia hôn mơ mơ màng màng , thanh âm câu hôn lại hỏi: “Vân nhi vừa rồi suy nghĩ cái gì?”

“Nghĩ coi người vì cái gì lại thích ta.” Ta không tự giác trả lời, nói xong mới phát hiện chính mình tự nhiên nói ra lời trong lòng , lập tức lại mặt đỏ , cúi đầu không dám nhìn ánh mắt Vương gia .

“Ta có nói qua là ta thích người sao?” Vương gia đột nhiên xấu xa nói.

Ta mở to hai mắt, không thể tin nhìn Vương gia, trước kia là ai mỗi ngày đều ở bên tai ta lải nhải nói thích ta ?Đồ không tín dụng , không thêm để ý tới người !

Ta đứng lên đi ra ngoài, mới vừa đi hai bước đã bị Vương gia kéo vào trong lòng,ngực.”Người tiểu tử này, như thế nào lại khó chọc như vậy , ta chính là đang trêu người a .” Vương gia vội vàng nói.

“Vậy người rốt cuộc có thích ta hay không ?” Ta không khách khí hỏi.

“Ta không phải thích người.” Vương gia không chút do dự nói.

Này còn không phải là thật sao ? Ta cái mũi đau xót, nước mắt bắt đầu chực chờ , Vương gia khẽ hôn hốc mắt phiếm hồng của ta , thâm tình nói: “Ta yêu người a! Tiểu Vân nhi của ta .”

Ta vừa nghe những lời này, nước mắt không không chịu thua kém chảy xuống dưới, ngực bị tắc tràn đầy .”Ta cũng yêu người.” Ta nhỏ giọng nói.

“Vân nhi, người vừa rồi nói cái gì? Lặp lại lần nữa được không?” Vương gia đột nhiên kích động cầm hai vai của ta , khẩn cầu nói.

“Ta không muốn nói!” Ta bướng bỉnh nói , nhìn bộ dáng sốt ruột của Vương gia, trong lòng cảm thấy được sáng khoái cực kỳ.

“Vân nhi ngoan , lặp lại lần nữa thôi!” Vương gia tiếp tục khẩn cầu.

“Không thèm!”

“Một lần nữa thôi . Được không?”

“Không thích !”

“Vân nhi...”

Đồng Quế nhìn hai vị chủ tử đùa giỡn, trong lòng cũng rất cao hứng , mưa gió đều đã qua đi, hạnh phúc nên tới phút cuối cùng đi...

Nam triều Thiên Khải ba mươi năm, Thế Tông Nam Cung Diệp băng hà , Thất tử Nam Cung Thanh vào chỗ, sửa niên hiệu Thiên Thừa.

Sau Đại Diễn, theo thường lệ là đại yến đủ loại quan lại. Tân đế Nam Cung Thanh ngồi ở chủ vị thượng, bên người một tả một hữu ngồi là Tứ ca Nam Cung Lộc cùng Thập Đệ Nam Cung Húc.

Lúc này, tiệc rượu cũng qua một nửa, quần thần đều kính quá hoàng đế rượu, đều đã gần như say túy lúy , lại bắt đầu kính khởi rượu lẫn nhau . Nam Cung Thanh cùng hai vị huynh đệ nhìn tịch gian quần thần tự đắc mà nhạc, nhẹ giọng nói chuyện.

Nam Cung Lộc cùng Nam Cung Húc thường thường đem ánh mắt hướng về phía ngô ngách, thấy hai người kia trò chuyện với nhau thật vui mới vòng trở về. Nam Cung Thanh buồn cười nhìn hai kẻ quân nhân đào ngũ , khẽ cười nói: “Tứ ca, Thập Đệ nếu lo lắng hai người bọn họ, như thế nào không đem hai người mang lại đây ngồi chung.”

“Hàn nhi không thích bị nhiều người nhìn .” Thập Vương gia cười nói, ngôn ngữ mang theo sủng nịch.

“Vân nhi cũng vậy .” Tứ Vương gia lạnh lùng nói.

Nam Cung Thanh bắt đầu đi gật gật đầu, Tứ ca chỉ có ở trước mặt Lâm thị vệ mới là một bộ rạng rỡ hình tượng, đối những người khác đều là băng tuyết lạnh lẽo , hần danh là thân đệ đệ cũng không ngoại lệ.

“Tứ ca chẳng lẽ thật sự cả đời không cưới thê sao?” Nam Cung Thanh hỏi ra nghi vấn lớn nhất trong lòng mình . Vốn phụ hoàng trước khi lâm chung đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Tứ ca, không nghĩ tới Tứ ca lại vụng trộm đem di chiếu của phụ hoàng hủy đi , giả truyền thánh chỉ nói, Hoàng Thượng khải dụ, lệnh Thất tử Nam Cung Thanh kế thừa ngôi vị hoàng đế. Lúc ấy chính mình cũng từng hỏi hần lý do, Tứ ca chính là không nghĩ cưới một đồng lớn phi tử.

“Vân nhi chính là thê tử của ta .” Tứ Vương gia ngữ khí kiên định nói.

Nam Cung Thanh chán nản xoay người , nghĩ đến cuối cùng cũng là vì nguyên nhân này. Nam Cung Thanh liếc mắt xem xét Lâm Thanh Vân ở trong góc cùng Viên Nhược Hàn riu ra riu rít không ngừng nói giỡn , có chút hâm mộ : thật là khờ nhân có ngọc phúc, có được người yêu như Tứ ca săn sóc , tiểu thị vệ này cái gì đều không cần phải xen vào, chỉ cần hảo hảo hưởng thụ là là được . Ô... , vì cái gì vận số của hần lại đen như vậy , bị Tứ ca gài độ phải phí sức lao động đi làm hoàng đế a? Người ta vốn thầm nghĩ muốn làm một nhân tài Vương gia thôi ...(Tiểu Tịch cũng thông cảm cho Thất ca lắm ,bởi mấy người xếp thứ bảy toàn nai lưng đi làm mọi cho thiên hạ thôi -* nghĩ nghĩ tới tiểu kê *)

. . . Chính văn hoàn.

38. Chương 35: Phiên Ngoại :bức Tranh Phòng Ngủ

Phiên ngoại ngọt ngào công đạo

Tác giả ẩn: thiên phiên ngoại toàn bộ vận dụng văn ngọt ngào phong cách, công đạo một chút vài chi tiết nho nhỏ , làm cho mọi người cuối cùng cảm thụ một chút tình nghĩa thâm thiết thâm sâu của tiểu Lộc Lộc đối tiểu Vân Vân , mọi người phải rất cảm động nga.

Bức tranh phòng ngủ

Một ngày nọ , tiểu Lộc Lộc cùng tiểu Vân Vân tình cảm mãnh liệt qua đi (Các tênh iu : Thúc Thúc, người ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu , không viết H a... Mỗ Thúc: ai nha, H không phải là như vậy hồi sự , khái quát mà nói thì chính là là sờ liếm sáp bắp, kia không phải trọng điểm , không tính a !Các tênh iu : ... (mồ hôi lạnh cuồn lưu...), tiểu Vân Vân mồ hôi đầm đìa ghé vào trên người tiểu Lộc Lộc , đột nhiên sổng mất

lưu chuyển, chỉ vào bức tranh trên tường đối Tiểu Lộc Lộc nói: “Lộc, cái bức tranh trên tường kia là của người họa sao?”

“Này đều là do đại danh gia họa, ta họa không được.” Tiểu Lộc Lộc thực khiêm tốn nói, tuy rằng nếu được nhìn thấy ánh mắt sùng bái của tiểu Vân Vân quả thực rất đã nghiền, chính là làm người nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

“Gạt người!” Tiểu Vân Vân bật người trở mặt, “Trong tấm lâu của ngươi rõ ràng cũng có một bức giống bức này như đúc a, bức bên ta khẳng định là giả.”

Đối mặt với tiểu Vân Vân đang hùng hổ lên án hết sức thuyết phục như vậy, tiểu Lộc Lộc bày ra thâm tình ánh mắt, sâu kín nói: “Đó là do lúc ngươi rời đi, ta quá mức tưởng niệm ngươi, liền tìm người vẽ lại bức tranh. Ta không thể trực tiếp đến Hi Xuân viện ngủ, đành phải đem phòng ngủ của mình bố trí cho giống với phòng ngủ của ngươi, như vậy ít ra cũng có thể cảm nhận như ngươi còn tại bên ngươi ta.”

Quả nhiên, nghe tiểu Lộc Lộc thâm tình nói xong, tiểu Vân Vân lộ ra biểu tình phi thường cảm động: “Lộc, ngươi đối với ta thật tốt!”

“Ta dĩ nhiên là đối tốt với ngươi rồi. Vân nhi, chúng ta lại làm một lần thế nào?” Đại hoi lang liếm liếm môi nói.

Vì thế, tiểu dương lại bị đại hoi lang thuận lợi ăn luôn ... (tênh iu : mỗ Thúc lại không viết H, lại nhân hạ! Thúc Thúc: ta đã nói qua đó thôi, H khái quát mà nói chính là... Tênh iu : đình, ngươi có thể cầm miệng.)

39. Chương 36: Phiên Ngoại : Yêu Thử

ại một ngày nọ, tiểu Vân Vân cùng tiểu Lộc Lộc lại tình cảm mãnh liệt qua đi (tênh iu : lại là như thế này. . .haizzz...), tiểu Lộc Lộc đối tiểu Vân Vân thẳng thắn nói: “Vân nhi, kỳ thật lần đó lúc ngươi bị bắt cóc, ta hỏi ngươi có thích ta hay không chính là đang thử ngươi.”

Tiểu Vân Vân thỏa mãn liếm liếm khóe miệng (tiểu Lộc Lộc: hảo sexy...), có chút kỳ quái hỏi: “Thử cái gì?”

“Thử ngươi rốt cuộc có hay không thích ta a.” Tiểu Lộc Lộc thật thà nói. Tiểu Vân Vân chợt dạ neho một bên mắt, nghĩ thầm, rằng: (chết mờ) ta lần đó chính là nói không thích hần a ...”Khụ, vậy kết quả ra sao?”

“Kết quả chính là ngươi quả thật có thích ta.” Tiểu Lộc Lộc cao hứng công bố kết quả. Tiểu Vân Vân giật mình nói: “Cái kia, Lộc, ngươi khẳng định không có nhớ lầm đi? Ta lúc ấy hình như không phải nói thích ngươi...”

“Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi là đứa ngốc sao?” Tiểu Lộc Lộc nhếch mày, nói: “Lúc ấy ngươi dùng cái loại yêu say đắm biểu tình hô lớn ‘ Ta không thích ngươi ’, ta mới khẳng định được ngươi kì thật là thích ta. Nói thật, Vân nhi, biểu diễn của ngươi rất giả, hoàn hảo cái tên phản tặc kia không nhìn thấy mặt của ngươi.”

“Ha hả, phải không?” Tiểu Vân Vân xấu hổ cười nói.

“Vân nhi, kỳ thật lúc ấy ta hỏi ngươi chính là cùng chính mình đánh đố.” Tiểu Lộc Lộc ôn nhu nói.

“A? Cái gì đố?” Tiểu Vân Vân cảm thấy hứng thú hỏi.

“Ta đố là nếu ngươi nói thích ta, ta liền đem chủ thủ cầm ở bên phải, nếu ngươi nói không thích ta, ta liền cầm ở bên trái.” Tiểu Lộc Lộc thâm tình nói.

Tiểu Vân Vân ngẫm thử phào một cái, hoàn hảo hoàn hảo, may mắn chính mình lúc ấy nói là không thích hần.

40. Chương 37: Phiên Ngoại : Thiệt Tình Chơi Trốn Tì (thượng)

Sáng sớm, Lộc vương phủ tạp dịch, nha hoàn còn có thị vệ nếu nhìn thấy một bóng người đi tới liền giống ruồi bọ không đầu mà loạn cuống. Mọi người trước đó được mệnh lệnh, nếu từ xa mà thấy hắc liên lập tức né tránh. Nhưng thủ vệ thị vệ thì không dám ly khai nơi gác, thấy người kia đã đi tới ngay mặt, đành phải ở trong lòng mặc niệm “Nhìn không thấy ta, nhìn không thấy ta...” Nhưng mà người tới hiển nhiên đem hắc trở thành cứu mạng rơm rạ, tiến lên bắt lấy hắc sốt ruột hỏi: “Có hay không thấy Lâm thị vệ?”

“Bẩm Vương gia, thuộc hạ...” Thị vệ cái mặt nhăn như khổ qua, trông mắt đảo đảo vài vòng, cuối cùng mới ập a ập ứng nói: “Thuộc hạ không có thấy Lâm thị vệ.”

Đại danh鼎鼎鼎鼎 lãnh khốc Vương gia Nam Cung Lộc hí mắt nguy hiểm nhìn tên thị vệ mặt đỏ tai hồng, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Lớn mật, ngươi rõ ràng là đang lừa gạt bản vương.”

Thị vệ gác cửa sợ tới mức “Bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất, cơ hồ là khóc nức nở nói: “Vương gia, thuộc hạ đáng chết. Nhưng là, lúc buổi sáng Lâm thị vệ phân phó không cho chúng ta nói ra hành tung của hắc cho Vương gia, thuộc hạ cũng chỉ là phụng mệnh làm việc a!” thị vệ gác cửa khóc thiên thương nói, trong đầu khổ (đắng) còn hơn cả hoàng liên (vị thuốc phi thường đắng).

Vương gia là chủ tử, Lâm thị vệ cũng là chủ tử. Đắc tội Vương gia sẽ chết, nhưng đắc tội Lâm thị vệ chính là sống không bằng chết. Vương gia xem Lâm thị vệ như bảo bối phụng trong lòng bàn tay, chưa bao giờ hội bỏ qua cho kẻ nào dám bất lợi đối với Lâm thị vệ. Buổi sáng hôm nay lúc Lâm thị vệ tự mình phân phó thị vệ trong phủ, nha hoàn cùng tạp dịch không được phép nói ra hành tung của hắc cho Vương gia, tất cả mọi người có một loại cảm giác quạ đen từ trên đầu bay qua, hôm nay Lâm thị vệ cùng Vương gia giận dữ, hy vọng Vương gia ngàn vạn lần không cần đem quả tạ ức chế ném vào đầu bọn họ là được rồi.

“Người muốn phản? Ta hỏi mà cũng dám không trả lời, ngươi không sợ ta trách phạt ngươi sao?” Vương gia tức giận nói. Hôm nay buổi sáng tỉnh lại thể nhưng phát hiện Vân nhi không có nằm ở trong lòng ngực hắc như mọi ngày, trong lòng liền hoảng sợ. Nhớ tới đêm qua Vân nhi cầu xin mình tha Lý Ngọc Dung nữ nhân kia, hắc nghĩ đến Vân nhi đối nàng dư tình chưa dứt, vốn không đồng ý. Không nghĩ tới Vân nhi thể nhưng cả đêm không để ý đến hắc, thậm chí ngay cả “tính phúc” đêm đó cũng cấp tước đoạt.

Dục hỏa đốt người ôm Vân nhi ngủ một đêm, tựa như một thằng đói cực kỳ nằm ôm chân gà cũng không có thể cắn một hơi (mỗ Thúc: người thể nhưng dám nói tiểu Vân Vân là chân gà? Vương gia: Vân nhi so với chân gà còn mỹ vị!), hắc đã nhận nhạo không chịu nổi rồi. Nghĩ tới hôm nay phải hảo hảo hồng hồng Vân nhi, mới một đêm hắc đã chịu không nổi, nếu Vân nhi còn cắn hắc thêm mấy đêm nữa, hắc nhất định tươi sống mà hóa thân thành dã lang a. Khả không nghĩ tới, chính mình vừa mới mở mắt ra liền không thấy Vân nhi ở đâu, ở trong vương phủ tìm kiếm nửa ngày, hạ nhân trong vương phủ thấy hắc đều như là thấy quỷ trốn tránh, thật vất vả mới túm được vài tên thì lại ập ứng không chịu trả lời, khiến cho hắc nóng ruột muốn chết.

“Vương gia, Lâm thị vệ nói, Vương gia nếu bởi vì chúng ta không chịu tiết lộ hành tung của hắc mà trách phạt chúng ta, hắc tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi.” Bảo vệ cửa nhìn thấy ánh mắt Vương gia lộ ra hung quang nhìn hắc, run run nói ra “Bảo mệnh phù”.

Quả nhiên, Vương gia nghe xong những lời này, tuy rằng sắc mặt biến thành màu đen, cũng không có trừng phạt bảo vệ cửa này.

Vương gia lại ở trong vương phủ dạo qua một vòng, rốt cục ở trước cửa phòng bếp “bắt được” quản gia chưa kịp chạy trốn.

“Vân nhi rốt cuộc đi nơi nào? Ngươi nếu không nói, ta sẽ đưa ngươi về nhà dưỡng lão.” Nhìn bộ dáng muốn từ chối của quản gia lão nhân, Vương gia thực không kiên nhẫn nói.

“Chính là Vương gia, Lâm thị vệ nói ngài nếu là...” Quản gia vội vã xuất ra “Miễn tử kim bài”.

“Vân nhi chỉ nói không cho ta trừng phạt ngươi, ta đưa ngươi về nhà dưỡng lão cũng không phải là trừng phạt nga!” Vương gia khí định thần nhàn, quản gia đối với vương phủ vẫn luôn trung thành và tận tâm, tuổi đã cao nhưng vẫn còn muốn ở lại vương phủ hầu hạ. Trước đó con hắc từ gia hương đến nói muốn đón hắc trở về hưởng thanh phúc, lại bị lão nhân quật cường này đuổi đi về.

“Này... Vương gia, tiểu nhân thật sự không thể nói...” Nhìn thấy Vương gia chột trợn hai mắt, tiểu lão đầu vội vàng run run giọng nói thêm : “Bất quá, tiểu nhân biết Lâm công tử không có ở trong phủ.” Ân, chỉ nói Lâm công tử không hề ở trong vương phủ, cũng không thể tính là nói cho Vương gia Lâm thị vệ đi đâu đi ? Quân gia mình tự an ủi chính mình .

Vương gia nghe xong liền vội vàng vàng mang theo hai người ra cửa, Vân nhi không ở trong vương phủ, vậy những nơi có thể đi liền phi thường hữu hạn .

Tứ Vương gia Nam Cung Lộc hấp tấp đi vào kinh thành tối nổi danh trà lâu Duyệt Tiên Lâu, Tiền lão bản lập tức đi ra đón chào .

“Yêu, Vương gia, ngọn gió nào lại đem ngài thổi tới đây ?” Tiền lão bản nhìn đến đại kim chủ kiem chỗ dựa vững chắc đi tới , cười đến ánh mắt đều lộ thành dải tuyền.

“Người có gặp qua Lâm thị vệ?” Vương gia không thèm cùng hắn hàn huyên, gấp gấp hỏi thẳng .

“Nga, Lâm thị vệ ở trúc xá...” Uống qua trà. Tiền lão bản còn chưa nói xong , chỉ thấy luôn luôn trầm ổn Tứ Vương gia giống như một trận gió cuốn nhanh lên lầu.

Vương gia đẩy cửa vào trúc xá, lại thấy trong phòng chỉ có hai người ngồi ở một cái ghế thượng. (Vương gia: nữ nhân ngu ngốc, hai người như thế nào có thể tọa một cái ghế? Mỗ Thúc: lúc ấy trong phòng cảnh tượng là Thập Vương gia ngồi ở ghế thượng, Nhược Hàn ngồi ở trong lòng Thập Vương gia, vậy chẳng lẽ không kêu hai người ngồi trên một ghế sao ?) thấy Vương gia đột nhiên vọt vào, Nhược Hàn ngượng ngùng từ trên người Thập Vương gia đứng lên, xấu hổ thỉ lễ.

Vương gia cũng không đáp lễ, tầm mắt lợi hại ở trong phòng quét một vòng, không phát hiện được mục tiêu, không khỏi có chút kỳ quái hỏi: “Vân nhi như thế nào không ở trong này?”

“A! Nguyên lai Tứ ca đến tìm Lâm thị vệ a, hẳn buổi sáng cùng chúng ta phẩm một ít trà, mới vừa đi không bao lâu.” Thập Vương gia có chút mất hứng nói.

“Hắn đi nơi nào ?”

“Không có nói.”

Vương gia chớp mắt đã đi đến cửa , bắt được Tiền lão bản liền hỏi: “Lâm thị vệ xuất môn thì hướng phương hướng nào đi ?”

Tiền lão bản bị biểu tình hung thần ác sát của Vương gia dọa đến hoảng sợ, run run nói: “Tiểu nhân thấy Lâm thị vệ hướng... hướng Tập Cổ Trai mà đi.”

Một thân sát khí Vương gia tiến đến trước cửa Tập Cổ Trai , khách nhân trong điểm liền đều chạy đi ra ngoài, thậm chí có một thư sinh vừa chạy vừa hô to: “Nguy rồi , Tập Cổ Trai cũng bị Tứ Vương gia niêm phong luôn rồi .”

Tứ Vương gia thần tình hắc tuyến nhìn tiểu nhị đang run run rẩy rẩy ngồi xổm sau quầy , lạnh như băng hỏi: “Lâm thị vệ ở nơi nào?”

“Mới vừa... mới vừa đi. Không không biết đi.. đi nơi nào .” Tiểu tiểu nhị vừa nghe thấy Vương gia đến đây hình như không phải phong tiệm , lắp bắp nói.

Vương gia lược nhất tự hỏi, hỏi: “Lâm thị vệ có hay không mua sách?”

“Có, có.” Tiểu tiểu nhị vội vàng trả lời, đồng thời chỉ vào sổ sách thượng đề mục những sách mà Lâm thị vệ mua cấp Vương gia xem. Tứ Vương gia nhìn lướt qua, trong lòng liền sáng tỏ Lâm Thanh Vân đã đi về nơi nào .

Tứ Vương gia học tốc chạy tới nơi ở của Lưu Xuân , sự kiện kia sau khi qua đi , Lưu Xuân đơn giản liền vẫn lưu lại nơi này . Lưu bá vừa thấy người đến là Vương gia, chạy nhanh mời hắn vào trong đại sảnh, vội vàng phao trà cấp cho Vương gia.

“Lưu xuân ở đâu ?” Tứ Vương gia ngăn lại Lưu bá.

“A, Lưu tiên sinh đi du hồ .” Lưu bá cung kính trả lời.

“Lâm thị vệ có tới đây không ?”

“Lâm công tử cũng đi cùng với Lưu tiên sinh, Vương gia nếu đến sớm một chút , nói không chừng có thể cùng đi .” Lưu bá như rất là tiếc hận nói.

41. Chương 38: Phiên Ngoại : Thiệt Tình Chơi Trốn Tìm (hạ)

Tứ Vương gia lập tức lại đi Nguyên hồ, tới được bên hồ, nhưng lại thấy trên mặt Nguyên hồ lá sen rậm rạp một mảnh, trọng đại thuyền hoa xuyên qua đám lá ở giữa còn có thể đại khái thấy rõ ràng, nhưng tiểu thuyền thì hoàn toàn nhìn không thấy . Theo như tính tình của Lưu Xuân , tất nhiên sẽ sử dụng thuyền nhỏ để có thể chọt vào lá sen , hưởng thụ tư vị nhân cùng tự nhiên thân cận.

Vương gia ở bên hồ đứng trong chốc lát, xoay người phân phó tên tiểu tư vẫn đi theo bên người chính mình trở về đem một nửa thị vệ trong vương phủ mang đến , lại phân phó tên còn lại đem tiểu thuyền ở phụ cận toàn bộ mượn . Buổi chiều, mọi người lại thấy bọn thị vệ ở Tứ vương phủ chia ra hai người một thuyền ở giữa Nguyên hồ xung quanh tìm kiếm , nhìn thấy tiểu thuyền liền đi lên xem xét, nói là tìm kiếm bảo bối của của tử bọn họ . Chuyện này sau lại bị những người ở Nguyên hồ ngày đó truyền đi rất xa , lại nói là Tứ Vương gia ở Giang Tây Nhạc thành tiêu diệt thổ phỉ thì đoạt được một bảo tàng rất quý trọng , không chịu giao cấp triều đình, vì thế đem bảo tàng trầm xuống đáy Nguyên hồ . Những lời đồn đãi vừa truyền ra, Nguyên hồ trong vòng ba tháng sau đó bị vô số tầm bảo giả kéo đến tìm bảo tàng , đương nhiên trừ bỏ củ sen cái gì cũng đều không tìm được.

Lúc Vương gia chỉ huy vương phủ bọn thị vệ tìm kiếm Vân nhi của hắn, trên mặt hồ ở trong một con thuyền hoa lệ , một nam tử trẻ tuổi hào hoa phong nhã thoải mái ỷ ở cạnh ghế , đối với người nam tử ngồi đối diện tâm tình bất ổn nhưng vẫn làm ra vẻ bình thường , nói: “Người thực không tính toán hiện thân, để cho hắn cứ mất công tìm kiếm như vậy ?”

“Đó là do hắn nguyện ý , không liên quan đến của ta.” Người trẻ tuổi làm bộ như thờ ơ nói, nhưng cầm cuốn sách trước mặt lại không có chút lười nhảm , này giờ vẫn là một tờ xem lúc vừa tới. Từ lúc Tứ Vương gia đến đây tìm người , người trẻ tuổi không phải đối với thư giãn người, thì chính là đứng ngồi không yên nhìn ngoài cửa sổ. Song sa làm từ thượng đẳng lụa trắng có thể cho người ở bên trong rõ ràng nhìn thấy bên ngoài, mà người bên ngoài lại nhìn không thấy bên trong. Người bên ngoài đang lo lắng, người bên trong cũng không khỏi đồng dạng mà bất an .

Nam tử hào hoa phong nhã thở dài, dừng nhìn tiểu thị vệ này bình thường yếu đuối, tới lúc nóng giận cũng là ngoan cố chấp . Hắn mới rời đi nửa ngày Vương gia liền cơ hồ đem kinh thành lật ngược hướng lên trời, có thể thấy được Vương gia quả thật xem hắn là tâm can bảo bối . Xem thế cục như bây giờ , trận chiến này Vương gia phải thua không thể nghi ngờ . Nếu làm không tốt, này cả đời xem ra đều phải bồi cho hắn .

Vương phủ thị vệ vất vả tìm nửa ngày , nhưng không ai phát hiện có một con thuyền hoa lệ thừa lúc bọn họ đã đến không lâu liền lặng lẽ lại gần bờ, hai người mà bọn họ tận tâm khổ khổ tìm nửa ngày thừa loạn vụng trốn trốn ...

Tứ Vương gia dẫn bọn thị vệ tìm đến nửa đêm, thẳng đến lúc trời hoàn toàn đen mới dừng lại . Vương gia cùng bọn thị vệ tựa như binh lính thất trận về tới vương phủ. Vừa vào cửa, Vương gia liền túm ngay lấy quản gia hỏi: “Lâm thị vệ đã trở lại chưa ?”

“Ách... Đã trở lại.” Quản gia chột dạ xem xét Vương gia, người đã sớm trở lại , nhưng mà Lâm công tử không cho phép phái người nói với Vương gia.

Tứ Vương gia nhất thời tinh thần chấn hưng , cơ hồ là bay tới Hi Xuân viện. Vào phòng ngủ của Vân nhi , thấy Vân nhi an an toàn toàn ngủ ở trên giường, nỗi bất an của Vương gia mới chính thức thanh thản xuống . Tứ Vương gia nhẹ nhàng tiêu sái đến bên giường, nhìn ái nhân đang an tường ngủ , vỗ về mái tóc đen nhánh của Vân nhi thì trào nói: “Vân nhi, người còn giận sao? Người thật sự để ý nữ nhân đó như vậy sao? Nếu đây hy vọng của người , ta nhất định giúp người làm được. Chỉ hy vọng người về sau không cần không để ý tới ta, không cần rời khỏi ta...”

Tứ Vương gia mệt mỏi thoát khỏi áo khoác, liền ôm thân mình thoáng cứng ngắc của Lâm Thanh Vân nặng nề chìm vào giấc ngủ, không phát hiện sau khi hắn nói hết lời, từ trong mắt Lâm Thanh Vân hoạt ra hai khóa nước mắt trong suốt.

Lộc, thực xin lỗi, hôm nay là ta quá tùy hứng ...

Ngày hôm sau Tứ Vương gia mắt còn nhắm lại đưa tay sờ hươu bên người, nhưng lại không cảm nhận được cơ thể ấm áp , chỉ có lạnh lẽo gối đầu. Tứ Vương gia cả kinh, lập tức mở mắt ra, Vân nhi quả nhiên không tại bên người.

Tứ Vương gia thở dài, không muốn ăn điểm tâm đi vào thư phòng, kêu thủ hạ đi thông tri Trần Lượng, đem Lý Ngọc Dung trả lại gia đình cùng kèm theo chút bồi thường .

Thuộc hạ kia vừa mới rời đi, tứ Vương gia đứng dậy đang muốn đi tìm bảo bối nhi đang còn giận dỗi của hắn , lại nghe thấy cửa thư phòng vang lên một tiếng . Ngẩng đầu vừa thấy, Vân nhi của hắn tay bưng một cái khay đứng ở cửa, ở sáng lạn dương quang đối hắn mỉm cười. Tứ Vương gia ở trong nháy mắt cảm thấy được Vân nhi so với tiên nhân còn xinh đẹp hơn .

Trong lúc Tứ Vương gia đang ở trong tình trạng ngốc lảng hiem có , Lâm Thanh Vân đi đến, đem khay kia tránh đi công văn đặt ở trên mặt bàn . Mở nắp che , là một chén hươu chúc (cháo) còn bốc khói thơm lừng , hai bàn xinh đẹp mê người nhẹ khuấy , một mâm tinh xảo xinh đẹp điểm tâm .”Lộc, mau nếm thử xem ăn ngon không , là ta tự mình làm nga.” Lâm Thanh Vân gọi quay về thần trí của Tứ Vương gia , đem chiếc đũa nhét vào trong tay Vương gia, đầy chờ mong .

Tứ Vương gia cầm chiếc đũa sau một lúc lâu mới phản ứng lại đây, “Vân nhi, người dậy sớm như vậy là để chuẩn bị điểm tâm cho ta ?” Tứ Vương gia kinh ngạc hỏi.

“ Đúng vậy a, nếu không ta còn có thể đi đâu ? Mau thừa dịp còn nóng ăn a, ta đã làm từ sáng sớm đó .” Lâm Thanh Vân thúc giục nói, “Ta chỉ làm cơm cho cha mẹ thôi, không biết có hợp khẩu vị người không , người ăn thử xem .”

Kia có nghĩ là trừ bỏ thân nhân của Vân nhi thân nhân ,mình chính là người thứ nhất cũng là duy nhất có thể ăn được thức ăn Vân nhi tự tay làm a , tứ Vương gia vui vẻ nghĩ , có chút ngốc trả lời: “Hợp, nhất định hợp.”

“Người còn chưa có ăn như thế nào biết là hợp .” Lâm Thanh Vân buồn cười nói.

Tứ Vương gia lập tức ăn liền, lúc múc một muỗng cháo đưa vào miệng , nước mắt Tứ Vương gia nước mắt đều nhanh chảy xuống. Đây là cháo Vân nhi tự tay làm cho hắn a, rất thơm! Cái nữ nhân kia cũng không có cơ hội uống đến a , cho dù Vân nhi là vì nữ nhân kia mà đi lấy lòng chính mình, cũng đáng.

Vương gia vui rạo rức ăn bữa sáng Lâm Thanh Vân làm cho hắn , Lâm Thanh Vân còn lại là vẻ mặt thỏa mãn nhìn hắn. Chờ ăn xong rồi , Lâm Thanh Vân thu thập chén đĩa bát khoai liền đi ra ngoài, Vương gia có chút kinh ngạc gọi hắn lại: “Vân nhi không lời khác muốn nói sao?”

“Nói cái gì?” Lâm Thanh Vân có chút khó hiểu hỏi.

“Về nữ nhân họ Lý kia ... Vân nhi không phải muốn cầu tình cho nàng sao?” Vương gia hỏi tiếp.

Khuôn mặt Lâm Thanh Vân từ bạch biến hồng, từ hồng biến tím , cuối cùng cơ hồ toàn bộ thành màu đen.”Người nghĩ rằng ta làm điểm tâm cho người là vì lấy lòng người, để cho người buông tha Ngọc Dung ?”

Nguy rồi, mặt Vân nhi như thế nào lại biến sắc ,mà người lâm vào bẽ tình mà nói , chỉ số thông minh đã muốn biến thành âm , nam nhân nhỏ giọng hỏi, “Không phải sao?”

Lâm Thanh Vân thật sâu hít một hơi , ánh mắt rạng rỡ nhìn Tứ Vương gia nói: “Lộc, ta làm chuyện này không vì cái gì khác , chỉ vì người! Người nghe rõ rồi chứ, ta chỉ nói một lần, ta trước kia đúng là từng thích quá Ngọc Dung , muốn kết hôn nàng làm vợ, khả những chuyện đó đều đã trôi qua, hiện tại ta chỉ xem Ngọc Dung như muối muối. Mà ta hiện tại người ta sở yêu cùng về sau còn muốn yêu mãi mãi , là người! Nam Cung Lộc! Là người!” Lâm Thanh Vân nói xong, cũng không quay đầu lại tiêu sái đi ra ngoài.

Tứ Vương gia ngậy ngốc đứng trước bàn , sau một lúc lâu không có phản ứng lại . Cuối cùng, khóe miệng vỡ ra một cái tươi cười thật to, giống như dương quang ngoài cửa vô ưu không chút lo lắng...

. . . Hoàn. . .

42. Chương 39: Phiên Ngoại : Nạp Thiếp (thượng)

Từ sau khi tâm của Tứ Vương gia Nam Cung Lộc bị tiểu thị vệ Lâm Thanh Vân bình thường yếu đuối tiểu bắt được , trong vương phủ xuân hạ thu đông tứ viện chỉ có Hi Xuân viên là được dùng , còn các viện khác chỉ để không như vậy , hoang vắng lạnh lùng.

Một ngày nọ , Lâm Thanh Vân đột nhiên phát hiện trong phủ có một đám công tử không rõ lai lịch , mỗi ngày mang theo rất nhiều công cụ, thùng đựng linh tinh ở Thu viện tiến tiến xuất xuất. Tình cảnh này làm cho hắn không khỏi nhớ tới tình cảnh lúc trước khi Vương gia sủng ái Lâm Thường liên hay hướng Hà Hạ Viện tặng lễ . Ngăn lại vài người hỏi hỏi, bọn họ liền giống như nhất trí nói năng thận trọng.

Tiểu thị vệ tâm tình hơi có chút khó chịu chạy đến thư phòng đi tìm chồng tên Vương gia sáng sớm đã không có bóng dáng , ai ngờ Vương gia cũng không tìm được, lại nghe được một tin tức làm hắn thương tâm không thôi .

Lúc Lâm Thanh Vân chạy đến thư phòng , chính nghe thấy hai tiểu nha hoàn chuyên môn thu thập thừa phòng , thừa lúc chủ tử không ở liền không kiêng nể gì nói chuyện phiếm.

“Ai, người có thấy không , hôm nay có thiệt nhiều người từ trong Thu viện tiến tiến xuất xuất, người nói Thu viện có phải hay không phải trụ tiền tân chủ tử ?” Một tiểu nha hoàn trát song kẻ lú lú nói, giống như nhất chí tiểu ma tước hiếu động .

“Như thế nào có thể, Vương gia hiện tại sủng ái Lâm công tử như vậy , như thế nào có thể tái để cho con người mới vào cửa?” Tiểu nha hoàn còn lại phản bác nói. Hiện tại những hành động của Vương gia yêu thương Lâm công tử mọi người chính là hữu mục cộng đồ, thật là hàm trong miệng sợ nóng , phùng ở trong tay sợ lạnh .

“Vương gia sủng ái Lâm công tử dù nhiều , nhưng như thế nào có thể không có cần nạp thiếp ? Vương gia cho dù có sủng ái Lâm công tử đến mấy thì Lâm công tử cũng không có thể cấp Vương gia sinh đứa nhỏ được ? Nam nhân a, nhất định phải thành thân . Vương gia cho dù vì Lâm công tử không cưới thì, khả nạp thiếp nói dối tông đường cũng không quá phạm đi?” Tiểu Ma Tước lại lú lo biện bạch .

“Ân, đúng là như thế.” Nha hoàn kia cuối cùng cũng chấp nhận gật đầu nói.

Tiểu Ma Tước nhìn thấy lời mình nói được người khác chấp nhận , lập tức đắc ý nói: “Còn có a, ta trước đó vài ngày ở thư phòng thu thập , nghe Vương gia phân phó quản gia ở ngoài phủ mua một tòa nhà, nói là cấp cho một cô nương nào đó ở kĩ viện trụ . Lần này lại tìm công tử đến trang hoàng Thu viện, nói không chừng là muốn tiếp người nọ vào cửa .”

“A, trách không được buổi sáng nay lại nhìn thấy nhiều người như vậy đi vào Thu viện !” nha hoàn kia bình tĩnh đại ngộ.

Lâm Thanh Vân nghe đến đó cũng thấy nghe không nổi nữa, nhin xuống nước mắt sắp sửa thoát ra khỏi khóe mắt , tim đau như bị đao cắt về tới Hi Xuân viện.

Lâm Thanh Vân buồn không hé răng đi vào cửa, bộ dáng thất hồn lạc phách liền dọa Đồng Quế hoảng sợ.

“Công tử người làm sao?” Đồng Quế buông việc trong tay , quan tâm hỏi.

Lâm Thanh Vân ngẩng đầu, Đồng Quế nhìn thấy bộ dáng hắn hốc mắt hồng hồng , nghĩ đến hắn ở bên ngoài chịu ủy khuất gì đó , nhất thời nổi trận lôi đình, “Công tử, là ai khi dễ người ? Để chúng ta nói cho Vương gia tìm hắn tính sổ.” Dám khi dễ bảo bối của Tứ Vương gia , thật sự là chán sống.

“Không có, Đồng Quế , không ai khi dễ ta.” Lâm Thanh Vân giữ chặt Đồng Quế đang tức sùi bọt mép , nột nột nói.

“Kia công tử như thế nào lại mất hứng như vậy ?” Đồng Quế vội vàng hỏi, công tử cái gì cũng tốt, chính là luôn thích đem sự tình ghen ở trong lòng, chịu ủy khuất cũng chưa bao giờ nói ra , thật sự là đem người chết cũng có thể cấp sống lại mà .

“Đồng Quế , ta có phải hay không thực ích kỷ?” Sau một lúc lâu, lâm Thanh Vân mới chậm rãi nói.

“Không có a, người làm sao lại có thể ích kỷ ? Ta hầu hạ người thời gian dài như vậy, Vương gia cho người ưu đãi gì , người cho tới bây giờ chưa quên phân ta một phần, liền ngay cả quản gia trước kia đối với người không tốt người cũng cấp lưu một phần, người có thể nói là một người tối thiện lương , như thế nào có thể ích kỷ mà?” Đồng Quế vội vàng nói.

“Không phải, ta không phải nói chuyện này.” Lâm Thanh Vân vội vàng xua tay, “Ta... ý của ta là, ta không nghĩ muốn để cho Vương gia nạp thiếp.” Lâm Thanh Vân nói xong, mặt cũng đỏ bừng lên , giống như thấy chính mình có loại suy nghĩ này thì lấy làm hổ thẹn.

“Người nghe ai nói Vương gia phải nạp thiếp ?” Đồng Quế mắt hạnh trợn lên, tức giận hỏi, rốt cuộc là thằng nào không muốn sống lung tung truyền tin vịt nhảm như rứa .

“Vương gia phái người trang hoàng Thu viện không phải là vì để người mới trụ tiến vào sao?” Lâm Thanh Vân hùng hồn đầy lý lẽ nói.

“A?” Đồng Quế sửng sốt một chút, hiểu lầm này thiệt lớn. Vương gia trang hoàng Thu viện nguyên nhân nàng quả tình biết đến, bất quá Vương gia trước đó có căn dặn là phải giữ bí mật, chính mình cũng không thể tự chủ trương nói cho công tử. Dù sao đến lúc đó Vương gia sẽ giải thích rõ ràng với công tử , chính mình sẽ không nhất thiết phải quan tâm .

“Công tử, chuyện này người đừng quan tâm . Vương gia là nhất định sẽ không làm làm chuyện khiến công tử bất an đâu .” Đồng Quế hùng hồn nói.

Buổi tối,Tứ Vương Gia mất tích một ngày mới lê một thân (tàn) mỏi mệt về tới Hi Xuân viên. Nhìn thấy Vương gia, lâm Thanh Vân nhin lại nhẩn, cuối cùng vẫn là không nhin được.

“Lộc, người hôm nay đi nơi nào ? Ta đều tìm không thấy người.” Lâm Thanh Vân thật cẩn thận hỏi.

“Nga, ta đi tới Thu viện .” Vương gia cố ý lãnh đạm nói , kỳ thật trong lòng đã sớm hoa nở từng bừng bướm bay búa xua rồi , Vân nhi thế nhưng quan tâm hành tung của chính mình a .

Lâm Thanh Vân trệ trệ mới hỏi, “Biết thu viện là đang trang hoàng sao?”

“Ách, đúng vậy.” Vương gia do dự trả lời, không nghĩ tới Vân nhi ngay cả chuyện này cũng phát hiện , khả ngàn vạn lần đừng nhìn ra thêm cái gì nha .

“Trang hoàng dùng làm gì ?” Lâm Thanh Vân không muốn trực tiếp hỏi hắn có phải hay không muốn nạp thiếp, đành phải nói bóng nói gió.

“Vân nhi, người trước đừng hỏi nhiều , dù sao không phải cho người trụ .” Vương gia sợ nói thêm nữa sẽ tiết lộ bí mật, liền trả lời có lệ . Chính là không nghĩ tới,những lời này nghe vào tai Lâm Thanh Vân liền trở thành ý tứ khác , nếu trang hoàng Thu viện không phải cho hắn trụ, chính là cho người khác ở, kết hợp với những gì chính mình ở thư phòng nghe được , Thanh Vân khẳng định Vương gia là muốn nạp thiếp không thể nghi ngờ .

Vương gia ở tại Thu viện trông coi hết trọn một ngày , tuy rằng mỏi mệt, nhưng cũng phát hiện Lâm Thanh Vân đang âm thầm, vội đem hắn ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: “Vân nhi không cần nghĩ nhiều, ta làm tất cả cũng là chuyện tốt .”

Thanh Vân cúi đầu suy nghĩ một hồi,khi ngẩng đầu lên thì hốc mắt lại đỏ, thậm chí ngay cả mũi cũng hồng hồng , bộ dạng đáng yêu làm cho Vương gia quả muốn cắn một hơi.”Lộc,chuyện người muốn làm thì phải làm cho tốt , ta nhất định sẽ không rời đi người.”

Vương gia không biết tâm tư phức tạp của Lâm Thanh Vân bây giờ , chỉ nghĩ rằng hắn nén giận chính mình cả ngày không có bồi hấn, cho nên có chút mất hứng. Hồng hấn ngủ, hai người thậm chí không có làm “vật lý trị liệu trước khi ngủ ” như mọi ngày .

Thanh Vân nằm ở trong lòng ngực Vương gia, tâm tư tựa như một đoàn loạn ma. Tưởng tượng đến cảnh Vương gia phải nạp thiếp, hẳn liền cảm thấy được trong lòng phi thường khó chịu, suy nghĩ nhiều sẽ khiến cho trái tim càng đau hơn nữa, đến mức hít thở không thông. Hơn nữa buổi tối hôm nay Vương gia không giống như thường ngày đòi hỏi cùng hân mây mưa thất thường, trong lòng lại bắt đầu hồ đoán lung tung, Vương gia có phải hay không đã chán ghét hẳn? Lung tung nghĩ, cũng không biết khi nào đã ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, Vương gia đã rời đi rồi, hỏi thăm nửa ngày mới biết được Vương gia lại tới Thu viện. Giữa trưa, Vương gia đi ra bồi lâm Thanh Vân ăn một chút cơm, buổi chiều lại chui vào Thu viện. Thanh Vân muốn theo đi vào, bảo vệ cửa lại chết sống không cho, nói là mệnh lệnh của Vương gia.

43. Chương 40: Phiên Ngoại : Nạp Thiếp (hạ)

Như thế qua năm ngày, lâm Thanh Vân càng ngày càng bất an hơn. Vương gia không chỉ có sửa chữa Thu viện, thậm chí còn tự mình trông coi, xem ra nữ nhân sắp sửa vào cửa kia rất được Vương gia sủng ái. Năm ngày qua Vương gia tuy rằng vẫn là cùng mình cộng chằm, lại chưa từng có hướng chính mình cầu hoan, Thanh Vân nghĩ Vương gia quả thật là đã chán ghét hẳn rồi, lại không biết nghĩ xem Vương gia mấy ngày nay mệt tới mức lòng có dư mà lực không đủ. Hẳn cũng không nghĩ muốn ở trong cảm nhận của Vân nhi lưu lại ấn tượng một thằng chồng mới vừa ra trận liền “Văn chương trôi chảy”. (anh í sợ ko đủ sức “chiến đấu” đây mà, thê thăm cho nhà anh)

Rất cục ở ngày thứ sáu, Thu viện trang hoàng cũng hoàn công. Ngày thứ bảy lúc chạng vạng, Vương gia vô cùng cao hứng đi vào Hi Xuân viên, đem tiểu thị vệ đang dòm sách mà ngán người lạp lên. “Vân nhi, đi, ta dẫn người đi xem cái này.”

“A? Cái gì vậy?” Lâm Thanh Vân nhìn thấy Vương gia mấy ngày nay cứ đến đến đi đi như con thoi, nhện không được có chút cao hứng.

“Người đi thì sẽ biết.” Vương gia kéo lâm Thanh Vân bước đi, cơ hồ là khẩn cấp muốn khoe khoang với Lâm Thanh Vân thành quả lao động của mình.

Tâm tình vốn hồ hởi của Lâm Thanh Vân lúc nhìn đến đại môn Thu viện thì tức thì trở nên ảm đạm, nghe nói ngày hôm qua Thu viện đã trang hoàng xong rồi, nói vậy người mới cũng đi vào trụ rồi đi? Vương gia khẩn cấp dẫn chính mình tới gặp người kia như vậy, không biết là dụng ý gì?

Lâm Thanh Vân vô cùng không tình nguyện bị Vương gia kéo vào Thu viện. Mở ra cửa phòng, Lâm Thanh Vân còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng tâm lý đối mặt với tình địch liền đơn giản giả đã điểu trốn lại ở phía sau Vương gia.

Vương gia đặc ý đào dật mở ra cánh cửa, thế nhưng không có nghe được thanh âm tán thưởng của Vân nhi như trong tưởng tượng, không khỏi kì quái quay đầu lại, phát hiện Vân nhi thế nhưng tránh ở phía sau chính mình, giống như e sợ trong phòng có quỷ quái mà không dám nhìn.

“Vân nhi, mở mắt ra nhìn xem, đây là lễ vật ta tặng cho người.” Vương gia bất đắc dĩ đem Thanh Vân từ sau lưng lôi ra.

A? Lễ vật? Không phải tiểu thiếp? Thanh Vân kinh ngạc mở to mắt, lập tức bị cảnh vật trước mắt cấp chấn kinh. Thu viện này trước đây là nơi Nhược Hàn trụ, Thanh Vân đã tới một lần, còn nhớ rõ tình cảnh lúc ấy bên trong hôn ám mà lạnh lùng. Nhưng là hẳn hiện tại vô luận như thế nào cũng không có thể đem cảnh tượng trước mắt cùng với Thu viện trước kia mà xem như là một nơi.

Chỉ thấy Thu viện toàn bộ chính sảnh bị đào ra thành một cái đại trì dài ba thước sâu hai thước, ao bốn vách tường cùng đáy ao dùng đá cẩm thạch màu trắng phô thành, trên mỗi một vách đá ở mặt trì đều tương một viên dạ minh châu cực đại. Trong ao toàn bộ đều là nước trong vắt, còn có rất nhiều khối ám bốc lên. Bên cạnh ao trang sức một gốc cây thủy hang đại san hô, ở bên cạnh có một tiểu bàn thấp bé, mặt trên còn đặt một bộ chén rượu cẩm thạch. Lúc ghé vào bên cạnh ao là có thể lấy chén rượu trên bàn, có thể vừa uống rượu vừa phao tắm. Từ trong phòng nhìn xuống đại thất, bên tring đều có màn xuy mỏng trắng phát phơ, giống như làn váy tiên nữ, những lúc khởi vũ, đem một cảnh ao sắc này trải như cảnh mộng.

“Đây là...” Thanh Vân mở lớn miệng, lại nói không nên lời.

“Đây là lễ vật ta tặng cho ngươi , Vân nhi có thích hay không?” Vương gia từ phía sau ôm lấy Thanh Vân , ôn nhu nói.

“Cho ta ?” đại não Thanh Vân đã sắp đình chỉ vận tác .

“Ân, ngươi trước đó không phải oán giận dục dưng quá nhỏ sao ? Cho nên ta liền tạo một cái đại dục trì cho ngươi.” Vương gia đương nhiên nói.

Thanh Vân đầu đầy hắc tuyến nhìn Vương gia, ta nói như vậy là bởi vì ngươi không nên cứ nhào vào dục trì nặng nề đòi cùng ta tắm rửa được không?

“Ngươi trang hoàng Thu viện chính là muốn tạo đại dục trì tặng ta ? Không phải vì muốn nạp thiếp ?” Thanh Vân rốt cục khôi phục ý thức .

“Nạp thiếp? Ta khi nào thì muốn nạp thiếp ?” Vương gia nghe đến tin tức làm cho hắc kinh hồn táng đảm lập tức sáng tỏ ngay. Không biết tên hỗn đản nào hướng Vân nhi bảo bối nói xạo rằng mình muốn nạp thiếp, quả thực là đại tội không thể tha thứ.

“Người ta nói ngươi ở ngoài phủ mua một tòa nhà an trí một kỹ viện nữ nhân, ta nghĩ đến ngươi muốn trang hoàng Thu viện là muốn đem nàng tiếp tiến vào mà.” Thanh Vân ngượng ngùng nói.

“Nào có kỹ viện nữ nhân nào ? Ta tuyệt đối không có. Trước đó vài ngày ta là ở ngoài phủ đặt mua một tòa nhà, còn không phải bởi vì phân phó của Vân nhi của ngươi sao .” Vương gia có chút ủy khuất nói, không nghĩ tới Vân nhi thế nhưng hiểu lầm hắc muốn nạp thiếp, chẳng lẽ hắc thật sự không hiểu chính mình đối hắc là thực tâm thực dạ sao?

“A?Phân phó của ta ? .” Thanh Vân biểu tình nghi hoặc hỏi .

“Chính là cái tên Lam Thường kia a? Trước đó ngươi nói muốn ta hảo hảo an trí Lam Thường, ta cũng chỉ là mua tòa nhà dưỡng hắc thôi .” Vương gia bất mãn nói, chính mình chính là không tính toán bỏ qua cho Lam Thường , hắc dù sao cũng là đồng đẳng của phản tặc, lần trước không có giết hắc cũng rất từ bi . Nhưng Vân nhi lại nói với mình , Lam Thường là một người đáng thương, trước kia cũng đã từng chiếu cố quá hắc , muốn cho ta phải phải hảo hảo an trí hắc , thành ra không có biện pháp, bị “Thê quản nghiêm” Vương gia đành phải đem Lam Thường một lần nữa cứu đi ra, mua một tòa nhà an trí hảo. Dù sao, đường đường Lộc thân vương phủ dưỡng một người rảnh rỗi vẫn là không thành vấn đề đi .

“A, là như vậy sao ?” Thanh Vân phi thường mắc cỡ gãi gãi đầu, nhưng là vẫn là có chút lo lắng hỏi: “Ngươi về sau có thể hay không còn muốn cưới vợ hoặc là nạp thiếp?”

“Ta có Vân nhi như vậy đủ rồi, không cần tìm mấy nữ nhân tiến vào làm phiến ta.” Vương gia thái độ kiên quyết nói.

“Chính là ngươi không nghĩ muốn đứa nhỏ sao?” Thanh Vân lo lắng nói, ai lúc già lại không nghĩ muốn con cháu cả sảnh đường, hầu hạ dưới gối a.

“Vân nhi chẳng lẽ muốn giúp ta sinh một đứa?” Vương gia vui đùa nói.

Thanh Vân không khách khí trừng mắt nhìn Vương gia một cái, “Ta chính là một nam nhân.”

“Ta biết.” Vương gia ôm lấy lâm Thanh Vân, dùng thanh âm vững vàng mà lại ôn nhu nói: “Vân nhi, khi ta lựa sẽ lưu lại bên cạnh ngươi cả đời , ta liền chặt đứt ý niệm muốn có con nối dõi . Vương thất vấn đề con nối dòng căn bản không cần ta quan tâm, loại sự tình này giao cho Thất đệ phiến nào là được rồi . Dù sao phụ hoàng mẫu hậu đều đi về cõi tiên , cũng không ai bức ta, ta việc gì phải tân tân khổ khổ nơi nơi tìm phiến a. Vân nhi, lòng ta rất nhỏ rất nhỏ, chỉ có thể chứa được ngươi một người, ngươi cũng phải trong lòng chỉ chứa mỗi mình ta , được không ?”

“Lộc, ” Thanh Vân cảm động nhìn Vương gia, “Thực xin lỗi, ta mấy ngày nay hiểu lầm ngươi .”

Vương gia dù sợ vợ thì vẫn là một người thông minh, nhìn Thanh Vân giải thích, lập tức bắt lấy bím tóc của Thanh Vân , đem ba phần ủy khuất giả bộ thành thập phần, “Vân nhi, ngươi không tin tưởng vì phu, vì phu thực thương tâm, ngươi bồi thường ta như thế nào đây ?”

Vân nhi bị Vương gia dùng lời nói đầy ý tứ ám chỉ cực kì hàm xúc cùng ánh mắt biểu tình cơ khát giống như lang hổ đói dòm mình , cũng không chú ý tới chuyện Vương gia tự xưng “Vi phu” , vội vàng nói: “Người đói bụng đi, ta đi nấu cơm cho người ăn.” Nói xong nhanh như chớp bỏ chạy đi ra ngoài.

Vương gia thê thê thăm thăm nhìn bóng dáng Vân nhi lạc chạy , nghĩ thầm,rằng đều cả bảy tám ngày chưa ăn , hẳn đương nhiên rất đói bụng . Hắn vốn nghĩ muốn tại trong dự trù này hảo hảo ăn no một chút cho thỏa . Nghĩ tình cảnh Vân nhi toàn thân trống trơn nằm ở bên cạnh ao cùng chính mình làm tình, Vương gia máu mũi thiếu chút nữa cuồng phun .

Không có biện pháp, đành phải ăn cơm trước, bổ sung xong thể lực , liền đến nơi đây hảo hảo ăn một chút món điểm tâm ngọt ngào mang tên là “Vân nhi tiểu thị vệ” ...

. . . Hoàn. . .

44. Chương 41: Phiên Ngoại : Uyên Ương Dục

Màn nước trong vắt ấm áp bao phủ lấy thân thể màu mật , da thịt co giãn mười phần ónh ónh phiếm thủy quang, mái tóc dài đen nhánh ướt át dính vào đường cong khêu gợi dọc sống lưng, ánh mắt mơ hồ phiếm thượng một mảng thủy long lạnh , khiến người lâm vào vô hạn tiên cảnh .

Tiểu thị vệ tựa vào bên cạnh ao, ở đám giữa thủy khí thấp thoáng , khuôn mặt đỏ bừng hé ra như mộng như ảo. Trong tay cầm nhất chỉ chén rượu bạch ngọc , hoàng rượu bên trong đã có hơn phân nửa tiến vào khuôn miệng no đủ đỏ mọng kia . Thanh Vân ngửa đầu một hơi uống hết rượu ngon, cả cơ thể ứng hồng mượt mà như bảo thạch , hầu kết run run một chút, buông chén rượu, vươn đầu lưỡi phẩn hồng mầu thơm tho, đem tàn rượu bên môi liếm sạch sẽ, sau đó nheo lại ánh mắt hưởng thụ , đôi môi câu khởi một chút sung sướng cười, chỉ kém không có hừ khởi tiểu khúc .

Không được, mi thực trước mặt quả thực rất hấp dẫn ! Tên còn ở trong ao lại nhìn không được vươn lang thủ, sờ hưởng điểm hồng anh mê người trước ngực tiểu thị vệ , chỉ thiếu chút nữa là tới rồi, cái bản mặt luôn nghèo nàn biểu tình của người nọ lộ ra một nụ cười gian manh...

“Ba” một tiếng giòn vang,lang thủ của Vương gia bị tiểu thị vệ vô tình xoá sạch. Không để ý bản mặt có chút biến thành màu đen củaVương gia , tiểu thị vệ mắt trợn lên, có chút tức giận nói: “Người đáp ứng không đụng tới ta .”

“Ách, đúng , Vân nhi, ta không sờ người.” Vương gia thất vọng nhìn xuân sắc mê người trước mắt , ai oán thu hồi bàn tay vừa bị đánh đập . Trong lòng ghen ghét muốn chết, thật sự là tự làm vậy không thể sống a! Mấy ngày sau khi dục trì vừa mới kiến thành, chính mình mỗi ngày lôi kéo Vân nhi lại đây tắm rửa tắm kiềm làm vận động, bản thân vốn đã ghen hết sáu bảy ngày, thật vất vả mới có thể ăn được mĩ vị , liền tận hết sức lực ngày cũng ăn, đêm cũng ăn, đem Vân nhi ăn tới không còn miếng xương bỏ lại . Thẳng đến hôm trước Vân nhi thật sự chịu không nổi , liền một cước đá hắn văng ra, thần sắc nghiêm nghị nói ba ngày không cho phép đụng vào hắn.

Lúc ấy phản ứng đầu tiên của hắn chính là, tiểu bạch thỏ nguyên lai cũng có lúc sẽ phát uy ; thứ hai phản ứng chính là, ba ngày khôngđược phép chạm tới hắn, kia chính mình chẳng phải sẽ bị “ghen” chết luôn sao . Không được, mình là Vương gia, lại còn là một tinh lực tràn đầy tráng niên Vương gia, như thế nào có thể bị tiểu bạch thỏ dọa sợ. Cho dù Vân nhi không muốn, chính mình cũng phải kiên trì mỗi ngày đều ăn đi.

Vì thế, nhằm vào hành vi “khởi nghĩa “ của tiểu thị vệ , Vương gia bắt đầu tiến hành các bước kháng chiến ..

Bước đầu tiên,dùng lời nói chính nghĩa trách cứ Vân nhi vô lý, cho hắn biết chính mình mới là chủ tử vương phủ , Vân nhi theo lẽ là phải tuyệt đối phục tùng mình. Kết quả, Vân nhi sau khi ngồi nghe hắn nói chán chê , đào đào cái lỗ tai, không thèm dòm đến bản mặt đen như bao công của hắn , nghênh ngang rời đi.

Bước thứ hai, ai binh chính sách. Ngày hôm qua, vương phủ nam nữ già trẻ may mắn nhìn thấy được Vương gia anh minh thần võ của bọn họ nhắm mắt lèo đèo theo đuôi sau môn Lâm thị vệ , không ngừng cầu xin , còn Lâm thị vệ giống như không nghe được gì , không thèm quan tâm đi một nước . Hai người vào Hi Xuân viên không lâu, Vương gia liền ủ rũ đi ra. Theo tin cậy nhân sĩ để lộ tin tức (Vương gia: cái gì tin

cây nhân sĩ? Đồng Quế : đương nhiên là ta , nga ha hả a...), Lâm thị vệ vừa vào cửa phòng liền “ba ” một tiếng đóng cửa lại, lúc ấy chớp mũi Vương gia ly cánh cửa chỉ mảnh như tờ giấy . Cho nên buổi sáng hôm nay, lúc Vương gia một mình từ tắm lâu đi ra , kinh ngạc phát hiện từ tổng quản, cho tới nha hoàn, đều dùng đồng tình ánh mắt nhìn hắn.

Hôm nay, Vương gia nghe nói Thanh Vân muốn tới Thu viện phao tắm, vì thế liền mặt dày mày dạn theo đuôi lại đây, sau khi tiếp nhận N lần xem thường của Vân nhi rốt cục cũng thành công trà trộn vào dục trì . Nhưng là Vân nhi cũng không cho phép mình chạm hắn , chính mình vụng trộm vài lần giơ tay đều bị Vân nhi phát hiện, sau đó liền...

“Ba. . .” Lại là một thanh âm thanh thúy vang lên , Thanh Vân xoá sạch lang thủ của Vương gia đang muốn sờ thượng thất lưng của mình, lại trừng hắn liếc mắt một cái: “Người nếu còn tiếp tục như vậy thì đừng có hòng loi nhoi ở trong này nữa .”

Vương gia mắt thấy đánh lên không thành , tả ngắh hữu ngắh, rốt cục thấy đặt ở một đàn khăn dùng để kì cọ đặt tại bên cạnh ao . Vương gia bật người đem khăn cầm ở trong tay, nịnh nọt a dua đi lên , làm bộ như thành khẩn nói: “Vân nhi, ta tới giúp người chà rửa đi?”

“Không nhọc Vương gia lo lắng.” Thanh Vân trở mình một cái xem thường, Vương gia này rõ ràng chính là chồn cấp kê chúc tết. . . không chút hảo tâm nha .

“Đến đây , đến đây !” Vương gia cầm khăn liền thẩu đi lên, cũng không thèm nghe Thanh Vân phản đối liền ân cần thay Thanh Vân chà xát trên người .

Thanh Vân cự tuyệt không được, đơn giản liền bình yên hưởng thụ Vương gia “hầu hạ” .

Vương gia một bên chảy nước miếng một bên một bên ra sức cấp tiểu thị vệ bảo bối của mình tắm rửa sạch sẽ.

Oa !! làn da trên lưng của Vân nhi thật tốt nha , màu tiểu mạch khỏe mạnh tể hoạt, không thấy một chút tỳ vết nào, co dãn vô cùng, lúc tay sờ vào cơ hồ bị hấp dính chặt không muốn rời đi . Đường xong ở phần eo cũng thật xinh đẹp , không có một tia sẹo lồi, mềm dẻo độ hảo như vậy chắc chắn có thể làm được nhiều động tác yêu cầu cao độ nga , tưởng tượng một hồi khiến cho hắn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Còn có hai cặp chân thon dài kia , lúc hai cái đùi cẩu ở trên lưng mình , cũng chính là lúc Vân nhi mị nhãn như tơ nhìn mình . Để cho Vương gia chảy nước miếng chính là Vân nhi đỉnh kiều mông , không lớn không nhỏ, không phì không gầy, mỗi lần từ sau lưng chàng vào ,phần mông phần nộn kia co dãn tốt nhất lại đem chính mình thúc bắn trở về, làm cho chính mình tỉnh không ít khí lực.

Một lát sau, Vương gia liền nhịn không được , một bàn tay hạnh kiểm xấu sờ thượng đỉnh kiều mông cánh hoa của Thanh Vân. Ô, co dãn hảo hảo a! Thật vất vả mới thực hiện được chuyện sờ mó này khiến Vương gia đổ một phen chua xót lệ.

Thấy Thanh Vân không có kháng cự, Vương gia đánh bạo sờ lần lần lên thất lưng Thanh Vân , ngón tay linh hoạt đi nha đi nha, từ sườn thất lưng hoạt tới nách hạ, sau đó thea nách hạ lần mò tới trước ngực, rốt cục đụng đến tiểu nhũ châu làm cho hắn thêm nhỏ dãi đã lâu .

Vân nhi giống như đang ngủ mặc kệ hết mấy động tác của hắn , Vương gia không khỏi buông ra khăn tắm trong tay, hai lang thủ một bên bắt được hồng anh đã muốn có chút độ cứng ,đôi môi lửa nóng khẩn cấp hôn lên sau gáy mẫn cảm của Thanh Vân .

Cảm giác được thân thể Vân nhi không tự giác run rẩy, Vương gia như đang được cổ vũ càng ra sức dục hôn, ngón tay cũng giống như được lên dây cót rất nhanh kích thích điểm mẫn cảm trước ngực Thanh Vân.

“A...” Thanh Vân thoải mái rên rỉ ra, Vương gia giống như nghe được tiếng trời , kích động không kềm chế được. Động tình liềm vành tai no đủ của Thanh Vân , say mê giống như là trên đó có bôi mật .”Vân nhi, thoải mái sao?”

Lúc này Thanh Vân đã bị hắn khiêu khích động tình , ở trong thân thể giống như có một phen hỏa, càng đốt càng vượng.”Ấn...” , Thanh Vân nhẹ nhàng rên rỉ.

Một bàn tay tiếp tục ở ngực Vân nhi dao động, tay kia thì lướt qua cái bụng bằng phẳng , tiến vào dưới nước, đụng đến bụi cỏ dưới hạ thân Vân nhi . Quả nhiên, ngọc hành của Vân nhi đã muốn đứng lên , xem ra hai ngày nay ghen không chỉ có riêng mình a, Vương gia vụng trộm nghĩ . Tính tình của Vân nhi thật sự là một chút không sửa, rõ ràng chính mình cũng muốn , lại ghen ở trong lòng không nói. Hôm nay hẳn nhất định phải làm cho Vân nhi rõ ràng nói ra.

Vương gia thay hẳn bộ lông trong chốc lát, đem thân mình đã sớm biến nhuần của Thanh Vân ôm lại đây,sắc mặt Vân nhi cũng đã ửng đỏ, ngay cả trên người cũng biến thành một màu phấn hồng xinh đẹp . Nhìn đến bộ dáng mê người của Vân nhi như vậy, Vương gia nhin không được nuốt nước miếng một cái.

“Vân nhi, ngươi đã sắp chín, ta liền sẽ thúc đẩy .” Vương gia tà tà cười nói. Nâng lên khuôn mặt vì thẹn thùng mà cúi thấp của Vân nhi , ở đôi môi mọng đỏ sẫm in lại một cái triền miên hôn.”Mùi vị quả thật là ngon “, nghe Vương gia nói xong , Vân nhi lại xấu hổ cúi đầu,nhưng sau khi lại nghe đến hắn nói thêm một câu sau , liền ngẩng đầu cảm tức dờm hấn, “Vân nhi, ngươi uống này giờ là rượu gì ?”

Vương gia nhanh chóng lại hôn trụ hấn, nhưng cái hôn này lại bất đồng , nụ hôn bá đạo, nhiệt liệt, mang theo nồng đậm tình dục hương vị.”Vân nhi, cho ta đi?” Vương gia khàn khàn thanh âm hỏi, sau khi nghe thấy Thanh Vân không được tự nhiên đồng ý, liền nhanh chóng triển khai hành động.

Hai tay làm càn ở trên người Thanh Vân di động, tìm được những điểm mẫn cảm của Thanh Vân lại tăng cường khiêu khích, làm cho Thanh Vân khó nhịn vận vẹo thân mình, tiếng rên rỉ theo gấn bó gian theo đó cũng đi ra.

Ngón tay lặng lẽ lần mò tới mông cánh hoa ẩn dưới lược , chui vào hoa huyết đã muốn bị ôn bọt nước làm mềm mại . Lửa nóng nội vách tường lập tức hấp trụ ngón tay hấn, giống cái miệng nhỏ nhắn nhiệt liệt mụt vào . Thật không dám tưởng tượng nếu đem phân thân chính mình đưa vào thì có bao nhiêu mất hồn.

Rất nhanh làm tốt công tác khuếch trương, Vương gia đem lửa nóng đỉnh của mình ở tiểu huyết của Thanh Vân , dùng ám ách thanh âm nói: “Vân nhi, ngươi có nghĩ muốn ta.”

Thanh Vân ngượng ngùng nói ra miệng, chỉ có thể dùng đỉnh khởi thất lưng biểu đạt chính mình khát vọng.

“Ha hử, tiểu tử không thành thực kia, ngươi phải nói ra ta mới biết được a.” Vương gia mầu mầu cười nói, “Vân nhi, nói ra, nói ngươi muốn ta, nói muốn muốn ta hung hăng tiến vào thân thể của ngươi .”

Vương gia một bên dụ dỗ , một bên dùng lửa nóng không ngừng ma sát cái miệng nhỏ nhắn cơ khát của Thanh Vân. Thanh Vân cảm giác chính mình sắp bị Vương gia bức điên rồi, hậu huyết hư không khó chịu , khẩn cấp cần phân thân thật lớn của Vương gia nhồi vào .

Cuối cùng, đã muốn ghen thần tình đỏ bừng , Thanh Vân xấu hổ nào nói “Ta muốn ngươi...” Vương gia lại vẫn đang không buông tha hấn, hơi thở phun ở trên mặt hấn , “Vân nhi, ngươi muốn ta làm gì?”

Vân nhi hai mắt hàm oán nhìn Vương gia, làm cho Vương gia tim đập nhanh hơn, thiếu chút nữa là thỏa hiệp . Thở sâu, lấy lại bình tĩnh, lặp lại nói: “Vân nhi, nói mau, ngươi muốn ta làm gì? Ngươi nói ta liền cho ngươi.”

“Ta... Ta muốn ngươi tiến vào.” Thanh Vân chịu không nổi dục hỏa tra tấn, ấp a ấp ứng nói ra khát vọng của mình . Vương gia nghe được thanh âm cầu xin nhỏ xíu giống mèo kêu của Thanh Vân, rốt cục cũng nhẫn chịu không nổi khát vọng cùng Vân nhi kết hợp nhất thể , gằn nhẹ một tiếng vọt đi vào.

Hợp nhị làm một kia trong nháy mắt, hai người đều không tự chủ được phát ra thỏa mãn rên rỉ.”Vân nhi, nhĩ hảo bổn!” Vương gia tự đáy lòng tán thưởng nói, không thể tự chế rất nhanh luật động đứng lên, Vân nhi theo hấn hữu lực va chạm khởi pháp phòng phục, hưởng thụ ở lướt đi ở dục vọng lãng tiêm thượng cảm giác.

“Vân nhi, thật là chặt ... A... Hảo nóng ... Nóng quá, ta sắp bị ngươi lộng điên .” Vương gia một bên cấp tốc luật động, một bên gằn nhẹ , Vân nhi bảo bối của hấn , mặc kệ hấn ăn nhiều ít lần cũng không đủ.

“A... Ân... Chậm một chút, Lột, ta chịu không nổi ... Ngươi chậm một chút...” Vân nhi bắt lực rên rỉ.

“Vân nhi, ta không chịu được ... Ngươi tái kẹp chặt một chút... Mau...” Vương gia động tác càng nhanh hơn , nước trong dục trì bị bọn họ giáo cơ hồ cũng sắp sôi trào lên.

Vương gia chuẩn xác tìm được điểm mẫn cảm trong cơ thể của Thanh Vân, rất nhanh va chạm , làm cho dục vọng Thanh Vân nhất nhất liền nhanh chóng dâng lên.”A. . .” Theo một tiếng rên rỉ cao vút của Thanh Vân, một luồng trọc dịch liền tiết đi ra, tiểu huyết vì khoái cảm mà cấp tốc co rút lại gắt gao hấp trụ dục vọng của Vương gia , làm cho dục vọng đã đạt tới đỉnh của hắn cũng cùng tiết đi ra.

Thanh Vân nằm ở trên người Vương gia thở dốc, vừa muốn đứng dậy, rồi lại bị Vương gia kéo lại. Thanh Vân kinh ngạc nhìn phân thân vừa mới phát tiết của Vương gia lúc này đang trở lại hình dạng tinh thần chán hưng . Vương gia hướng Thanh Vân lộ ra một cái tự cho là mị lực vô hạn mỉm cười, “Vân nhi, chúng ta lại đến một lần đi!”

“Không cần, a...” Thanh Vân cự tuyệt, muốn từ trong dục trì đi ra lại bị Vương gia giữ chặt mắt cá chân, kéo xuống dưới. Vương gia ôm lấy thân hình không ngừng vận vẹo của Thanh Vân không , đặc ý cười nói: “Vân nhi, người đừng mơ tưởng chạy ra khỏi lòng bàn tay ta .”

Vì thế, ở trong tiếng nước, tiếng cười cùng tiếng kêu , Thanh Vân đáng thương nhà chúng ta lại bị Vương gia ăn thêm vài lần. Cuối cùng, mọi người trong vương phủ nghe được từ trong Thu viện truyền ra một tiếng thét chói tai: “Nam Cung Lộc, trong vòng bảy ngày sau người đừng hòng đụng tới ta ...”

Lão quân gia lắc lắc đầu, ai, Vương gia người lại bị phạt rồi ...

. . . Hoàn. . .

45. Chương 42: Phiên Ngoại : Bị Bắt Phản Công

Từ sau ngày ở uyên ương dục, Vương gia đã muốn bị “đói” suốt năm ngày . Năm ngày a! Đây là một đoạn thời gian cỡ nào dài lâu mà thống khổ . Thanh Vân định ra “Cấm dục kỳ” còn có hai ngày, vị kia tự xưng “Tinh lực tràn đầy tráng niên Vương gia” cũng đã hoàn toàn chịu không nổi ...

Vương phủ mọi người mắt thấy Vương gia sau ba ngày ăn nói khép nép cầu xin van nài Lâm thị vệ, dần dần cũng thể hiện một chút dã thú “Thoái hóa” xu thế. Thí dụ như, đêm thứ ba kể từ khi Lâm thị vệ cấm Vương gia đụng tới hắn , vương phủ mọi người đang ngủ bị một tiếng gào rú mà về mức độ thê thảm còn vượt qua sói tru làm bùng tỉnh , sợ tới mức nơm nớp không ngủ lại được .

Vương phủ thị vệ giờ được cầm theo gậy gộc đánh bạo điều tra xung quanh vương phủ, xem có phải hay không có lang xông vào, lại ở Hi Xuân viên phụ cận năm trăm thước phát hiện Vương gia sắc mặt mất tự nhiên khoanh tay mà đứng, giả bộ làm như phong khinh vân đạm ra lệnh đám thị vệ ly khai. Theo một gã thị vệ đứng ở bên cạnh Vương gia phản ứng, ở dưới ánh sáng lập lờ của cây đuốc , hắn tựa hồ nhìn thấy bàn tay Vương gia giấu ở phía sau từ hồ có mang theo vật gì đó .

Có cao thượng bát quái tinh thần vương phủ bọn nha hoàn thê muốn tìm ra sự thật âm thanh quỷ dị sói tru đó là cái gì , kết quả là, mọi người liền hòa nhau bắt cóc Hi Xuân Viên đại a đầu Đồng Quế . Sau khi bị chúng tỷ muội điểm tâm khăn tay hối lộ , Đồng Quế rốt cục nhịn không được hấp dẫn, nói ra sự thật đằng sau sự kiện “Hi xuân viên sói tru “.

Theo Đồng Quế miêu tả, đó là một đêm nguyệt hắc phong cao , nàng trong lúc còn bán mộng bán tỉnh, đột nhiên nghe được một trận thanh âm cao vút . Sợ hãi chủ tử ngủ ở cách vách phát sinh nguy hiểm, Đồng Quế dứt khoát chui ra khỏi ổ chăn ấm áp , khoác một gian áo khoác ghé vào cửa sổ hướng vào trong phòng chủ tử nhìn xung quanh.

Trong phòng tối đen , chỉ có thể thấy hình dáng như có một người bên trong . Đồng Quế thấy bóng đen to lớn kia thật cẩn thận tiếp cận giường chủ tử .Sau đó nàng nghe bóng đen mờ ám kia tự nhiên nở nụ cười một tiếng, đem bàn tay vói vào trong ổ chăn chủ tử ...

Đồng Quế biết tình huống nguy cấp, đang muốn kêu to, đột nhiên nghe được bóng đen phát ra một tiếng rú thê thảm giống như tiếng sói tru . Sau đó, chỉ thấy bóng đen một bên rút tay ra , một bên liền xông ra ngoài. Đồng Quế lúc hấn lao ra cửa phòng trong nháy mắt thì nhận ra đôi mắt đầu linh quang kia , không phải Vương gia nhà nàng thì còn ai .

Đồng Quế sợ chủ tử có cái gì sơ xuất, vội vàng đi vào trong phòng, vừa lúc gặp chủ tử đã đứng dậy đốt sáng lên ngọn nến.

Sau đó, nhắc chân lên ...

Sau đó, Đồng Quế thấy được cảnh tường mà có lẽ nàng này cả đời đều sẽ không quên . . . Ở mép giường thế nhưng lại bày ra hơn tám cái cặp bầy chuột ! ! !

Chủ tử sau khi đem đồng bầy chuột kia thu hồi , sau đó lại lên giường, một bên lầu bầu một bên đắp hảo chăn.”Con chuột rất cục cũng giáp chạy, có thể an an ổn ổn ngủ...”

Đồng Quế sau khi nói xong liền trình trọng cảnh cáo bọn nha hoàn không được phép đi ra ngoài nói lung tung, nếu không Vương gia liền rất thật mắt mặt , mọi người đều gật đầu đáp ứng. Vì thế, ngày thứ năm, lúc Vương gia đi ngang qua hoa viên núi giả , chợt nghe thấy đằng sau núi giả sau truyền đến một trận đối thoại.

“Ai, Khiêu ca, ngươi có biết tay Vương gia lại băng bó không ?” Một tiểu nha đầu nói nói

“Vì cái gì nha?” Một cái giọng lý ngu dần giọng nam hỏi.

“Ta nói cho ngươi, ngươi cũng không nên nói cho người khác a, nếu không Vương gia liền rất thật mắt mặt .” Tiểu Ma Tước giống như thành thật nói .

“Hảo, ta đáp ứng.”

“Ngươi còn nhớ rõ buổi tối hôm trước có tiếng sói tru rất kì quái không ? Kỳ thật kia không phải sói tru, đó là Vương gia kêu thảm thiết. Bởi vì Lâm thị vệ ở trên giường thả cặp bầy chuột , Vương gia giống như muốn vụng trộm leo lên giường Lâm thị vệ liền bị mấy cái cặp bầy chuột kẹp lấy . Ha ha...” Tiểu Ma Tước không kiêng nể gì cười to .

“Thật là như vậy sao? Thật sự là rất buồn cười , trách không được ngày đó lúc chúng ta đi ra điều tra thì thấy Vương gia sắc mặt không bình thường , thì ra là đang đau muốn chết .” Ngốc thị vệ bưng tỉnh đại ngộ.

Hai người lại nói đùa trong chốc lát, chút không biết mấy lời nói vừa rồi của c chính mình đã muốn bị chánh chủ nghe thấy được.

Vương gia hắc nghiêm mặt đi vào hi xuân viên, vào cửa liền nhìn thấy sáu bảy cái cặp bầy chuột được nhắt tề bày ra trên mặt bàn học , như là đang hướng hấn thị uy. Thanh Vân nằm nghiêng ở nhuyễn ghế đọc sách, nghe thấy có người vào cửa, chính là nâng mắt lên nhìn , vốn không có phản ứng .

Vốn nghĩ muốn khởi binh vấn tội , Vương gia lại thấy bộ dáng đáng yêu như vậy của Thanh Vân liền toàn bộ biến thành choáng váng. Khả ánh mắt lúc đảo qua mấy cái cặp chuột trên bàn , liền phản ứng trở lại .

Vài bước vọt tới trước mặt Thanh Vân, dùng tay nói là nắm chặt không bằng nói là vuốt ve cầm bàn tay Thanh Vân đưa lên , vừa ăn đậu hủ vừa nói nói: “Vân nhi, ngươi làm sao dám dùng cái cặp chuột giáp ta?”

“Ai bảo ngươi chưa được cho phép liền trộm lên giường của ta .” Thanh Vân lãnh đạm nói.

“Chính là, ta nghĩ muốn ngươi thôi! Chúng ta đều bốn năm ngày không có vận động .” Vương gia trang bộ mặt đáng thương.

Thanh Vân rốt cục lại nâng mắt lên , nhìn biểu tình buồn cười của Vương gia , nói : “Ta nói bảy ngày thì chính là bảy ngày, không được thương lượng.”

“Chính là Vân nhi, ngươi chẳng lẽ không muốn sao? Lúc làm rõ ràng ngươi cũng thực thoải mái .” Vương gia liếm liếm ngón tay Vân nhi , ám muội nói .

Thanh Vân rút tay về , tức giận nói: “Ta ở dưới mặt rất đau a, vừa mới bắt đầu hội đau, làm hơn cũng sẽ đau.”

“Như thế nào hội đau? Kỹ thuật của ta tốt lắm .” Vương gia không thể tin được nói .

“Ngươi ở dưới mặt thử xem là biết đau không đau .” Thanh Vân tức giận nói.

Vương gia lại nhìn đến tiểu bạch thỏ bão nổi, sợ run sau một lúc lâu, mới hỏi nói: “Thật sự rất đau?”

“Ân.”

“So với bị cặp chuột kẹp lấy còn đau hơn ?”

“Ân.”

Lại là sau một lúc lâu không nói gì, đột nhiên, Vương gia đứng lên bắt đầu cởi quần áo.

“Uy, người muốn làm gì?” Thanh Vân sợ hãi nói, Vương gia sẽ không phải là muốn bắt buộc hắn đi?

Vương gia cởi hết nhất kiện quần áo cuối cùng, người trần truồng nằm ở trên giường, đối Thanh Vân nói: “Vân nhi, đến thượng ta đi. Để cho ta cũng nếm thử chút cái loại đau khó chịu mà người trải qua .”

Thanh Vân nhất thời cảm thấy được trên đầu có một đám quạ đen bay qua, thượng hân? Hắn còn dám nói ? Hắn chính là đường đường Lộc thân vương gia, chính mình một tên tiểu thị vệ nho nhỏ làm sao dám thượng hân? Bị hân thượng còn không sai biệt lắm đi .

“Người đừng náo loạn. Nhanh đi làm việc đi.” Thanh Vân rất không cổ động hạ lệnh trực khách.

“Không, Vân nhi, người nếu hôm nay không thượng ta , ta sẽ không đi.” Vương gia thế nhưng giống tiểu hài tử nằm đó ăn vạ .

Thanh Vân bất đắc dĩ buông sách , đi đến bên giường muốn kéo hắn dậy , lại không đề phòng bị hân lôi nên giường, đặt ở trên cơ ngực cường tráng của Vương gia.

Đôi môi khô gợt của Vương gia gợi lên một cái mỉm cười, tình mâu bán mỉm, hơi thở mùi đàn hương từ miệng khẽ nhếch, phần hồng đầu lưỡi lướt qua môi đỏ mọng, hạ giọng nói đến: “Vân nhi, đến thôi.”

Thanh Vân không khỏi bị biểu tình hấp dẫn trước nay chưa có của Vương gia khiến cho mắt choáng váng, ân ân, thật sự là rất mê người . Không nghĩ tới đại thiết khối cũng có nhiều chỉ nhu thời điểm, thật sự là ngàn năm, không, vạn năm khó được một lần a.

Thanh Vân nuốt nuốt nước miếng, đã muốn bắt đầu dao động .”Người thật sự nguyện ý bị ta thượng?” Thanh Vân chớp chớp hỏi.

“Đương nhiên?” Vương gia chọn mi trả lời.

“Sẽ không nửa đường đổi ý, sau đó tái đem ta áp đảo?” Vân nhi vẫn đang không xác định.

“Tuyệt đối sẽ không.” Vương gia son sắt thề thốt .

“Kia... Được rồi, ta liền cố mà thượng người đi.” Thanh Vân cau mày nói.

Vương gia không khỏi đen mặt lại , cái gì kêu “Cố mà thượng người “, ta thật sự kém chất lượng vậy sao? Nhớ rõ chính mình vẫn là một tiêu sái hào hoa nam tử đi .

“Uy, ta giống như lớn lên so với người dễ nhìn hơn đi?” Vương gia kháng nghị nói.

“Người muốn cho ta tìm một tên so với ta dễ nhìn hơn đến thượng người sao?” Tiểu thị vệ nguy hiểm nói, hừ, cũng dám nói ta khó coi.

“Ách, không, Vân nhi là đẹp nhất . Ta bộ dạng tuyệt không đẹp, Vân nhi người liền ‘ cố mà ’ thượng ta đi.” Vương gia thực không khí chất nói. Thật vất vả hy sinh mới có thể đem Vân nhi hồng cao hứng , khả ngàn vạn lần không thể phá hỏng .

Vân nhi cởi hết quần áo chính mình , lúc thân thể thon dài lồ lộ hiện ra , Vương gia thiếu chút nữa liền nhịn không được nhảy dựng lên phác qua, nhưng tưởng tượng đến đại kế chính mình , liền nhịn xuống . Cổ nhân nói “Tiểu không đành lòng sẽ loạn đại mưu “, nhất định phải nhịn xuống, nhịn xuống!

Thanh Vân hồi tưởng phương thức mà Vương gia hay dùng để hầu hạ, trước tiên ở trên cổ, ngực, trên lưng Vương gia bắt được trọng điểm loạn liếm , đem Vương gia liếm nửa vờ.”Vân nhi, người nhanh lên được không.” Vương gia nhịn không được thúc giục nói.

“Nga, hảo.” Vân nhi nhu thuận đáp ứng, thủ đã lần xuống dưới sờ soạn đi.

Vương gia đang muốn cảm thán trẻ nhỏ dễ dạy, đột nhiên hậu đình truyền đến một trận đau nhức, “A. . . , Vân nhi, người muốn vuốt sát chồng sao?”

Đã muốn đem ngọc trụ đầu vói vào hậu đình Vương gia , Thanh Vân nghi hoặc hỏi: “Người không phải bảo ta nhanh lên sao?”

Kia cũng không cần nhanh như vậy a. Vương gia khóc không ra nước mắt nghĩ đến, có đôi khi Vân nhi thật đúng là ngốc đến không chịu được.

“Người quên sao? Ta trước sẽ giúp người bôi cao trơn được ,sau đó lại dùng ngón tay khuếch trương.” Vương gia hấp khẩu khí, hướng dẫn nói. OMG , nguyên lai bị sắp lại đau như vậy, nhớ tới chính mình lần đầu tiên ấy ấy Vân nhi , Vương gia không khỏi càng thêm xấu hổ .

“Nga, hảo.” Thanh Vân quả nhiên là bảo bối hiểu học, lập tức từ dưới gối đầu lấy ra trơn cao, quẹt một chút rồi thoa vào hậu huyệt của Vương gia , bắt đầu ngây ngốc khuếch trương.

Thật vất vả có thể đưa vào tam ngón tay , Vương gia nhịn đau nói: “Tốt lắm, Vân nhi, có thể vào được.”

Vân nhi rút ra ngón tay, đem phân thân cứng rắn của mình chậm rãi sáp đi vào. Nga, nguyên lai ở trên mặt tư vị là như vậy a, Vân nhi hưởng thụ nghĩ đến: Vương gia bên trong nóng quá, hảo chặt . Tiếp tục tiến về phía trước , ân, giống như càng ngày càng co chặt . Không được, vào không được , bên trong thật chặt . Lui!!! nhất định phải lui ra đi, ai nha, không tốt, lui cũng không được . Bị kẹt rồi ! ! !

Thanh Vân khó xử nhìn khuôn mặt Vương gia đau đến đỏ bừng, ngượng ngùng nói: “Lộc, hình như bị kẹt rồi .” [=))]

Vương gia sớm cũng đã đau đến nói không nên lời, không nghĩ tới lần đầu tiên lại đau như vậy ! Không được, không làm , mau !! Vân nhi mau dừng lại đi . Ta thề, về sau hội càng thêm ôn nhu đối với Vân nhi, thực là phi thường đau .

Nghĩ đến đây, Vương gia theo cắn hàm răng phát ra một thanh âm: “rút ” .

“A? Cái gì? ‘sáp’? Người là muốn cho ta cắm vào đi sao?” Tiểu thị vệ không nghe rõ ràng, ngốc hồ hồ nói, “Vậy người có thể nhịn xuống .” Nói xong, không thêm để ý Vương gia đang điên cuồng lắc đầu, nhất định dùng sức sáp đi vào...

Sau đó , tiểu thị vệ nằm ở trong lòng ngực Vương gia , ủy khuất chỉ vào tiểu kê kê của chính mình , thỏ thẻ nói: “Lộc, ta đau quá, nơi đó đều phá da , ta không bao giờ ...nghĩ muốn ở trên mặt nữa .”

Vương gia giật giật thất lưng bật người , từ hậu đình truyền đến một trận độn đau. Vương gia nghĩ thầm,rằng, ta càng đau được không, mặt sau đều như muốn nứt ra , chắc chắc trong vòng hai ngày không xuống giường được .

“Bảo bối, thực xin lỗi, là lỗi của vi phu , vi phu không nên bức người thương ta, vi phu sai lầm rồi, về sau không bao giờ ... ép bức người nữa .” Vương gia nghĩ một đằng nói một nẻo .

Ai, không có biện pháp, ai kêu Vân nhi là tiểu thị vệ bảo bối yêu thương của ta , vì phòng ngừa chim nhỏ của Vân nhi “Bị thương “, chính mình đành phải tiếp tục chịu khó ở trên mặt vậy ...

. . . Hoàn. . .

46. Chương 43: Phiên Ngoại :thăm Người Thân (1)

Không biết vì cái gì, vương phủ tiểu thị vệ lâm Thanh Vân mấy ngày nay đột nhiên trở nên rầu rĩ không vui, không những khiến Vương gia lo lắng , còn khiến luôn nhất bang hạ nhân cần xem Vương gia sắc mặt làm việc cũng nơm nớp không yên .

Tại thư phòng , Vương gia lòng nóng như lửa đốt đem vương phủ các vị quản sự triệu tập lại , bốn người tránh ở sau hòn non bộ , nhìn Thanh Vân ở chòi nghỉ mát nâng má thở dài.

“Ai...” Tay trái tựa vào má trái.

“Một trăm lẻ sáu “

“Ai...” Đổ tay phải tựa vào má phải .

“Một trăm linh bảy “

“Ai...” Hai tay đều nâng má.

“Một trăm lẻ tám “

“Ai...” Trực tiếp nằm úp sấp ngã vào trên mặt bàn.

“Một trăm...”

“Đình, quản gia người không cần đếm nữa .” Vương gia phiền toái nói, bảo bối của hắn trong vòng một canh giờ đã thử dài hơn trăm lần , rốt cuộc hắn tâm sự gì a? Nhìn hắn hai ngày nay cứ rầu rĩ như vậy thật là khiến ta luyện tiếu à .

“Quản gia, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” lão quản gia vừa rồi hảo tâm thay Vương gia đếm đếm bây giờ vinh dự trở thành nơi trú ẩn đầu tiên của Vương gia .

“Này, nô tài cũng không biết.” Nhìn cái mặt Vương gia đang dần dần chuyển sang một màu đen huyền bí , lại vội vàng nói: “Bất quá, Lâm thị vệ mấy ngày trước có tới hỏi tiểu nhân ở vương phủ kí chung thân khế ước có được xin phép nghỉ hay không .”

Ấn? Xin phép? Vân nhi vì cái gì muốn xin phép, không lẽ là muốn rời khỏi vương phủ sao? Vương gia khẩn trương nghĩ .

“Lưu Xuân, người có biết hay không?” Vương gia ngắc ngắc nạn nhân thứ hai đang cố gắng giấu mình sau lưng người bị hại số một .

“Chuyện này ? Lâm thị vệ trước đó hai ngày hỏi ta mùa đông nếu bị thử khò khè nên như thế nào trị liệu.” Lưu Xuân không dám giấu diếm, tuy rằng chính mình cũng không biết Lâm thị vệ vì sao lại đi hỏi chuyện này .

Thử khò khè? Chẳng lẽ Vân nhi bị bệnh? Chính mình như thế nào lại có thể không phát hiện, thật sự là rất thẹn với Vân nhi . Buổi chiều nhất định phải ra lệnh thái y trong cung nhanh chóng tới làm kiểm tra toàn thân cho Vân nhi mới được.

“Đồng Quế , người mỗi ngày đều hầu hạ Vân nhi, hẳn là biết chuyện rõ ràng nhất đi?” Vương gia nhìn nạn nhân Đồng Quế đang cúi đầu giả tàng hình , âm xốt xa xốt xa hỏi.

“Ách, bẩm Vương gia, Lâm công tử này hai ngày vẫn rầu rĩ không vui, ngày hôm qua lúc đọc sách còn khóc , nô tỳ tuy rằng hỏi, nhưng công tử lại chết sống không chịu nói.” Đồng Quế thật thà nói..

Đọc sách mà khóc? Vân nhi sẽ không là bởi vì đọc trong truyền thuyết “Ngược tâm văn” mới mất hứng đi? Sau này lại nhất định phải nghiêm trị mấy thương gia xuất bản “Ngược tâm văn” , chỉ cho bọn họ xuất bản ầm ập văn cùng thoải mái khô hài văn. (Còn đam mỹ văn nữa anh , loại sách này mới quan trọng nga , có đóng góp rất lớn với công cuộc kế hoạch hóa gia đình , độ thị hoa nông thôn , công hóa giai tầng , hủ hóa loài người a !!!)

“Vân nhi ngày hôm qua đã xem sách gì ?” Vương gia hỏi.

“Bẩm Vương gia, là thi tập. Nô tỳ đem sách mang đến , lúc ấy công tử chính là nhìn đến trang này thì (lẫn ra) khóc .” Đồng Quế may mắn chính mình sớm có chuẩn bị, chạy nhanh đem sách mở ra phụng cấp Vương gia.

Wương gia tiếp nhận thư, tinh tế nhìn nhìn, nguyên lai không là cái gì “Ngược tâm văn “, mà là nhất thủ thi:

Từ mẫu thủ trung tuyến

Du tử thân thượng y

Lâm hành mật mật phùng

Ý khùng trì trì quy

Thùy ngôn thôn thảo tâm

Báo đắc tam xuân huy

Vương gia trầm ngâm sau một lúc lâu, nhìn ghé vào Thanh Vân đang ở bên chòi nghỉ mát thở dài , sủng nịch nghĩ: nguyên lai Vân nhi nghĩ nhớ đến cha mẹ , chính mình thiếu chút nữa đã quên Vân nhi là một đại hiếu tử mà.

Cũng đúng , sau chuyện năm trước chính mình đem Vân Nhi trọng thương hôn mê từ trong nhà bắt về đây đến nay , Vân nhi liền vẫn không quay về nhà lần nào , tính ra hẳn đã sớm nên nhớ nhà. Tiểu đứa ngốc, nhớ nhà cũng không cùng chính mình nói, chẳng lẽ còn sợ mình không nhất định không cho phép sao ?

Vương gia phát phát tay, ý bảo quản gia bọn họ đi khỏi. Sau đó chậm rì rì tiêu sái đến chòi nghỉ mát, đem Thanh Vân vẫn đang còn ngây ngốc ôm đến trên đùi mình.

“Vân nhi, ghế đá rất lạnh , ngồi ở trên đùi ta đi.” Vương gia ngăn lại tiểu thị vệ đang không được tự nhiên vịn vịn, ôn hòa nói.

Nhìn bà xã đang cúi đầu không nói, rầu rĩ không vui , Vương gia thiện người am hiểu ý nói: “Vân nhi, người hai ngày nay mất hứng, có phải hay không bởi vì tưởng niệm cha mẹ ?”

Thanh Vân nghe vậy liền ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Vương gia: “Người như thế nào lại biết?”

“Bởi vì ta là con giun (phá hoại) trong bụng Vân nhi mà , người nghĩ cái gì ta đều nhất thanh nhị sở.” Vương gia đắc ý nói.

“Ách, so sánh thực ghê tởm.” Thanh Vân rất không nể tình trở mình xem thường.

“Ha hã, Vân nhi nghĩ muốn về nhà vẫn an cha mẹ sao?” Vương gia dụ dỗ hỏi.

“Người sẽ thả ta trở về sao?” Vân nhi không đáp hỏi lại, trong mắt phấp phấp chờ mong thủy quang, ô, hảo đáng yêu,thiệt giống con chó nhỏ.

“Vì cái gì lại không, người nếu nghĩ muốn trở về, ngày mai là có thể khởi hành .” Nghe Vương gia nói xong , Thanh Vân hưng phấn mà nhảy dựng lên, khủy tay trong một lúc ngoài ý muốn đánh lên cằm Vương gia .

“Thực xin lỗi, Lộc, có đau hay không? Ta không phải cố ý .” Tiểu thị vệ khi nãy chỉ còn thiếu hoan hô đi ra tung hoa tung cỏ vội vàng nhu a nhu cằm ông xã , thật cẩn thận giải thích, sợ Vương gia nhất thời sinh khí liền đem quyền lợi về nhà của hắn tước đoạt.

“Ách, không có việc gì. Vân nhi hôn ta một chút sẽ không đau .” Vương gia nhe răng nhếch miệng nói.

Tiểu thị vệ xem xét xem xét bốn phía, ân, không ai, vì thế nhanh nhanh ở chiếc cằm bị thương của Vương gia hôn một cái, sau đó mặt liền đỏ. Thấy bà xã mê người như vậy, Vương gia sao có thể buông tha, thân thủ khơi mào cằm Vân nhi nhiệt tình hôn xuống. Giống như có điểm hối hận phóng Vân nhi về nhà ,những ngày không có bà xã ở nhà biết qua làm sao đây .

Thật vất vả theo Vương gia dính nhân hôn lý đào thoát đi ra, thuận tiện đem Vương gia vói vào chính mình ngực thủ cũng lấy ra đến, Thanh Vân thở hổn hển nói: “Ta muốn đi ra ngoài cấp cha mẹ mua lễ vật, người đi với đi.”

“Muốn hay không ta cho người tiền?” Vương gia sắc sảo hỏi.

“Không cần, người bình thường cho ta rất nhiều rồi .” Vân nhi cũng không quay đầu lại , hướng Hi Xuân viện chạy tới, xem ra là trở về thủ tiểu kim khố của mình . Vương gia đành phải ai oán trở về thư phòng xử lý công vụ , hai ngày nay mãi bận lo lắng chuyện của Vân nhi , công văn đều tích một đống . Ân, quyết định , trước đêm nay nhất định phải hoàn thành , chờ thời gian buổi tối để làm chuyện trọng yếu hơn ...

Ngày hôm sau, Vân nhi mắt có chút buồn ngủ tung tăng từ Hi Xuân viện đi ra, mang theo một tay nải thật to hí ha hí hửng leo lên xe ngựa. Ai, đêm qua hưng phấn ngủ không yên, Vương gia cũng một đêm không quay về, không biết làm gì , ngay cả tìm người nói chuyện cũng không có. Thật vất vả mới ngủ trong chốc lát, đã bị Đồng Quê dưng đầu dậy , nói là xe ngựa đã chờ sẵn ngoài cửa .

Trời ả, rất mệt nhọc. Đi lên xe ngựa, đem gánh nặng tùy tiện ném qua một bên, tiểu thị vệ liền ghé mao thảm thiết dày trên sàn tìm chu công nói chuyện phiếm.

47. Chương 44: Phiên Ngoại :thăm Người Thân (2)

Mơ mơ màng màng có chút thanh tỉnh, bên tai có thể rõ ràng nghe thấy thanh âm tiếng bánh xe lăn “lộc lộc lộc”, còn có thể nghe thấy xa phu hét to, cũng có thể cảm giác được cảm giác ấm áp của nhân thể bên cạnh, nhưng chỉ có không mở mắt ra được.

Hiện tại hẳn là đã đi được nửa đường đi? Thanh Vân nhắm mắt lại đoán, trở mình một cái, tựa đầu tựa vào lồng ngực áp áp kia, tiếp tục ngủ.

Vừa muốn ngủ tiếp, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề cực kì nghiêm trọng, hình như chính mình đi về nhà có một mình thôi thì phải, vậy nhân thể ấm áp bên cạnh này ở đâu rồi ra đây?

Mạnh mẽ mở to mắt, “A... Như thế nào lại là người?” Thanh Vân xoay người ngồi dậy, xe ngựa vừa đứng ở lúc này lay động một chút, Thanh Vân ngồi không vững, phịch một tiếng đập đầu vào bên cạnh xe.

Người bên cạnh vội vàng đem Thanh Vân xả tiến vào trong lòng ngực, một bên ôn nhu xoa xoa cái đầu bị đập đau của Thanh Vân, một bên nhàn cười nói nói: “Người lấy tay khủy tay đánh ta một chút, ta dọa người vào vách xe, Vân nhi, chúng ta hai đứa xem như huê nhau.”

“Người như thế nào lại theo tới? Người không phải còn có rất nhiều công vụ sao?” Thanh Vân hưởng thụ Vương gia mát xa, một bên bĩu môi nói.

“Ha ha, công vụ đem qua ta liền xong hết rồi, để dành thời gian cùng người về nhà thăm nom một chút. Nói tới cùng, ta còn chưa có bái kiến qua nhạc phụ nhạc mẫu mà.” Vương gia đắc ý nói, tuy rằng biểu tình vênh vác con nít kia nhìn buồn cười muốn chết.

“Người nói ai là nhạc phụ nhạc mẫu, người khả ngàn vạn lần đừng có nói bậy à nha.” Thanh Vân xấu hổ quăn nói, người này thật là, bình thường tự xưng “Vi phu” còn chưa tính, hiện tại thể nhưng còn muốn gọi cha mẹ là nhạc phụ nhạc mẫu, thật sự trẻ hư khó dạy mà.

“Vì cái gì không thể kêu nhạc phụ nhạc mẫu, Vân nhi là bà xã của ta, cha mẹ Vân nhi đương nhiên liền là nhạc phụ nhạc mẫu.” Vương gia nói tỉnh rụi.

“Người... Ai, ta mặc kệ người nói như thế nào, dù sao ở trước mặt cha nương ta, ‘vi phu’, ‘thê tử’, ‘nhạc phụ nhạc mẫu’ mấy từ đó một cái cũng không cho nói. Cha ta có bệnh lao, ta cũng không nghĩ muốn hẳn bị người tươi sống tức chết.” Thanh Vân không cho phép thương lượng, lại còn bồi thêm tư thế sắc mặt “Người nếu không đáp ứng thì không cho phép theo ta”.

Ách, Vương gia đột nhiên phát hiện chính mình làm trọng phụ làm thực thất bại, thê tử không phải đều là “Tam tông tứ đức” sao? Vì cái gì hiện tại bọn họ giống như trái ngược vậy? Vân nhi càng ngày càng có khí thế. Không được, quay về vương phủ hẳn nhất định phải trọng chấn phu cương, không thể cứ dung túng bà xã như vậy mãi được. (anh làm được sao?)

“Hảo hảo, hết thấy đều nghe lời người.” Vừa rồi còn ở trong lòng còn nghĩ phải trọng phu cương, nhưng ngoài miệng Vương gia theo bản năng liền vội vàng gật đầu đáp ứng bà xã. Không thể xưng “Vi phu”, kia kêu “Tướng công” thì có thể đi? Còn “Thê tử” liền đổi thành “Nương tử”, “Nhạc phụ nhạc mẫu” sửa kêu “Cha vợ mẹ vợ” thì tốt rồi. Nói như vậy không tính phạm vào quy củ bà xã đề ra đi. Vương gia vui sướng hài lòng cười, còn Thanh Vân ở bên cạnh cảm thấy một trận ác hàn, cảm giác mang người này về nhà là một loại sai lầm.

Đi được hai ngày, rốt cục nhìn thấy thôn nhỏ mà Thanh Vân sống từ nhỏ đến lớn. Dọc theo đường đi nông phu hình như đã xong mùa thu hoạch, đồng ruộng trống không, kho lúa thôn dân (hợp tác xã) cũng đã chất đầy. Rất xa liền thấy ở cửa thôn có mấy hộ nhân trước cửa nhà chất ột đống xác cây ngô, có lẽ dùng cho việc củi lửa. Tường viện thấp bé cũng treo đầy những xác cây ngô kéo dài chấm đất.

Thanh Vân không để ý Vương gia phản đối, kiên trì xuống xe ngựa ở nơi cách thôn còn hai lý . Sau khi phân phó xa phu qua mấy ngày mới tới đón người , Vương gia không tình nguyện lóc cóc đi bộ ở phía sau Thanh Vân .

Thanh Vân một bên đi trước dẫn đường, một bên dặn nói: “Lộc, sau khi vào thôn người khác hỏi người là ai , người liền nói là bằng hữu của ta, cùng nhau ở vương phủ làm người hầu, không cho phép người nói ra Vương gia danh hiệu hù dọa người khác . Còn có, ở trước mặt cha nương ta người cũng thu liễm một chút, đừng có để lộ dấu vết. Nếu không bị cha ta biết quan hệ chúng ta , còn không bị tươi sống tức chết sao ...”

Vương gia càng nghe càng phiền, nhất là sau khi nghe được Thanh Vân không nghĩ cho cha mẹ hẳn biết quan hệ bọn họ , lại một trận nôn nóng, không khỏi ra tiếng gắt lời nói: “Vân nhi thật sự cảm thấy quan hệ chúng ta không nên công khai sao ?”

“Này, Lộc, người đừng nóng giận. Trong kinh thành Nam phong thịnh hành , chúng ta như vậy cũng không có gì. Nhưng là hiện tại là ở thôn của ta , người dân trong thôn luôn luôn bảo thủ, nếu bị người khác biết, cho dù cha ta không bị tức chết, cả nhà chúng ta cũng sẽ bị người khác dèm pha . Lộc, thông cảm ta một chút được không? Sau khi hồi phủ ta cái gì cũng đều đáp ứng người.” Thanh Vân ôn ngôn trấn an ông xã , thậm chí không tiếc ký hạ hiệp ước không bình đẳng, có thể thấy được hẳn là thật sự rất là bối rối .

Thấy bộ dáng bà xã cầu xin lại còn ăn nói khép nép , tâm Vương gia lập tức liền nhuuyến , nhưng cũng ráng làm bộ nói : “Muốn ta đáp ứng cũng được đi ,nhưng người sau khi trở về cái gì cũng phải nghe lời của ta à nha .”

“Hảo, đều nghe lời người, Vương gia của ta.” Thanh Vân vội không ngừng gật đầu, chỉ cần lần này ở nhà đừng xảy ra cái gì ngoài ý muốn, trở về bồi dưỡng ông xã một chút cũng được đi .

“Không được nhốt ta ở ngoài cửa không cho vô .” Vương gia nhân cơ hội thêm vào điều kiện.

“Hảo.”

“Về sau có chuyện gì không thể để ghen ở trong lòng, phải nói ra cho ta biết .”

“Không thành vấn đề.”

“Không được vụng trộm rời nhà trốn đi.”

“Hảo “

“Mỗi ngày đều phải nói với ta người thích ta.”

“Ách, này... cũng được đi .” Ô, cái tên Vương gia sắc lang da mặt dày này , chính mình mỗi khi nói với hẳn câu đó liền mặt đỏ , bây giờ còn muốn dụ dỗ ta ?.

“Về sau trở đi mỗi đêm ta đều phải ôm người, muốn (mần) mấy lần liền mấy lần.” Vương gia bắt đầu được một tác lại muốn tiến một bước.

“Ta nghĩ người vẫn là nên trở về đi.” Thanh Vân hắc nghiêm mặt lạnh lùng nói.

Vừa thấy sắc mặt bà xã chuyển màu, Vương gia nhanh chóng ôm lấy bả vai Vân nhi , nịnh đầm : “Câu này là ta nói giỡn , Vân nhi đừng tưởng thiệt a . Vân nhi đáp ứng mấy câu trước là tốt rồi .”

Vì thế, sau khi Thanh Vân thực hiện vô số nhượng bộ , cao ngạo Vương gia rốt cục đáp ứng trong khoảng thời gian lưu lại nhà Thanh Vân sẽ phi thường an phận thủ thường, sắm hảo vai huynh đệ tốt của bà xã . Hơn nữa tiểu thị vệ bất mãn Vương gia lòng tham không đáy, quyết định tự mình cấp Vương gia huynh đệ một cái tên cực kì nổi bật . . . Phúc Lộc.

“Vân nhi, đổi cái tên khác được không? Tên này rất...” Vương gia không được tự nhiên nói, cái tên sắc mùi tiền này làm cho hẳn thực không hài lòng, như thế nào nghe cũng giống như tên của gã sai vặt cho lão địa chủ nào đó .

“Vậy người nghĩ muốn gọi là gì...Vương Tài thế nào?” Thanh Vân mắt cũng không nâng nói.

Vương...Vương Tài?”Quên đi, vẫn là kêu Phúc Lộc tốt hơn .”

48. Chương 45: Phiên Ngoại : Thăm Người Thân (3)

Hai người đạt thành nhất trí, Lâm Thanh Vân liền dẫn theo “Hảo huynh đệ” Phúc Lộc trở về nhà.

Mẹ Thanh Vân vừa nhìn thấy đứa con gần một năm không có về nhà của mình, nước mắt tựa như mưa rớt xuống dưới. Ngay cả phụ thân hần bình thường thần sắc nghiêm nghị cũng lộ ra chút vui mừng, thừa dịp không ai chú ý vụng trộm lau hai ánh mắt. Thanh Vân càng không cần phải nói, vừa thấy cha mẹ là bắt đầu điệu lệ, làm cho “Hảo huynh đệ” đứng bên cạnh hảo một trận đau lòng.

Thật vất vả chờ một nhà bình tĩnh trở lại, cha Thanh Vân mới chú ý tới ở phía sau đứa con còn đi theo một người khác. Nhìn kỹ, người này tuy rằng ăn mặc y phục thường thức nhưng lại toát lên một khí khái tốt đẹp. Khuôn mặt tuấn mỹ bất phàm giống như kết băng, ánh mắt lợi hại khiến cho người ta không dám nhìn gần. Người này vừa rồi chỉ là quét mặt liếc hần một cái, nhưng lại khiến cho hần phát sinh loại cảm giác kinh hồn táng đảm. Người này là ai vậy? Như thế nào lại cùng Thanh Vân trở về mà?

Ý thức được ánh mắt thắc mắc của phụ thân, Thanh Vân vội vàng giới thiệu: “Cha mẹ, đây là chuynh đệ cùng ta ở trong vương phủ làm việc, Phúc Lộc đại ca, ở vương phủ hần giúp ta không ít việc. Lần này vừa lúc hai chúng ta cùng nhau nghỉ, nên mời hần đến nhà chúng ta làm khách.”

Nghe Thanh Vân giới thiệu xong, Thanh Vân nường vốn nhiệt tình hiếu khách cao hứng nói: “Nguyên lai là bạn tốt của tiểu Vân a, như thế nào lại nói trước một tiếng, trong nhà cũng không kịp chuẩn bị cái gì, chậm trễ như vậy quả thật không tốt a.”

“Nường, không cần chuẩn bị cái gì, chúng ta chỉ ở nhà vài ngày, còn phải nhanh chóng quay về vương phủ làm việc. Phúc đại ca cũng là người dễ thích ứng trong mọi tình cảnh, sẽ không ghét bỏ.” Thanh Vân vừa nói vừa lấy tay khều khều ông xã đang dùng ánh mắt tò mò dòm ngó tới lui.

Vương gia hiểu ý, lập tức nói: “Bá phụ bá mẫu không cần chuẩn bị gì nhiều, ta không ngại, có thể đến nhà của Vân ... Thanh Vân làm khách ta cũng đã thực vinh hạnh.”

“Phúc thị vệ không ngại là tốt rồi.” cha Thanh Vân chen vào nói: “A nường nó, hai đứa con trai đi đường dài như vậy chắc cũng đói bụng rồi, người nhanh đi làm chút đồ ăn ngon. À cả chích gà mái ở sau vườn cũng đừng để lại nữa làm gì, hơn nửa năm cũng không thấy nó đẻ được quả trứng nào, trực tiếp làm thịt nấu canh đi.”

“Ai, hảo.” Thanh Vân nường đáp ứng, xoay người đi ra ngoài nấu cơm. Cha Thanh Vân tiếp đón Vương gia ngồi ở gian ngoài phòng khách, Thanh Vân tự động ngồi xuống bên cạnh phụ thân. Trong chốc lát, Thanh Vân nường bưng tới trà cụ cùng ấm trà, cấp ba người mỗi người ngã một chén trà nóng. Vương gia chú ý, Thanh Vân nường dùng chính là tử sa hồ năm trước hần đã tặng cha Thanh Vân, một năm trôi qua mà nhìn vẫn còn sáng bóng như mới, có thể thấy được cha Thanh Vân chính là thập phần trân trọng món quà này.

Thanh Vân cha nhấp một ngụm trà, lão cảm thấy được người đối diện tướng mạo hiên ngang, so với chính mình càng cao quý hơn rất nhiều, cùng hần đồng tọa, làm cho cha Thanh Vân có loại cảm giác đi quá giới hạn. Áp chế trong lòng cũng không có tới mức sợ hãi, Thanh Vân cha nói: “Không biết gia đình Phúc thị vệ ở đâu? Trong nhà có mấy người a?”

“Bá phụ không cần khách khí như thế, trực tiếp kêu tên của ta thì tốt rồi. Ta vốn là kinh thành nhân sĩ, cha mẹ đều đã đi về cõi tiên, trong nhà còn có hai người huynh đệ, cũng đều đã thành gia lập thất. Ta được nghỉ cũng không chỗ đi, cho nên liền đi theo Thanh Vân đến quấy rầy các người.” Vương gia thân thiện nói, trong lòng nghĩ lấy lòng Thanh Vân cha mẹ nhất định là phải làm nga.

“Nga, kia Phúc Lộc tiểu huynh đệ đã thành hôn sao?” cha Thanh Vân nhìn thấy Vương gia hiền lành, cũng nhin không được hỏi nhiều một câu.

“Ha hử, ta cũng chưa thành thân. Bất quá trong lòng ta đã có người yêu thích, nếu hần đồng ý, ta nhất định lập tức rước hần vào cửa.” Vương gia trả lời chính là Thanh Vân cha vấn đề, ánh mắt cũng là thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm Thanh Vân, giống như là kia lời nói là đúng Thanh Vân nói. “Huống chi, Thanh Vân cũng còn chưa có thành thân không phải sao.” Chỉ cần Thanh Vân nguyện ý vĩnh viễn đi theo hần, không thành thân cũng có sao.

Thanh Vân bị hấn nhìn tới mức mặt đỏ tim đập, vụng trộm trừng mắt liếc hẩn một cái.

“Lại nói tiếp Thanh Vân tuổi cũng không nhỏ , Thanh Vân, người năm nay cũng đã hai mươi hai đi. Tiểu hắc năm trước sau khi về nhà tựu thành thân, gần đây mới vừa sinh được một đại béo tiểu tử. Trước đó vài ngày Vương thẩm vội tới làm mai cho người , nói là lân thôn có một cô nương không tòi , diện mạo tuy rằng không bằng Ngọc Dung , cũng là khó được mi thanh mục tú, con người cũng chịu khó. Người nếu thấy hợp ý , hai ngày nữa cha tới đó cầu thân cho người thế nào?” cha Thanh Vân đột nhiên chuyển đề tài , mặt lộ vẻ chờ đợi nhìn Thanh Vân.

Thanh Vân nhìn ánh mắt chờ đợi của , lại nhìn nhìn gương mặt khấn trương của ông xã , đành phải kiên trì nói: “Cha, Vân nhi còn chưa muốn thành thân với ai . Vương gia đối đãi không tệ, lần trước khi về nhà thiếu chút nữa đã đánh mất mệnh, cũng là Vương gia phái người đem ta tiếp trở về trị liệu, mới bảo vệ được tính mạng này. Cho nên, Thanh Vân vì báo đáp Vương gia, đã cùng vương phủ ký chung thân khế ước, nguyện ý chung thân vi vương phủ làm trâu làm ngựa, báo đáp ân cứu mạng của Vương gia . Hiện giờ đứa con một năm về nhà không được vài ngày, không thể hại đời cô nương người ta.”

Thanh Vân cha lại tiếp tục nhấp một ngụm trà , thở dài nói: “Vân nhi, trong lòng người vẫn còn đang nhớ tới Ngọc Dung đi? Người nếu thật sự không bỏ được nàng xuống , cha sẽ đến cầu hôn cho người . Dù sao Ngọc Dung trước kia cũng đã bị trượng phu ở kinh thành kia cấp hưu , nay đã trở lại, chúng ta nếu cùng nàng ngỗ lời , khẳng định sẽ được đáp ứng.”

Thanh Vân lắc lắc đầu, “Cha, chuyện của ta cùng Ngọc Dung đã là quá khứ , hiện tại ta đối nàng cũng không còn chút cảm tình gì . Chuyện này cũng không cần bàn tiếp nữa.”

“Này cũng không được, kia cũng không được, tiểu tử người khi nào thì trở nên khủng hoảng như vậy . Người vô thanh vô tức liền cùng vương phủ ký chung thân khế ước, như thế nào liền không nghĩ tới ta và người nương ở nhà làm sao bây giờ? Người lớn tuổi như vậy còn không thành thân, chẳng lẽ không sợ chúng ta Lâm gia tuyệt hậu sao?” Nghe thấy Thanh Vân một mặt cự tuyệt, lão nhân tức giận . Thanh Vân xấu hổ cúi đầu, Vương gia cũng đồng dạng xấu hổ lại xấu hổ ngồi thu lu ở một góc.

Tâm tư lão nhân gia tâm tư hẩn đều hiểu được, hẩn khẳng định là muốn Vân nhi về nhà cưới vợ sinh con ,nối dõi tông đường. Chính là hẩn lại yêu Vân nhi đến như vậy , đã tới mức vô pháp buông tay . Vân nhi cả đời này nhất định vô hậu . Bất quá nói trở lại , chính mình không phải là cũng giống nhau sao .

Nhìn thân thể run rẩy của Thanh Vân , Vương gia vừa lo lắng lại vừa đau lòng. Đau lòng hẩn không thể hướng lão phu nói rõ sự thật , nhưng cũng lo lắng hẩn chịu không được áp lực, đáp ứng yêu cầu phụ thân , thật sự phải về nhà đón dâu. Nếu thật sự có một ngày như vậy, chính mình không biết hội làm ra chuyện gì nữa .

“Tóm lại, ta ngày mai phải đi lân thôn cầu thân cho người, nếu đến lễ mừng năm mới người không trở lại, ta coi như không có đứa con như người .” cha Thanh Vân thở phì phì vỗ cái bàn. Thanh Vân nương vừa lúc đi đến, nhanh chóng bước lên phía trước cấp lão nhân gia thuận khí, một bên nhẹ nhàng nói: “Người đây là có chuyện gì? Như thế nào đứa nhỏ vừa trở về liền nóng nảy như vậy .”

Thanh Vân không nói được một lời quỳ trên mặt đất,lại đem cha hẩn chọc giận quá mức, “Người tên nghịch tử này , người đây là đang ép ta sao?”

“Hài tử , mau đứng lên. Có chuyện hảo hảo nói, đây là chuyện gì chứ? Đừng để cho bằng hữu của người chế giễu .” Thanh Vân nương muốn đi tới đỡ Thanh Vân, nhưng cha Thanh Vân vừa vội ho mấy cái , sợ tới mức một bên cấp Thanh Vân cha thuận khí, một bên nhanh chóng bảo Thanh Vân lấy được.

Thanh Vân vừa thấy phụ thân tức giận đến mặt đỏ bừng, thở không ra hơi , nhanh chóng đem tay nải của mình mở , lấy ra dược viên nhờ Lưu Xuân tìm kiếm , lấy hai lap nhanh nhanh cho phụ thân ăn vào.”Cha, đây là dược do đại phu chuyên trị bệnh lao ở kinh thành điều chế , ngài mau ăn xuống nhanh .”

Cha Thanh Vân cha uống xong dược, nhịp thở mới điều độ lại . Vô lực khoát tay áo, tiến vào buồng trong nằm xuống. Đến tối muộn lúc ăn cơm mới đi ra , sắc mặt không tốt, nhưng vẫn cùng Vương gia hàn huyên vài câu, sợ làm phiền lòng khách nhân.

49. Chương 46: Phiên Ngoại : Thăm Người Thân (4)

Vương gia làm bộ như cùng cha Thanh Vân lo lắng việc nhà , tìm hiểu tính danh nữ hài tử lân cận kia . Buổi tối thừa dịp Thanh Vân một nhà đang ngủ, đến ngay trạm canh gác trong viện , một cái bóng đen không biết từ cái xó xĩnh nào xông ra, quỳ gối trước mặt Vương gia đợi mệnh.

Vương gia thấp giọng dặn dò gì đó , bóng đen cung kính hành lễ , nháy mắt lại không thấy . (Ninja đẩy các chú)

Vương gia lặng yên không một tiếng động trở lại trong phòng, đem thân mình cuộn lại tròn tròn của Thanh Vân ôm vào trong lòng ngực. Nhà Thanh Vân chỉ có hai trương giường, một ở trong phòng ngủ của cha mẹ Thanh Vân , Vương gia cùng Thanh Vân nghỉ ngơi trên chiếc giường còn lại ở gian ngoài . Vương gia cũng không thềm để ý lời xin lỗi khách sáo của cha Thanh Vân, hẳn kỳ thật còn ước sao được cùng Thanh Vân ngủ chung một chỗ mà.

Bởi vì cha mẹ Thanh Vân còn ngủ ở phòng trong, Vương gia không dám lỡ mãng, đành phải thành thành thật thật ôm Thanh Vân ngủ. Buổi sáng lúc tỉnh lại , mẹ Thanh Vân đã muốn làm xong điểm tâm . Nhìn hai thằng nhóc vừa mới vừa rời giường , Thanh Vân nường cười ha hả nói: “Các người hai người huynh đệ cảm tình thật tốt, ngày cả ngủ đều ôm nhau cùng một chỗ.”

Thanh Vân sắc mặt trắng nhợt, tức giận nhìn Vương gia. Vương gia thì lại vô tội nhìn hắn, ý tứ hình như là nói “Thói quen rồi , có biện pháp nào?” Cũng may mẹ Thanh Vân cũng không có chút khả nghi nào , chỉ là thuận miệng nói ra .

Ăn xong điểm tâm, cha Thanh Vân đối Thanh Vân nói: “Ta hôm nay cầu thân cho người , người liền thành thành thật thật ở nhà chờ đi .” Thanh Vân nường oán trách nói: “Người ta bằng hữu đến đây, người chẳng lẽ không để cho tiểu Vân mang bằng hữu đi chung quanh ngao du sao ? Tiểu Vân, đừng để ý hắn, dẫn Phúc thị vệ đi chung quanh thôn ngao du đi.”

Cha Thanh Vân trừng mắt nhìn một chút , dẫn theo lễ hạ phách đã sớm chuẩn bị tốt đi mất . Thanh Vân cùng Vương gia ra cửa, trực tiếp tới bên bờ sông nhỏ , tìm một phiến đá lớn ngồi lên , ngắm người. Vương gia biết Thanh Vân trong lòng phiền não chuyện phụ thân đi cầu hôn , không khỏi nhẹ nhàng từ đằng sau ôm lấy hắn, “Vân nhi, không cần lo lắng, ta đều đã an bài tốt lắm.”

“Àn? Người có ý tứ gì?” Thanh Vân mạnh quay đầu lại, “Người sẽ không lại đem cô nương người ta làm thế nào đi?”

Nhìn đến Thanh Vân trừng lớn ánh mắt, Vương gia trang ủy khuất nói: “Ta làm sao lại có thể ngoan độc như vậy, ta chỉ là làm cho bọn họ suốt đêm chuyển nhà mà thôi, sẽ không làm khó dễ bọn họ .”

Thanh Vân lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, kỳ quái hỏi: “Người như thế nào lại ra tay nhanh như vậy? Ngay cả ta cũng không biết.” Vương gia nhéo nhéo cái mũi đáng yêu của bà xã , sủng nịch nói: “Đêm qua lúc người nào đó ngủ say như tiểu trư , ta gọi là ảnh vệ đi làm .”

“Ảnh vệ? Là Lý Cường sao?” Thanh Vân kích động hỏi, lúc ấy Lý Cường vì bảo hộ hắn bất chấp bản thân bị trọng thương, làm hắn thiếu chút nữa nghĩ Lý Cường đã chết. Khả sau này lại nghe Lưu Xuân nói cho hắn biết Lý Cường chưa chết, nhưng là chẳng đến hiện tại, hắn đều chưa có gặp mặt lại

.

“Người liền muốn nhìn thấy Lý Cường như vậy ?” Vương gia trong thanh âm có rõ ràng là có mùi dấm chua. Lý Cường lúc ấy vì bảo hộ Vân nhi thiếu chút nữa đã đánh mất tính mệnh , bởi vậy cảm tình của Vân nhi đối hắn rất không bình thường, thật sự là làm cho ông xã này hảo hảo ghen tị.

“Ha hả, vậy người đó là Lý Cường đi . Thật tốt, hắn không có chết. Có cơ hội để cho ta nhìn hắn một chút đi.” Thanh Vân yêu cầu , Vương gia tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn là đáp ứng .

Hai người lặng lẽ nhìn nước sông chảy xuôi dòng , Thanh Vân tâm tình cũng tốt hơn một chút. Nhưng một lát sau , Thanh Vân ngửa đầu nói: “Lộc, chúng ta như vậy cũng không phải kể lâu dài, lần này cha cầu thân không thành , còn có thể có lần sau, chẳng lẽ người liền muốn gặp một lần liền giấu một lần? Như vậy tiếp tục , cha sớm muộn gì cũng cảm thấy được không thích hợp .”

“Ta cũng biết, dù sao thì đây cũng là tình huống khẩn cấp, cũng chỉ có thể xử lý như vậy . Muốn ta nói, không bằng chúng ta trực tiếp cùng lão nhân gia ngã bài đi...” Vương gia cũng có chút phiền toái nói, chuyện phụ thân Vân nhi quả thật rắc rối mà .

“Không cần, ta hiện tại nói không nghĩ thành thân liền đem cha ta tức giận thành như vậy, nếu thật sự nói ra quan hệ hai ta , kia còn không đem lão nhân gia tươi sống tức chết đi . Không cần!” Vân nhi không ủng hộ nói.

“Kia Vân nhi người nói nên làm cái gì bây giờ? Chuyện này nếu không giải quyết sớm một chút , phiền toái hội càng ngày càng nhiều .” Vương gia không nề hà nói.

“Nếu không, ta liền tìm người nào đó thành thân cho xong .” Thanh Vân phiền toái nói. Vương gia lập tức lấy tay bịt lại cái miệng của hắn, oán hận nói: “Người cư nhiên liền nghĩ muốn thành thân?”

Thanh Vân thật vất vả đem bàn tay ông xã thủ rút xuống dưới, “Ta không phải có ý tứ như vậy , ta là nói, ta làm bộ thành thân, trước làm cho phụ mẫu ta an tâm. Những chuyện khác về sau nói sau.”

“Giả thành thân cũng không được, vạn nhất các người phim giả tình thật thì làm sao bây giờ?” Vương gia siết chặt tay Thanh Vân , không tình nguyện nói.

“Vậy người liền tìm một người mà người có thể tin được cùng ta giả thành thân a.” Thanh Vân trở mình cái xem thường, con ngày này ngày bình thường thông minh tuyệt đỉnh như thế nào bây giờ tự nhiên ngu đột xuất ha .

“Vân nhi , ý của người là nói Đồng Quế .” Vương gia bình tĩnh đại ngộ nói. Đồng Quế quả thật là một nhân tuyển không tồi , nàng đối với mình cùng Vân nhi đều là trung thành và tận tâm, vương phủ có ân với nàng, nói vậy nàng cũng sẽ không chối từ . Vừa lúc hai người bọn họ đều ở vương phủ làm người hầu, sau khi Vân nhi cùng nàng giả thành thân xong liền cũng sẽ ở lại vương phủ, cha mẹ Thanh Vân nhìn không thấy, tự nhiên liền không biết bọn họ là giả thành thân. Bây giờ Vân nhi đã không muốn ngã bài , loại phương pháp này thật sự là tối thích hợp .

“Vân nhi thật sự là quá thông minh.” Vương gia nhất thời kích động, ở trên cái miệng nho nhỏ của bà xã hưng phấn hôn một hơi .

“Ai, chỉ là làm như vậy sẽ ủy khuất Đồng Quế .” Thanh Vân ảm đạm nói. Vương gia không đành lòng an ủi nói: “Không quan hệ, Vân nhi, nếu về sau nàng có ý trung nhân , ta sẽ để nàng tự do, giải trừ chung thân khế ước của nàng . Như vậy cũng coi như bồi thường cho nàng đi.”

“Ai, nhắc mới nhớ , người chừng nào thì đem chung thân khế ước trả lại cho ta a?” Thanh Vân đột nhiên tức giận nói.

“Của người a ? Ta cả đời cũng sẽ không trả , ta muốn đem người dán lại bên người ta , vĩnh viễn không buông ra.” Vương gia bá đạo nói.

Thanh Vân cố ý trừng mắt nhìn hắn một cái, mặt lại đỏ, cái tên này thiệt là , nói lời tâm tình mà cũng bá đạo như vậy. Vương gia ánh mắt buồn bã, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Thanh Vân lên , ở trên đôi môi no đủ đỏ mọng kia nhiệt tình mút vào . Hắn Vân nhi vĩnh viễn là như vậy mê người a !

Trong khi hai kẻ yêu đương vụng trộm còn đang đắm chìm tại thế giới tim hồng của hai đứa , không có phát hiện ra cách đó không xa , ở đằng sau gốc thụ già có một đôi mắt không thể tin được đang nhìn bọn họ ...

50. Chương 47: Phiên Ngoại Thăm Người Thân (5)

Hai người không sai biệt lắm trở về nhà vừa lúc cơm trưa , mới vừa ngồi xuống không lâu, cha Thanh Vân cha sắc mặt không tốt đã trở lại. Thanh Vân cùng Vương gia liếc nhau, xem ra sự tình đã xảy ra như dự kiến .

“Cha sắp nhỏ , sự tình làm được thế nào ? Cô nương nhà người ta đồng ý không?” Không đợi cha Thanh Vân nói chuyện, Thanh Vân nương liền khẩn cấp hỏi han.

“Thành cái gì mà thành? Ta đến nhà họ căn bản ngay cả một bóng người đều không thấy . Nghe hàng xóm nói, ngày hôm qua còn nhìn thấy bọn họ , sáng nay liền phát hiện nhà bọn họ môn hộ mở rộng ra, còn người thì sau một đêm toàn bộ không thấy . Nghe nói là vì trốn nợ, cả một nhà suốt đêm chạy trốn .” Thanh Vân cha thở phì phì nói, nghĩ thầm, làm uống công mình mang nhiệt ít đồ vật chạy tới một cái nhà trống không như vậy .

Vương gia hướng Thanh Vân sử cái ánh mắt, Thanh Vân vội vàng nói: “Cha, ngài đừng tức giận kéo hao tổn thân mình , chuyện này không cần sốt ruột, từ từ rồi sẽ được .”

“Từ từ ? Còn muốn từ từ ? Người đều đã lớn như vậy , ta không nóng nảy có thể được hay sao ?” Thanh Vân cha vẫn đang hỗn hỗn nói, nhưng Thanh Vân biết cha là một lòng vì hắn suy nghĩ, không khỏi khó xử nhìn về phía Vương gia.

Vương gia lập tức đi tiến lên đây, vội vàng nói: “Bá phụ, kỳ thật ngài cũng không cần gấp rút vì Thanh Vân mà bôn ba vất vả tìm kiếm . Kỳ thật Thanh Vân ở kinh thành có coi trọng một cô nương, nhưng không dám mở lời với nhị lão , sợ ngài không đồng ý.”

“Tiểu Vân, là thật vậy chăng?” Thanh Vân nương kinh hỉ nhìn Thanh Vân, cha Thanh Vân vừa mới còn tức giận tận trời cũng ngừng thở hỗn hỗn , quan tâm chờ Thanh Vân trả lời.

Thanh Vân kiên trì gật gật đầu, “Ân, ta thích thượng một nha hoàn ở Vương phủ , nàng cũng nguyện ý gả cho ta. Khả là chúng ta hai người đều cùng vương phủ ký hạ chung thân khế ước, nếu thành thân rồi thì vẫn còn phải ở lại vương phủ hầu hạ, ta sợ các người không đồng ý, cho nên không dám nói.”

“Hảo người cái tên xú tiểu tử, chính mình đã tìm được ý trung nhân , lại còn khiến cho ta vì người bận tâm. Ở lại vương phủ liền ở lại vương phủ , dù sao về nhà cũng chỉ có thể trồng trọt, cô nương người ta tuy rằng chỉ là một nha hoàn, nhưng lại là nha hoàn ở cái nhà giàu như vậy , như thế nào có thể cùng người trở về chịu khổ . Không có việc gì, chỉ cần có thể nhìn thấy người an an ổn ổn thành gia lập nghiệp, ta và nương người liền chết cũng không tiếc . Cho dù người không thể bồi ở bên người chúng ta, cũng không có gì. Nhớ rõ đến lúc sinh tôn tử cháu gái, ôm trở về cho chúng ta dưỡng là được . Ha ha!” Thanh Vân cha vui tươi hơn hớn nói xong, hoàn toàn đã không còn một chút khí thế làm người ta sợ hãi như vừa rồi .

Thanh Vân trong lòng đau xót, Vương gia cũng bị tình cảm yêu thương mộc mạc của cha mẹ Thanh Vân làm cho cảm động . Từ nhỏ sinh ở hoàng gia hắn cơ hồ chưa từng cảm thụ qua loại thiên luân loại tình cảm như thế . Không iềm được kích động nói: “Nếu không, chờ Thanh Vân thành thân xong , đem cả nhà hai lão đưa tới kinh thành trụ cũng tốt .” Lời vừa ra khỏi miệng, Vương gia còn thiếu chút nữa tự cắn đứt đầu lưỡi của mình . Nếu nhị lão thật sự chuyển đến kinh thành, cùng Thanh Vân sớm chiều ở chung, rất nhanh sẽ phát hiện sơ hở . Nhưng lời đã muốn nói ra, sẽ không hảo sửa miệng . (anh bị liệu nè =)))

Cũng may cha Thanh Vân lập tức trả lời: “Không cần, chúng ta hai lão già cả ở nơi này cũng gần cả đời người , tới kinh thành cũng sẽ không quen . Thanh Vân ở vương phủ cũng chỉ là một thị vệ, vô quyền vô thế lại để dành không được bao nhiêu tiền, hai chúng ta cũng không muốn hắn có thêm phiền phức gì . Chỉ cần tới lúc bọn họ hai người thành thân , chúng ta lại lên kinh thành chuẩn bị là tốt rồi .”

“ Đúng vậy đúng vậy, ta cũng muốn đi xem con dâu tương lai . Dem ngọc bội tổ truyền của nhà chúng ta đưa cho nàng, ngọc này là chúng ta Lâm gia nhiều thế hệ truyền lại cho con dâu nga . Ha hã!” Thanh Vân nương cũng tiếp lời nói. Đồng thời từ trong lòng, ngực lấy ra một cái bọc nhỏ , Vương gia nhìn thoáng qua, cái bọc gấm kia hình như là may từ vài gấm năm trước hắn cấp Vân nhi chọn mang về làm quà . Mở ra vừa thấy, bên trong là một khối ngọc bội hình tròn , rất giống khối ngọc chính mình lúc ấy đưa cho Vân nhi .

Vương gia kinh ngạc nhìn Vân nhi, kết quả Vân nhi đồng dạng kinh ngạc nhìn khối ngọc bội kia , hỏi: “Nương, khối ngọc bội này là từ đâu tới đây ?”

Thanh Vân nương cười ha hã nói: “Người này đứa nhỏ , nương không phải đã nói đây là tổ truyền , đương nhiên là từng đời từng đời truyền xuống tới . Khối ngọc này là ta lúc bước vào Lâm gia , bà nội tự tay mang tặng . Vốn ông nội người cũng có một khối, chính là không may lộng đánh mất , nếu không chính là một đôi .”

Thanh Vân cùng Vương gia lại nhìn nhau, song phương ánh mắt đều là không thể tin được , nguyên lai đây là duyên phận trong truyền thuyết sao (duyên định tam sinh đó nga) ? Ngọc bội của ông nội Thanh

Vân bị chính mình mua hạ lại mang tặng Thanh Vân, kia có phải hay không thuyết minh chính mình cùng bà xã yêu dấu chính là trời sinh một đôi ?

Cùng hai vị lão nhân thương lượng một chút chuyện thành thân, Vương gia nóng vội quyết định một tháng sau liền cho bọn hắn cử hành hôn lễ. Hai vị lão nhân nóng lòng muốn cháu cũng vui vẻ đồng ý .

Đêm dài nhân tĩnh, Thanh Vân vuốt ve ngọc bội trước ngực , lẳng lặng nằm ở trong lòng ngực ấm áp của ông xã . Hai vị lão nhân đều đã ngủ, trong phòng yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng hai người hít thở.

Sau một lúc lâu, Vương gia đột nhiên hắc hắc nở nụ cười, Vân nhi ngửa đầu nghi hoặc nhìn hắn, “Người ngọc cười cái gì?”

“Vân nhi, người có thấy thực thần kỳ không ? Lúc ấy ta trên đường Trường An liếc mắt một cái liền nhìn trúng ngọc bội này , cảm thấy được nó với người quả thật tối xứng , quả nhiên nó chính là thuộc về người . Người nói đây không phải minh chứng cho duyên phận chúng ta hay sao ?” Vương gia rất có cảm xúc nói.

“Ta, ta không biết.” Vân nhi ngượng ngùng nói, trong lòng biết rõ là như thế ,nhưng nói ra thiệt là ngượng ngùng a.

“Vân nhi, chờ người cùng Đồng Quế giả thành thân xong , kia khối ngọc bội tặng cho ta đi.” Vương gia cầu nói.

“Nhưng đó chính là đưa cho con dâu .” Thanh Vân lúng ta lúng túng.

“Ta không ngại, chỉ cần là một đôi là tốt rồi . Cảm khối ngọc bộikia , nói không chừng kiếp sau ta còn có thể sẽ tìm thấy người.” Vương gia thở dài thật sâu , hắn thật là rất tham lam , muốn lưu Vân nhi lại một đời này còn chưa đủ, ngay cả hắn kiếp sau, thậm chí kiếp sau sau nữa đều muốn ở bên cạnh Vân nhi .

“Người không chê đó là đưa cho con dâu ?” Thanh Vân thử hỏi,người này bình thường đối với vấn đề danh phận chính là thực để ý .

“Không để ý , hữu danh vô thực. Nếu không người cùng ta đổi?” Vương gia trêu đùa.

“Không cần.” Thanh Vân rõ ràng trả lời.

“Kia không được rồi , ta chỉ còn có thể hảo hảo lấy khối ngọc tặng nàng dâu kia thôi .” Vương gia làm bộ như bất đắc dĩ nói, chọc cho Vân nhi nở nụ cười.

Đêm dần dần thâm .

Gian ngoài giường lớn , Vương gia cùng tiểu thị vệ gắt gao ôm chặt nhau cùng một chỗ, giống như chuyện gì đều không thể chia lìa bọn họ .

. . .Phiên ngoại thăm người thân – Hoàn. .

51. Chương 48: Phiên Ngoại : Giả Thành Thân (1)

Thanh Vân cùng Vương gia chỉ ở nhà thêm ba ngày, đã bị cha mẹ Thanh Vân thúc giục nhanh chóng quay về vương phủ chuẩn bị việc hôn nhân . Trước khi đi, nương Thanh Vân xuất ra trang sức của chính mình năm xưa lúc thành thân mang , nói là cấp cho con dâu tương lai . Cha Thanh Vân cũng đem bạc tích góp trong nhà mang ra cho Thanh Vân cấp Đồng Quế mua vài điểm đồ vật chuẩn bị. Số bạc này đại bộ phận là tiền thưởng do Thanh Vân lần trước từ vương phủ mang trở về, lão nhân nhận lấy cũng không tiêu xài gì , đều để dành cấp Thanh Vân cưới vợ. Vương gia liếc mắt xem xét một cái, nhìn thấy ngay cả cái túi bạc to kia đều là do chính mình trấn được trong tay Thập Vương gia nơi đó.

Một đường xóc nảy, Vương gia cùng Thanh Vân trở lại vương phủ. Còn chưa có tiến vào đại môn Hi Xuân viên , Vương gia đã hô to gọi Đồng Quế , Thanh Vân nhìn bộ dáng gấp muốn chết của ông xã , cảm thấy được hết sức buồn cười: Vương gia đối với “Việc hôn nhân” này so với chính mình còn phải nhiệt tâm.

Vào cửa liền thấy Đồng Quế có chút kích động chạy đến, “Vương gia, xảy ra chuyện gì? Kêu ta gấp như vậy .”

Vương gia trực tiếp đi vào phòng, Thanh Vân có chút xin lỗi liếc mắt nhìn Đồng Quế một cái, rồi cũng đi vào theo, Đồng Quế đầu đầy mồ hôi không biết gì hết cho nên cũng theo tiến vào.

Vương gia cùng Thanh Vân ngồi xuống, hai người đều nhìn Đồng Quế không nói lời nào, khiến cho Đồng Quế trong lòng bất ổn, ngầm tính toán chính mình có phải hay không làm sai chuyện gì. Trong lúc công tử ra ngoài, nàng đem phân điểm tâm vốn là của công tử kia cũng cấp ăn, đây không tính tội gì lớn đi? Dù sao công tử cũng nói qua lãng phí là đáng xấu hổ. Còn có, nàng trong phòng gần đây có con chuột, chính mình vụng trộm cầm mấy cái cặp chuột của công tử dùng, cũng không có gì quan hệ đi?

Thanh Vân liếc mắt xem xét một cái rồi ngồi ngay ngắn Vương gia, cái người này vừa rồi gấp như cháy nhà, hiện tại ngược lại lại không vội vàng gì, chẳng lẽ lại là ngượng ngùng nói. Không tiếng động thở dài, xem ra đành phải chính mình mở miệng.

“Đồng Quế, người hiện tại có hay không có người trong lòng a?” Nếu Đồng Quế đã có người trong lòng, chính mình sẽ không mạnh mẽ bách nàng giả thành thân.

“Công tử người cũng đừng giễu cợt Đồng Quế, ta không có người trong lòng a. Đồng Quế thầm nghĩ cả đời hầu hạ Vương gia cùng công tử, những chuyện khác chưa từng suy nghĩ qua.” Đồng Quế nhanh chóng mở miệng, không biết vì cái gì lúc chính mình nói ra những lời nói này, trong đầu đột nhiên nhớ tới khuôn mặt hồ ly hào hoa phong nhã kia.

Thanh Vân không có chú ý tới điểm khác thường xuất hiện trong nháy mắt của Đồng Quế, nhẹ nhàng thở ra nói: “Đồng Quế, ta hiện tại có một việc cần người hỗ trợ, không biết người có nguyện ý hay không?”

“Công tử có gì phân phó cứ việc nói, nô tỳ nhất định kiệt hết toàn lực, không phụ công tử nhờ vả.” Đồng Quế rõ ràng nói.

“Cái kia, Đồng Quế, người có nguyện ý hay không... Ách... giả cho ta.” Thanh Vân thật vất vả nói xong, mặt đều đỏ. Tuy rằng biết đây là làm bộ, nhưng trong cuộc đời lần đầu giáp mặt hướng nữ tử cầu hôn, bảo hấn như thế nào có thể không đỏ mặt.

Vương gia thấy một màn như vậy, tuy rằng biết đây là giả, vẫn đang nhìn không được ăn chút dấm chua. Ai, nếu một màn này là do chính mình đối Vân nhi làm thì có bao nhiêu hảo a.

Đồng Quế nghe được Thanh Vân nói những lời này, bỗng chốc liên nghĩ người. Chính mình không có nghe sai đi? Công tử thế nhưng muốn kết hôn nàng? Đồng Quế liếc mắt dòm khuôn mặt chưa lè của Vương gia, nhất thời không hiểu được đây là có chuyện gì. Công tử nói muốn kết hôn nàng, Vương gia trừ bỏ sắc mặt có chút không tốt, thế nhưng không có đại phát giận, này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hai người không phải hoan hoan hỉ hỉ về thăm cha nương công tử sao? Như thế nào lại biến thành công tử sẽ cùng nàng thành thân? Bọn họ trong lúc đi về rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đồng Quế uốn luôn tự hào là khôn khéo đột nhiên phát hiện chính mình đầu óc đúng là không đủ xài.

“Công tử, ngài là đang cùng Đồng Quế nói giỡn sao? Hắc hắc, tuyệt không buồn cười a.” Đồng Quế cười gượng hai tiếng, nhìn đến vẻ mặt phi thường nghiêm túc của Vương gia cùng công tử, lại không dám cười. Này hình như không phải là đang nói giỡn a.

“Đồng Quế, ta biết làm như vậy là có điểm ép buộc, chính là ta thật sự thực cần người trợ giúp.” Thanh Vân thành khẩn nói: “Nếu người hiện tại đã có người trong lòng, cho dù”

“Vương gia, công tử, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ta đều nhanh bị các người lộng hồ đồ.” Đồng Quế cuối cùng quyết định không thềm hồ đoán lung tung, hỏi rõ ràng có điều so sánh hảo hơn.

Thanh Vân oán trách liếc mắt nhìn ông xã một cái, người này từ lúc tiến vào đến giờ liên trang mộc đầu nhân, đem nan đề giao cho mình, thật sự là rất đáng giận. Hấn không biết là, để cho Vương gia chính mồm nói ra để cho người mình thích thành thân với nữ nhân khác, cho dù là giả, hấn cũng nói không nên lời.

“Ách, là như vậy, chúng ta hai người không phải thật sự thành thân, mà là làm bộ như thành thân.” Thanh Vân có chút bối rối không tìm được từ diễn tả nói: “Cha nương ta muốn cho ta mau chóng thành thân, chính là... chính là người cũng biết quan hệ của ta cùng Vương gia. Ta lại không thể trực tiếp nói cho cha nương biết rõ, cho nên chúng ta đã nghĩ tìm người giả thành thân. Khả Vương gia hấn lại sợ đến lúc đó chúng ta phim giả tình thật, cho nên ta nghĩ đến người.”

Thanh Vân nhìn thấy Đồng Quế cúi đầu không nói , nghĩ đến nàng không muốn, vội vàng nói: “Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không đối với người làm ra chuyện gì sai trái . Sau này nếu người có ý trung nhân , Vương gia sẽ giải trừ khế ước, trả lại tự do cho người.”

Đồng Quế cúi đầu trở mình xem thường, nghĩ thầm,rằng liền Thanh Vân là cái người thành thật như vậy còn có thể làm ra chuyện hạnh kiểm xấu gì chứ . Không chừng Vương gia còn lo lắng cho mình hội làm cái chuyện hạnh kiểm xấu gì đối với hắn nữa kia.

“Công tử, ta còn tưởng rằng là cái chuyện đại sự gì, là diễn trò thôi chứ gì . Này không thành vấn đề , chẳng qua chúng ta vương phủ từ trên xuống dưới đều biết quan hệ của ngài cùng Vương gia q, xem ra muốn diễn cho tốt thì mọi người phải cùng nhau diễn mới được.” Đồng Quế không hảo ý nói, nhất định phải đem tất cả mọi người dụ dỗ mới được.

Ba người quyết định xong , Vương gia lại gọi Lưu Xuân cùng quản gia tới , làm cho Lưu Xuân phụ trách trừ bị, vừa không thể làm rất long trọng cũng không được quá mức qua loa. Quản gia còn lại là phụ trách cấp toàn bộ nô tài trong quý phủ rửa tai một phen , đến lúc đó ngàn vạn lần không được lộ ra bất cứ dấu vết gì .

Lưu Xuân lúc nghe thấy Vương gia muốn Đồng Quế cùng Lâm Thanh Vân thành thân , vội không ngừng đặt câu hỏi, tay bắt tri bắt giác nắm thành quyền, thẳng đến lúc hiểu được đây chính là quyền lợi chi kế, mới chậm rãi buông ra, trong lòng bàn tay đã lưu lại một tầng mồ hôi . Đồng Quế ở bên cạnh đem tất cả biểu hiện của Lưu Xuân xem rành mạch, trong lòng nổi lên một tia vui sướng.

Vì thế ở vương phủ từ trên xuống dưới thần bí mà lại nhiệt liệt trừ bị , tiểu thị vệ Lâm Thanh Vân cùng đại a đầu Đồng Quế hôn lễ đúng hạn cử hành .

52. Chương 49: Phiên Ngoại : Giả Thành Thân (2)

Ba ngày trước lúc hôn lễ cử hành, Vương gia liền phái người đi tiếp cha mẹ Lâm Thanh Vân , trước khi hôn lễ diễn ra thì cũng đã đến vương phủ. Vương gia an bài bọn họ ở tại phòng khách của vương phủ .

Hai lão lần đầu đến kinh thành, hơn nữa lại được trụ trong vương phủ tiếng tăm lừng lẫy , giống như Lưu nãi nãi tiến lộng lẫy viên, nhìn cái gì đều cảm thấy mới mẻ.

Thanh Vân cùng Vương gia tự mình dẫn bọn họ đến khách phòng, thấy bố trí trong khách phòng vô cùng hoa lệ , lão hai khẩu sớ tới mức ngay cả cánh cửa cũng không dám bước vào .

Thanh Vân nương lời kéo ống tay áo Thanh Vân nói: “Con a, phòng này cũng thật tốt quá đi? Nếu như lỡ tay lộng hồng cái đồ vật gì , ta chính là bồi thường không nổi a. Ta và người cha vẫn là đi ra ngoài trụ khách điếm đi.”

Vương gia vội vàng ngăn lại nhị lão, hòa khí nói: “Thanh Vân là người của vương phủ , nơi này đương nhiên chính là nhà của hắn . Nhị lão không cần khách khí, cứ coi như nơi này như là nhà của mình mà trụ thì tốt rồi.”

Thanh Vân nương ngàn vạn tạ ơn, tương phản, cha Thanh Vân nhìn qua lại là đầy bụng tâm sự bộ dáng. An trí hảo hai lão nhân, Vương gia đến thư phòng đi làm công việc , đem không gian lưu lại cho Thanh Vân một nhà, làm cho bọn họ hảo hao bàn bạc việc nhà.

Thanh Vân cha thấy Vương gia đi rồi, mới thở phào một hơi, vốn đối với chuyện Ngọc Dung nói nhĩ bán tín bán nghi, nhưng nhìn đến những trận ỷ này , không khỏi tin thất chữ bát phân. Thanh Vân cùng lắm chỉ là một thị vệ nho nhỏ ở vương phủ , cha mẹ hắn như thế nào có thể nhận được nhiều lễ ngộ như vậy . Từ lúc tiến vào cửa bắt đầu, vương phủ tất cả hạ nhân đối với bọn họ nhất nhất cung tất kính, ngay cả địa phương cho bọn họ trụ cũng cao cấp như vậy , chẳng lẽ thật sự giống như Ngọc Dung nói , Thanh Vân cùng Vương gia là có quan hệ không thể cho ai biết ?(no no .. ai cũng biết hết , tiểu Lộc Lộc trùm như vậy sợ ai mà phải giấu)

Cha Thanh Vân mắt nhìn hai mẹ con đang thu xếp việc nhà , cau mày không biết nên như thế nào mở miệng. Hắn cả đời này chỉ có hai con trai, con lớn nhất Thanh Vân từ nhỏ liền hàm hậu thành thật, tuy

rằng không quá thông minh, nhưng cũng tâm địa thiện lương. Tiểu nhi tử Thanh Hà thông minh tuyệt đỉnh, nếu không phải bởi vì nhiễm bệnh qua đời, hiện tại cũng là cái đại tiểu tử. Hiện tại hẳn chỉ còn Thanh Vân một đứa nhỏ, như thế nào cũng không thể để cho hắn lạc lối. (bác mới đừng kéo em í trở về con đường sai lầm năm xưa thì có)

Suy nghĩ nửa ngày, lão nhân quyết định trước thử một chút, dù sao lời nói của Ngọc Dung cũng là từ một phía, không thể hoàn toàn tin là thật. “Thanh Vân, Vương gia đối đãi với hai chúng ta tốt như vậy, chúng ta có phải hay không nên đi cấp Vương gia bái kiến một lần a?”

“A, cha, này... Không cần, Vương gia đi ra ngoài, không ở trong phủ.” Thanh Vân ập ứng đáp, nghĩ thầm, rằng chuyện Phúc Lộc chính là Vương gia không thể để cho cha biết.

“Nga, kia Vương gia khi nào thì trở về a?” Thanh Vân cha cảm giác Thanh Vân sắc mặt khác thường, không hồn giận hỏi han.

“Này, ta cũng không biết. Lúc Vương gia không ở tất cả đều là quản gia an bài, ta đi hỏi quản gia một chút.” Bị ánh mắt lợi hại của cha bắn phá, Thanh Vân thực không tiền đồ chạy trốn chết.

Thư phòng, Vương gia đang đề bút viết tự, đột nhiên cửa phòng “Thịch” một tiếng bị đẩy ra, Thanh Vân thần sắc bất an vội tiến vào.

“Vân nhi làm sao vậy? Chuyện gì mà kích động như vậy?” Vương gia buông bút, tiến lên ôm lấy kích động Thanh Vân.

“Làm sao bây giờ? Cha ta hình như đã biết cái gì?” Thanh Vân kinh hoảng nói.

“Vân nhi, không cần lo lắng, đây là không có khả năng. Cha nương người vừa mới đến đây, cũng không có ai theo chân bọn họ nói chuyện nhiều, như thế nào có thể biết cái gì. Khẳng định là người bởi vì chột dạ, cho nên miên man suy nghĩ thôi.” Vương gia ôn nhu an ủi.

Một lát sau, nhìn thấy sắc mặt Thanh Vân tốt hơn nhiều, Vương gia mới buông ra Thanh Vân.

“Lộc, cha ta nói muốn tới bái kiến người, làm sao bây giờ? Nếu để cho bọn họ biết người chính là Vương gia, chuyện diễn giả thành than này sẽ bị lộ mất.” Thanh Vân có chút nôn nóng nói, hẳn vốn không giỏi nói dối, lần này lại phải đi lừa gạt phụ mẫu của chính mình, trong lòng thập phần áy náy.

“Muốn đi bái kiến ta, khó mà làm được. Nào có cái đạo lý cha vợ cấp chính mình con dâu dập đầu, ta cũng không phải Hoàng Thượng.” Vương gia trêu đùa, nhìn Thanh Vân trừng mắt liếc hắn một cái, mới thu liễm chút. “Kia Vân nhi là như thế nào nói với cha.”

“Ta đã nói người đi ra ngoài, không ở trong phủ.”

“Àn, cũng là một cái biện pháp. Quản gia,” Vương gia kêu một tiếng, lão quản gia không biết từ nơi nào thần kì hiện ra, “Người hiện tại đi thông tri vương phủ tất cả hạ nhân, Vương gia đi ra ngoài, thẳng đến trước khi cha mẹ Vân nhi rời đi kinh thành cũng không hội trở lại vương phủ.”

“Vậy người muốn đi đâu?” Thanh Vân khó hiểu nhìn Vương gia.

“Ta đương nhiên ở lại trong vương phủ. Tiểu ngu ngốc, người đã quên sao? Ta chính là ‘hảo huynh đệ’ Phúc Lộc của người a.” Vương gia sủng nịch nói đến, làm bộ như không có thấy bộ dáng quản gia bởi vì nghe được “Phúc Lộc” tên này mà cười trộm.

“Tuân lệnh, nô tài lập tức đi làm, Vương gia đi ra ngoài, từng bước không rời bồi ở bên cạnh Lâm thị vệ chính là Phúc Lộc thị vệ.” Quản gia nhin cười nói xong, ở dưới ánh mắt có thể so sánh với gió lạnh thẳng chập của Vương gia nhanh chóng thần kì biến mất.

“Nao, cái này người vui vẻ rồi đi, toàn bộ vương phủ cao thấp đều biết ta có cái tên thổ tới bỏ đi như vậy.” Vương gia nén giận nhìn đồng dạng cười trộm Thanh Vân, một bộ hận không thể cắn hắn một hơi.

“Thổ sao? Đâu có mô? Ta nương lần trước còn tên của người đặt thật là tốt, vừa nghe thì biết có phúc khí.” Thanh Vân có chút đắc ý nói.

“Thật vậy chẳng? Nhạc mẫu thật sự nói như vậy?” Vương gia cao hứng hỏi, cẩn thận ngẫm lại “Phúc Lộc” tên này cũng không phải thực thối, ít nhất so với “Vương Tài” có khí chất hơn.

“Đương nhiên là xạo rồi , giỡn hoài !” Thanh Vân không lưu tình chút nào đánh gãy Vương gia mình đang chìm trong say mê.

Vì thế, Vương gia rốt cục đem căn người xúc động hóa thành thực tế hành động, hung hăng cắn Thanh Vân một hơi. . . Đương nhiên là cắn ở ngoài miệng .

Cuối cùng, lúc Vương gia buông ra khẩu , Thanh Vân đã muốn đầy mặt đỏ hồng, giống như vừa mới uống rượu , cả người mềm nhũn đứng cũng không nổi .

Vương gia lại liếm liếm khoe miệng Thanh Vân , đặc ý nói: “Bốn vương vốn nghĩ muốn đem đầu lưỡi của người cắn xuống dưới, nhưng bốn vương luôn luôn nhân từ, lại niệm người vi phạm lần đầu, tạm tha người . Lần sau nếu tái phạm đùa bốn vương, nhất định đem đầu lưỡi của người cắn xuống dưới.”

Thanh Vân vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Vương gia, lo lắng trong lòng mới này cũng tản mất . Ông xã của hắn chính là có bốn sự như vậy a , cùng ông xã ở cùng một chỗ mỗi một giây đều làm cho hắn cảm thấy vô cùng khoái hoạt, bảo hắn như thế nào có thể rời khỏi người này ...

53. Chương 50: Phiên Ngoại : Giả Thành Thân (3)

Ngày hôm sau chính là hôn lễ, chuyện Lưu Xuân lo lắng chính là thân phận Lâm Thanh Vân vẫn là một thị vệ, cũng không thể bốn phía tuyên dương, chính là đem Hi Xuân viên giăng đèn kết hoa chuyển thành tân phòng.

Buổi tối ngày hôm trước, Thanh Vân đã mang theo Đồng Quế đi gặp cha mẹ . Vợ chồng lương gặp Đồng Quế không chỉ lớn lên thanh tú động lòng người, hơn nữa đối với người ngoài cũng dịu dàng có lễ. Tuy rằng là một nha đầu, so với gia hương đại đa số nữ hài tử tốt hơn nhiều, lập tức, trong lòng cũng phi thường vừa lòng. Thanh Vân nường liền đem khối tổ truyền ngọc bội tặng cho Đồng Quế , hơn nữa lôi kéo tay Đồng Quế thủ dận nường nhất định phải hảo hảo bảo quản, tương lai mới truyền cho vợ của tôn tử, đem Đồng Quế xấu hổ đỏ thắm mặt.

Bất đồng Thanh Vân nường đang mù quáng lạc quan, Thanh Vân cha ở bên cạnh cẩn thận quan sát. Cảm thấy được Thanh Vân cùng cô nường kia bộ dáng thật là thập phần rất quen thuộc , tuy rằng không có hành động gì đặc biệt vô cùng thân thiết, nhưng không khí hai người trong lúc đó lại thập phần hòa hợp, thoạt nhìn không giống như là bộ dáng gặt người , trong lúc nhất thời cũng chia không rõ ràng là thật hay là giả. Hắn không biết đây là bởi vì Thanh Vân cùng Đồng Quế sớm chiều ở chung, hai người ở một trình độ nhất định đã rất có ấn ý, cho nên nói Đồng Quế quả thật là chọn lựa tối thích hợp .

Ngày thứ hai chính là ngày thành thân , tuy rằng là diễn trò, nhưng một ít lễ nghi cũng là không thể thiếu. Bởi vì Đồng Quế là cô nhi, từ nhỏ ở vương phủ lớn lên, bởi vậy liền thiếu đón dâu hạng nhất, sửa từ bát nâng đại kiệu nâng Đồng Quế ở vương phủ dạo qua một vòng, làm đón dâu .

Cổ kiệu đi đến cửa Hi xuân viên , Thanh Vân sớm cũng đã chờ ở cửa . Vương gia đứng ở bên cạnh Thanh Vân, nhìn bộ dáng hắn mặc đồ thắm hỉ phục sắc mặt vui mừng , hỉ phục khiến cho mặt hắn cũng diễm diễm hồng hồng , trong lòng không khỏi lại bắt đầu nhộn nhạo . Vân nhi nhất định cũng khát vọng kết hôn đi, nhìn hắn mặc chủ rể hỉ phục bộ dạng thật cao hứng đi . Chính là Vương gia đã quên, kết hôn nếu không thể cười, chẳng lẽ muốn Thanh Vân khóc sao?

Thanh Vân đem Đồng Quế một thân đồ thắm đội hồng khăn voan nghênh hạ kiệu, nắm đồng tâm kết đem Đồng Quế lĩnh vào phòng . Hi xuân viên phòng khách đã muốn bố trí thành hỉ đường, lúc này, cha mẹ Thanh Vân đã cười ha hả ngồi ở chủ vị thượng. Nhìn Thanh Vân dẫn tân nương tử đi đến, giấc mộng trở thành sự thật nhị lão cười đến miệng đều khép không được .

Tam bái xong , Thanh Vân nghe người điều khiển phụ xướng dẫn Đồng Quế vào nội thất. Lúc sau lập tức đã bị người Vương gia an bài lôi ra uống rượu, trong đó Lưu Xuân biểu hiện hăng hái nhất . (chắc , anh Lưu thiệt ko có tiền đồ mà)

Hi xuân viên đã muốn mãi đương đương xiêm áo thất bát bàn tiệc rượu, hôm nay vương phủ trên dưới hạ nhân đều bị kéo qua đến cho đủ số, tham gia Thanh Vân tiệc mừng. Thanh Vân cũng lần lượt đi từng bàn kính rượu, mấy người bị kính nghĩ một đằng nói một nẻo nói xong còn phải thường thường ngắm Phúc Lộc cũng chính là Vương gia sắc mặt.

Chờ kính tới Vương gia một bàn, luôn luôn lượng thiên Thanh Vân đã uống có chút hơi hơi say.”Lộc, ta kính người.” Thanh Vân có chút mồm miệng không rõ nói. Vốn Thanh Vân cùng người khác bái đường thành thân liền không thoải mái, nhìn Thanh Vân cười ha hả kính rượu bộ dáng, Vương gia sớm đã không biết mình uống nhiều ít rượu. Hiện tại nhìn đến Thanh Vân mặt đỏ cười hì hì đứng ở trước mặt mình, lửa giận trong lòng nhất thời áp không được, liền làm nhất kiện sai sự, làm cho kế hoạch vốn thuận lợi liền thất bại trong gang tấc.

Chỉ thấy khuôn mặt Vương gia đang lạnh như băng đột nhiên tán ra một cái tươi cười rạng rỡ, thừa dịp Thanh Vân đang ngây người, một phen đoạt lấy chén rượu của hắn, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch. Sau đó, Vương gia vươn tay ôm lấy cổ Thanh Vân, đem đầu của hắn lăm lăm, cúi đầu hôn lên đôi môi của Thanh Vân, đem toàn bộ rượu trong miệng đổ vào miệng Thanh Vân. Vừa lòng nhìn bộ dáng ngốc lăng của Thanh Vân mới buông ra.

Lưu Xuân nhìn thấy chủ tử đột nhiên hôn Lâm thị vệ, không kịp ngăn cản, chỉ có thể sốt ruột hướng đại sảnh nhìn lại. Góc này ly đại sảnh khá xa, nhìn thấy cũng không rõ, chỉ cảm thấy cha Thanh Vân hình như là hướng tới nơi này, cũng thấy không rõ sắc mặt. Lưu Xuân tâm lý “Lộp bộp” một chút, thầm kêu không ổn, cũng may Vương gia nhanh chóng buông ra Thanh Vân, cha Thanh Vân cũng không có đi ra xem xét. Lưu Xuân thầm kêu một tiếng “may mắn”, không khỏi trừng mắt nhìn Vương gia một cái, ghen cũng không có cái kiểu như vậy a.

Thanh Vân bị Vương gia đột nhiên hôn, theo trực giác nhìn về bốn phía, phát hiện tất cả mọi người hình như không phát hiện, mới nhẹ nhàng thở ra. Tức giận đến mức trừng về phía con chuột ăn vụng thành công đang cười trộm liếc mắt một cái, chỉ tiếc cái liếc mắt kia mang theo phong tình khiến cho Vương gia nước miếng thiếu chút nữa chảy ra.

Tiệc mừng vẫn đang đang tiến hành, chính là không khí có chút không thích hợp.

Cuối cùng, mắt thấy Thanh Vân uống đã hơi say say, cha Thanh Vân mới gọi người hỗ trợ đem Thanh Vân nâng tới tân phòng. Đợi cho đem mọi người đi hết, cha Thanh Vân nhìn tân nương đang ngồi ở hỉ giường vẫn không nhúc nhích cùng Thanh Vân đang nằm đó say như chết, dặn một tiếng: “Sớm một chút nghỉ ngơi”, liền lui ra ngoài. Trước khi đi còn đem tân phòng từ bên ngoài khóa lại.

Lưu Xuân nhìn bộ dáng cẩn thận của cha Thanh Vân, đột nhiên có loại dự cảm bất hảo, hôm nay buổi tối khả năng vạn lần dừng xảy ra chuyện gì a. Không nói hai lời kéo đi “thị vệ Phúc Lộc” đang không tha nhìn tân phòng, mặc kệ như thế nào, trước đem đại phiến toái này tiến bước trước.

Đồng Quế nghe được cha Thanh Vân đi ra ngoài, một phen xả hạ hồng khăn voan, đứng vên vận động một chút thân thể cứng ngắc, bắt đầu nhìn thoáng qua “tân lang” đang túy bất tỉnh nhân sự. Nghe nói, đêm tân hôn không ít tân nương đều là cùng tân lang bị say như chết vượt qua, cũng không biết Lưu Xuân tửu lượng có được không?

Đồng Quế bị ý nghĩ của chính mình hoảng sợ, chính mình như thế nào đột nhiên đã nghĩ đến chỉ tử hồ ly kia a? Sờ sờ khuôn mặt đang hỏa lạt lạt, Đồng Quế lắc đầu đem đồng suy nghĩ nhiều nhiều loạn loạn kia đuổi ra khỏi đại não, cầm chậu rửa mặt muốn ra bên ngoài lộng lướt nước cấp Thanh Vân lau mặt. Ai ngờ lối kéo cánh cửa như thế nào cũng kéo không ra, nghĩ đến có thể là ở bên ngoài bị khóa thượng, Đồng Quế ưỡ ưỡ ném chậu rửa mặt xuống, ngồi xổm trước cửa ngăn người.

Đột nhiên nghe được cửa sổ vang lên một tiếng, Đồng Quế ngẩng đầu vừa thấy, có nhân ảnh mở ra cửa sổ nhảy vào. Đang muốn hô to, lại nghe thấy thanh âm quen thuộc nói: “Hừ, đừng hô to. Là ta.”

Đồng Quế tập trung nhìn, nguyên lai là Vương gia nhà mình. Nhìn Vương gia tiến vào đi đến trước giường, vuốt ve khuôn mặt đã hồng túy của Thanh Vân. Đồng Quế không khỏi trong lòng cười trộm: đã say thành như vậy còn lo lắng, chẳng lẽ còn thực sợ ta đem công tử làm thế nào sao trời.

“Vương gia, người tới làm gì? Nếu nô tỳ nhớ không lầm, hiện tại là đêm động phòng hoa chúc của nô tỳ đi?” Đồng Quế cố ý nói, quả nhiên thấy Vương gia mặt trầm xuống dưới.

“Được rồi, không cần người hầu hạ , người đi xuống đi.” Vương gia không hề giận nói, “Đêm động phòng hoa chúc” mấy từ này thực làm cho hắn không được tự nhiên, “Đêm động phòng hoa chúc” của Vân nhi phải là với hắn .

“Vương gia, chính là cánh cửa bị khóa thượng , nô tỳ ra không được a.” Hừ, nàng liền cố ý phải làm kì đà .

“Kia không phải có cửa sổ sao .” Vương gia không kiên nhẫn nói, gần đây phát hiện uy tín chính mình ngày càng giảm xuống, không chỉ có Vân nhi không nghe hắn , thậm chí ngay cả nha đầu của Vân nhi đều dám cùng hắn tranh luận.

“Vương gia chẳng lẽ muốn cho nô tỳ giống tiểu đầu đi cửa sổ?” Đồng Quế ra vẻ kinh ngạc nhìn, nhìn đến sắc mặt từ từ chuyển màu của Vương gia, trong lòng đều vui đến nở hoa rồi.

“Người cố ý kiếm chuyện ? Muốn hay không bốn vương bảo Lưu Xuân đến ôm người đi ra ngoài a?” Vương gia thanh âm chưa hề nói.

Những lời này vừa thốt ra, dáng vẻ kiêu ngạo bề bề của Đồng Quế lập tức bị kiêu diệt. Thành thành thật thật khiêng chiếc bàn đặt ở dưới cửa sổ , nhấc váy chuẩn bị ra bên ngoài đi. Chân trước mới vừa bước trên cửa sổ, chợt nghe gặp Vương gia ở sau lưng nói: “Đứng lại, đem cái kia lưu lại.”

“Cái gì ?” Đồng Quế kinh ngạc quay đầu lại, chú rể đều bị đoạt đi rồi, tân nương như nàng còn có cái gì hảo thưởng ?

“Ngọc bội!” Vương gia ghen nghiêm mặt nói, nha đầu này nhất định là cố ý , còn bắt hắn nói ra.

Nga, nguyên lai Vương gia muốn là khỏi ngọc bội Lâm gia truyền cho con dâu a, Đồng Quế trong lòng cười, trên mặt lại cung kính đem ngọc bội giao cho Vương gia.

Vương gia tiếp nhận ngọc bội, cẩn thận đem ngọc bội đưa vào trong long ngực, mới xoa tay bào Đồng Quế lui xuống.

54. Chương 51: Phiên Ngoại : Giả Thành Thân (4)

Đồng Quế đi sau khi rời khỏi , cẩn thận đem cửa sổ đóng lại .

Tân phòng chỉ còn lại có Vương gia cùng Thanh Vân hai người, Vương gia nhìn bộ dáng Thanh Vân mặc hỉ phục , không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

Quả nhiên màu đỏ tối thích hợp với Vân nhi, bình thường chỉ thấy hắn mặt đỏ cũng đã xinh đẹp vô cùng , huống chi hắn hôm nay một thân đỏ thắm. Hiện tại bởi vì uống rượu , khuôn mặt Vân nhi cơ hồ cùng hỉ phục hòa thành một màu , sắc mặt bởi vì ánh hồng y mà có vẻ kiều diễm dị thường, giống như ngày xuân nở phóng mẫu đơn , câu dẫn người đến hái. Mái tóc đen nhánh đã có chút tán loạn, có vài từ trong bó buộc búi tóc rơi xuống dưới, lòa xòa trên gương mặt ửng hồng, lại khiến cho Thanh Vân có vẻ càng thêm hấp dẫn.

Vương gia cấp Thanh Vân cởi hỉ phục, chỉ mặc tuyết trắng trung y, dáng người gầy yếu của Thanh Vân liền hiển lộ ra. Đêm qua vì cẩn thận , chính mình một mình ở tắm lâu ngủ , không có cùng Vân nhi cá nước thân mật. Hôm nay nhìn đến bộ dáng mê người như vậy của Vân nhi, hơn nữa trong lòng chồng chất máu ghen, nhất thời ý nghĩ nóng lên Vương gia phục tùng bản năng đem Thanh Vân cởi cái tình quang.

Đây là “Đêm động phòng hoa chúc ” của hắn cùng Vân nhi , xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim không nên phí phạm a !

Mắt thấy thân thể mê người của Thanh Vân từng tấc từng tấc trình diễn lộ ra trước mắt mình, Vương gia không khỏi dục hỏa trung đốt. Không nghĩ tới Vân nhi uống rượu vào khiến toàn thân đều đã biến thành một màu phấn hồng mầu nột, bộ dáng cùng lúc hắn cao trào thời điểm kiều mị như nhau .

Vương gia lập tức cởi hết chính mình quần áo, kêu một tiếng: “Vân nhi, ta đến đây.” Cũng không quản Thanh Vân có hay không đáp lại, liền nhào tới.

“Thình thịch...” một tiếng .

Chú ý, này không phải thanh âm của Vương gia nhào vào người Thanh Vân trên người , mà là thanh âm phát ra khi cánh cửa vốn được khóa kĩ bị đập bung ra .

Vương gia tức giận địa nghĩ , mặc kệ là ai, quấy rầy chuyện tốt của hắn , nhất định phải làm cho hắn chết không toàn thây. Chính là vừa quay đầu lại, nên cái gì ý tưởng cũng chạy mất tích .

Chỉ thấy trước cửa phòng, đứng một cái tức sùi bọt mép lão nhân. . . chính là phụ thân Thanh Vân .

Cha Thanh Vân hôm nay ở trong tiệc mừng mơ hồ nhìn thấy Vương gia cùng Thanh Vân kia hôn, không khỏi trong lòng nghi hoặc càng sâu. Chính là hiện tại chính mình ở địa bàn của người ta, cũng không hảo công khai chứng thực, cũng chỉ hảo trước đem nghi hoặc giấu trong lòng.

Buổi tối, hắn tự mình đem Thanh Vân đưa vào tân phòng, còn lo lắng, đơn giản ngay cả cửa phòng cùng nhau khóa , mới về tới khách phòng chỗ ở.

Lão gia từ trở về ngồi trong chốc lát, trái lo phải nghĩ vẫn là lo lắng, vì thế tính toán tái đến tân phòng liếc mắt một cái. Nếu không có Ngọc Dung nói kia hồi sự, cho dù bị người gia nói thành rình mò chuyện tốt của đứa con , hắn cũng nhận thức ..

Ai ngờ hắn vừa tới đến cửa tân phòng , chợt nghe đến bên trong truyền ra một thanh âm nam tử xa lạ thanh âm: “Vân nhi, ta đến đây.” Lập tức phỏng đoán biến thành sự thật, lão nhân tức khí , cũng không biết làm sao sinh ra tới khí lực, một cước đá văng khóa cửa phòng, liền thấy trên hi giường là một nam tử dáng người cường tráng trần truồng đặt ở ở người đứa con hiện tại cũng đồng dạng trần truồng .

Người trẻ tuổi kinh ngạc quay mặt nhìn lại ,cha Thanh Vân cha vừa thấy đúng là vị Phúc Lộc huynh đệ của con giai cưng nhà mình , lập tức cũng không biết nói cái gì cho phải. Chính là vươn tay chỉ vào hai người, không dám tin nói: “Người, các người...”

Vương gia vừa thấy quan hệ của hắn cùng Thanh Vân đã bị vạch trần , trong lòng cũng không tự giác nhẹ nhàng thở ra. Dem chặn nhẹ nhàng đắp lên người Vân nhi vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh , Vương gia nhanh chóng mặc quần áo, tính toán hướng lão nhân ngả bài.

Vương gia mặc quần áo, cung kính cấp Thanh Vân cha hành lễ , nói: “Bá phụ, ta cùng Vân nhi quan hệ thật giống như người đã nhìn thấy như vậy. Ta yêu Vân nhi, thỉnh ngài lão nhân gia thành toàn chúng ta.”

Thanh Vân cha bị tức đến mặt đỏ tai hồng, thẳng này không chỉ có đối với đứa con giai cưng của mình làm ra loại chuyện cầu thả như vậy , thế nhưng còn dám mặt dày chính đại quang minh yêu cầu mình thành toàn bọn họ, thật sự là rất không biết xấu hổ.”Người, người đến tốt cùng là ai?”

“Bá phụ, ta vốn tên là Nam Cung Lộc, hiện tại là nam triều Lộc thân vương (kiêu nam và đại gia đấy bác), cũng chính là chủ nhân của vương phủ này.” Vương gia không chút hoang mang nói, nghĩ thâm,rằng, tuy rằng lấy quyền áp nhân cũng không phải là hành động quang minh chính đại , nhưng là chỉ cần có thể lưu lại Vân nhi, làm như vậy cũng không sao cả.

“Trách không được, trách không được, trách không được.” cha Thanh Vân nói xong ba lần “Trách không được “, đột nhiên một hơi suyễn hơi thở , dường như sắp ngất qua đi. Vương gia chạy nhanh tiến lên đỡ lấy thân thể lung lay sắp ngã của cha Thanh Vân, hướng ngoài cửa hô to: “Người tới na, mau tới đây !”

Lập tức, Lưu Xuân liền vọt tiến vào, mặt sau đi theo còn có Đồng Quế thần sắc kích động . Nguyên lai là Đồng Quế ở cách vách nghe thấy thanh âm cánh cửa bị đập , lúc chạy lại đây vừa thấy cha Thanh Vân đứng ở cửa. Hoang mang lo sợ nàng trong đầu cũng chỉ có thể nghĩ tới Lưu xuân, vì thế liền vội vàng vội vội đem hắn tìm đến, vừa lúc thấy Thanh Vân cha ngất đi.

Lưu Xuân xem xét bệnh trạng , biết là do cha Thanh Vân lửa giận công tâm, khiến cho bệnh lao phát tác, vội vàng từ trong lòng,ngực lấy ra một cái bình nhỏ. Bên trong đúng là dược viên mà lần trước cấp Thanh Vân chuyên trị bệnh lao , sổ ra hai lạng nhét vào miệng cha Thanh Vân. Đồng Quế vội vàng mang nước tiến tới , giúp ông cụ đem viên thuốc uống đi xuống.

Ăn viên thuốc xong , cha Thanh Vân hơi thở trở nên đều đặn hơn, lại vẫn đang không có tỉnh dậy. Lưu Xuân đem cha Thanh Vân đưa đến một gian khách phòng khách , an trí hảo. Khi trở về nhìn đến Vương gia ngồi ở trước giường nhìn Thanh Vân, một bộ buồn bã thất thểu . Vì thế cũng không nói thêm cái gì nữa, kéo Đồng Quế vẫn đang có chút chân tay luống cuống , thở dài đi ra ngoài.

Chờ trong phòng lại an tĩnh lại, Vương gia chấp khởi tay Thanh Vân , đặt ở bên môi khinh hôn nhẹ, lẩm bẩm: “Vân nhi, cho dù là cha ngươi có phản đối, ta cũng nhất định sẽ không bao giờ buông tay ngươi ra . Vân nhi, ngươi... Ngươi cũng nhất định đừng bao giờ buông ra , có được không?”

Đôi trợn này biến cố không hề có cảm giác , Thanh Vân uống một đồng rượu say bết nhè , không biết mộng cái chuyện tốt gì , trên mặt lộ ra một nụ cười ngốc ngốc hồ hồ . Vương gia có chút hâm mộ lại sủng nịch nhìn Thanh Vân, không biết ở trong mộng của hắn , mình có phải hay không cũng chiếm một chút gì đó nhỏ nhoi ...

Ngày hôm sau Thanh Vân tỉnh lại , trời đã muộn không còn sớm . Say rượu đau đầu làm cho hắn rất là khó chịu, tựa như vô số thẳng tiểu nhân cầm cây búa ở trong óc mình thi nhau gõ a gõ .

Mở mắt ra, thấy Vương gia vẫn không nhúc nhích ngồi ở trước giường, ánh mắt mông lung khó hiểu, giống như bầu trời trước cơn bão , u ám cuộn cuộn; lại giống như biển rộng sâu không thấy đáy , không thể ngôn ngữ.

Thanh Vân đứng dậy, phát hiện chính mình thế nhưng trần như nhộng nằm ở trong ổ chăn , mặt nhất thời trở nên đỏ bừng.”Ngươi chừng nào thì tới đây?” Thanh Vân làm bộ như không có gì lạ bắt đầu mặc quần áo, “Không phải hẳn là Đồng Quế ở trong này sao?”

Tay lập tức bị Vương gia nắm lấy, bàn tay to luôn luôn ấm áp hôm nay thế nhưng lạnh lẽo mà run rẩy.”Ngươi làm sao vậy? Tay tại sao lại lạnh như vậy ?” Thanh Vân phản thủ đem bàn tay to của Vương gia cầm chặt , dùng đôi tay không lớn lắm của mình không lớn một bên cấp Vương gia xoa xoa, một bên hướng tay hắn thổi nhiệt khí. Vương gia buổi tối tháng mười một trời hàn gió lạnh , ở bên giường ngồi suốt một đêm, tuy rằng là ở trong phòng, thân thể cũng sẽ trở nên lạnh lẽo.

Vương gia vẫn đang bí hiểm nhìn Thanh Vân, “Vân nhi, nếu của cha mẹ ngươi đã biết chuyện của chúng ta , không cho chúng ta ở cùng một chỗ, ngươi sẽ làm sao?” Vương gia không có tự tin hỏi, Vân nhi là một đại hiếu tử, điểm này hắn vẫn đều biết, chính mình lại vừa mới trở thành người yêu của hắn không bao lâu. Nếu để cho Vân nhi phải lựa chọn giữa hắn cùng với cha mẹ , Vân Nhi tám chín phần mười lựa chọn phụ mẫu của mình .

“Như thế nào có thể ?” Thanh Vân ha hả cười nói, “Ta cùng Đồng Quế thành thân , cha mẹ không phải đều đã tin sao ?”

“Cha ngươi hẳn đã biết.” Vương gia có chút tuyệt vọng nói, “Thật sự!”

“...” Thanh Vân sửng sốt, nhìn gương mặt nghiêm túc của Vương gia, trong óc tựa như có tiếng vang giống nhau lặp lại : cha đã biết... Cha đã biết...

Nhìn bộ dáng ngây người của Thanh Vân, Vương gia không đành lòng ôm lấy hắn.”Vân nhi, nếu muốn ngươi phải lựa chọn giữa ta và cha mẹ ngươi, ngươi có hay không khả năng sẽ lựa chọn ta?”

Thanh Vân lẳng lẳng quay đầu nhìn Vương gia, hắn chưa từng có nghe qua Vương gia dùng ngữ điệu vô vọng như vậy cùng hắn nói chuyện. Con người về mặt đau thương, không hề tự tin đang ở trước mắt mình đây chính là Tứ Vương gia là trước kia lãnh khốc vô tình, tự tin tràn đầy sao? Hắn vì cái gì lại biến thành như vậy, chẳng lẽ hắn nghĩ đến chính mình sẽ bỏ rơi hắn sao?

Nhìn biểu tình trên mặt Vương gia , Thanh Vân cảm thấy đau lòng. Cha mẹ sinh hắn dưỡng hắn, cho hắn tất cả quan ái cùng thân tình, chính mình đương nhiên không thể buông tha ; chính là nam nhân đang ở trước mắt mình nơi chốn vì mình suy nghĩ, không cho mình chịu một chút ủy khuất cùng thương tổn, thật sâu yêu thương chính mình, cái gì không tiếc vì hắn trả giá ... Cha mẹ, người yêu, hẳn một cái cũng không nghĩ muốn buông tha ...

Lộc, có thể tin tưởng ta hơn được không...

55. Chương 52: Phiên Ngoại : Giả Thành Thân (5)

Thanh Vân cùng Vương gia dùng một chút không lăm vui vẻ bữa sáng xong , Đồng Quế đến thông tri hai người nói, phụ thân Thanh Vân đã tỉnh.

Hai người vội vàng đi theo Đồng Quế , vừa bước vào khách phòng , đã thấy Thanh Vân nường vừa lúc từ trong khách phòng đi ra. Thanh Vân nường vừa thấy Thanh Vân cùng Đồng Quế , lập tức cười ha hả nói: “Ôi, các người vợ chồng son sớm như vậy liền đến chỗ chúng ta thỉnh an , thật sự là chịu khó a. Cha các người đêm qua cũng không biết chạy đi nơi đâu , thật sự là làm cho người ta lo lắng .”

Vương gia hướng Đồng Quế sử ánh mắt, Đồng Quế hiểu ý, ý cười trong suốt tiến lên phía trước, thân thiết kéo tay Thanh Vân nường , nói: “Nường, cha lần đầu đến vương phủ, khẳng định là buổi tối đi ra ngoài lạc đường . Không cần lo lắng, vương phủ người hầu khẳng định hẳn đã cho lão nhân gia an bài địa phương khác ở.”

“Đây lão hồ đồ, buổi tối không hảo hảo ngủ , lại tùy tiện ở ngoài chạy loạn, xứng đáng lạc đường.” Thanh Vân nường tức giận nói, bất tri bất giác bị Đồng Quế lôi kéo hướng ra phía ngoài đi.

“Nường, ngài cũng đừng tức giận, người cũng là lần đầu tiên đến kinh thành, hay là để Đồng Quế mang ngài đi ra ngoài ngao du đi.” Hai người thanh âm càng lúc càng xa, rốt cục nghe không thấy .

Thanh Vân cùng Vương gia đồng thời từng một hơi, chuyện này vẫn là càng ít nhân biết càng tốt.

Mới vừa gõ hai lần , cánh cửa liền mở, Lưu Xuân nghiêng người bảo hai người vào trong . Thanh Vân do dự trong chốc lát, đem Vương gia ngăn lại.”Lộc, chuyện này giao cho ta xử lý, được không?”

Nhìn ánh mắt cầu xin của Vân nhi, Vương gia biết nếu chính mình liền như vậy đi vào, bảo không chừng cha Thanh Vân lại bệnh cũ tái phát, hậu quả càng thêm nghiêm trọng. Chính là, nếu để Thanh Vân một người đi đối mặt với lửa giận của cha hẳn , Vương gia lại cảm thấy được vạn phần không muốn. Do dự trong chốc lát, mới yên lặng gật gật đầu, “Ta ở bên ngoài chờ người.”

Vân nhi gật đầu vào phòng, Lưu Xuân đi ra, thuận tiện đem cửa đóng lại. Lưu xuân cùng Vương gia sống vai đứng ở ngoài hành lang chờ , hai người nhìn bất đồng phương hướng, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Sau một lúc lâu, Vương gia mở miệng nói: “Lưu Xuân, cha Thanh Vân thân thể thế nào?”

“Lâm lão gia vốn còn có bệnh lao, mỗi lần sốt ruột động khí liền dễ dàng suyễn không thở được , nếu bị suyễn lợi hại sẽ ngất hoặc là tử vong. Hắn bây giờ còn nằm trên giường không dậy nổi, nói chuyện cũng hữu khí vô lực , xem ra lần này thật sự là đem hắn chọc tức.” Lưu Xuân thành thật trả lời, trong lòng kỳ thật có chút nén giận Vương gia, nếu không phải hắn đêm qua xúc động biểu hiện làm cho Lâm lão gia tử nổi lên lòng nghi ngờ, sau đó lại lại không hảo hảo biết điều ở chính mình tấm lâu ngồi yên ,lại bon chen chạy đến người ta tân phòng , sẽ không sẽ phát sinh nhiều chuyện như vậy .

“Hảo hảo chiếu cố thân thể hắn, nếu như có muốn được liệu gì thì cứ đi ra phủ khổ mà lấy . Nếu trong phủ không có, người nói với ta nói một tiếng, ta vào trong cung lấy.” Vương gia ảm đạm nói, Lưu Xuân hẳn là đang nén giận chính mình đi , kỳ thật hắn trong lòng làm sao cũng không thể không giận chính mình ? Nếu không phải chính mình nhất thời xúc động, nếu không phải chính mình muốn lấy “Đêm động phòng hoa chúc ” của Vân nhi , sẽ không sẽ phát sinh nhiều như vậy chuyện ngoài ý muốn . Hơn một tháng chuẩn bị đều bởi vì sai lầm của mình mà trở thành bọt nước, còn đem Thanh Vân phụ thân chọc tức thành cái dạng này, không biết lần này Thanh Vân có thể hay không tha thứ cho mình.

“Lưu Xuân, ta có phải hay không thực thất bại?” Vương gia nhẹ giọng hỏi, trong thanh âm phẳng phát trước nay chưa có mở miệng cùng mất mát.

Lưu Xuân không khỏi quay đầu nhìn chính mình chủ tử, không nghĩ tới biểu tình yếu ớt như vậy lại có thể biểu hiện trên gương mặt luôn lạnh như băng hàn như thiết này .”Vương gia không cần nói những lời như vậy , ở trong tâm ý Lưu Xuân, Vương gia vĩnh viễn là ta nam triều tối có trí mưu Vương gia, cũng là tối si tình Vương gia.”(nghe giống anh Lưu đang tỉnh tò quá =)))

Thế nhân nói Lộc thân vương lãnh khốc vô tình, nhưng lại không biết Lộc thân vương thật ra không phải vô tình, mà là đem tất cả cảm tình đều tập trung vào một ngọc ngọc hồ hồ tiểu thị vệ tên là Lâm Thanh

Vân . Tiểu thị vệ nếu có một chút nguy cơ phải rời khỏi hấn , đều đã làm cho hấn ảm đạm thần thương, thương tâm không thôi. Huống chi lần này tiểu thị vệ gặp phải chính là thân tình cùng tình yêu gian nan lựa chọn, Vương gia bên này tuyệt không chiếm ưu thế, hấn lộ ra loại này mờ mịt vô thức biểu tình cũng là có thể lý giải .

“Vương gia, ta tin tưởng Lâm thị vệ nhất định có thể đem chuyện này xử lý tốt . Hấn nhất định sẽ không rời khỏi Vương gia , ta đối Lâm thị vệ có tin tưởng, Vương gia có phải hay không cũng có thể đối chính mình có tin tưởng ?” Lưu Xuân biết, bây giờ Vương gia tối cần chính là tin tưởng.

“Đúng vậy , Vân nhi cũng yêu ta , hấn tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời khỏi ta.” Vân nhi, ta đối với người có tin tưởng, người nhất định không thể cô phụ ta! Nếu có một ngày người thật sự ly ta mà đi, ta cũng không biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Nhìn ánh mắt Vương gia dần dần trở nên kiên định , Lưu Xuân rốt cục nhẹ nhàng thở ra, cái dạng yếu ớt Vương gia như vậy , thật đúng là làm cho người ta nhìn không thích ứng a!

Trong phòng, Thanh Vân vừa vào cửa, liền thấy cha đưa lưng về phía cửa sườn nằm, đối hấn tiến vào một chút phản ứng cũng không có.

Nếu Đồng Quế nói cha đã tỉnh lại , hiện tại lại không để ý tới chính mình, nhất định là còn đang sinh khí (tức giận) .

“Cha!” Thanh Vân hô một tiếng, “Bùm” một tiếng quỳ gối trước giường, nhìn thấy thân thể cha rõ ràng chấn động một chút, lại vẫn là không có quay đầu lại. Thanh Vân biết cha vẫn là quan tâm hấn , chính là cho tới bây giờ cũng không nói ra miệng mà thôi.

Trước đây phụ thân tuy rằng thích đệ đệ thông minh lanh lợi, nhưng cũng chưa từng có bởi vì chính mình không thể so đệ đệ thông minh mà trách cứ quá mình. Đệ đệ dựa vào chính mình thông minh, làm cho tiên sinh dạy học ngoại lệ cho hấn đi theo đọc sách. Cha lại bảo đệ đệ mỗi ngày đem những gì mình học được dạy cấp Thanh Vân nghe, nói là vì kỳ thi nên giúp đệ đệ ôn tập , kỳ thật là vì làm cho chính mình cũng học được một chút tri thức này nọ.

Đệ đệ nhiễm bệnh mà chết, cha ôm thi thể đệ đệ khóc hết một ngày, mặc cho ai cũng can không được. Sau đến chính mình có một lần cũng bị bệnh, phụ thân sợ chính mình cũng giống đệ đệ chết đi, ôm mình đi suốt hơn hai mươi dặm đường, tới trấn trên tìm đại phu cấp mình xem bệnh . Lúc ấy vừa lúc phụ thân bệnh lao tại phát , đi vài bước liền không thở nổi, chính là phụ thân vẫn kiên trì đem mình ôm tới trấn trên.

Khả tới được trấn trên, phụ thân lại phát hiện trên người mang không đủ tiền , y quán không chịu cho hấn khám chữa bệnh. Cha liền ôm hấn quỳ gối ở trước cửa y quán , quỳ hết một đêm, cảm động y quán lão đại phu, liền ngoại lệ cho hấn xem bệnh. Về nhà về sau, lúc nương cấp phụ thân tẩy chân , phát hiện đầu gối phụ thân đều sưng lên, bầm tím một mảng lớn .

Từ khi đó trở đi , Thanh Vân biết phụ thân là thương hấn , chính là không giỏi biểu đạt mà thôi. Phụ thân hội dùng bả vai to lớn của mình vì hấn che khuất tất cả mưa gió, nhưng sẽ không giống những người khác phiến tình nói: “Ta yêu ngươi, hài tử .” Ở trong lòng Thanh Vân, phụ thân tựa như một gốc cây đại thụ, tuy rằng không cao vĩ, lại làm cho chính mình có thể an tâm dựa vào.

Mà hiện tại, bên người Thanh Vân lại có thêm một gốc cây đại thụ, đồng dạng an toàn cùng làm cho người ta tín nhiệm. Hấn có thể để bảo vệ chính mình , không để mình chịu chút mưa gió xâm nhập, cam đoan chính mình không chịu một chút thương tổn. Chính là, phụ thân lại không thích hấn, phải hấn tại đây giữa hai cây lựa chọn, chính là bản thân mình gốc cây nào cũng đều không bỏ xuống được, làm sao bây giờ?

Phụ thân, tình yêu của ta cùng Lộc thật sự khó có thể chấp nhận như vậy sao?

56. Chương 53: Phiên Ngoại : Giả Thành Thân (6)

Thanh Vân quỳ gối ở trước giường , chậm rãi nói: “Cha, hài tử bất hiếu, làm cho cha thất vọng . Đứa con là thật tâm kính yêu cha mẹ, không nghĩ làm cho cha mẹ thương tâm, cho nên phải làm ra giả thành thân

kế sách này. Không nghĩ tới nhanh như vậy lại để cho cha ngài phát hiện chân tướng, còn đem người khi thành như vậy. Cha, ngài đừng không để ý tới ta, ngài đánh ta một chút, mắng ta một chút cũng tốt.”

Thật lâu sau không có nghe thấy cha đáp lời, Thanh Vân đành phải thành thành thật thật quỳ gối trước giường, nghĩ nên như thế nào tiếp tục giải thích quan hệ cùng Vương gia .

Thanh Vân cha vẫn không có xoay người, chính là hữu khí vô lực hỏi: “Thanh Vân, người cùng cha nói thành thật nói, người là thật sự thích cái kia Vương gia? Hay là bị hấn bức bách ?”

“Ta, cha, ta vừa mới bắt đầu quả thật là bị bách , nhưng sau đó chính là ta tự nguyện . Cha, Vương gia kỳ thật là người tốt, hấn đối ta thật sự phi thường tốt.” Thanh Vân thành khẩn nói, thật sự muốn khiến cho lão nhâ gia có thể đồng cảm mà chấp nhận quan hệ của bọn họ .

“Vô liêm sỉ!” một cái đồ vật bất ngờ bay về phía Thanh Vân , Thanh Vân vừa thấy, nguyên lai là cha đem gối đầu trên giường cấp ném đến đây. Chỉ thấy cha Thanh Vân nổi giận đùng đùng nhìn hấn, “Ta như thế nào dưỡng ra người cái thứ vô liêm sỉ như vậy, bị nam nhân áp loại chuyện dơ bẩn như vậy , người không nghĩ đến liêm sỉ thì thôi , lại còn coi đó như quang vinh, mặt mũi của Lâm gia đều bị người là cho mất hết . Người cắt cho ta đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy người.” Nói xong, cha Thanh Vân đem màn kéo xuống dưới, nhắm mắt làm ngơ.

Thanh Vân thương tâm nhìn cha nổi giận đùng đùng , vẫn đang ở tại chỗ quỳ không hề động.”Cha, ta biết ngài hiện tại đang rất giận ta. Ta không phải không có cảm thấy thẹn tâm, lúc đầu khi mới bị Vương gia chiếm đoạt, ta ngay cả tử tâm đều có . Chính là ngài đã từng cùng ta nói qua, có khổ có nan cũng phải ráng sống sót, cho nên ta liền tham sống sợ chết kiên trì mà sống.”

“Cha, vừa mới bắt đầu ta nghĩ đến Vương gia chính là đem ta trở thành một cái đồ chơi, sau khi chán mới mẻ thì sẽ thả ta, ai biết hấn đối ta chính là thật tâm . Cha ta biết ngài nhất định cho rằng chúng ta hai cái đại nam nhân ở cùng nhau là trái với lẽ thường, chính là nếu như nam nhân này là thật tâm yêu ta, bảo hộ ta, vì ta hạ mình hàng quý, vì ta trăm phương ngàn kế, vì ta thậm chí ngay cả mệnh đều có thể không cần, thử hỏi một nam nhân như vậy có đáng giá để ta lưu lại cùng hấn ở cùng một chỗ hay không ?” Thanh Vân động tình nói.

Vô số những kí ức ngọt ngào hỗn loạn cảm động ở trong đầu bỗng tràn về , cho dù hiện tại hấn nhớ tới thời khắc Vương gia vì cứu hấn cho nên đem chủ thủ cắm vào ngực trái , vẫn là nhịn không được cả người phát run. Kia một khắc, hấn nghĩ đến Vương gia thật sự đã chết, cảm giác yêu cùng tuyệt vọng mà trước đây chưa bao giờ hấn nếm trải cơ hồ đưa hấn bao phủ. Cho nên, tới lúc hấn biết được Vương gia còn vẫn còn sống , hấn đã hạ quyết tâm, cả đời này cũng không hội rời đi ông xã .

Thanh Vân trả lời đồng dạng làm cho cha Thanh Vân cảm thấy rung động, cùng Vương gia kết giao đã hai lần, Vương gia đối chính mình cùng Thanh Vân nường thái độ quả thật thập phần cung kính. Khi đó cũng không biết hấn chính là tiếng tăm lừng lẫy Lộc thân vương, hiện tại nghĩ đến, hấn có lẽ là thật sủng ái Thanh Vân đi, nếu không đường đường một Vương gia cũng sẽ không đối với đám tóc húi cua dân chúng cung kính có lẽ như vậy .

Nhưng là “Vô tình nhất đế vương gia “, Vương gia đối Thanh Vân sủng ái có năng lực duy trì bao lâu? Thổ tài chủ trấn trên đều cưới vài phòng tiểu thiếp, huống chi là Vương gia, về sau khẳng định hội thê thiếp thành đàn. Thanh Vân là một nam tử, lại không thể cấp Vương gia lưu lại con nối dòng, đợi cho về sau tuổi già, dựa vào cái gì có thể sống yên phận? Chính mình sốt ruột làm cho Thanh Vân cưới vợ, đơn giản chính là muốn cho Thanh Vân tương lai có nơi chốn dựa vào. Dù sao chính mình cùng nường hấn cũng không thể bồi hấn cả đời được .

Thật lâu sau, cha Thanh Vân mới dùng thanh âm khàn khàn nói: “Thanh Vân, cha làm như vậy cũng là vì suy nghĩ cho người . Thanh Vân, từ khi đệ đệ đã người qua đời đến nay, cha cũng chỉ có người một đứa con trai . Nường người cùng ta đều là đã gần đất xa trời , nói không chừng quá hai năm sẽ nhắm mắt xuôi tay . Cha là không đành lòng để người một người ở lại là trên đời, cha là muốn người tìm một người bạn đời , một người có thể cùng người đi hết cả đời .”

“Cha!” Thanh Vân cảm động hô, sớm cũng đã khóc không thành tiếng.

“Thanh Vân, ta biết ngươi hiện tại thích cái kia Vương gia, chính là hắn không thích hợp với ngươi a! Cái kia Vương gia bây giờ còn không có thể thiệp, có thể toàn tâm toàn ý đối với ngươi hảo, chính là về sau thì thế nào? Hắn chung quy là sẽ cưới vợ sinh con, đến lúc đó cho dù hắn còn thích ngươi, ngươi có thể chịu đựng hắn thâm thiệp thành đàn nữ nhân cả sảnh đường sao? Đương nhiên đây là tình huống tốt nhất, còn có một loại tình huống khác nữa chính là hắn về sau di tình đường luyến, đem ngươi đuổi ra vương phủ, đến lúc đó ngươi chẳng phải sẽ cô độc sống hết quãng đời còn lại? Nếu như vậy, ta và nương ngươi ở cữu tuyền dưới cũng vô pháp sáng mắt a.” Thanh Vân cha gần từng tiếng, trong thanh âm đều lộ ra sự lo lắng đối tương lai đứa con.

“Cha, Vương gia hắn nói qua, vì ta hân nguyện ý cả đời không cưới.” Thanh Vân ý đồ phản bác. Không nghĩ tới cha Thanh Vân nghe xong những lời này lúc sau cười ha ha lên, “Đứa con khờ, Vương gia này lời ngon tiếng ngọt ngươi cũng tin tưởng? Trên đời này nào có Vương gia không thành thân, cho dù chính hân không cưới, Hoàng Thượng cũng sẽ bắt hân cưới. Thanh Vân, ngươi là một người nam nhân, hân cho dù có thích ngươi như thế nào đi nữa cũng không có thể cho ngươi một cái danh phận. Ngươi như vậy không danh không phận đi theo hân, về sau không biết lại phải ăn nhiều ít đau khổ. Đứa nhỏ, nghe cha một câu, rời đi hân, cùng cha trở về đi.”

“Chính là cha, ta cùng vương phủ ký chung thân khế ước, đi không được.” Thanh Vân ai thiết nói, những gì cha nói chính mình cũng không phải không nghĩ qua. Chính là nghĩ đến Vương gia đối chính mình thật là tốt cùng những lời thề sâu đậm tình nghĩa kia, Thanh Vân quyết định tin tưởng Vương gia, nếu ngay cả tín nhiệm cũng không có thể cho, kia còn nói chuyện gì yêu hay không thương sao?

“Chó má, Vương gia nếu thật sự thích ngươi, như thế nào hội dùng nhất chỉ nô tài khế ước giam giữ ngươi, mà không phải chính đại quang minh cho ngươi một cái danh phận. Đây thuyết minh ở trong mắt hân, ngươi chỉ là một cái nô tài, cho tới bây giờ đều là cái nô tài!” Cha Thanh Vân tức giận quát lớn, Thanh Vân nói chung thân khế ước chính là một cái cớ, không muốn rời đi Vương gia mới là thật.

Đột nhiên phịch một tiếng, cửa phòng bị người đẩy ra, có một tên lén la lén lút dán tai ở cánh cửa phùng nghe lén nửa ngày vọt tiến vào.”Bá phụ, ta chưa từng coi Vân nhi là nô tài. Ngài không phải chính là sợ Thanh Vân không có danh phận về sau sẽ bị ta vứt bỏ sao? Có phải hay không chỉ cần ta cấp Thanh Vân một cái danh phận, ngài sẽ đồng ý để cho hân theo ta cùng một chỗ?” Nhìn bà xã yêu dấu quỳ trên mặt đất rơi lệ đầy mặt, Vương gia đau lòng nói.

“Có danh phận lại như thế nào, những kẻ phú quý người nào không phải tam thê tứ thiếp. Vương gia có thể cam đoan cả đời không cưới vợ sao?” Thanh Vân cha yêu con đứt ruột, cũng không thêm để ý xem hay không đối Vương gia thất lễ.

“Từ lúc ta yêu thượng Vân nhi bắt đầu, cũng đã quyết định cả đời không cưới thê không nạp thiếp. Bá phụ, ta sẽ cho ngài một câu trả lời thuyết phục.” Vương gia ngữ khí kiên định nói xong, liền vội vã đi ra ngoài.

Cha Thanh Vân lẳng lẳng nhìn bóng dáng Vương gia rời đi, nam nhân này thật sự có thể trở thành chỗ dựa cho đứa con của mình sao?

57. Chương 54: Phiên Ngoại : Tứ Hôn (thượng)

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Nam triều tân đế Nam Cung Thanh hơi có chút đau đầu nhìn tứ ca Nam Cung Lộc, “Tứ ca, ngươi này giờ không phải đang cùng ta nói giỡn ư?”

“Ta khi nào thì nói giỡn chơi với ngươi?” Nam triều Lộc thân vương trưng ra cái mặt ngàn năm băng sơn không khách khí nói.

Đúng a, tứ ca của hân từ nhỏ đã không thêm theo chân bọn họ huynh đệ khai quá vui đùa, có muốn khai cũng sẽ tìm thiếp thân tiểu thị vệ yêu dấu của hân mà khai. Hiện tại là tứ ca cầu xin hân, như thế nào lại giống như hân khiếm tứ ca vài mươi vạn vậy?

“Chính là nam tử cùng nam tử kết hôn, ở triều ta cũng không có tiền lệ a.” Nam Cung Thanh cau mày nói, tứ ca tự nhiên tung cái yêu cầu kinh thế hãi tục như vậy, cho dù hắn kiến thức rộng rãi, cũng bị dọa hết hồn a.

“Người chỉ cần hạ đạo thánh chỉ này, không phải liền có tiền lệ sao. Điểm ấy việc nhỏ Hoàng Thượng sẽ không từ chối đi?” Tứ Vương gia có chút hờn giận nói. Lão Thất này, chính mình bình thường vì hắn làm ngư ông làm mãi làm không ít, làm hại thời gian hắn cùng Vân nhi ở chung giảm bớt. Hiện tại sẽ cầu hắn lo liệu một chuyện nhỏ như vậy, hắn liền ra sức khước từ, thật sự là rất quá đáng a.

Rốt cuộc là ai quá đáng a? Nam Cung thanh dở khóc dở cười nghĩ đến, nam tử kết hôn trái ngược lẽ thường, đạo thánh chỉ này mà ban bố đi xuống, sẽ làm người trong thiên hạ thấy thế nào đây?” Tứ ca, không bằng trước để ta cùng triều thần thương lượng một chút sau đó cho người một câu trả lời thuyết phục?” Nam Cung thanh thử thăm dò nói, trốn được kiếp này đã rồi tính sau.

“Cái bọn gian ngoan mất linh triều thần thì biết cái gì? Chuyện của ta cùng Vân nhi không có cửa cho bọn họ xen vào, người chỉ cần hạ chỉ là được, như thế nào lại phiền toái như vậy?” Tứ Vương gia nhìn ra Nam Cung Thanh nghĩ muốn kéo dài thời gian, bật người không khách khí nói.

“Thất ca, người như vậy cố chấp là không đúng rồi. Trong nhà Tứ ca hiện tại đều nhanh nháo ngất trời, người nếu tái tiếp tục cố chấp như vậy, không biết chừng hội nháo ra chuyện gì nữa?” Ở một bên tâm mang ý xấu Thập Vương gia Nam Cung Húc hát đệm nói. Chờ cho Tứ ca cùng tiểu thị vệ đường đường chính chính thành thân, sau đó liền đến phiên hắn cùng Hàn nhi. Ha ha, loại này lợi nhân lợi mình chuyện như thế nào có thể không mạnh mẽ duy trì.

“Thập Đệ người như thế nào cũng hồ nháo theo hắn? Ta này nói ý chỉ nếu hạ, không biết ở dân gian cùng triều đình sẽ xảy ra sóng to gió lớn như thế nào nữa a.” Nam Cung thanh không khỏi đầu đầu nói, đây rõ ràng là chuyện không có gì đáng tự hào, như thế nào Tứ ca cùng Thập Đệ đều tích cực như vậy a?

“Thất ca, dân chúng mới sẽ không quản chúng ta cưới là nam hay là nữ, là người hay quỷ! Bọn họ quan tâm chính là quốc gia hay không an ổn, khóa thuế hay không giảm miễn, cuộc sống hay không an bình. Thất ca không tất yếu phải lo lắng chuyện này, chỉ cần trong ý tứ tứ hôn có thêm vào vì chúc mừng Lộc thân vương lập gia đình, đặc biệt miễn đi dân chúng một năm sưu cao thuế nặng, nói vậy khắp thiên hạ mọi người sẽ vì tứ ca bọn họ chúc phúc.” Thập Vương gia nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, kỳ thật lý do này hắn đã sớm nghĩ tốt lắm, chính là vẫn không tìm được cơ hội, không nghĩ tới sự việc bên Tứ ca bại lộ nhanh như vậy, làm cho cái lý do thoái thác của hắn vừa lúc phát thượng công dụng.

Nam Cung Thanh trầm ngâm thật lâu sau, nhìn hai thằng huynh đệ chuyên gia đi gây sự kia, đành phải không tình nguyện thừa nhận, “Đây cũng không phải là biện pháp tồi.”

Vì thế, thiên thừa nguyên niên thứ mười một, Thanh Huệ đế hạ chỉ ban thưởng Lộc thân vương Nam Cung Lộc cùng thị vệ Lâm Thanh Vân thành thân, đồng thời miễn dân chúng một năm khóa thuế, lấy kỳ cử quốc đồng hạ. Đây ý chỉ vừa mới ban bố đi xuống, trừ bỏ cá biệt lão quan viên rất có phê bình kín đáo, dân chúng đều vui mừng khôn xiết. Đích xác, quản hắn Vương gia thú là ai, chỉ cần không phải nộp thuế thì chính là chuyện tốt.

Vào lúc ban đêm, vương phủ liền nhận được thánh chỉ, cha Thanh Vân nghe xong nội dung thánh chỉ, một lúc lâu sau cũng không có phản ứng gì, cuối cùng thật vất vả mới lấy lại bình tĩnh có thể động đây, câu nói đầu tiên ra khỏi miệng là: “Đây hoàng đế chẳng lẽ là tên hồ đồ sao?”

“Ha ha, hoàng đế không hồ đồ, chính là bị ta cùng Vân nhi làm cho cảm động mà thôi.” Vương gia đắc ý dào dạt gơ thánh chỉ, kéo qua bà xã yêu đang trạm ở bên cạnh mặt đỏ tai hồng, khó được mặt mày hớn hở nói: “Nhạc phụ đại nhân, đây chính là ý chỉ của Hoàng Thượng, chúng ta thân là thân tử tuyệt đối không thể kháng chỉ đúng hay không? Cho nên, nhạc phụ đại nhân, người sẽ chờ ba ngày sau tham gia hôn lễ của ta cùng Vân nhi đi.”

Nhìn bộ dáng đắc ý dào dạt của Vương gia, cha Thanh Vân một câu cũng không nói lên được. Qua một hồi lâu, Thanh Vân nương mới thật cẩn thận lôi kéo tay áo cha Thanh Vân, “Cha sắp nhỏ, như thế nào hoàng thượng hạ chỉ làm cho tiểu Vân gả cho Vương gia? Tiểu vân không phải đã thành thân sao? Thành thân như thế nào còn có thể lập gia đình?”

Cha Thanh Vân dùng khuôn mặt bó tay.com nhìn Thanh Vân nường, bạn già a , trọng điểm không phải ở chỗ này được không? Trọng điểm là, Thanh Vân con trai của bọn hần cũng không phải nữ nhân, như thế nào có thể gả cho nam nhân khác?

Đương nhiên, trừ bỏ Đồng Quế không ai thêm bận tâm theo chân bọn họ giải thích, vương phủ cao thấp lâm vào bận bịu chuẩn bị Vương gia đại hôn . Ô... , lần trước giả kết hôn đã khiến bọn họ quá khó tiếp thu rồi, này diễn thật đúng là không phải người bình thường có thể diễn , lần này nói cái gì cũng phải nên suy nghĩ kĩ a .

Hai ngày sau , cha Thanh Vân trong lòng phiền táo chung quanh loạn cuống, kết quả đi đến chỗ nào đều sẽ có người cười ha hả chạy tới bắt chuyện , vừa mở miệng liền là Vương nhà chúng ta đối với Lâm thị vệ như thế nào như thế nào hảo linh tinh , nghe nhiều đến mức cái lỗ tai đều nhanh khỏi cái kén . Rơi vào đường cùng, lão gia tử đành phải chuẩn ra phủ ngoại đi ngao du.

Thanh Vân nường tuyệt không để ý Thanh Vân phải gả cấp Vương gia, cũng không biết Đồng Quế cùng nàng thì thầm cái gì, Thanh Vân nường không chỉ có không có phản đối, ngược lại vô cùng cao hứng đi theo Đồng Quế cùng theo uyên ương gồi cấp Thanh Vân. Cha Thanh Vân nói nàng mấy lần nàng đều làm như không có nghe thấy , nếu không thì lại nói “Con cháu đều có con cháu phúc “, bảo hần đừng phiền long nhiều như vậy . Thật sự bó tay , đứa con của mình có thể không quan tâm sao?

Cha Thanh Vân chậm rì rì đi vào phố Trường An , lại không nghĩ rằng đi đến chỗ nào đều có thể nghe thấy mọi người nghị luận việc hôn nhân của con hần cùng Vương gia .

“Ai, nghe nói Lộc thân vương muốn kết hôn chính là cái nam nhân?” Mua đồ ăn đại thẩm có chút bát quái cùng bán thịt đại thúc nói.

“Kia thì thế nào? Dù sao cũng không phải chuyện của ta . Lần này Hoàng Thượng vì ăn mừng Lộc thân vương kết hôn, miễn chúng ta một năm khóa thuế, ta cuối cùng cũng có thể thầu đủ tiền đưa tiểu béo nhà của chúng ta đi học tư thực .” Béo đại thúc cười ha hả nói, đứa con có thể đến trường ,vậy tương lai sẽ không giống chính mình làm cái người giết heo .

” Đú vậy đúng vậy , tiểu khuê nữ nhà ta trước kia mặc đều là quần áo cũ của các tỷ tỷ nàng , năm nay cuối cùng có thừa tiền cấp nàng làm kiện tân áo bông .” Đại thẩm đồng dạng mặt mày hớn hởi nói, bộ dáng tiểu nha đầu mặc quần áo mới , không biết sẽ dễ thương đến chừng nào .

Lão gia tử tâm phiền ý loạn vào một cái trà lâu, ngồi xuống sau mới phát hiện đối diện mình là một đôi thanh niên nam tử. Nam tử ngồi đối mặt với mình , bộ dạng thập phần nhu nhược, mà nam tử đưa lưng về phía chính mình liền có vẻ khỏe mạnh hơn.

“Vương ca, Hoàng Thượng chuẩn Vương gia cùng thiếp thân thị vệ của hần thành thân,chuyện của chúng ta có phải hay không cũng có hi vọng . Về sau chúng ta cũng không cần lén lút ước hội , người, người qua một đoạn thời gian liền đi nhà của ta cầu hôn thử xem đi?” Nhu nhược nam tử về mặt sờ sờ nói.

“Hảo, ta nhất định đi! Ta nhất định hội đem người thú trở về .” Cường tráng nam tử nói, không thể tưởng được dĩ nhiên là một thanh âm ôn nhu dị thường .

Cha Thanh Vân lập tức ngồi không yên, đi ở trên đường cái liền thấy mấy đôi nam tử tay nắm tay đi dạo phố, vào trà lâu lại bính kiến một đôi, không nghĩ tới kinh thành nam phong lại thịnh hành như vậy .

Nghĩ đến ngày mai chính là ngày đứa con lập gia đình , thật sự là nghĩ như thế nào cũng không được tự nhiên. Trở lại vương phủ, thấy vương phủ bị rất nhiều thứ , bọn người hầu nhất tốc độ nhanh nhất chuẩn bị quần áo , đèn lồng đỏ thậm được treo lên ,còn hai chữ đỏ chết tùy ý nhìn đâu cũng đều có thể thấy được, quả thực làm nhức mắt mà .

Trở lại khách phòng, liền thấy bạn già cùng Đồng Quế đang ở vừa nói cười một bên tú uyên ương sàng đan, xem ra đã muốn gần hoàn thành . Vào cửa đã bị bạn già bắt lại , cười ha hả cho hần xem thành quả lao động của chính mình. Nhìn bộ dáng cao hứng của bạn già, Thanh Vân cha không khỏi hoài nghi trí nhớ của mình có phải hay không bị lâm , Thanh Vân mà mình dưỡng hơn hai mươi năm không phải nhi tử của hần, mà là nữ nhân của hần a.

Ai, con cháu đều có con cháu phúc, hần quả không được sẽ không thêm quản .

58. Chương 55: Phiên Ngoại : Tứ Hôn (hạ)

Ngày thứ ba, hôn lễ của Vương gia cùng tiểu thị vệ chính thức cử hành, quan viên lớn nhỏ trong triều đều tiến đến chúc mừng. Vương gia một thân hỉ bào đỏ thẫm, đứng ở đại sảnh đón khách, khuôn mặt ngàn năm băng sơn hôm nay hóa thành xuân thủy, khiến cho nhất bang quan viên bị kinh sợ khủng khiếp, không nghĩ tới Vương gia còn có loại vẻ mặt này mà. Nhìn bọn quan viên đối với khuôn mặt tươi cười của Vương gia ngẩn người, Lưu Xuân ở phía sau Vương gia cười trộm biểu tình phong phú của Vương gia mà bọn họ chưa thấy qua còn nhiều lắm, nhưng tất cả đều để cho Lâm thị vệ nhìn.

Hi xuân viên, Nhược Hàn đang chăm chú không ngừng nhìn hỉ phục của Lâm Thanh Vân, ánh mắt sáng long lanh tràn đầy đương đương hâm mộ. Từ trước đến nay cùng Nhược Hàn như hình với bóng Thập Vương gia không khỏi có chút ăn dấm chua, Nhược Hàn làm gì chứ như vậy chuyên chú nhìn Lâm Thanh Vân à. Lâm Thanh Vân kiêu gì thì cũng muốn gả cho tứ ca.

Thập Vương gia giữ chặt tay Nhược Hàn, ở bên tai Nhược Hàn nhẹ nhàng nói: “Người đang hâm mộ sao? Nếu không hôm nào ta cũng làm một bộ hỉ phục cho người mặc?”

Nhược Hàn con người trừng mắt nhìn hẩn một cái, hừ một tiếng: “Ta mới không hiếm lạ hỉ phục của người mà!” Thập Vương gia giảo hoạt cười, tiếp tục ở bên tai Nhược Hàn nói: “Mặc vào hỉ phục là có thể gả cho ta, người nói người còn không hiếm lạ.”

Nhất thời, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Nhược Hàn bỗng chốc thành một đóa đỏ thẫm hoa, lại vụng trộm liếc mắt nhìn hỉ phục đỏ thẫm, giống như nghĩ tới bộ dáng lúc nó mặc ở trên người mình, mặt càng đỏ hơn. Thập Vương gia đắc ý cười cười, mới chỉ nói liền đem Hàn nhi xấu hổ thành như vậy, nếu thực lộng bộ hỉ phục cho hẩn mặc, không biết tiểu tử kia hội biến thành bộ dáng gì nữa? Ngẫm lại thật sự là hảo chờ mong nha.

Giờ lành đã đến, ở trong phòng lì lợm nửa ngày ngượng ngùng xuất môn, Thanh Vân vẫn là bị Đồng Quế tổng ra cửa. Cũng may hỉ phục mặc trên người chính mình vẫn đang là kiểu nam, cũng không cần phải mang hồng khăn voan. Nếu thực để cho chính mình giống tân nương tử đội mũ phượng, khoác khăn quàng vai, còn muốn phủ thêm cái hồng khăn voan đi ra lập gia đình, chính mình còn không bằng giả chết quên đi.

Ngồi trên cỗ kiệu ở vương phủ chảy một vòng, cũng không biết đi tới nơi nào. Cỗ kiệu dừng lại, một trận tiếng bước chân quen thuộc qua đi, một bàn tay thân tiến vào. Thanh Vân đưa tay đệ thượng, lập tức đã bị nắm chặt kéo ra, độ ấm quen thuộc ấm áp vây quanh chính mình, kinh hoảng lúc ban đầu ban giờ cũng không nhận thấy nữa. Tron phút chốc nhận ra, lát nữa chính mình sẽ danh chính ngôn thuận trở thành bạn đời của Vương gia.

Vương gia dẫn hẩn vào đại sảnh, chung quanh đứng đầy quan viên hẩn không biết, thấy hẩn đi ra đều phát ra thanh âm sợ hãi, không nghĩ tới làm cho đường đường Lộc thân vương ái mộ nam nhân, nhưng lại là một vị dung mạo không sâu sắc. Vốn tưởng rằng cho dù không phải trời sinh vưu vật, ít nhất cũng phải thiên kiều bá mị a.

Những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu làm cho Thanh Vân nhịn không được khấn trương lên, cùng bàn tay đang nắm tay Vương gia cũng bắt đầu run nhẹ. Vương gia phát hiện Thanh Vân khác thường, an ủi cầm lấy tay Thanh Vân, tầm mắt lạnh như băng ở đại sảnh quét một vòng, rất nhanh, liền đem những ánh mắt tò mò đè ép đi xuống.

Ở trong thanh âm to đông đặc của quần gia, Thanh Vân tựa như con rối gỗ, một câu chỉ lệnh một động tác, hoàn thành tam bái.

Nhìn đến Vương gia cao cao tại thượng vẻ mặt tự nhiên quỳ gối trước mặt mình, cha Thanh Vân trong lòng cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ban đầu nghe người ta nói nữ nhân hoàng tộc, lão nhân của Phò mã gia còn phải cấp công chúa quỳ xuống. Vốn tưởng rằng chính mình cũng phải quỳ xuống, không nghĩ tới Vương gia lại dắt Thanh Vân quỳ gối trước mặt mình, chỉ biểu hiện này của Vương gia thôi cũng đã đủ để nghĩ đến Vương gia về sau nhất định sẽ đối xử tử tế Thanh Vân.

Sau khi đưa vào động phòng, trong chốc lát hai người lại đi ra. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Vương gia giải thích: “Vân nhi cũng không phải nữ nhân, không tất yếu phải giống nữ tử thành thân ở

trong phòng khổ chờ.” Lúc đó mọi người thể mới biết Lộc thân vương rốt cuộc có bao nhiêu sủng ái tân hôn “Thê tử” của mình, thể nhưng luyện tiếu lưu hân ở tân phòng khổ chờ.

Vương gia dắt Thanh Vân còn đang ngượng ngùng, vẻ mặt tự nhiên nhận đủ loại quan lại nâng cốc chúc mừng, khuôn mặt ngày xưa lạnh như băng bây giờ cũng mang thỏa mãn ý cười. Vương gia mới vừa uống xong một chén rượu, đột nhiên nghe được một thanh âm sắc nhọn hô: “Hoàng Thượng giá lâm!”

Lập tức, đủ loại quan lại lập chén rượu, sửa sang lại dung nhan, lúc nhìn đến phiến minh hoàng kia thì nhất tề quỳ xuống, hô to: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Hoàng Thượng làm cho chúng thần đứng lên, cha mẹ Thanh Vân vội vàng rời khỏi chủ vị, nhường chỗ cho Hoàng Thượng ngồi. Hoàng Thượng nhìn đều hai người đều là một thân hồng y, cười ha hả nói: “Tứ ca, người không lên tiếng mời nhưng ta cứ tới đây, sẽ không khiến cho các người thêm phiền toái đi?”

“Như thế nào có thể a? Hoàng Thượng người tới vừa lúc. Ta chính có một việc cần người cùng chúng vị đại nhân làm chứng.”

“Nga? Là chuyện gì?” Hoàng Thượng cảm thấy hứng thú hỏi.

Vương gia thần bí nở nụ cười, lôi kéo Thanh Vân tiêu sái hướng mọi người nói: “Ta Nam Cung Lộc hôm nay ở trước mặt thiên tử cùng các vị đại thần thề, sau khi cùng Vân nhi thành thân, ta kiếp này chỉ sủng ái hân một người, tuyệt không tái nạp thiếp, nếu làm trái lời thề này, thiên lôi đánh xuống!” Nói xong. Cũng không quản triều thần có bao nhiêu sao kinh ngạc, Vương gia khiêu khích hướng tới cha Thanh Vân nhìn thoáng qua, kia ý tứ hình như là nói: như vậy ngài lão nhân gia khả vừa long rồi chứ.

Hoàng Thượng có chút đau đầu lấy tay xoa xoa thái dương, quả nhiên gần đây đều không có chuyện gì tốt. Các vị đại thần lại vạn phần kinh ngạc, không nghĩ tới Vương gia vì một tiểu thị vệ, ngay cả con nổi dòng cũng có thể từ bỏ. Thanh Vân còn lại là vẻ mặt kích động nhìn Vương gia, hẳn đúng là đã từng nói với mình kiếp này sẽ không nạp thiếp, chính mình cũng chỉ nghĩ là hân chỉ là nói mà thôi, cho dù về sau hẳn thật sự nạp thiếp, chính mình cũng sẽ không nói cái gì. Khả không nghĩ tới hân thể nhưng làm trò trước mặt Hoàng Thượng cùng đủ loại quan lại thề kiếp này không nạp thiếp, như thế này thật khiến cho chính mình bị rung động mãnh liệt. Con người vĩ đại này, về sau thật sự cũng chỉ có chính mình, cũng hoàn toàn thuộc về chính mình.

Nước mắt bất tri bất giác thấp hốc mắt, Vương gia là người đầu tiên liền chú ý tới, không e dè ở khóe mắt thấp lạc của Thanh Vân khẽ đặt một chiếc hôn, thanh âm ôn nhu xuyên thấu màng tai chạm khẽ vào tâm linh: “Vân nhi, ta hứa người cả đời, tuyệt không đổi ý.”

Ngày tốt cảnh đẹp, động phòng hoa chúc.

Tắm lâu Vương gia hôm nay biến thành hỉ phòng, Thanh Vân từ hôm nay trở đi rời khỏi hi xuân viên, chính thức trở thành chủ mẫu của Lộc thân vương phủ.

Đỗ thắm hoa chúc, Thanh Vân mặt đỏ gợn lên chén rượu, cánh tay cùng Vương gia giao nhau, uống hết chén rượu giao bôi đầy ý nghĩa. Vừa buông chén rượu, Vương gia liền nóng vội ôm lấy Thanh Vân, bạc thân bắt được đôi môi đỏ mọng, kéo thân mình có chút xụi lơ của Thanh Vân hướng tân giường đi đến. Áo gối cùng chăn nệm đỗ thắm trên mặt có thêu uyên ương hí thủy, đây là thành quả do Thanh Vân nương cùng Đồng Quế mất hết ba ngày để làm, bên trong thắm thêu mẫu thân thật sâu chúc phúc.

Cởi ra từng tầng từng tầng quần áo, hai người rốt cục lửa tình bên nhau. Liên tục vài ngày không có thân thiết quá người yêu. bây giờ giống như nhiệt hỏa đốt người, hận không thể đem chính mình nhiệt tình toàn bộ nhiên tẫn.

Giao triền chính là thân thể, phát ra chính là rên rỉ, tích lạc chính là mồ hôi, phóng thích chính là tình cảm mãnh liệt... Hai cái nam nhân yêu nhau tại đêm động phòng hoa chúc của chính mình chính đại quang minh yêu thương đối phương, giống như đối phương là mỹ thực tối ngon nhất trên đời, như thế nào ăn cũng ăn không đủ; là trên đời tối thượng thừa bảo thạch, như thế nào sờ cũng sờ không đủ; là trên đời xinh đẹp nhất phong cảnh, như thế nào xem cũng xem không đủ...

Đêm dần dần qua đi, ở phía chân trời gợn lên một đoàn hồng sắc nhợt nhạt, thanh âm trong tân phòng mới chậm rãi đình chỉ. Một tia như có như không nỉ non mơ hồ truyền đến:

“Vân nhi, ta yêu ngươi!”

“Lộc, ta cũng yêu ngươi!”

59. Chương 56: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (1)

Sau tân hôn yến , tiểu thị vệ cùng Vương gia hai người cả ngày ngọt ngào mật mật, như keo như sơn, khiến cho trong vương phủ từ nam nữ già trẻ đến kẻ áp cầu mã đều hâm mộ không thôi . Thẳng đến một ngày .

“Cái gì? Ngươi muốn đi biên quan tuần biên?” Thư phòng Vương gia đột nhiên truyền ra một tiếng gầm rú. Nghe được tiếng rống đã lâu ngày chưa được nghe phát ra từ Lâm thị vệ, nga, nhầm , là Vương phi , vương phủ mọi người không có chuẩn bị tâm lý, khiến cho đại trù cả kinh ném xuống cái muôi trên tay , tiểu nha hoàn thả luôn chén đĩa đang bưng , lão quản gia một cái lão đảo té trên mặt đất... Tóm lại, một câu, những ngày an bình của vương phủ đã bước đến hồi kết thúc a ...

“Ngươi phải tuần biên mà lại không mang ta đi?” Thanh Vân hướng về phía ông xã thần sắc bình yên la to , trong thanh âm ẩn ẩn nghe thấy biểu tình mất hứng . Vương gia nhìn thoáng qua khuôn mặt Thanh Vân , không khỏi cảm thán hần cùng Thanh Vân thật sự là càng ngày càng có tướng vợ chồng , chính mình hôm nay lúc lâm triều cũng là xài thái độ này cùng Hoàng Thượng nói chuyện .

“Vân nhi, không mang theo ngươi đi là có nguyên nhân . Trước đó vài ngày Hoàng Thượng thu được mật báo, miền Bắc nam triều biên cảnh đại lượng đóng quân, chỉ sợ trong vòng nửa năm trong , biên quan sẽ có biến. Cho nên đành phải để cho ta đi một chuyến .” Vương gia ôn tồn nói. Ai, hần cũng là một khắc cũng không nghĩ muốn rời đi Vân nhi, chính là cũng không dám mang theo Vân nhi đi. Vạn nhất nếu động khởi binh đao , bị thương Vân nhi, chính mình nhất định sẽ đau lòng muốn chết.

“Nam Cung Lộc, ngươi xem thường ta!” Thanh Vân đột nhiên ngạnh cổ nói, nước mắt ở hốc mắt cũng chực chờ hạ xuống , giống như đang chịu đựng ủy khuất rất nhiều .

Vương gia vừa thấy loại vẻ mặt này của Thanh Vân, lập tức liền nóng nảy, nhanh chóng đem Thanh Vân ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: “Vân nhi, ta không có xem thường ngươi a, ta hiện tại trong mắt trong lòng tất cả đều là ngươi, như thế nào lại có thể xem thường ngươi ?”

“Kia vì cái gì không cho ta cùng đi biên quan với ngươi , đừng quên, ta (tuy rằng hay khóc nhè) cũng đường đường là một nam tử hán.” Thanh Vân không phục nói, những lời này ở trong lòng đã sớm ghen không chỉ một ngày .

“Ta biết ngươi là nam tử hán a, nhưng đồng thời ngươi cũng là thê tử của ta. Vì phu như thế nào có thể đành lòng để cho nương tử bị thương a ? Vạn nhất ngươi ở biên quan xảy ra chuyện, đến lúc đó vì phu cũng không muốn sống nữa , trực tiếp đến trước mặt nhạc phụ nhạc mẫu lấy tử tã tội được.” Vương gia buồn cười nói. Chính mình rõ ràng là vì an toàn của Vân nhi mà suy nghĩ, như thế nào khi tới trong mắt Vân nhi lại thành xem thường hần ?

“Ta mặc kệ, lần này ta nhất định phải theo ngươi đi biên quan, nếu ngươi không mang ta đi, ta liền vùng trộm lên đi, ngươi xem rồi lo liệu đi.” Thanh Vân nói xong, liền tránh khai vòng tay ôm ấp của Vương gia , thở phì phì đi ra ngoài, mặc cho Vương gia như thế nào kêu cũng kêu không trở lại.

Vân nhi đây là làm sao vậy? Vương gia hồ nghi nhìn bóng lưng rời đi của bà xã Vân nhi , đầu óc mờ mịt như là đang ở trong sương mù. Quay đầu, thấy Lưu Xuân cùng Đồng Quế đã đi tới. Lúc trước từ sau khi Lưu Xuân bàn đến vương phủ, tình cảm của hần cùng Đồng Quế cơ hồ có thể dùng câu ngày tiến ngàn dặm để hình dung, xem ra vương phủ không lâu lại sắp phải lo liệu việc vui .

Nhìn cặp đôi này ngọt ngào mật mật tình chàng ý thiếp , Vương gia không khỏi có chút sầu não , thật không biết tiểu não của Vân nhi lại nghĩ đến cái gì nữa , biết mình đã sắp tới ngày đi , còn cùng chính giận dỗi.

Lúc nghe Lưu Xuân nói Vương gia phải đi ra ngoài tuần biên , hơn nữa không mang theo Thanh Vân , Đồng Quế liền đoán sẽ phải gặp chuyện không may. Quả nhiên trên đường đến đây nhìn thấy Thanh Vân nổi giận dỗi , hiện tại lại thấy Vương gia buồn bã thất thểu đứng ở cửa, xem ra hình như là vợ chồng son cãi

nhau . Đồng Quế cố nén cười, tiến lên hành lễ, nói: “Vương gia có phải hay không đang suy nghĩ công tử vì sao lại sinh khí?”

Vương gia nhìn bộ dạng ghen cười của Đồng Quế liếc mắt một cái, lại nhìn cặp mắt hồ li ra vẻ cao thâm của Lưu Xuân, xoay người trở lại thư phòng, “Tiến vào nói chuyện.”

“Đồng Quế , ngươi biết Vân nhi vì cái gì sinh khí sao?” Vừa vào tới thư phòng, Vương gia liền vội vàng hỏi nói.

“Nô tỳ cũng không biết xác thực nguyên nhân, chính là phát hiện có điểm manh mối mà thôi.” Đồng Quế khiêm tốn nói. Vương gia khoát tay, không kiên nhẫn nói: “Được rồi, được rồi, như thế nào vài ngày không cùng nói chuyện với người liền trở nên giống hệt Lưu Xuân, lúc nào cũng thích khoe chữ. Nói mau người phát hiện cái gì.”

Đồng Quế mặt đỏ lên, trừng mắt liếc nhìn Lưu Xuân ở một bên đang cười trộm , mới nói : “Vương gia, sự tình là từ ngày lão thái gia rời phủ mà bắt đầu . Ngày đó, lão thái gia trước khi đi lôi kéo công tử nói chuyện một hồi lâu, Đồng Quế đứng ở xa không nghe được rõ ràng, giống như nói cái gì ‘ nam tử hán ’, ‘ phải có nam tử khí khái ’ linh tinh .”

Vương gia nghe xong cảm thấy kỳ quái, nhạc phụ đại nhân cùng Thanh Vân nói những lời này làm gì?

“Sau lại, có một ngày Vương gia đi ra ngoài làm việc, một vị đại thần trong triều tiến đến bái phỏng, công tử đành phải đại diện Vương gia chiêu đãi hân.” Vương gia gật đầu, Thanh Vân hiện tại là chủ nhân danh chính ngôn thuận của vương phủ, làm như vậy cũng là đúng lẽ thường .”Chính là, vị đại nhân kia vừa mở miệng nói câu nói đầu tiên liền chọc giận công tử.”

Nên sẽ không là người kia cố ý làm khó dễ Vân nhi đi? Vương gia lập tức trở nên giống gà mẹ bảo vệ gà con , nếu trên người thật sự có long vũ thì cũng đã sớm dựng thẳng đi lên. Đồng Quế cười nói: “Vị đại nhân kia cũng là có lý, chính là đề câu nói đầu tiên liền xưng công tử là ‘ Vương phi ’.”

Xưng “Vương phi” có gì sai sao? Vương gia có chút mờ mịt nhìn Đồng Quế , Vân nhi là thê tử của hân , hân lại đường đường là Lộc thân vương, kia Vân nhi đương nhiên chính là Lộc thân vương phi .

Đồng Quế nhìn thấy Vương gia ngơ ngác một bộ không chút đầu mối , không khỏi tức giận dậm chân, hướng về phía bên cạnh cười tủm tỉm hồ ly nói: “Người cùng Vương gia nói đi.”

Vương gia nghi hoặc ánh mắt chuyển hướng Lưu Xuân, Lưu Xuân đành phải kiên trì tiếp nhận trọng trách được giao , không nhanh không chậm nói: “Đúng , là bởi vì đúng vậy nên mới có sai.” Những lời này nói xong, Vương gia càng nghi hoặc , Đồng Quế lại dùng biểu tình một bộ ngu ngốc nhìn Lưu Xuân, nghĩ thầm,rằng, nói vậy còn không bằng không cho hân nói đi.

“Vương gia, Lâm công tử là ngài cười hỏi đằng hoàng về làm thê tử, lẽ ra kêu Vương phi không có sai. Chính là, Lâm công tử đồng thời lại là một vị nam tử, đem nữ nhân xưng hô dùng ở trên người công tử, Lâm công tử hội mất hứng cũng là bình thường .” Lưu Xuân nói.

“Cho nên, Vân nhi mới nghĩ muốn theo ta đi biên quan, nghĩ muốn thể hiện nam tử hán khí khái của mình ?” Vương gia bưng tỉnh đại ngộ nói.

“Đúng vậy .” Đồng Quế cùng Lưu Xuân đều dùng một bộ trẻ nhỏ để dạy ánh mắt nhìn Vương gia.

Đã biết được điểm mấu chốt , Vương gia trong lòng cũng hơi hơi an tâm . Buổi tối, Vương gia lặng lẽ tiến đến tẩm lâu, Thanh Vân sớm cũng đã nằm ở trên giường . Vào ổ chăn, theo thói quen tính ôm lấy thân thể bào xả iêu dâm, cảm giác được thân mình bà xã trong nháy mắt cứng ngắc, Vương gia biết Thanh Vân không có ngủ, đại khái vẫn còn đang giận dỗi mình đi .

“Vân nhi, ngươi còn chưa ngủ đi?” Vương gia nhẹ giọng nói, hơi thở ẩm áp phun đến trên mặt Thanh Vân . Thanh Vân vẫn đang không có trả lời, chính là lông mi giống cây quạt nhỏ khẽ run run một chút , rất nhanh đã bị Vương gia nhìn được .

“Vân nhi, ngươi vì cái gì phải theo ta đi biên quan?” Vương gia ở bên tai Thanh Vân nhẹ nhàng hỏi, đợi một lát lâu sau Thanh Vân mới ồm ồm nói: “Chỉ có thượng quá chiến trường nam nhân mới là chân chính nam nhân.”

“Vân nhi, nếu theo như người nói như vậy, cả nước có nhất nhiều hơn phân nửa nam nhân đều không phải là chân chính nam nhân.” Vương gia buồn cười nói, không biết Vân nhi như thế nào lại có loại suy nghĩ thế này .

Qua sau một lúc lâu, mới nghe được Thanh Vân đáp lời:” Đúng vậy ta muốn làm chân chính nam nhân.”

“Vì cái gì?” Vương gia nhẹ giọng than thở, chính mình khi nào thì đem Vân nhi trở thành nữ nhân?

Thanh Vân đột nhiên xoay người, đôi người trong bóng đêm thoát nhìn đặc biệt sáng ngời, “Lộc, trước kia ta là một người cái nhất gan yếu đuối , tuy rằng là thị vệ vương phủ , chính là một chút nam tử hán khí khái đều không có... Công phu kém, mỗi lần đều phải cần người khác bảo hộ, lần đó còn hại Lý Cường thiếu chút nữa mất mạng ... Sau đó, ta gả cho người, những đại thần thấy ta đều gọi ta ‘ Vương phi ’, ta biết bọn họ kêu như vậy là không sai , nhưng đối với người chính là trong lòng không thoải mái. Ta cũng là một nam nhân a! Ta không nghĩ giống như nữ nhân, vĩnh viễn ở dưới cánh chim của người , ta nghĩ đường đường chính chính đứng ở cạnh người, người hiểu chưa? Lộc, người hiểu chưa? ...”

Thanh Vân nói xong, thanh âm đột nhiên trở nên nghẹn ngào , Vương gia thân thủ sờ sờ, quả nhiên, Thanh Vân đầy mặt đều là nước mắt. Đau lòng đem Thanh Vân ôm chặt, Vương gia ghé vào lỗ tai hân thì thào nói: “Ta biết, Vân nhi, ta biết...”

Wương gia cứ như vậy ôm Thanh Vân, thẳng đến hô hấp của Thanh Vân trở nên đều đặn ...

60. Chương 57: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (2)

Không khí trong vương phủ đột nhiên trở nên khẩn trương hẳn lên, bởi vì Vương gia phải ra ngoài tuần biên, có rất nhiều sự tình phải an bài. Thanh Vân cả ngày trốn ở tẩm lâu không chịu đi ra ngoài, Vương gia cũng vội đến mức không có thời gian bồi hân . Thanh Vân cũng không biết chính mình vì cái gì lại cùng với ông xã giận đối, buổi tối nào khi vừa nghe đến tiếng cửa phòng mở liền sẽ giả bộ ngủ, mặc cho Vương gia kêu như thế nào cũng không để ý.

Mất thấy ngày vương gia xuất phát càng lúc càng gần, Thanh Vân cũng bắt đầu trở nên nôn nóng. Cuối cùng một buổi tối nọ , Vương gia trở lại tẩm lâu , lại thấy bà xã hôm nay lại không có ngủ sớm, ngồi ở mép giường đợi hân.

“Vân nhi, người còn chưa ngủ a?” Vương gia kinh hỉ hỏi han.

Thanh Vân cứng ngắc gật gật đầu, chờ Vương gia đến gần , đột nhiên đứng lên, thân thủ đem trường bào trên người t rút xuống. Vương gia nhất thời mở to hai mắt nhìn, Vân nhi ở phía dưới trường bào thể nhưng cái gì cũng không mặc, thân thể bóng loáng cân xứng ở dưới ánh sang ngọn nến lờ lờ lúc ẩn lúc hiện , làm cho ông xã đã muốn liên tục cấm dục vài ngày nhiệt huyết sôi trào.

“Vân nhi, người đây là?” Vương gia nghi hoặc nhìn Thanh Vân, tay đã muốn không tự giác giơ ra ngoài, do dự dự không biết là nên nhặt lên áo choàng, hay là nên xoa nắn thân thể hân.(còn phải hỏi)

Thanh Vân giữ chặt tay Vương gia , nâng lên dán vào trong ngực mình , ngẩng đầu, mị ánh mắt nói: “Ôm ta.” Nói xong, giống như bất chợt ý thức được chính mình vừa nói cái gì, khuôn mặt nhất thời trở nên đỏ bừng, giống như được đồ một tảng son .

Wương gia nuốt nuốt nước miếng, dùng thanh âm khàn khàn hỏi: “Vân nhi, chẳng lẽ người đây là đang... sắc dụ ta sao?”

Thanh Vân mặt càng đỏ hơn, nếu nói vừa rồi chính là thượng son, như vậy hiện tại liền hoàn toàn biến thành một khối vải đỏ . Thanh Vân nghĩ đến ông xã đáng ghét là đang cười nhạo mình, tức giận nhặt nên trường bào vùng vằng đi ra ngoài.

Wương gia vươn cánh tay duỗi ra, đem Thanh Vân ôm vào trong trong lòng ngực , cười ha hả nói: “Vân nhi đừng nháo, người đem ta câu dẫn thành như vậy, nếu lại phải bỏ trách nhiệm mà đi , ta khả làm sao bây giờ a?” Vương gia vừa nói, một bên lôi kéo tay Thanh Vân đến sờ sờ dục vọng đã muốn ý chí chiến đấu sôi sục của mình .

Thanh Vân xấu hổ đến nghĩ muốn rút tay về , lại bị Vương gia gắt gao giữ lại . Thanh Vân rõ ràng cảm thấy tiểu đệ đệ của ông xã càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiệt, tựa như một khối than đốt cháy, làm cho thân thể Thanh Vân bất tri bất giác cũng từ từ trở nên nóng lên .

Áo choàng trên người không biết từ khi nào thì đã bị điệu tới trên mặt đất, Thanh Vân nằm ở trên mặt chăn nệm hơi hơi lạnh , vô lực thừa nhận những nụ hôn nhiệt tình cũng âu yếm nóng cháy của ông xã .

Đôi môi linh động dọc theo chiếc cổ thanh mảnh trườn từ từ xuống phía dưới , mỗi nơi đi qua đều được lưu lại một đám những dấu đỏ như là để đánh dấu , chứng minh phiến lãnh địa này đã bị công hãm. Ngón tay thô ráp hữu lực ngón tay nhanh chóng chuẩn xác tìm được những điểm nhạy cảm của bà xã , bàn tay tựa như nhóm lửa, đem dục hỏa của vợ càng bắt càng vượng.

Hai tay tách ra cặp chân dài, hoa huyết mê người liền lộ đi ra, khe khàng mấp máy như là đang chờ mong bị công hãm, bị xâm lấn. Ngón tay dò đường, ôn nhu xâm lược , kiên nhẫn mười phần khai thác ranh giới. Mắt thấy dào nguyên động khẩu càng lúc càng lớn, kẻ xâm lược rốt cục không nhẫn nại dục vọng bản thân nữa, ở tron tiếng rên rỉ mị người của Thanh Vân , dễ thương ra trận, thẳng thừng công thành chiếm đất ...

“A... Vân nhi... Thật là nóng ...a thật chặt quá ... Rất thư thái...” Vương gia thoải mái hô to lên , nhìn khuôn mặt vốn đã phiêu hồng của Thanh Vân trở nên càng thêm đỏ tươi.

“A... Ân... A...” Thanh Vân đã hoàn toàn không thể thốt nên ngôn ngữ, chỉ có thể dùng loại ngâm xước đơn giản nhất biểu đạt cảm thụ của mình .

Những thanh âm ngâm xước này giống như tình được thúc giục dục hỏa trong người , khiến cho Vương gia như lửa đổ thêm dầu , luận động thân thể càng lúc càng nhanh. Lần này Vương gia giống như phải bồi thường Thanh Vân những ngày cấm dục trước kia , thẳng đến khi Thanh Vân bắn ba lượt, hẳn mới cho phép chính mình ở trong cơ thể bà xã phóng thích.

Thanh Vân tình trạng kiệt sức nằm ở trong ngực Vương gia , mặc cho Vương gia đem mái tóc ướt đầm mồ hôi của chính mình bắt ra sau đầu . Sắc dục xong rồi, đương nhiên muốn đi vào chính đề, “Lộc, mang ta đi được không?”

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Thanh Vân, Vương gia chính là ôn nhu ở trên đầu hẳn khe hôn, cái gì cũng không nói.

Thanh Vân thất vọng xoay người, đưa lưng về phía Vương gia, trong lòng không khỏi phiếm ra từng đợt chua xót: chẳng lẽ ngay cả sắc dục đều xài không được sao?

Buổi sáng lúc trời vẫn còn mới tờ mờ , Vương gia mà bắt đầu đứng dậy . Thanh âm ồn ào chung quanh nhanh chóng đem Thanh Vân đánh thức . Vương gia thấy Thanh Vân mở to mắt, tặng cho hắn một nụ cười thật to , “Vân nhi, người không đứng dậy đưa tiễn ta?”

Thanh Vân thực không khách khí tặng lại cho hắn hai cái xem thường, xoay người tính toán tiếp tục ngủ. Nhưng Vương gia lại không buông tha hắn, dám cho hắn mặc xong y phục , lôi kéo hắn tiễn đưa mình đi .

Mơ mơ màng màng tới cửa, đã thấy có nhất đại đội nhân ở bên ngoài chờ . Những người đó đều mặc khôi giáp lờ lờ sáng , tay cầm trường thương, ở dưới ánh dương quang buổi sớm có vẻ phá lệ uy vũ. Thanh Vân hâm mộ nhìn đội quân nhân này , thật hy vọng chính mình có thể cùng bọn họ giống nhau uy phong bát diện đi biên quan.

Vương gia cưỡi một con ngựa cao to màu đen , quay đầu lại lại thấy bà xã nhà mình còn đang nhìn chăm chăm binh lính chảy nước miếng , xuy cười một tiếng, nói: “Còn không lên ngựa?” Thanh Vân quay lại, phát hiện Vương gia bên người còn có một con ngựa màu trắng không ai cưỡi , có chút không thể tin hỏi: “Người bảo ta lên ngựa?”

Đúng vậy a, tiểu ngốc tử , nơi này có thể cùng ta sống vai mà đi , trừ ngươi ra, còn có ai?” Vương gia mất đây ý cười nói, tuần mỹ khuôn mặt được ánh nắng sáng sớm chiếu rọi, giống như tiên thiên hạ thế .(ta muốn xài từ trích tiên hạ phàm nhưng rất tiếc hình ảnh này chỉ dc dùng để miêu tả Cổ công tử thôi)

Thanh Vân vài bước nhảy lên đến trên lưng ngựa, bỗng nhiên lại không xác định hỏi: “Người bây giờ muốn mang ta đi biên cương, hay là chỉ cần ta tiễn người một đoạn đường?”

Ha hả, đa nghi tiểu tử , Vương gia buồn cười nhìn Thanh Vân, “Vậy người sẽ đưa ta đoạn đường đi, đem ta đưa đến biên quan, sau đó lại đem ta tiễn về đây.” Thanh Vân sắc mặt từ âm đạm chuyển sang bừng sáng , khiến cho ông xã Vương gia từng đợt uất ức. Vân nhi nhà hần a, cho tới bây giờ đều là giao trái tim viết ở trên mặt.

Vân nhi nhanh chóng thuận lời ngồi vững vàng trên lưng ngựa , cùng Vương gia sóng vai hướng ngoài thành đi đến. Dân chúng đã sớm biết tin tức Lộc thân vương phải tuần biên , sớm ngay tại ngã tư đường hai bên chờ. Nhìn đến Vương gia cùng Thanh Vân kỳ mã mà đến, đều kích động hoan hô nhiệt liệt . Có rất nhiều chỉ vào Thanh Vân hô: “Đó là Vương phi kia.” Mọi người đều đối với Thanh Vân hoan hô, thậm chí có vài lão phụ nhân kích động đến quỳ xuống đến dập đầu, Thanh Vân khó hiểu nhìn Vương gia. Vương gia mỉm cười, nói: “Vân nhi, hôn lễ của người và ta hôn nhân là được thiên hạ chúc phúc .”

Thanh Vân trong lòng âm áp , lại có chút áy náy, những vinh dự cùng cảm ơn này đều là do nam nhân bên cạnh mang lại cho chính mình , mà chính mình cơ hồ chưa từng vì hần đã làm cái gì. Lần này đi biên quan, mình nhất định phải làm cho hần nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Được mãn thành dân chúng vui vẻ đưa tiễn , Lộc thân vương vợ chồng mang theo đội thân vệ, chậm rãi ly khai kinh thành, hướng về biên quan mà đi.

Trên thành lâu , nhìn hai vợ chồng cùng kỳ mã mà đi , Thập Vương gia Nam Cung Húc cảm khái nói: “Thất ca, ta cho tới bây giờ không nghĩ tới Tứ ca đúng là một kẻ si tình như vậy. Chuyến đi này hung hiểm vô cùng, tứ ca lại dẫn theo một cái gánh nặng lớn như vậy ở bên người, nhất định hội mệt chết đi?”

Nam triều hoàng đế Nam Cung Thanh quay đầu cười, “Cho dù là gánh nặng cũng là gánh nặng ngọt ngào đi? Ngược lại là người bảo người đem Viên Nhược Hàn tiểu tử kia bỏ lại người nguyện ý sao?”

“Đương nhiên không thể.” Thập Vương gia bật người kêu lên, nói giỡn sao , Nhược Hàn chính là mạng của hần a .

“Còn có, người cũng không nên xem thường tiểu thị vệ kia nga!” Nam Cung Thanh nếu có chút suy nghĩ nói. Tiểu nhân vật cũng có thể làm nên đại sự ...

61. Chương 58: Phiên Ngoại: Bản Sắc Nam Nhi (3)

Hiện tại đã là đầu xuân, nam triều thời tiết đã bắt đầu chuyển ấm, những cành cây khô héo dần dần cũng có thể thấy được mầm non mới nhú , mềm mại giống như đứa trẻ mới sinh . Nhưng là càng đi về phía bắc , thời tiết lại càng lạnh. Bắc Phong lạnh liệt gào thét thổi qua, xẹt qua đám tuyết chưa tan còn đọng lại trên mặt đất, mang đến từng đợt hàn ý tận xương . Địa thế cũng càng ngày càng gập ghềnh, những dãy núi liên mien bất tận bắt đầu ra hiện tại trước mắt mọi người . Từ xa xa nhìn lại, trên đỉnh núi tuyết đọng lại tự như đầu mũ , ở dưới ánh sang yếu ớt của mặt trời lờ lờ sáng lên.

Vừa mới bắt đầu hai ngày, Thanh Vân còn đối những phong cảnh không giống Giang Nam hưng trí bừng bừng, mỗi ngày kiên trì kỳ mã đi tới. Nhưng càng đi về phía Bắc lại càng lạnh, Thanh Vân có chút không chịu nổi , mỗi ngày cưỡi ở trên lưng ngựa tuy rằng uy phong, chính là vừa mệt lại lạnh, thập phần vất vả. Nhưng là Thanh Vân nhìn thấy ông xã vẫn đang tinh thần bừng bừng, còn có mặc khôi giáp không chút chậm trễ chỉ huy quân lính , cũng ngượng ngùng kêu mệt, đành phải cắn răng kiên trì .

Vương gia nhìn ra Thanh Vân không khỏe, khuyên hần vào trong xe ngựa nghỉ ngơi. Nhưng Thanh Vân không chịu yếu thế, mặc kệ cho thất lưng đã muốn thẳng không nổi , cũng kiên trì ngồi ở trên lưng ngựa. Cuối cùng, Vương gia thật sự xem không vừa mắt, mạnh mẽ đem Thanh Vân từ trên lưng ngựa túm xuống , ném vào trong xe ngựa.

Thanh Vân hớn hênh hướng về phí cái người vừa túm hần từ trên lưng ngựa xuống , hô to: “Uy, ta muốn kỳ mã!” Vương gia làm như không có nghe thấy, cưỡi ngựa nhanh như chớp chạy đến phía trước.

Thanh Vân đang muốn nhảy xuống xe, lại nghe từ phía sau truyền đến một thanh âm quen thuộc : “Công tử, ngài không muốn cùng tại hạ ở chung một chỗ sao?” Thanh Vân kinh ngạc quay đầu lại, quả nhiên thấy Lưu Xuân trong tay đang cầm một quyển sách, lười biếng tựa vào bên trong xe , biểu tình ủy khuất nhìn hần.

“Ha hả, Lưu Xuân, người như thế nào ở trong này?” Thanh Vân ngượng ngùng nói.

“Ta là mưu sĩ của Vương gia, đương nhiên phải đi theo Vương gia.” Lưu Xuân đương nhiên nói, “Còn có, ta ngay từ đầu đã ở ngay tại đội ngũ, công tử thể nhưng hiện tại mới phát hiện, thật sự là làm cho ta thấy rất thương tâm.” Nói xong, Lưu Xuân dùng thư che mặt, bả vai hơi hơi run run.

Thanh Vân nghĩ đến Lưu Xuân đang khóc, vội vàng an ủi nói: “Lưu Xuân, thực xin lỗi, ta hai ngày nay chỉ lo ngắm phong cảnh, cũng không chú ý ở trong đội ngũ có ai, ta không phải cố ý xem nhẹ người.” Thanh Vân vừa dứt lời, bả vai Lưu Xuân còn run run lợi hại hơn, Thanh Vân luống cuống tay chân đang tính tìmo khăn tay, lại nghe thấy phía ngoài thùng xe truyền đến một thanh âm: “Công tử, Lưu Xuân là đang cười trộm.”

Thanh Vân vừa nghe, khăn tay mới vừa lấy ra tới liền rơi trên mặt đất, choáng váng sững sờ trong chốc lát, đột nhiên đẩy ra màn xe, đối với thân ảnh to lớn kia nói, “Lý Cường, người không chết, thật tốt quá! Thật tốt quá!”

Nguyên lai, người đánh xe ngựa này chính là Vương gia ảnh vệ lý Cường, vừa rồi hấn một bên lái xe một bên nghe ngóng động tĩnh trong xe, biết Lưu Xuân là đang đùa giỡn Thanh Vân, vì thế liền rất không nề tình vạch trần Lưu Xuân, thẳng được một cái ôm thật to của Thanh Vân.

Lưu Xuân sớm buông sách, khuôn mặt hơi hơi đỏ lên không có bong bóng của một tia nước mắt, khóe miệng còn hơi hơi run rẩy, như là di chứng nghẹn cười.” Công tử, người nếu còn không buông tay, lý Cường lần này có thể chết thật.”

“A, thực xin lỗi.” Thanh Vân lúng ta lúng túng buông tay. Nguyên lai chính mình dùng sức ôm cổ lý Cường, đã sắp làm cho hấn không thể hô hấp, liền nhanh chóng buông tay, đem không khí trả lại cho lý Cường.

“Ha hả, không quan hệ.” Lý Cường hàm hậu cười, trên người không có một chút lạnh khốc hơi thở của ảnh vệ.

Vì thế Thanh Vân cùng Lưu Xuân, Lý Cường tán gẫu đến vui vẻ, cũng đã quên chính mình vừa rồi còn nháo nhất định phải đi xuống cưới ngựa. Vương gia- anh chồng bị lãng quên ở rất xa liếc mắt một cái, xem thấy bọn họ ba người trò chuyện hoà thuận vui vẻ, có chút ghen tức. Nhưng là tưởng tượng tới bộ dáng Thanh Vân co đầu rụt cổ lắc lắc lắc lắc tọa ở trên ngựa, lại bình thường trở lại. Tuy rằng mang theo Thanh Vân là một gánh nặng ra đi, nhưng chính mình vẫn đang cảm thấy được thực ngọt ngào, có người yêu gần trong gang tấc, cảm giác thật tốt.

Lại qua năm ngày, rốt cục đi tới biên quan. Nam triều cùng miền Bắc biên cảnh đông tây lấy Kỳ Sơn làm biên giới, trung gian có một cái sơn cốc tương thông. Kỳ sơn lá chắn thiên nhiên của hai nước, mặc kệ là Nam triều nghĩ muốn tấn công miền Bắc, hay là miền Bắc nghĩ muốn xâm lấn nam triều, cũng không là chuyện dễ dàng. Bởi vậy, hai nước mười mấy năm qua từ trước đến nay hòa bình ở chung, ít có phân tranh.

Lần này miền Bắc Trung quốc ở biên cảnh tăng binh là chuyện phi thường kỳ quái, theo tin tức từ mật thám được phái hướng miền Bắc Trung truyền về, hoàng đế miền Bắc phái thượng tướng quân Thiệu Kiên tiến đến biên cảnh, mục đích cụ thể còn chưa điều tra rõ, nhưng có thể sẽ đối nam triều bất lợi.

Kỳ sơn nam lộ cũng không phải chỉ có nam triều quân đội đóng quân, nơi này kỳ thật có cái một cái trấn nhỏ gọi là Kỳ Sơn trấn, bởi vì nơi này nằm ở biên cảnh hai nước, lại có quân đội đóng quân cho nên buôn bán đặc biệt phát đạt. Từ lâu quán trà, thanh lâu đồ phở, khách điểm kho hàng, thuốc điểm lương phở, ngư thị mã thị cái gì cần có đều có. Nam bắc hai quốc thương nhân phần lớn ở chỗ này tiến hành mua bán giao dịch, bởi vậy, vài thập niên gần đây, Kỳ Sơn trấn từ nhỏ từ từ thành đại, càng ngày càng phồn vinh.

So sánh với mà nói, kỳ sơn bắc lộ bởi vì khí hậu âm lạnh, dân cư rất thưa thớt, cũng không có hình thành nên thành trấn quy mô, chỉ có quân đội miền Bắc ở nơi này đóng quân.

Có lẽ là nghe được tiếng đồn gì, lúc Thanh Vân bọn họ tới kỳ sơn trấn, cũng không có nhìn đến trong khung cảnh náo nhiệt sầm uất truyền thuyết. Có một nửa hai bên cửa hàng đóng chặt cánh cửa, từ lâu quán trà cũng đều là trời mới trở tối liền ngưng buôn bán. Chỉ có kỹ viện đồ phở buổi tối cứ theo lẽ thường buôn bán, chẳng qua bởi vì quân đội bắt đầu chỉnh đốn, cho nên mất đi một lượng lớn khách hàng, cũng có vẻ có chút lãnh lạnh tanh.

Đi ra ngoài đi dạo hai ngày sau, Thanh Vân không thể không thừa nhận, hẳn thực nhằm chán, trước kia Vương gia đại đa số thời điểm đều quần quít lấy hắn, cho dù Vương gia có việc, Đồng Quế cũng sẽ khắc khắc bồi hắn nói chuyện phiếm. Chính là hiện tại Vương gia mỗi ngày không phải nơi nơi tuần tra, chính là cùng các tướng lĩnh ở trong đại tướng hợp, thường thường cho tới khi hắn ngủ gấp còn không trở lại, tỉnh lại thì phát hiện hắn đã sớm đi rồi, chỉ có ổ chăn bên cạnh còn có một chút điểm ấm áp . Lưu Xuân đương nhiên là theo ở bên cạnh hắn, thậm chí ngay cả Lý Cường cũng không biết bị phái đi làm gì . Chỉ có hắn thất nghiệp long bông cả ngày ở trong lều của hắn cùng ông xã Vương gia , nhằm chán muốn chết.

Ngày này buổi tối, Thanh Vân ráng không ngủ, rốt cục chụp tới được ông xã đi công tác về khuya .

“Lộc, người đã trở lại?” Ngay lúc Thanh Vân mơ mơ màng màng sắp ngủ , nghe được ngoài trướng truyền đến tiếng bước chân quen thuộc . Quả nhiên xóc lên trướng liềm liền thấy Vương gia đi đến.

“Vân nhi, người như thế nào còn chưa ngủ a?” Vương gia một bên đem áo choàng trên người giải xuống, một bên nghi hoặc hỏi han, bình thường Thanh Vân sớm đã ngủ.

Thấy bộ dáng mệt mỏi của Vương gia, Thanh Vân sẵn sàng tiếp nhận áo choàng, đặt ở ghế trên, đồng thời đem Vương gia kéo đến ghế trên, học theo cách mà trước kia Vương gia cấp chính mình xoa bóp quay lại cấp Vương gia xoa bóp bả vai.

Vương gia thoải mái than thở một tiếng, mang Thanh Vân theo bên người, quả nhiên là làm đúng rồi, không chỉ có mỗi đêm giúp chính mình làm ấm giường, còn có thể giúp mình mát xa. Lập tức những quân tình phiền lòng cùng tình hình không quá lạc quan trong trướng đều đã đi xa. Vương gia mở mắt ra, đem tiểu bào bối vẫn đang cẩn trọng cấp chính mình mát xa lâm vào trong lòng,ngực, “Vân nhi, hai ngày nay vắng vẻ người , người có hay không cảm thấy ủy khuất?”

“Sẽ không a, chính là có điểm nhằm chán. Không bằng Lộc, người cho ta một cái nhiệm vụ đi.” Thanh Vân nóng lòng nói. Vương gia sủng nịch nhéo nhéo cái mũi Thanh Vân , cười nói: “Vân nhi nghĩ muốn tiếp cái nhiệm vụ như thế nào ? Muốn hay không phong người làm Đại tướng quân a?”

Thanh Vân sờ sờ cái mũi, “Tướng quân ta làm không được a, nếu không thì cho ta làm tiểu binh của tướng quân đi. Cấp tướng quân dắt con ngựa, báo cái tin và vân vân, còn có thể hầu hạ hắn trong cuộc sống hàng ngày.”

“Nga, Vân nhi coi trọng cái tên tướng quân kia , nghĩ muốn giúp hắn dắt ngựa báo tin, hầu hạ cuộc sống hàng ngày?” Vương gia nguy hiểm nói, đồng thời ở trong lòng đem nơi tất cả tướng lĩnh loại bỏ một lần, xem ai mới có thể là tình địch của hắn.

Thanh Vân vừa thấy là biết Vương gia khẳng định là đã nghĩ sai lệch, buồn cười nói: “Vương gia, người ta xem thượng là đại tướng quân Nam Cung Lộc, không biết Vương gia muốn hay không cho ta hầu hạ hắn a?”

Vương gia đột nhiên đem mặt thấu hướng Thanh Vân, chớp mũi đối với chớp mũi, môi đối với môi, hơi thở ấm áp phun đến trên mặt Thanh Vân: “Vân nhi, hầu hạ Nam Cung tướng quân chính là một nhiệm vụ thực khó khăn , phải trước thông qua một người khảo nghiệm mới được nga.”

“Người nào?” Thanh Vân nghi hoặc hỏi,đôi môi Vương gia cơ hồ gần sát đến hắn , hại hắn toàn thân đều bắt đầu phát nhiệt lên .

“Là tiểu đệ đệ của hắn .” Vương gia nếu có chút sở chỉ nói.

Tiểu đệ đệ? Là Thập Vương gia sao? Thanh Vân có chút hỗn loạn nghĩ . Nhưng ngay lúc Vương gia lôi kéo tay hắn đụng tới một vật lửa nóng là hiểu được , mặt nhất thời đỏ. Thanh Vân hít một hơi, Tay còn không có thu hồi lại, “Người không phải mệt chết rồi sao?”

Đúng vậy mệt chết đi a, cho nên lần này ta bất động, để cho Vân nhi ở trên mặt xuất lực.” Vương gia sắc ma nói.”Ta không cần.” Nhớ tới lần đó thống khổ phản công, Thanh Vân nhanh chóng cự tuyệt.

“Ha hã, tiểu đứa ngốc, cho người ở trên mặt không có nghĩa là cho người cắm đi vào a.” Vương gia mang theo ý cười, ở bên tai Thanh Vân một trận khe khẽ nói nhỏ. Thanh Vân biểu tình từ khó hiểu đến kinh ngạc lại đến do dự cuối cùng là đến đồng ý, thay đổi tựa như một cái băng pha màu.

Vì thế, hôm nay buổi tối, Vương gia lần đầu thường tư vị “Không làm mà hưởng” .

62. Chương 59: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (4)

Trải qua cả đêm cố gắng, ngày hôm sau, Thanh Vân rốt cục từ “Không nghề nghiệp nhàn rồi Vương phi” lên cấp làm “thiếp thân tiểu thân binh” của Vương Gia (Thúc Thúc: này giống như là giáng chức hơn a ... Thanh Vân: ta nguyện ý.), bắt đầu cuộc sống như hình với bóng cùng Vương gia.

Nhưng là, một buổi sang nọ , Vương gia liền hối hận . Hắn vạn lần không ngờ kẻ Thanh Vân tối sùng bái thế nhưng chính là cái tên tướng quân mang binh đánh giặc kia, từ sau khi lĩnh hắn vào lều lớn, ánh mắt Thanh Vân liền không có rời đi bọn họ. Vương gia lần đầu tiên bị hắn hoàn toàn xem nhẹ . Được rồi, hắn thừa nhận, ngồi ở hắn bên cạnh cái tên La tướng quân kia đáng người coi nhưng cũng cao lớn ,cánh tay có chút cường tráng ,khuôn mặt có chút kiên nghị cùng sát khí đến từ chiến trường , trên mặt còn có một đạo vết sẹo như huy chương hiển thị nam tử hán khí khái , nhưng mà, Thanh Vân a, người chính là “ Giai đã có chồng rồi “ không cần phải nhìn chằm chằm người ta như vậy chứ ?

Nhìn Thanh Vân ân cần cho các vị tướng quân bưng trà rót nước , Vương gia cả người bắt đầu tan mát ra bất mãn mãnh liệt , khiến cho trong lều lớn áp suất bỗng tăng vọt , trong không khí có thể rõ ràng người được một cổ vị chua đầy tính nguy hiểm . Ở dưới ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chú của Vương gia cùng ánh mắt sùng bái của Thanh Vân , các tướng lĩnh chinh chiến sa trường đưa tay đón nhận chén trà Thanh Vân đưa , uống không được, không uống cũng không được.

Vương gia nhìn tiểu ong mặt mình ánh mắt sáng long lanh, cảm siêu tùy thời chuẩn bị thêm thủy , lại nhìn liếc mắt một nhìn tập đoàn tướng lĩnh oai hùng đang nơm nớp lo sợ , rốt cục nói: “Vân nhi, người đi giúp ta chuẩn bị cơm trưa đi. Ta đã lâu không có ăn cơm người làm .” Lâm tiểu binh vừa nghe, bật người tung ta tung tăng hí ha hí hửng đi nấu cơm cho chồng . Vương gia không khỏi gật đầu, nói cho cùng xét theo phương diện nào đó, Thanh Vân vẫn là có thể xưng là “Hiền thê” .

Chờ Thanh Vân đi rồi, lều lớn không khí mới dịu đi xuống dưới, mọi người lại bắt đầu thảo luận tình báo vừa mới nhận được.

“Vương gia, thám tử sang nay phát đến tin tức nói, miền Bắc thượng tướng quân Thiệu Kiên tối hôm qua đã đến địa phận Bắc lộ . Từ tháng mười một năm trước đến hiện tại, quân lĩnh miền Bắc đáng quân ở Bắc Lộ đã gia tăng gấp hai. Mặt khác, quân sĩ của ta lúc ở kỳ sơn tuần sơn, thỉnh thoảng đụng phải một ít thợ săn bộ dạng khả nghi , trải qua thẩm vấn, đã muốn có thể xác định bọn họ là thám tử của miền Bắc.” người nói chính là nam tử mà vừa rồi bị Thanh Vân nhìn chằm chằm, khuôn mặt bảo kính phong sương có biểu tình kiên nghị đặc biệt của quân nhân .

Vương gia nhíu mày tự hỏi một lát, chuyển hướng sang vị tướng lãnh có tướng mạo tam phần nhô nhô : “Hoa tướng quân, miền Bắc biên cảnh tăng binh, Yên kinh bên kia có tin tức gì không ?”

Hoa tướng quân trả lời: “Quái dị chính là điểm này , yên kinh bên kia một chút tin tức khác thường cũng không có,còn lý do miền Bắc hoàng đế Bắc Thần Tuyệt Viễn phái Thiệu Kiên tới thế nhưng cùng Vương gia giống nhau, cũng là tuần biên.”

“Cũng không biết cái gã hoàng đế đó đang làm cái quỷ gì, đánh thì dứt khoát đánh , còn biến thành dây dưa lằng nhằng.” La tướng quân buồn bực nói.

“La tướng quân đợi một chút, đừng sốt ruột, chúng ta sao không thử nghe ý kiến đệ nhất mưu sĩ của Vương gia Lưu tiên sinh .” Hoa tướng quân lập tức đem mọi người lực chú ý dẫn tới Lưu Xuân từ đầu đến giờ một mực im lặng .

Lưu Xuân thấy mọi người nhìn hắn, cũng không thể tiếp tục giả câm vờ điếc, tăng hằng một tiếng , không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Hoa tướng quân quá khen , Lưu Xuân chính là một môn khách nho nhỏ của Vương gia, không nên coi là cái gì ‘ đệ nhất mưu sĩ ’. Tình huống biên quan Lưu Xuân không có biết nhiều như các vị tướng quân đây , ta chỉ có thể căn cứ vào tình báo mà hiện tại đang có để làm ra một chút phỏng đoán, không biết có thể hay không đối các vị có điều trợ giúp.”

“Lưu tiên sinh cứ nói đừng ngại.” Hoa tướng quân thấy Lưu Xuân không kiêu ngạo không siểm nịnh, không khỏi cũng vui đi ba phần khinh thị.

“Vương gia, các vị tướng quân, miền Bắc từ mùa đông năm ngoái mà bắt đầu hướng biên quan tăng phái quân đội, hiện tại ngay cả vị thượng tướng quân tiếng tăm lừng lẫy thượng tướng quân cũng phải tới đây, hiển nhiên bọn họ là có mưu đồ. Mà triều đình miền Bắc cũng không có động tĩnh gì, Lưu Xuân cả gan đoán, bọn họ đang chờ đợi.”

“Chờ đợi? Chờ cái gì?” La tướng quân gấp gấp hỏi, Vương gia cùng Hoa tướng quân trên mặt cũng lộ ra tự hỏi thần sắc.

“Một cái cơ hội, hoặc là một cái lý do.” Lưu Xuân nói: “Miền Bắc từ sau khi Bắc Thần Tuyết Viễn đăng cơ tới nay, thực lực càng ngày càng thịnh, đã muốn ẩn ẩn có nam hạ tâm tư. Mà triều ta từ khi tân đế sơ đăng đại bảo, năm trước lại có thêm chuyện Chinh tây tướng quân phản loạn. Bắc Thần Tuyết Viễn tất nhiên cho rằng hiện tại là thời cơ tốt nhất để nam hạ tiến công ta, cho nên bắt đầu hướng biên quan tăng phái quân đội. Nhưng là, nam bắc hai nước từ trước đến nay thực lực tương đương, lại có kỳ sơn làm cái chắn, cho nên Bắc Thần Tuyết Viễn mặc dù có tâm, cũng không có thể tùy tiện đột tiến. Cho nên Lưu Xuân đoán rằng, miền Bắc án binh bất động nguyên nhân là đang chờ đợi.”

“Lưu Xuân, theo ý của ngươi, miền Bắc có thể đang tìm con đường thứ hai trừ bỏ phiên vân cốc, này giả trang hộ săn bắn thám tử là ở kỳ trong núi tìm đường đúng không?” Vương gia nếu có chút suy nghĩ nói.

“Đích xác, bọn họ đang tìm phương pháp vượt qua kỳ sơn tiến nước ta, nhưng là, ta cảm thấy được bọn họ còn cần một cái lý do.” Lưu Xuân thông thả lại không mất trật tự nói: “Chính nghĩa thì được ủng hộ. Cho dù tìm được con đường thứ hai, Bắc Thần Tuyết Viễn cũng không có khả năng không có lý do gì liền cùng nước ta khai chiến. Theo ta đoán, không dưới mười ngày, Thiệu Kiên nhất định sẽ có hành động.”

“Nói như vậy, chúng ta hiện tại chỉ có thể án binh bất động mà chờ thay đổi?” Hoa tướng quân thở dài nói. Mọi người gật đầu, xem ra cũng chỉ có thể như vậy.

Đang lúc Vương gia cùng chúng tướng quan nhóm vì biên quan chiến sự đau đầu, Thanh Vân đồng thời cũng đang đang ở quân doanh phòng bếp vì nguyên liệu nấu ăn mà đau đầu.

“Chỉ có nhiều đây sao?” Thanh Vân ngẩng đầu hỏi một tiểu binh bên cạnh.

“Cái gì?” Tiểu binh kỳ quái hỏi, thật to ánh mắt khó hiểu nhìn hắn. Tiểu binh này thoạt nhìn chỉ có mười bảy tám tuổi, trên mặt còn mang theo tính trẻ con.

“Thức ăn. Cũng chỉ có cải trắng cùng khoai tây sao?” Thanh Vân chỉ vào kho hàng bên cạnh phòng bếp có nhất đồng lớn cải trắng cùng một khác đồng khoai tây đã có một chút mầm nhô ra.

“Chúng ta bình thường chính là ăn này đó a. A, đúng rồi, bên ngoài hầm còn có cây cải củ.” Tiểu binh là một đứa nhỏ hay nói, nghĩ đến Thanh Vân không hài lòng thừa ăn, cho nên an ủi nói: “Ngươi là mới tới? Trong quân doanh mùa đông chỉ có thể ăn rau dưa mấy thứ này, không quan hệ, thành thói quen thì tốt rồi.”

“Ha ha, ta đích thật là mới tới. Ta là Lộc thân vương thiếp thân thân binh, phụ trách thức ăn của Vương gia. Thức ăn của Vương gia là từ nơi này lấy sao?” Thanh Vân không có nói rõ, bởi vì cái thân phận “Vương phi” này thật sự làm cho hắn rất khó nói ra.

“Nga, nguyên lai ngươi là người hầu hạ Vương gia a?” Tiểu binh ánh mắt mở thật to, vạn phần sùng bái nhìn Thanh Vân. “Vương gia cùng các tướng quân đồ ăn mấy ngày trước đều là từ đại sư phụ ở tiểu bếp nấu. Nguyên liệu nấu ăn cũng nhiều đây, chỉ so với chúng ta hơn chút thịt khô. Nhạ, liền ở bên kia kia.”

Theo phương hướng tiểu binh chỉ, Thanh Vân quả nhiên nhìn đến có nhất chuồng thịt khô dài quầy ở nơi kia. Thanh Vân hai ngày trước luôn luôn tại trấn nhỏ trụ, cơm ba bữa trên cơ bản cũng do tầu lâu giải quyết. Không nghĩ tới quân doanh các tướng lĩnh ăn đơn giản như vậy. “Các tướng quân bình thường đều là ăn những thứ này sao?” Thanh Vân hỏi.

Đúng vậy a, bất quá các tướng quân có khi sẽ tới tầu lâu trấn trên đi bữa ăn ngon, còn có một chút binh lính cũng vậy. Nhưng gần người đi không nhiều lắm, nghe nói sắp có chiến tranh rồi.” Tiểu binh lui cổ,

nói đến đánh giặc, bộ dạng giống như thực sợ hãi .

“Ha hả, ta đã biết. Cám ơn người , đúng rồi, người tên là gì?” Thanh Vân một bên kiểm khoai tây, một bên cùng tiểu binh nói chuyện. Dù sao chính hấn quê hương cũng là ăn những thứ này , cũng sẽ không ghét bỏ, nhưng không biết ông xã luôn luôn cảm y ngọc thực nhà mình có tập được thói quen không mà?

“Lục Bảo. Ca ca người bảo ta Tiểu Bảo là được(tiểu Bảo , Khang Hi ông xã cũng đâu rồi ?).” Tiểu binh cao hứng trả lời, đều nói Lộc thân vương lãnh khốc vô tình, không nghĩ tới Vương gia thiếp thân thân binh lại nói chuyện dễ gần như vậy .

“Nga, ta gọi là Lâm Vân, người bảo ta Vân ca là được .” Thanh Vân vui vẻ nói, tiểu binh không nghi ngờ hấn, cao hứng kêu một tiếng “Vân ca” . Thanh Vân nhìn đến bộ dạng chân thành của hấn , không khỏi có chút cảm thấy tội lỗi .

63. Chương 60: Phiên Ngoại: Bản Sắc Nam Nhi (5)

Thanh Vân sau khi liên tục ở bên cạnh Vương gia làm vài ngày thiếp thân tiểu binh, đã coi như có thể thích ứng trách nhiệm . Thanh Vân biết rõ chính mình không bốn sự gì lớn lao , vẫn không giỏi võ cũng chỉ tạm tạm , vốn nghĩ đến tới biên quan là có thể kiến công lập nghiệp . Kết quả thẳng đến khi hấn gặp được những vị tướng quân này , mới biết được cái gì gọi là quân nhân chân chính, trên người bọn họ mang theo lệ khí chiến trường , vết sẹo đối với bọn họ tự như huân chương , đại biểu vinh quang . Ở trước mặt bọn họ, cho dù là khí thế bức người Vương gia, cũng không có nổi bật được như thường lệ .

Bởi vì ánh mắt phi thường “ Nhiệt tình “ mà Thanh Vân dành cho những tướng quân này , thiếp thân tiểu binh nhà mình đã muốn bị Vương gia cấm tiến vào lầu lớn . Cho nên, trong khi Vương gia bọn họ thương nghị quân tình , Thanh Vân đành phải ở trong quân doanh chạy loạn , xem binh lính thao luyện. Trường thương binh tay cầm trường thương, dựa theo khẩu lệnh, đâm thẳng, cao thấp chọn, tả hữu tảo, trở về, nhất chiêu nhất thức, uy vũ sinh phong , cung tiễn thủ giương cung cài tên, lập huyền bắn, động tác thành thạo, cơ hồ mỗi lần đều trúng hồng tâm...

Đây là một thế giới thuần túy nam tính , bụi đất bay lên chung quanh dung hợp hương vị mồ hôi, tiếng la rung trời hừng hực dung cảm khí thế. Thanh Vân hâm mộ nhìn bọn họ, tuy rằng muốn cùng bọn họ giống nhau tiến hành thao luyện, ra trận giết địch, nhưng là tưởng tượng đến nếu vì một yêu cầu bốc đồng của hấn sẽ mang đến cho Vương gia phiên toái, lại ngượng ngùng nói. Nghe nói miền Bắc thượng tướng quân đã muốn đến đây vài ngày , lại vẫn đang không hề có chút động tĩnh; tuần sơn binh lính lại bắt được không ít thám tử, lại hỏi không ra cái gì. Vương gia đoán không ra dụng ý đối phương , mấy ngày nay có vẻ có chút phiên táo, chính mình không nên mang đến cho hấn thêm phiên toái .

Nhìn sắc trời, phỏng chừng không bao lâu Vương gia sẽ cùng tướng quân thương lượng xong . Thanh Vân trở lại phòng bếp, chuẩn bị cấp Vương gia làm cơm trưa. Vương gia lúc ấy chính là thuận miệng nói ra, Thanh Vân nhưng lại là thật sự chấp hành, một ngày ba bữa đều tự mình động thủ, cấp Vương gia nấu cơm.

Thức ăn Thanh Vân biết làm đồ ăn thức không nhiều lắm, hơn nữa nguyên liệu nấu ăn hữu hạn, lần qua lộn lại cũng chỉ có như vậy mấy loại đa dạng. Cũng may Vương gia cũng không ghét bỏ, chỉ cần là Thanh Vân làm , liền ăn đến sạch sẽ, cuối cùng còn có thể không chút nào keo kiệt khách lệ vài câu, giống như Thanh Vân cho hấn ăn chính là tuyệt đỉnh mỹ vị trong thiên hạ.

Thanh Vân vốn cũng thật cao hứng, nghĩ đến chính mình làm cơm thật sự ngon giống như Vương gia nói vậy. Thẳng đến ngày hôm qua, Lưu Xuân thử qua xong vô tình nói câu “Cái này cho người ăn sao ?” mới cho hấn biết, nguyên lai trù nghệ của mình thật sự thực bình thường. Rút kinh nghiệm xương máu, Thanh Vân quyết định buổi chiều đi trần trên mua món ăn, thuận tiện đến tửu lâu nổi danh Phiêu Hương lâu nhìn một chút, thử một lần có thể hay không lên học hỏi được cái gì .

Giữa trưa, Thanh Vân đem ý nghĩ của chính mình cùng Lục Bảo nói, kết quả Lục Bảo nói hấn có một thân thích làm việc ở phòng bếp Phiêu Hương lâu. Vì thế hai người ăn nhip với nhau, quyết định buổi chiều cùng nhau dò hỏi Phiêu Hương lâu.

Buổi chiều, Thanh Vân thay một thân vải thô xiêm y, cùng Lục Bảo hai đứa vô cùng cao hứng tí ta tí tớn đi tới Phiêu Hương lâu. Lục bảo quen thuộc lôi kéo Thanh Vân phóng tới cửa sau Phiêu Hương lâu , vừa lúc có hán tử hơn bốn mươi tuổi mập mạp đi ra, thấy Lục Bảo, cười nói: “Khá lắm Tiểu Bảo, lại tới nơi này ăn chực đi? Đại ca ngươi ngày hôm qua còn nhắc tới ngươi tới , mau qua đi đi.”

Tiểu Bảo cười hì hì đáp ứng , lôi kéo Thanh Vân hướng bên trong đi đến. Vào phòng bếp, tiểu bảo buông tay, kêu một tiếng “Đại ca “, liền bổ nhào vào trên lưng một người. Người nọ đang rửa đồ ăn, tiểu Bảo đột nhiên phác đi lên, thiếu chút nữa làm cho hắn dùng đầu tha thiết hôn chấu nước.

Chờ hắn đứng lên, Thanh Vân mới phát hiện vóc dáng nam nhân này cùng hắn không khác nhau lắm , bộ dạng bình thường, vóc dáng không cao, tính tình hình như cũng tốt lắm . Cho dù thiếu chút nữa bị tiểu Bảo bổ khiến cho đo chấu , cũng không có sinh khí, cười ha hả đem tiểu Bảo từ trên lưng bái xuống dưới, nói: “Ngươi thật sự là cái tiểu lão hồ, nhìn thấy ta liền nhào lên mà bám . Thời gian dài như vậy không đi ra,hay là đã quên ca ca này rồi ?”

Tiểu Bảo ngượng ngùng cười cười, kéo qua Thanh Vân giới thiệu nói: “Đại ca, đây là ca ca mà ta ở quân doanh mới kết giao , Lâm Vân. Vân ca, này là đại ca kết nghĩa của ta, Vương Hải.”

Thanh Vân cùng Vương Hải hàn huyên vài câu, mọi người cũng coi như nhận thức . Vương Hải vừa nghe Thanh Vân muốn học nấu ăn , có chút khó xử nói: “Lâm huynh, làm gì cũng có luật lệ, lén lút học nghề ở tất cả các tửu lâu đều là bị cấm chỉ . Lâm huynh nếu nghĩ muốn mua đồ ăn trong, mỗi ngày trước giờ Thìn ở thôn trấn phía đông có chợ sáng, có thể mua được một ít kê áp hàm ngư linh tinh . Về phần nghĩ muốn ở Phiêu Hương lâu học nấu nướng liền rất khó khăn.”

Lục Bảo thấy Vương Hải cự tuyệt, đáng thương hề hề nói: “Đại ca, Vân ca bị an bài phụ trách thức ăn cho Lộc thân vương , chính là bởi vì thức ăn biết làm không nhiều lắm, đã muốn bị Vương gia mắng. Đại ca van cầu người, dạy Vân ca mấy chiêu đi.”

Thanh Vân cúi đầu, vận công cố nén cười. Lục Bảo đứa nhỏ này bình thường thoát nhìn cũng thành thật, không nghĩ tới lúc nói dối lại có thể tâm không khiêu mặt không đỏ, coi như hắn cũng vì mình mà ba xạo , Thanh Vân quyết định không vạch trần . Vương Hải thấy Thanh Vân cúi đầu bả vai run run , nghĩ đến Thanh Vân đang thương tâm, có chút đồng tình nói: “Cũng không phải hoàn toàn không có cách nào. Như vậy đi, ta đem phương pháp làm viết xuống , ngươi trở về thử làm, nếu xảy ra vấn đề hỏi lại ta, thế nào?”

Thế nào? Thanh Vân đương nhiên là giờ hai tay đồng ý .

Lúc trở về , Thanh Vân thuận tiện ở Phiêu Hương lâu mua hai con gà nướng cùng rất nhiều điểm tâm, đưa một con gà cấp Lục Bảo, cảm tạ hắn thay chính mình năn nỉ, còn lại mang đi cấp Vương gia một bữa ăn ngon.

Lúc đi ra , Thanh Vân chính ôm đồ vật trở về đi, đột nhiên thấy hai thân ảnh nhìn quen mắt ở góc đường chợt lóe qua. Thanh Vân lập tức đuổi theo, lại tìm không thấy .

Tâ, tình Thanh Vân vốn nhẹ nhàng lại trở nên có chút trầm trọng đứng lên, hai người kia như thế nào lại ở cùng một chỗ ?Hơn nữa sắp lại xuất hiện ở chỗ này ?

Ôm một bụng nghi ngờ trở lại quân doanh, Vương gia thế nhưng đã muốn ở trong lều chờ hắn . Thấy hắn tiến vào, quay đầu liền hỏi: “Buổi chiều đi nơi nào ?”

Thanh Vân vừa nghe, Vương gia khẩu khí không tốt, lập tức thành thành thật thật công đạo hành tung của mình . Vương gia nghe xong, sau một lúc lâu mới nói nói: “Cho nên, ngươi là đi học nấu ăn để cho ta ăn?” Khẩu khí đã muốn ôn hòa rất nhiều, trong đó ẩn ẩn nhẹ cảm động.

Đúng vậy a! Thật không biết ngươi là chuyện gì xảy ra? Ta làm cơm căn bản không thể ăn , ngươi còn có thể ăn nhiều như vậy.” Thanh Vân chủ động ôm lấy thắt lưng ông xã, có chút oán giận nói.

“Không có a. Ai nói không thể ăn,đồ ăn Vân nhi làm là thứ ngon nhất từ trước đến nay ta từng nếm qua a . Vân nhi làm nhiều ít ta liền ăn nhiều ít.” Vương gia buồn nôn nói, trong lòng dâng lên cảm động.”Nhưng là Vân nhi, gần đây trong trấn cũng không rất an toàn, nơi nơi đều có thể có thám tử miền Bắc , ngươi về sau ra ngoài phải nói một tiếng với ta , ta phái người bảo hộ ngươi được không?”

Thanh Vân thuận theo gật đầu, đột nhiên nói: “Vương gia, ta hôm nay ở trên nhìn thấy hai người, rất giống tam Vương gia cùng Đậu Văn Nguyệt.”

“Nam Cung Khang cùng cùng Đậu Văn Nguyệt? Bọn họ như thế nào lại ở chỗ này? Vân nhi người có chắc là thấy rõ ràng ?”

“Lúc ấy bọn họ ở góc đường chợt lóe, ta cũng có truy theo nhưng lúc đi tới thì đã không thấy . Bất quá, thật sự rất giống.” Thanh Vân càng hồi tưởng càng khẳng định nói.

Vương gia trầm tư một trận, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, ở trên mặt Thanh Vân “Ba” hôn một cái, cười nói: “Bảo bối, người thực là phúc tinh của ta .” Nói xong, vội vã ra cửa, nói là đi tìm Lưu Xuân thương nghị .

Thanh Vân lẳng lẳng vuốt vuốt một bên má bị hôn, ngây ngốc thầm nghĩ: ta có làm cái gì sao?

64. Chương 61: Phiên Ngoại :bản Sắc Nam Nhi (6)

Vương gia sau khi nghe Thanh Vân nói, đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, vì thế vội vã đi vào tắm trường của Lưu Xuân.

Lưu Xuân đang xem sách (đen) , bất chợt quyển sách trên tay bị người đoạt đi, cái mặt (ôn thần) của Vương gia đột nhiên hiện ra trước mặt hắn, mang theo biểu tình hưng phấn mà hắn chưa bao giờ gặp qua , “Lưu Xuân, ta nghĩ ra rồi .”

Lưu Xuân bị dọa đến hoảng sợ, đưa tay sờ sờ bình bính ngực đang loạn khiêu , nói: “Vương gia ngài nghĩ ra cái gì ?”

“Miền Bắc án binh bất động, kỳ thật là ở chờ một người.” Vương gia sửa sang lại sắc mặt, nói: “Nam Cung Khang.”

“Vương gia là như thế nào lại biết ?” Lưu Xuân cẩn thận hỏi.

“Vân nhi hôm nay đi trên, thấy có hai người rất giống Nam Cung Khang cùng Đậu Văn Nguyệt. Lưu Xuân, nếu thật là hai người bọn họ, dư đảng của Đậu Chỉ nhất định đã sớm đầu nhập vào miền Bắc , Nam Cung Khang chính là lý do bọn họ chờ đợi .” Vương gia đơn giản phân tích, Lưu Xuân cũng đã hoàn toàn hiểu được .

“Vương gia, kinh thành bên kia còn không có truyền đến tin tam Vương gia mất tích , xem ra tam Vương gia hẳn là là vụng trộm ly kinh. Chúng ta lập tức phái người phong bế con đường xuất quan, đồng thời tìm tòi toàn bộ trấn, nhất định không thể làm cho Nam Cung Khang rơi vào trong tay miền Bắc.” Lưu Xuân nói xong, liền vội vàng vàng đi an bài .

Lại nói Thanh Vân do dựa vào công thức nấu ăn Vương Hải giúp hắn viết ra đã xuất sắc hoàn thành món ăn đầu tiên, tuy rằng nói cho cùng không được tốt lắm, hương vị vẫn là không tồi . Lục Bảo sau khi ăn xong cũng có chút khen ngợi. Ngày hôm sau Thanh Vân lại đi Phiêu Hương lâu cùng Vương Hải học làm món ăn thứ hai . Nhưng là, Lục Bảo sau khi ăn xong lần này , thực không khách khí đánh giá: “Không thể ăn.” Thanh Vân chiếu sách dạy nấu ăn lại làm một lần, vẫn là làm không ra cái hương vị kia. Vì thế, Thanh Vân đành phải lại đi Phiêu Hương lâu lần nữa.

Bởi vì Vương gia đã hạ lệnh phong quan ba ngày , cho nên không khí trong kỳ sơn trấn trở nên càng thêm khẩn trương . Rất nhiều thương nhân đều trở lại phía nam , cửa hàng phần lớn đều đóng cửa, trên đường người đi lại cũng ít .

Lúc Thanh Vân đi vào Phiêu Hương lâu , vừa lúc Phiêu Hương lâu đã đóng cửa trước đó một ngày, lão bản đã về nhà nghỉ ngơi , chỉ để lại Vương Hải xem điểm. Vương Hải nghe xong Thanh Vân nói, vì thế bảo cho Thanh Vân ngay tại chỗ làm cho hắn xem. Thanh Vân cách cách làm xong, Vương Hải thưởng một hơi, cau mày nói: “Thiếu đồ gia vị .”

“Không có a, ta đều là dựa theo công thức người viết mà làm , không có bỏ bớt cái gì hết a .” Thanh Vân lấy ra công thức mà Vương Hải cho hắn , khó hiểu nói.

Vương Hải tờ giấy xem một lần , đột nhiên vỗ tay nói: “Ai nha, đã quên viết vào ngũ vị hương.” Nói xong, Vương Hải thả chút ngũ vị hương vào trong nồi, trong chốc lát, Thanh Vân thử một chút, quả nhiên hương vị tốt hơn nhiều.

“Thật là như vậy a. Chính là quân doanh trừ phòng giống như không có ngũ vị hương, trấn trên làm sao có thể mua được a?” Thanh Vân hỏi.

“Ha ha, nếu sớm mấy ngày trước đại khái còn có thể mua được, bất quá hôm trước lão bản gia vị điểm đã muốn hồi hương , hiện tại sợ là mua không được .” Vương Hải tiếu nuối nói. Nhìn thấy Thanh Vân vô cùng uể oải , Vương Hải lại có chút không đành lòng, từ trong tủ xuất ra một cái bọc nhỏ đưa cho Thanh Vân, “Chắc không phải là Vương Gia nhà các người điểm danh muốn ăn món này đi? Ta nơi này còn có một chút ngũ vị hương , dù sao hiện tại Phiêu Hương lâu không ra buôn bán, cũng không có dịp sử dụng, người mang về dùng đi.”

Thanh Vân cảm động nhìn Vương Hải, nói: “Thật sự là rất cảm tạ người , để ta trả tiền cho người, không thể lấy không của các người được.”

“Không quan hệ, dù sao hiện tại Phiêu Hương lâu không tiếp tục kinh doanh , cũng không cần dùng, người cầm đi.” Vương Hải hào phóng nói.

Cáo biệt Vương Hải, lúc Thanh Vân đi ra , hai thị vệ mà Vương gia phái tới bảo hộ hần thể nhưng không có giống ngày thường ở cửa chờ. Thanh Vân đi đến ngõ nhỏ , cũng không có phát hiện thân ảnh hai người kia. Đang ở nghi hoặc , đột nhiên nghe được phía sau truyền tới một thanh âm: “Vương phi, chúng ta lại gặp nhau”

Thanh Vân kinh ngạc quay đầu lại, thấy một gương mặt thường xuyên ở trong ác mộng của hần . . . Mạc Hàn, cái người trước kia bắt cóc hần, hơn nữa thiếu chút nữa giết chết Lý Cường .(Thăng nào vậy có ai nhớ hem ?)

“Ha ha, người nhận sai người.” Thanh Vân làm cười nói, nhện không được tìm kiếm kia hai cái thị vệ thân ảnh.

Như là nhìn thấu ý tưởng hần , Mạc Hàn âm âm cười nói: “Ha ha, Vương phi không cần câu giờ , hai tên thị vệ kia của người đã muốn bị ta giải quyết . Vương phi nếu thông minh thì hãy ngoan ngoãn theo ta đi, còn có thể tránh được bị chút da thịt nổi khổ.”

Thanh Vân một bên hướng đầu ngoi về phía sau, một bên tiếp tục cùng hần pha trò: “Vị đại ca này, người thật sự nhận sai người. Ta căn bản không họ Vương, nói sau,ta gây như vậy , như thế nào có thể kêu ‘ vương phi ’ a?” Mắt thấy lùi thêm một chút ra ngoài chính là đường cái , Thanh Vân xoay người liền hướng ra phía ngoài chạy, còn là chậm một bước, mới vừa hô lên “Cứu” tự, đã bị Mạc Hàn đánh hôn mê.

Thanh Vân mơ mơ màng màng khôi phục ý thức, chỉ cảm thấy bên người ầm ầm , có rất nhiều người ở nói chuyện.

“Đậu tướng quân, chúng ta đều đã ở kỳ sơn trấn mệt nhọc ba ngày , như thế nào Thiệu Kiền tướng quân bên kia một chút tin tức cũng không có?” Hình như là thanh âm của tam Vương gia , Thanh Vân trong lòng khẽ run , cẩn thận khắc chế hô hấp có chút dồn dập , làm bộ như vẫn đang hôn mê .

“Vương gia không cần sốt ruột, tuy rằng Nam Cung Lộc phái người ngăn trở quan đạo , nhưng là Thiệu Kiền tướng quân thần thông quảng đại, nhất định có thể thuận lợi cứu Vương gia xuất quan .” Âm lãnh thanh âm làm cho hần cả người nổi lên một tầng da gà, dĩ nhiên là thanh âm của Đậu Chí .

“Ta có thể không nóng nảy sao? Vốn các người nói ta vừa đến miền Bắc quân doanh, liền cùng Nam Cung Lộc và Nam Cung Thanh khai chiến, giúp ta đoạt lại vương vị. Hiện tại thì như thế nào, vậy ở cái chỗ điều không thả này , ngay cả môn đều không thể bước ra. Lão tử còn không bằng ngốc ở kinh thành, ở đó cho dù bị giam cầm , cũng có thể ăn sung mặc sướng , so với ở trong này gặm cây củ khoai tây tốt hơn nhiều.” Tam Vương gia lải nhải oán giận , Đậu Chí tuy rằng cực lực trấn an hần, khả ngữ khí đã muốn tương đương không kiên nhẫn . Nếu không phải cái tên tam Vương gia này đối bọn họ hữu dụng, hần đã sớm một đám đem hần đập chết .

Đột nhiên, Thanh Vân trên lưng bị người thật mạnh đá một cước, một cái giọng nữ nói: “Này đồ dê tiện như thế nào còn không tỉnh? Mạc Hàn, người không phải là ra tay quá nặng đem hắc đánh chết đi?” Thanh Vân nghĩ thầm, ta còn không bị hắc đánh chết, trước hết đã bị người đá chết. Thanh Vân rên rỉ một tiếng, làm bộ như mới vừa tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Đậu Văn Nguyệt chính cúi người nhìn hắc, khuôn mặt có chút nhan sắc bây giờ nhìn không khác gì Mẫu Dạ Xoa.

Nhìn Thấy Thanh Vân tỉnh, Đậu Văn Nguyệt lại ở eo thượng thật mạnh đá mấy đá, Thanh Vân đau đem thân mình quỳ lên. Đậu Văn Nguyệt một bên đá một bên mắng: “Ta đánh chết người này tiện nhân, hồ ly tinh.” Thẳng đến Đậu Chí ra tiếng khiển trách, Đậu Văn Nguyệt mới ngừng lại.”Tiểu Nguyệt, người lưu trữ còn có thể dùng, người đừng đem hắc đánh chết.”

Đậu Văn Nguyệt oán hận ngừng tay, ra lệnh cho một gã sai vặt bên cạnh nói: “Vượng Tài, đi đem hắc mang đến sài phòng đi, đừng ô uế mắt của cô nãi nãi.”

Dạ tiểu thư.” Cái gã sai vặt kêu Vượng Tài ngốc hồ hồ đáp, túm lấy chân Thanh Vân đem hắc tha đi ra ngoài. Thanh Vân cái gáy bị Mạc Hàn một kích, vừa mới lại bị Đậu Văn Nguyệt hung hăng đá một chút, Vượng Tài kéo hắc thật vào phòng bếp, dọc theo đường đi ở cánh cửa thượng đập hai lần, tới được phòng bếp, rốt cục nhin không được ói ra một búng máu, lại hôn mê qua đi.

“Uy, người không chết đi?” Vượng Tài bị Thanh Vân làm cho sợ hãi, mạnh mẽ vỗ vỗ mặt Thanh Vân, chỉ chốc lát sau liền bị đổ. Vượng Tài sợ tới mức nhanh chóng đem Mạc Hàn kêu lại đây, Mạc Hàn thử thử hơi thở Thanh Vân, biết hắc chính là hôn mê, mới đối Vượng Tài lớn tiếng trách mắng: “Đứa ngốc, hắc không chết, người kêu to cái gì? Trên đời như thế nào sẽ có người ngu như vậy?”

Vượng Tài không dám đáp lời, tùy ý Mạc Hàn mắng một chút. Mạc Hàn mắng đủ, mới nói nói: “Hảo hảo giám sát chặt chẽ hắc.” Ra khỏi phòng bếp đi được vài bước, bỗng nhiên lại quay lại mà nói nói: “Còn có, buổi tối lúc nấu cơm phóng đồ gia vị nhiều một chút, không biết người như thế nào cơm, trừ bỏ mặn nhạt ra thì cái gì cũng đều không có.”

“Chính là, đồ gia vị mua không được...” Vượng tài nột nột nhỏ giọng nói, chính là Mạc Hàn căn bản không có tâm tư nghe hắc giải thích, cũng không quay đầu lại tiêu sái bước đi.

65. Chương 62: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (7)

Lúc Thanh Vân lại tỉnh lại, bên ngoài đã muộn hoàn toàn đen. Bếp lửa trong phòng bếp vẫn đang đốt cháy, làm cho Thanh Vân không đến mức cảm thấy rét lạnh.

Trong chốc lát, từ bên ngoài đi vào một người, Thanh Vân nhận ra đúng là cái gã sai vặt gọi là “Vượng Tài” kia. Nhìn đến Vượng Tài, Thanh Vân liền nghĩ tới “Phúc Lộc”, hắc đến hiện tại không có trở về, Vượng gia bên kia chắc là đang nóng nảy đi. Nhớ tới hắc ngày đó còn nhắc nhở mình cẩn thận một chút, không nghĩ tới chính mình hôm nay liền trở thành tù nhân, thực nên mắng hắc một tiếng cái mồm quạ đen nói xui là trúng hà.

Vượng Tài thấy Thanh Vân tỉnh, cao hứng thẩu đi lên: “Đại ca, người tỉnh? Có muốn ăn hay không ăn một chút thức ăn?” Thanh Vân vốn là phòng bị hắc, nhìn bộ dáng có chút ngốc ngốc hồ hồ của hắc, không khỏi thả lỏng cảnh giác.

“Chính là ta hiện tại tay bị cột lấy không có cách nào ăn a.” Thanh Vân đáng thương hề hề nói.

Vượng Tài nhìn thấy Thanh Vân bị trói trụ tay chân, cau mày suy nghĩ trong chốc lát, khó xử nói: “Chính là tiểu thư nói không thể mở trói cho người, nếu lơ lửng để người bỏ chạy, đến lúc đó tiểu thư sẽ đánh Vượng Tài.”

Thanh Vân đã muốn có thể xác định gã sai vặt ở trước mắt này tuy so với hắc còn lớn hơn một chút nhưng đầu óc lại có chút choáng váng, chính là không biết vì cái gì Đậu Chí bọn họ lại mang một gã sai vặt ngốc hồ hồ đặt tại bên người. Nhớ rõ trước kia bên người Đậu Văn Nguyệt có một nha hoàn kêu Tiểu Như và một người tên là La Quỳnh hộ vệ, cũng không có gã sai vặt ngốc này.

“Đậu tiểu thư trước kia chính là chủ nhân của người sao?” Thanh Vân bất động thanh sắc hỏi.

“Trước kia? Trước kia chỉ có Vương Tài một người ở, ngày đó Vương Tài đang nấu cơm, tiểu thư liền tới. Sau đó tiểu thư nói phòng của ta để nàng ở, còn có cái kia kêu tướng quân cùng kêu Vương gia, còn có cái kia Mạc Hàn cũng ở tiến vào...” Vương Tài nói liên miên cần nhần nói.

Thanh Vân phải hơn nửa ngày mới hiểu được, nguyên lai lúc Đậu Chí bọn họ đi vào Kỳ Sơn trấn lại đúng lúc Vương gia chặn biên quan, lại ở thôn trấn điều tra, bọn họ không dám trụ khách điểm, đành phải ở trong trấn tìm nhà dân ở lại. Vương Tài không có cha mẹ, hơn nữa hẳn lại ngốc hồ hồ thật là dễ khống chế, cho nên Đậu Chí liền đem nơi này làm cứ điểm. Ngốc hồ hồ Vương Tài không chỉ phòng ở bị người chiếm, còn phải nhóm lửa nấu cơm, làm trâu làm ngựa cho bọn họ.

“Vương Tài, bọn họ trụ phòng của người, ăn cơm người làm, không có cho người tiền sao?” Thanh Vân nghi hoặc hỏi. Vương Tài tuy rằng ngốc, nhưng là có thể sống đến lớn như vậy, nói vậy sử dụng tiền chắc vẫn là biết đến đi?

“Tiền? Không cần, tiểu thư ở trong này trụ ta liền thật cao hứng.” Vương Tài hắc hắc cười, khuôn mặt có điểm hắc phiêu thượng hai đoá mây đỏ khả nghi. Thanh Vân âm thầm trở mình xem thường: nhìn khuôn mặt đỏ lựng đơn thuần kia, khẳng định là thích thượng Đậu Văn Nguyệt cái kia cộp mẹ.

“Người thích Đậu tiểu thư?” Thanh Vân nhất chân kiến huyết nói, nhìn thấy một đại nam nhân đông miết tây miết bộ dạng thiếu nữ hoà xuân thật sự là một loại tra tấn thị giác a.

“A? Người làm sao mà biết được?” Vương Tài mở to hai mắt, không thể tin nói.

Thanh Vân lại trở mình xem thường, Vương Tài cũng chỉ kém đem “Ta thích Đậu Văn Nguyệt” mấy chữ này viết ở trên mặt, trách không được cam tâm tình nguyện vì nữ nhân kia làm ngu làm mã.

“Người thích nàng vì cái gì?” Thanh Vân cảm thấy hứng thú hỏi. Những người bên cạnh Thanh Vân so với hẳn đều khôn khéo hơn, lần đầu nhìn thấy một người so với chính mình còn thành thật, Thanh Vân không khỏi nổi lên tâm tư muốn giỡn.

“Hắc hắc, tiểu thư nhìn thật đẹp a.” Vương Tài thành thật nói. Thanh Vân không nói gì, hẳn cơ hồ đã muốn đã quên, Đậu Văn Nguyệt nữ nhân ác kia lại có khuôn mặt xinh đẹp, trách không được Vương Tài đối nàng như vậy khẳng định một mực.

Trước bỏ qua bên kia Thanh Vân cùng Vương Tài nói chuyện phiếm, quân doanh bên này đã bị đảo lộn bát nháo. Thanh Vân buổi chiều dẫn hai thị vệ ra ngoài, ngã buổi tối đèn lên còn không có trở về. Vương gia không chịu nổi, mang theo Lưu Xuân trực tiếp đi Phiêu Hương lâu, Lục Bảo nghe nói cũng theo qua đi.

Tới rồi Phiêu Hương lâu, Vương Hải nói Thanh Vân đã đi rồi. Vương gia không tin, phái người đem Phiêu Hương lâu lục soát một phen. Thậm chí chính mình tự mình đến phòng bếp kiểm tra một vòng, ngay cả đáy nồi cũng liếc mắt một cái, giống như Thanh Vân có thể trốn trốn vừa vào chỗ đó vậy.

Lưu Xuân nhìn thấy Vương gia đã gấp đến độ rối loạn mất phương hướng, vội vàng đem Vương gia khuyên trở về, đồng thời phái người ở phụ cận tìm kiếm. Lục Bảo đang muốn đi theo trở về, lại bị Vương Hải kéo lại.

“Tiểu Bảo, người kia là ai? Như thế nào hội gấp gấp tìm Lâm Vân như vậy?”

“Đại ca, đó chính là Lộc thân vương gia a. Ta vừa mới mới biết được nguyên lai Lâm Vân là nam thê của Vương gia, ta vẫn nghĩ đến hẳn chỉ là thân binh của Vương gia thôi, không ngờ...” Lục Bảo nhỏ giọng nói, xem ra Thanh Vân là thê tử của Vương gia là một chuyện kinh thiên động địa đối với hắn.

“Nga, nguyên lai là như vậy a?” Vương Hải có chút suy nghĩ nói, trong mắt rất nhanh hiện lên một đạo tinh quang. Vương Hải nhìn thấy Lục Bảo sốt ruột muốn đi, liền lập tức giữ chặt hắn, “Tiểu Bảo, người trước khoan đi, hôm nay Lâm Vân nói trừ phòng quân doanh không có bột ngũ vị hương. Hôm trước tiệm hương liệu lại đóng cửa, nói vậy người cũng mua không được, ta nơi này còn có một chút, người cầm đi? Để mắc công đến lúc đại sư phụ kêu người đi mua mà người mua không được, còn không phải sẽ bị hấn mắng?”

Lục Bảo không chút nghi ngờ tiếp nhận bao ngũ vị hương kia, làm cái mặt quỷ nói: “Cám ơn đại ca! Kỳ thật bột ngũ vị hương chỗ chúng ta sớm đã không có, ta chỉ là lừa đi mua thôi.”

Nhìn thân ảnh Lục Bảo sôi nổi đi xa , Vương Hải không chút tiếng động nở nụ cười, khuôn mặt trung hậu thế nhưng cười đến thập phần giảo hoạt. Chuyện trừ phòng trong quân doanh tại không có ngũ vị hương Lục Bảo trước kia đã nói qua với hắn, nếu không hắn cũng sẽ không cố ý chuẩn bị .

Đêm khuya, một con bồ câu bay ra khỏi hậu viện Phiêu Hương Viện , bay qua đội quân nam triều đang phong tỏa trạm kiểm soát, hướng về Hắc kỳ sơn bay đi. Vương Hải nhìn bóng bồ câu phi xa, trên mặt mới lộ ra vừa lòng mỉm cười.

Thanh Vân tiểu tử nhân ngày hôm sau, là ở trong tiếng khóc ô ô của Vương Tài mà tỉnh lại . Tay chân bị trói một đêm, đã muốn hoàn toàn tê liệt . Thanh Vân vừa động, phần eo liền cảm thấy một trận đau nhức, Đậu Văn Nguyệt nhìn qua kiều mễ mai nhược , không nghĩ tới khí lực lớn như vậy. Trên lưng nói vậy chắc cũng đã muốn bầm xanh nhất đại khối .

Thanh Vân miễn cưỡng quay đầu, thấy Vương Tài chính là một bên nhóm lửa một bên khóc. Một đại nam nhân hơn hai mươi tuổi , khóc tức tưởi như một đứa nhỏ, nước mũi nước mắt nhem cả khuôn mặt .

“Vương Tài, làm sao vậy?” Thanh Vân thật sự nhìn không được, quan tâm hỏi.

“Tiểu thư hôm nay mắng ta , còn, còn đánh ta một cái tát. Nàng chê ta làm cơm không thể ăn.” Vương Tài nghẹn ngào nói, một bên mặt có một dấu tay hiện lên rõ ràng . Xem ra, Đậu Văn Nguyệt trách cứ đối với hắn chính là giống như trời sập a .

“Vì cái gì không thể ăn a?”

“Bởi vì ta không phóng gia vị, ta ngày hôm qua đi mua , bọn họ đã muốn đóng cửa , ta mua không được.” Vương Tài ủy khuất nói.

Thanh Vân chỉ có thể dùng biểu tình mặt tron trắng đến biểu đạt khinh bỉ của mình , quả nhiên không hổ là “Thiên kim tiểu thư “, chạy nạn thời điểm cũng không quên chú ý ăn.” Lại cái loại gia vị nào ? Ngũ vị hương sao?” Thanh Vân hỏi, nếu là bột ngũ vị hương , chính mình vừa lúc ngày hôm qua từ chỗ Vương Hải nơi đó cầm một bao.

“Àn.” Vương Tài gật gật đầu.

“Nột, trong lòng, ngực ta có một bao bột ngũ vị hương, ngươi cầm dùng đi.” Thanh Vân thật sự không đành lòng nhìn thấy bộ dáng đáng thương hề hề của Vương Tài liền nhanh chóng bao ngũ vị hương của mình cống hiến đi ra.

Vương Tài cao hứng cầm bao bột ngũ vị hương , thuận tiện đem dây thừng trên tay Thanh Vân chút nói lỏng một, tuy rằng tránh không thoát, bất quá có thể cho hắn hơi chút hoạt động tránh khỏi tê liệt cổ tay.

Giữa trưa, đã muốn hai ngày chưa ăn Thanh Vân chính mong chờ Vương Tài hầu hạ xong đám “Chủ tử” kia , còn có thể nhớ tới lấy chút cơm thừa cấp chính mình ăn. Lại không nghĩ rằng Vương Tài đột nhiên vội vàng vàng vọt tiến vào, một bên chạy một bên kêu: “Không tốt , không tốt .”

66. Chương 63: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (8)

Không tốt , không tốt rồi .” Vương Tài một bên nghiêng ngã lão đảo chạy tới phòng bếp, một bên hô to .

Thanh Vân nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của Vương Tài , vội vàng hỏi: “Làm sao vậy, Vương Tài.”

“Cơm nước xong, tiểu thư đột nhiên ngã xuống , còn có cái kia tướng quân, còn có cái kia Vương gia, còn có Mạc Hàn. Bọn họ đều đột nhiên ngã xuống, tiểu thư miêng còn đỏ mầu nhiều nhiều lắm . Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” đã muốn bị dọa đến hoang mang lo sợ , Vương Tài phe phẩy thân thể Thanh Vân , nghiêm nhiên coi hắn như đáng cứu thế cuối cùng .

“Vương Tài, ngươi đừng diều nữa , đầu ta đều bị ngươi diều choáng váng hết .” Thanh Vân vội vàng ngăn lại Vương Tài , “Ngươi là nói Đậu tiểu thư bọn họ trúng độc đúng hay không? Ngươi cho ta cởi bỏ dây thừng, ta đi xem.”

“Chính là tiểu thư đã nói không thể cởi bỏ dây thừng cho người a .” Vương Tài do dự nói.

“Người nếu không cởi bỏ dây thừng để cho ta đi xem Đậu tiểu thư, bọn họ có thể sẽ chết .” Thanh Vân đe dọa nói, người kia thật sự là không hiểu thời thế , bây giờ đã là lúc nào rồi .

Vừa nghe Đậu tiểu thư sẽ chết, Vương Tài vội vàng giúp Thanh Vân cởi bỏ dây thừng, kéo Thanh Vân chạy đi . Chính là Thanh Vân bị trôi một đêm, hai chân đã muốn toàn bộ đã tê rần, một bước cũng đi không được. Vương Tài sốt ruột , đem Thanh Vân đang ngồi ôm lên, vội vã hướng nhà chính chạy tới.

Tới nhà chính, Vương Tài đem Thanh Vân phóng tới bên người Đậu tiểu thư. Thanh Vân xoay người Đậu tiểu thư , chỉ thấy nàng xanh cả mặt, khóe miệng chảy ra máu đen, sớm cũng đã không khí tức. Thanh Vân lại kiểm tra một chút tam Vương gia cùng Mạc Hàn, bệnh trạng cùng Đậu tiểu thư giống nhau, đều đã muốn mệnh về hoàng tuyền . Chỉ có Đậu Chí còn thặng một hơi, không cam lòng nhìn Thanh Vân, thì thào nói cái gì. Thanh Vân đem lỗ tai thẩu qua đi, nghe được hắn nói chính là: “Như thế nào lại có thể? Như thế nào lại có thể? ...” Nói xong mấy lần, Đậu Chí rốt cục tận khí, sắp chết cũng không biết chính mình vì cái gì lại chết.

Vương Tài ôm thi thể Đậu tiểu thư gào khóc, tiếng khóc tê tâm liệt phế làm cho Thanh Vân đều nhin không được động dung. Thanh Vân không rõ cho nên nhìn đồng đề ăn còn lại trên bàn ăn mà ngẩn người, đột nhiên cả người rung mình một cái. Nhớ tới giữa trưa Vương Tài bỏ ngũ vị hương vào thức ăn , kết quả bọn họ ăn cơm xong lại chết , chẳng lẽ vấn đề chính là ở trong ngũ vị hương phần sao?

Thanh Vân càng nghĩ càng là cảm thấy được trên người phát lạnh, nếu chính mình không bị Mạc Hàn bắt được, mà là trở lại quân doanh dùng ngũ vị hương này cấp Vương gia làm cơm chiều, như vậy kẻ mất mạng chính là Vương gia. Vương Hải đến tột cùng là ai, như thế nào lại cho hắn ngũ vị hương có độc ? Tưởng tượng đến Vương gia thiếu chút nữa bị độc chết, Thanh Vân nhất thời cảm thấy được tâm đau đớn giống bị xé rách .

Thanh Vân xoay người liền đi ra ngoài, lại bị Vương Tài ngăn cản. Vương Tài một bên dùng tay áo sát nước mắt, một bên nói: “Người không thể đi , tiểu thư không cho người đi ra ngoài.”

Thanh Vân rất muốn nói cho Vương Tài Đậu Văn Nguyệt đã chết, khả lại không dám tiếp tục kích thích hắn, đành phải trấn an nói: “Vương Tài, ta đi ra ngoài là muốn tìm đại phu tới chữa bệnh cho Đậu tiểu thư, không phải muốn đào tẩu. Người ở trong này nhìn bọn họ, ta lập tức trở về.”

Vương Tài tránh đường , Thanh Vân bủn rủn bước chân, bán chạy bán đi ra khỏi nhà Vương Tài .

Ra cửa mới phát hiện, nhà Vương Tài cực kỳ hẻo lánh. Sau khi lần lượt ở trong những ngõ tắt nhỏ phức tạp vòng vo nửa ngày, Thanh Vân mới đi ra được đường cái. Lúc này vừa lúc có đội quan binh đi tới, Thanh Vân dùng chút khí lực cuối cùng vọt tới bên người một sĩ binh, nói câu “Ta là Lộc thân vương phi” liền xui lơ ngất đi .

Trong đại trường, trải qua một đêm không ngủ , Vương gia từ buổi sáng bắt đầu đã không ngừng đi tới đi lui, binh lính mỗi báo cáo một lần, Vương gia mặt sẽ biến đen thêm một phần. Chúng tướng quân chưa từng gặp qua bộ dạng Vương gia nôn nóng như vậy , tướng lĩnh ở bên cạnh phát hiện hai bên tấn biên của Vương Gia xuất hiện nhất lũ tóc bạc(Thỉnh xem tạo hình Dương Quá để bik thêm chi tiết) , rõ ràng ngày hôm qua tóc Vương gia vẫn là màu đen như mực . Vương phi chỉ mất tích một buổi tối, Vương gia thế nhưng lại xuất hiện tóc bạc. Không nghĩ tới Vương gia thế nhưng đối vị Vương phi bình thường kia si tình như vậy.

Đã mau qua một ngày , Thanh Vân vẫn là một chút tin tức cũng không có. Vương gia tâm tựa như bị bỏ vào chảo nóng , nhận hết dày vò. Đêm qua, nhìn tấm trưởng trống rỗng , Vương gia không chỉ một lần hối hận mình đã liều lĩnh dẫn theo Thanh Vân đến, hối hận chính mình chỉ lo quân tình không có chiếu cố hảo Thanh Vân. Hắn quả thực không dám tưởng tượng, nếu Thanh Văn thật sự xảy ra chuyện, chính mình không biết có dũng khí cô độc sống tiếp trên thế giới này hay không .

Cái kia thiện lương đơn thuần Vân nhi, cái kia hiếu thuận cha mẹ Vân nhi, cái kia động bất động liền mặt đỏ Vân nhi, cái kia thích giao tâm sự mang giấu ở trong lòng Vân nhi, cái kia hội cười kêu tên chính mình “Lộc” Vân nhi, cái kia hội đối chính mình mất trọn tình quái Vân nhi, cái kia thích cấp chính mình làm thức ăn Vân nhi, cái kia ban đêm hội giống con mèo nhỏ oa đến trong lòng ngực chính mình trong Vân nhi...

Chẳng lẽ là ông trời ngại hấn có được quá nhiều , muốn đem Vân nhi thu đi trở về sao? Vương gia càng nghĩ càng là nóng ruột, bất tri bất giác tấn thượng sinh tóc bạc. Lưu Xuân buổi sáng đi tìm Vương gia , cả kinh thiếu chút nữa kêu lên, chính là một đêm mà thôi, Vương gia giống như lão hơn mười tuổi.

Ngay tại lúc mọi người sắp bị áp lực nôn nóng Vương gia phát ra khiến cho không thở nổi , đột nhiên có một tiểu binh tiến vào báo cáo: “Tìm được một người nam nhân tự xưng là Vương phi .”

Vương gia vừa nghe, vội vã liền xông ra ngoài. Nhìn quét bốn phía, rốt cục ở trên lưng ngựa phát hiện thân ảnh làm cho hấn trông chờ mất ăn mất ngủ , trong nháy mắt, lệ thấp hốc mắt. Vài bước xa vọt tới trước ngựa, đem suy yếu Thanh Vân theo lập tức bế xuống , như là ôm một con búp bê vải mềm yếu . Tâm đã hoảng không một đêm , một lần nữa ở thời khắc đem Thanh Vân ôm vào trong lòng ngực lại được lấp đầy .

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc , Thanh Vân mở to mắt, đập vào mắt đó là ánh mắt đỏ bừng của Vương gia . Thanh Vân mắt cũng bắt đầu trào ra nước mắt, giống thủy tinh lướt qua gương mặt, rơi vào lòng bàn tay Vương gia .

“Người đã trở lại.” Vương gia gắt gao ôm lấy Thanh Vân, giống như nếu hấn hơi buông lỏng tay Thanh Vân sẽ biến mất, nhìn một đêm ánh mắt đỏ bừng đỏ bừng, mắt không thèm nháy mắt chăm chú nhìn Thanh Vân.

Làm tất cả mọi người vì tình cảnh diễn ra trước mắt khiến cho bị sâu đả động, cũng chuẩn bị tốt khăn tay, đang chờ Thanh Vân nói ra câu phiền tình quen thuộc thường thấy trong văn chương lãng mạn liền hảo đổ một phen nước mắt cảm động , Thanh Vân nhếch miệng cười, dùng thanh âm đủ để cho mọi người ở đây cho nên nghe được nói: “Người như thế nào lại giống như con thỏ con ?”

Một tiếng sấm giữa trời quang , La tướng quân cao lớn không có chuẩn bị hảo tư tưởng, ngã xuống trên mặt đất. Những người khác ngốc lăng nửa khắc, đều nhìn không được cười ra tiếng .

Vương gia vừa mới bắt đầu còn có thể bày ra bộ dạng nghiêm túc , chính là thấy biểu tình hài hước tình quái của Thanh Vân, cũng nhìn không được , xì một tiếng bật cười.

“Vân nhi, ta nên làm sao mới tốt đây ? Được rồi, ta là con thỏ con , người cũng là con thỏ con . Hiện tại ta muốn giáo huấn người chích con thỏ con này .” Vương gia nói xong, ôm lấy Thanh Vân bước đi.

Thanh Vân phản ứng lại đây, vội vàng hô: “Đừng, Lộc, ta có chuyện trọng yếu cùng với người nói.”

“Chuyện gì có thể trọng yếu hơn ‘ giáo thê đại sự ’ của ta .” Vương gia cước bộ không ngừng, mục tiêu là tẩm trướng mười trượng ngoại .

Mắt thấy tiểu bạch thỏ sẽ bị mang tiến vào lang oa ăn luôn , Thanh Vân hét lên một tiếng: “Tam Vương gia đã chết.”

67. Chương 64: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (9)

Tam Vương gia đã chết.” Thanh Vân hét to, quả nhiên làm cho Vương gia ngừng cước bộ, các vị tướng quân khác vốn chuẩn bị tan cũng bị tin tức này cấp dẫn trở về.

Vương gia nhìn Thanh Vân biểu tình nghiêm túc , xoay người, hướng lầu lớn đi đến. Lưu Xuân cùng các vị tướng quân cũng đi theo tới lầu lớn.

“Vân nhi, người nói tam Vương gia đã chết là chuyện gì xảy ra?” Vương gia ôm Thanh Vân ngồi xuống chủ vị thượng , cũng không thèm để ý ánh mắt những người khác . Mọi người cũng nhất trí làm bộ như như không phát hiện , lẳng lặng chờ Thanh Vân nói ra đáp án.

Thanh Vân nhất thời bị nhiều vị tướng quân mà hấn sùng bái nhìn chăm chăm như vậy , mặt không khỏi có chút đỏ, còn bản mặt ông xã thì khỏi cần nói , tất nhiên lại là một trận ghen tuông, hận không thể đem bà xã giấu biến đi , cánh tay ôm Thanh Vân bất tri bất giác lại siết thật chặt.

Thanh Vân tự động tự phát tựa vào trong lòng,ngực chồng yếu , giảm bớt đau đớn trên lưng , mở miệng nói: “Là như vậy, ta ngày hôm qua từ Phiêu Hương lâu đi ra...”

Trong quá Thanh Vân giảng thuật , tất cả mọi người cau mày tự hỏi. Vương gia mặt nhăn so với tất cả mọi người còn nhiều hơn , bất quá không phải bởi vì những gì Thanh Vân nói , mà là bởi vì dấu vết bầm xanh tím trên cổ tay bà xã bảo bối . Thanh Vân bị trói một đêm, trên cổ tay bị lacerate ra dấu vết thật sâu , Vương gia nhẹ nhàng nâng tay Thanh Vân lên ôn nhu cấp Thanh Vân xoa xoa cổ tay. Vừa nhu vừa phi thường đau lòng, không biết trên người Thanh Vân còn có hay không những vết thương nào khác .

Đợi cho Thanh Vân nói xong, Lưu Xuân hỏi: “Công tử, người là hoài nghi tam Vương gia cùng Đậu Chí bọn họ đột nhiên chết bất đắc kỳ tử là bởi vì vi ăn ngũ vị hương mà Phiêu Hương lâu Vương Hải cho người , mà ý định của Vương Hải vốn là mưu hại Vương gia đúng hay không?”

Thanh Vân vội vàng gạt đầu, đồng thời miễn cưỡng liếc mắt nhìn Vương gia một cái: may mắn không có cho người ăn.

“Lưu Xuân, người phái người đi đem thi thể Nam Cung Khang, Đậu Chí, Đậu Văn Nguyệt cùng Mạc Hàn mang về đến, đối ngoại không cần tiết lộ tin tức bọn họ đã chết . Hoa tướng quân, người bí mật dẫn người đi Phiêu Hương lâu bắt Vương Hải, chú ý không cần dả thảo kinh xà.” Vương gia bình tĩnh an bài xong liền ôm lấy Thanh Vân hướng ra phía ngoài đi đến, hẩn hiện tại khẩn cấp phải kiểm tra một chút thân thể Thanh Vân , không biết có hay không những vết thương khác .

Kết quả, Vương gia tức giận phát hiện, Thanh Vân không chỉ cổ tay bị thương , cổ chân còn có lưỡng đạo ứ ngân thật sâu ứ ngân, trên lưng cũng bầm hết một tảng lớn.”Cái nữ nhân kia chết vừa đúng lúc, nếu rời vào trong tay ta, ta sẽ làm cho nàng sống không bằng chết.” Vương gia một bên thật cẩn thận cấp Thanh Vân thượng dược, một bên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thanh Vân ghé vào trên giường, nhớ tới hình ảnh Vương Tài khóc tê tâm liệt phế, không khỏi ở trong lòng thở dài, nếu Đậu Văn Nguyệt biết chính mình sau khi chết sẽ có người vì nàng mà thương tâm đến vậy , không biết sẽ có cảm tưởng gì ?

Không lâu, Hoa tướng quân báo lại cáo, Phiêu Hương lâu đã muốn người đi tới nhưng lại chỉ phát hiện nhà trống, tìm không thấy tung tích Vương Hải tung tích . Vương gia vừa nghe, lập tức ra lệnh cho người ta đến nhà bếp gọi Lục Bảo đến lên trưởng . Thanh Vân kéo Vương gia lại , nói: “Lộc, tiểu Bảo chỉ là một đứa nhỏ, ta cảm thấy được hẩn chính là bị Vương Hải lừa. Người mang hẩn mang lại đây để ta nói chuyện với hẩn được không?”

Chỉ chốc lát sau, Lục Bảo đã bị mang vào tắm trưởng. Lục Bảo mơ mơ hồ hồ bị người dẫn tiến vào, vừa thấy đến khuôn mặt lãnh nghiêm của t Vương gia, liền sợ tới mức phịch một tiếng quỵ xuống đất , nơm nớp lo sợ nói: “Tiểu nhân Lục Bảo tham kiến Vương gia, Vương phi.”

“Tiểu Bảo, người mau đứng lên đi.” Thanh Vân ôn hòa nói. Lục Bảo nhìn Vương gia khuôn mặt lãnh đạm , lại nhìn nhìn thấy Thanh Vân miễn cưỡng ngồi ở trên giường , suy nghĩ sau một lúc lâu, vẫn đang quỳ trên mặt đất.

Thanh Vân thở dài, hỏi: “Tiểu Bảo người không cần sợ hãi, ta tin tưởng người cũng không phải là gian tế của miền Bắc . Nói cho ta biết, người là như thế nào nhận thức Vương Hải .”

“Ta... ta trước kia cũng muốn giống những người khác đi tẩu lâu ở trấn trên ăn một bữa ăn ngon, chính là bởi vì không có tiền, đành phải đứng ở cửa tửu lâu nhìn, lâu dần thành nghiện. Có một lần, khiến cho đại... Ách, Vương Hải thấy , liền dẫn ta theo cửa sau Phiêu Hương lâu vào phòng bếp, cho ta thiết nhiều đồ ăn. Sau đó ta cách một đoạn thời gian liền đến đó chơi , ta thật sự không biết hẩn là gian tế.” Lục Bảo nói xong, đột nhiên khóc lên.

Thanh Vân giấy dựa từ trên giường đi xuống dưới, nắm bả vai Lục Bảo , an ủi nói: “Ta đều biết, đừng khóc . Người lần cuối cùng thấy hẩn là khi nào ?”

“Hic Là đêm qua.”

Thanh Vân trong lòng vừa động, truy vấn nói: “Hẩn có hay không cho người cái gì?”

“Có, hẩn cho ta một bao ngũ vị hương .”

“Người hôm nay có dùng không ?”

“Còn không có, vốn tính toán lúc làm cơm thì dùng nó để ngao cái trắng.” Lục Bảo nhỏ giọng nói.

Vương gia nhanh chóng phái người đến phòng bếp đem bao ngũ vị hương cầm đến, đồng thời đưa quân y đến kiểm tra được tính. Quân y kiểm nghiệm chứng minh, bao ngũ vị hương này sẫm tạp thứ được tính rất mạnh tên “Nhuyễn kính tán”, chỉ cần một chút có thể làm cho người ta tứ chi vô lực, không thể chiến đấu.

Đồng thời, Lưu Xuân cũng đã trở lại, trừ bỏ mang về Vương Tài cùng mấy thi thể, còn thuận tiện cả bao ngũ vị hương có độc kia cũng mang theo trở về. Qua quân y kiểm nghiệm, bên trong có trộn bột “Đoạn trường thảo”, chẳng trách vừa ăn liền kiến huyết phong hầu.

Vương gia cùng Lưu Xuân liếc nhau, Lưu Xuân hiểu ý, đi thông tri các vị tướng quân đến đại trưởng, Vương gia đem Thanh Vân ôm lên trên giường, luyến tiếc hôn vài cái mới đi ra lều lớn. Lục Bảo bị Vương gia lĩnh đi ra, giao cho binh lính giám thị, tuy rằng Thanh Vân tin tưởng hẳn, nhưng cũng không có thể hoàn toàn chứng minh hẳn trong sạch. Hẳn làm sao dám làm cho Lục Bảo cùng Thanh Vân ở cùng một chỗ.

Trong đại trưởng, Vương gia cùng các vị tướng quân tụ tập cùng một chỗ, sau khi chờ Lưu Xuân đem mọi chuyện phát sinh hai ngày nay nói xong, đang ngồi các vị đang ngồi đều đã muốn có cùng nhận thức. Hoa tướng quân trước hết mở miệng: “Vương gia, theo Lưu tiên sinh sở giảng, lúc trước tam Vương gia cùng Đậu Chí nghị tặc đã cấu kết, chờ tam Vương gia qua Kỳ Sơn, tới quân doanh miền Bắc, liền dùng danh nghĩa vì tam Vương gia đoạt lại vương vị mà tấn công quốc gia của ta. Sau lại bị Vương phi đánh vỡ hành tung, chúng ta lại nhanh chóng phong tỏa biên quan, khiến cho bọn hắn ngưng lại ở Kỳ Sơn Trấn. Sau bọn họ bắt giữ Vương phi ý đồ uy hiếp Vương gia, không ngờ lại ăn phải độc dược do gián điệp miền bắc vốn dùng để độc hại Vương gia mà chết. Nay thật đúng là... Âm kém dương sai a.” Nói xong, Hoa tướng quân nhin không được nở nụ cười. Tam Vương gia hi lý hồ đồ đã chết cũng liền thôi, dù sao hẳn lúc sống cũng hi lý hồ đồ. Nhưng Đậu Chí, vốn là một kẻ kiêu hùng, lại chết oan uổng như vậy, trách không được hẳn trước khi chết hội không cam lòng nói “Như thế nào có thể”.

“Quả thật, Vương Hải là gian tế do miền Bắc trước kia mai phục tại Phiêu Hương lâu, hẳn tiếp cận tiểu binh Lục Bảo làm tại trù phòng của quân doanh kỳ thật là sớm có mưu đồ. Ta hoài nghi, hẳn lúc trước đã biết tại trù phòng không có ngũ vị hương. Hẳn nghe nói công tử phụ trách thức ăn cho Vương gia nên mới lấy danh nghĩa giáo thụ công tử tổ thái mà tiếp cận công tử, trong lúc lúc cấp công tử viết thực đơn cố ý không viết ngũ vị hương vào. Sau đó khi công tử tìm hắn hỏi, nhân cơ hội đem ngũ vị hương có sam có đoạn trường thảo giao cho công tử, ý đồ độc chết Vương gia.” Lưu Xuân chậm rãi phân tích: “Ta đoán là có lẽ, mục đích của hắn chính là muốn độc chết Vương gia, sau đó thừa dịp quân ta hỗn loạn dụ sử Lục Bảo ở trong thức ăn của binh lính kẻ đơn, khiến cho quân ta mất đi sức chống cự, sau đó nhân cơ hội này tiến công quân doanh. Lại không ngờ công tử bị Đậu Chí bắt đi khiến cho Vương gia tâm tình đại loạn, vì thế hẳn tương kế tựu kế, đem ngũ vị hương cho Lục Bảo. Dù sao chỉ cần chúng ta có hỗn loạn, bọn họ liền có cơ hội tấn công.”

“Chính là hẳn lại không biết Lục Bảo khi nào sẽ dùng ngũ vị hương để nấu cơm, như thế nào có thể xác định thời điểm tiến công?” La tướng quân mở miệng hỏi nói, tuy rằng hẳn bình thường tính tình vội vàng xao động, nhưng cũng không phải loại người hữu dũng vô mưu.

“Này đương nhiên là dựa vào thám tử của bọn họ. Ta nghĩ, những kẻ giả trang làm thổ sản kia kỳ thật cũng không phải vì dò đường, mà là giám thị hành động của chúng ta. Mặt khác không bài trừ trần trên còn có một vài thám tử giống Vương Hải ẩn thân hành động.” Lưu Xuân một phen nói, dẫn tới các vị tướng quân đều gật đầu.

Rốt cục đã có thể làm rõ ràng ý đồ của miền Bắc, trong đại trưởng tất cả mọi người cảm giác tinh thần rung lên. La tướng quân hỏi: “Vương gia, ngài xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

68. Chương 65: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (10)

Vương gia. Ngài xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” La tướng quân nhìn về phía Vương gia, thần thanh khí爽 hỏi.

Vương gia khước miệng gọi lên một chút cười lạnh, “Các vị tướng quân, miền Bắc tính kế lâu như vậy, đơn giản chính là nghĩ muốn trợ giúp Nam Cung Khang xâm lấn nước ta. Hiện giờ Nam Cung Khang chết bởi

độc được của chính bọn họ , thật sự là thiên lý sáng tỏ. Chúng ta phong tỏa tin tức Nam Cung Khang cùng Đâu Chi phản tặc đã chết , Thiệu Kiên chắc chắn tiếp tục chờ chờ cơ hội đánh lên, chiếm lĩnh Kì Sơn Trấn đồng thời cùng Nam Cung Khang hội hợp. Cho nên, chúng ta không bằng tương kế tựu kế, dẫn bọn họ đến đánh lên, thuận tiện cấp chúng ta lý do để phản công .”

Lưu Xuân gạt đầu, Vương gia ý tưởng cùng hắn không mưu mà hợp, chúng tướng quân cũng hiểu được như vậy có thể hóa bị động thành chủ động , xoay chuyển cục diện giằng co hiện tại.

Mọi người thương định xong kế sách thì đã là đêm khuya , đại trù thông minh biết Vương gia cùng các vị tướng quân vẫn chưa dùng cơm chiều , đã đặc biệt để lại đồ ăn. Chờ Vương gia bọn họ thương nghị xong, sẽ đưa tiến vào. Lưu Xuân ăn một hơi, cười ha hả khích lệ nói: “Tốt lắm, không có ngũ vị hương.” Chúng tướng quân cũng theo cười ha ha, ngược lại đem đại trù biến thành mơ mơ hồ hồ sờ không được ý nghĩ.

Vương gia không có cùng mọi người ăn cơm chiều, sau khi kết thúc liên vội vã trở về tẩm trướng. Nghe thị vệ nói Thanh Vân sau khi ăn qua cơm chiều đã ngủ hạ, Vương gia mới yên lòng. Vào tẩm trướng, Vương gia rón ra rón rén đi tới trước giường, Thanh Vân đã muốn ngủ say. Khuôn mặt tái nhợt mang theo chút mỏi mệt, trong mộng còn cau mày, thượng trên cổ tay xanh tím vẫn chưa có mất đi.

Vương gia vươn tay , nhẹ nhàng vuốt lên nếp uốn giữa mi Thanh Vân . Có lẽ là cảm giác được độ ẩm từ ngón tay Vương gia , Thanh Vân khẽ xoay đầu hướng ra phía ngoài nhích lại gần, mày giãn ra, khoe miệng lộ ra một nụ cười an tâm . Vương gia nhẹ nhàng ở trên trán Thanh Vân hôn một chút, cúi ngoại sam, đem Thanh Vân cẩn thận ôm vào trong ngực, hai người ôm nhau mà miên, nặng nề ngủ...

Hai ngày sau, nam triều tuần sơn binh lính trong lúc tuần tra đột nhiên vô lực ngã xuống , từ trên núi nhìn lại, chỉ thấy nam triều quân doanh hỗn loạn. Kỳ sơn trấn đồn đãi, trong quân doanh đột nhiên bùng nổ quái bệnh, đại lượng binh lính trong tình trạng quân sự cấp bách lại đột nhiên yếu đuối, cả người vô lực, tứ chi như nhũn ra.

Ban đêm, nam triều quân doanh một mảnh không khí trầm lặng. Một đội binh lính cờ xí không rõ từ đâu từ phía vân cốc lọt qua cửa, khẩu, hướng đại doanh đánh tới. Chờ bọn hắn tiến vào quân trướng mới phát hiện, bên trong trống tuếch, không chút dấu vết của binh lính mắc quái bệnh vẫn đang lan truyền .

Đầu lĩnh thầm kêu một tiếng không tốt, đang muốn hạ lệnh lui binh , đột nhiên ánh lửa nổi lên bốn phía, vô số nam triều binh lính giống như u linh xông ra, đưa bọn họ vây quanh. Tiến đến đánh lên chỉ có hơn ngàn người tuy rằng dựa vào địa thế hiểm yếu chống trả, lại tránh không được mệnh số trở thành tù nhân .

Hôm sau, nam triều lấy lý do miền Bắc đánh lên kỳ sơn quân doanh, hướng bắc quốc tuyên chiến, rốt cục lần này trong lúc nam bắc tranh chiến tranh lớn dọa người, chiếm cứ được quyền chủ động.

Song phương quân đội giằng co một tháng, thắng bại đều có . Nhưng mà miền Bắc dù sao sớm có chuẩn bị, binh lực, lương thảo nhiều hơn rất nhiều nam triều. Bởi vậy, sau một tháng, chiến cuộc bắt đầu xoay, lợi thế dần dần thiên hướng miền Bắc.

Toái vân cốc ở giữa hai toàn kỳ sơn , nam bắc tể trình loa hình. Hai bên lưng núi độ dốc rất sâu , nhưng là cây cối mọc thành bụi, cây tử đằng dây đặc, ở trên núi dùng đá lẫn , viên mộc mai phục tập kích hiệu quả cũng không tốt. Bởi vậy miền Bắc quân đội chiếm được toái vân cốc sau, có thể dễ dàng ở ngoài trạm kiểm soát nam triều triển khai trận hình, mà quân đội nam triều cũng không dám dễ dàng tiến vào toái vân cốc tiến công miền Bắc.

Khai chiến gần hai tháng , miền Bắc quân đội liên tục đột kích , sĩ khí dũng mãnh, mà nam triều bên này binh lực cùng lương thảo đều bắt đầu xảy ra vấn đề. Gần nửa tháng, đối mặt với miền Bắc rào rạt công kích, nam triều cơ hồ vẫn là bế quan không ra, chờ đợi triều đình tiếp tế.

Tình hình chiến đấu càng ngày càng không ổn, Vương gia cũng thường xuyên chau mày, đã muốn hơn nửa tháng không có lộ quá tươi cười . Thanh Vân trong lòng sốt ruột, rồi lại cảm thấy vô lực, lãnh binh đánh giặc đều không phải là sở trường của hắn , cũng không có thể vì Vương gia phân ưu. Việc duy nhất Thanh Vân có thể làm , chính là mỗi ngày tận tâm hết sức nấu thiệ nhiều đồ ăn cấp Vương gia , tìm cách逗 Vương gia vui vẻ. Cứ việc như thế, Vương gia vẫn là càng ngày càng ...ăn ít hơn , sắc mặt cũng càng ngày càng kém đi .

Như ngày hôm nay, Vương gia lại chỉ ăn hai khẩu đã hạ chiếc đĩa. Thanh Vân cũng buông xuống đôi đũa trong tay, yên lặng nhìn Vương gia. Vương gia biết ý tứ của Thanh Vân, thở dài nói: “Vân nhi, ta không đói bụng, người ăn nhiều một chút.”

“Ta đây cũng không đói.” Thanh Vân dối nói: “Người cũng không nhìn xem người hiện tại đều gầy thành bộ dáng gì nữa. Toàn thân xương cốt đều lộ ra, buổi tối chọc vào người khiến ta khó chịu. Người nếu không ăn béo một chút, về sau cũng đừng mơ tưởng leo lên giường của ta.”

“Như vậy sao được, nếu không ôm người, ta ngay cả giấc ngủ không được.” Vương gia miễn cưỡng bứt lên khoe miệng, hắn cũng không nghĩ muốn nạp Thanh Vân sinh khí, nhưng là lại luôn nhìn không được lo lắng chiến sự.

Thanh Vân thấy Vương gia cười miễn cưỡng, trong lòng cũng là một trận đau lòng. Đứng dậy chuyển tới phía sau Vương gia, thân khai song chưởng ôm chặt lấy Vương gia, giống như nghĩ muốn đem toàn thân lực lượng đều truyền cho hắn. Vương gia thân cầm tay Thanh Vân, nhẹ nhàng vuốt ve, hai người đều không nói gì.

Qua một hồi lâu, Thanh Vân thanh thanh tăng, chỉ vào chén cơm còn hơn phân nửa của Vương, cố ý dùng thanh âm nhẹ nhàng nói: “Lộc, ta kể chuyện cười cho người nghe, sau đó người chén cơm này ăn xong được không?”

Vương gia nhẹ nhàng vuốt cằm, gần đây chính mình ăn được không nhiều lắm, Thanh Vân liền thường xuyên ngọt ngào dụ dỗ, hay giảng chuyện cười cấp chính mình nghe, hy vọng chính mình tâm tình hảo hơn, có thể ăn nhiều một chút. Bởi vậy, tuy rằng Thanh Vân mỗi lần kể chuyện cười mỗi lần đều không hề buồn cười, Vương gia vẫn là thực cố động nghe xong.

Thanh Vân buông ra Vương gia, một lần nữa đứng ở đối diện Vương gia, giả bộ nghiêm túc, nghiêm trang mở đầu: “Chuyện cười này chính là ta áp đáy hòm tuyệt kỹ, là tốt nhất trong tất cả truyện cười mà ta biết đến, người cần phải cẩn thận nghe.”

Vương gia không nói gì kéo kéo khoe miệng, chỉ biết câu đầu tiên khẳng định là như thế này, hắn đều đã thưởng thức qua.

“Nói, có một lần, tiểu nhi tử của lão Lý trong thôn của ta thành thân, hắn cưới chính là khuê nữ nhà hàng xóm lão Trương. Tiểu Lý lần đầu tiên thành thân thật cao hứng, mặc hỉ phục đỏ thắm đi đón dâu. Vốn chỉ cần vài bước là có thể đi tới nhà tân nương tử, chính là này tiểu Lý nghĩ muốn khoe mẽ một phen, vì thế đã nghĩ ở trong thôn đi một vòng mới tới nhà lão Trương đón dâu. Kết quả người đoán thế nào?”

Vương gia trong lòng thở dài, dù sao hắn mỗi lần cũng không bao giờ đoán được kết quả. Cho dù sau đó Thanh Vân nói kết quả cho hắn nghe xong, hắn cũng không chút nào cảm thấy buồn cười, nhưng là vì để cho Thanh Vân mặt mũi, vẫn là rất phối hợp hỏi một câu: “Thế nào?”

“Kết quả a, tất cả ngư trong thôn chúng ta nhìn thấy hắn mặc hỉ phục đỏ thắm liền loạn chạy, tất cả đều chặt đứt dây thừng, ở đằng sau mông hắn mà truy. Toàn bộ thôn hơn mười đầu ngư, đuổi theo hắn suốt một buổi sáng, sợ tới mức hắn một bên kêu to một bên đem hỉ phục cởi ra hết, mới thoát khỏi đám ngư kia. Ha ha ha, người thấy có buồn cười không?” Nói xong, Thanh Vân liền cười ha ha lên.

Vương gia nghe xong truyện cười Thanh Vân kể, cũng không có giống bình thường có lệ cười hai tiếng, mà là đột nhiên trầm tư lên.

Thanh Vân chính mình một người nở nụ cười trong chốc lát, thấy Vương gia không có phản ứng, đành phải tiến lên đẩy hắn, kêu lên: “Lộc, Lộc, người phát cái gì ngốc a?” Đang muốn thân thủ đến trước mặt Vương gia lắc lắc xem, đột nhiên bị hắn bế ôm chặt vào lòng. Vương gia ở bên môi Thanh Vân thật mạnh hôn một hơi, vui vẻ cười nói: “Vân nhi, ta nói người là phúc tinh của ta, quả nhiên một chút cũng không sai. Người này một truyện cười, liền đem nan đề của ta cấp giải.”

Thanh Vân nghe được đầu đầy mờ mịt, chính là nhìn Vương gia hơn nửa tháng lần đầu cười đến chân thật, vui vẻ như vậy, bất tri bất giác cũng đi theo nở nụ cười. “Người cười, kia hiện tại có phải hay không nên đem cơm ăn xong rồi.” Mặc kệ cái gì phúc tinh không phúc tinh, làm cho Vương gia ăn nhiều cơm mới là mục đích cuối cùng của Thanh Vân.

“Ta lát nữa mới trở về ăn.” Vương gia buông ra Thanh Vân, kích động hướng lên lớn

69. Chương 66: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (11)

Từ sau khi Thanh Vân cấp Vương kể chuyện cười tới nay , Vương gia liền trở nên vui vẻ lên. Nam triều quân đội cũng bắt đầu từ bị động phòng thủ biến thành chủ động tiến công, nhưng có điều là Thanh Vân lại bắt đầu hoài nghi Vương gia cùng các vị tướng quân có phải hay không bị ngư dụng phải, đầu óc bắt đầu chuyển biến không bình thường .

Ngày đầu tiên, Trần tướng quân lĩnh một ngàn người đi hướng bắc quốc khiêu chiến, kết quả, bị đả bại , Trần tướng quân thật cao hứng, Vương gia cũng thật cao hứng.

Ngày hôm sau, Lưu tướng quân lĩnh một ngàn người đi khiêu chiến, kết quả, cũng đánh bại, Lưu tướng quân thật cao hứng, Vương gia cũng thật cao hứng.

Ngày thứ ba, La tướng quân dẫn theo hai ngàn người đi gọi trận, kết quả, lại đánh bại, La tướng quân thật cao hứng, Vương gia vẫn đang thật cao hứng.

Ngày thứ tư, Hoa tướng quân dẫn theo hai ngàn người đi gọi trận, kết quả, vẫn là đánh bại, Hoa tướng quân thật cao hứng, Vương gia vẫn là thật cao hứng.

Buổi tối ngày thứ tư, Thanh Vân thở hổn hển nằm ở trong lòng ngực Vương gia, vốn tưởng rằng liên tiếp đánh bại bốn ngày, Vương gia nhất định sẽ sinh khí, đột nhiên hướng hân hoan cũng là vì phát tiết tức giận. Không nghĩ tới Vương gia đối hân vẫn một mực ôn nhu, trong lúc hoan ái cũng đầy đủ cố kỵ , lại cũng không quên chiếu cố cảm thụ của hân , khiến cho hân thể nghiệm được cực hạn khoái cảm.(– có cần chi tiết thể hem iem)

Thanh Vân vươn tay nhẹ nhàng miêu tả ngũ quan trên khuôn mặt Vương gia , có chút rầu rĩ nói: “Người nếu còn có tức giận nói chúng ta lại làm thêm một lần cũng được , người không cần cố kỵ ta, ta... Ta có thể thừa nhận được .” Nói xong, Thanh Vân ngượng ngùng đem mặt chon vào trong lòng ngực Vương gia , không cần xem cũng biết nhất định là đỏ bừng một mảnh .

Wương gia vỗ về mái tóc Thanh Vân , vừa cảm động vừa buồn cười nói: “Ta không có sinh khí a?”

“Liên tiếp thua bốn ngày người như thế nào hội không tức giận. Lộc, ở trước mặt ta, người không cần miễn cưỡng cười vui.”

“Vân nhi, ta quả thật không có sinh khí. Ta thật cao hứng!”

Thanh Vân ngẩng đầu, tỉ mỉ nhìn mặt Vương gia . Vương gia vì tỏ vẻ chính mình thật cao hứng, khó được nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng đều.(vì xài ps chẳng)

Thanh Vân vuốt cằm, trịnh trọng gật gật đầu, đột nhiên đứng dậy mặc quần áo. Vương gia giữ chặt tay Thanh Vân lại , “Vân nhi, người đang muốn đi đâu ?”

“Ta đi tìm quân y đến.” Thanh Vân cũng không ngẩng đầu , tay bắt đầu thắt dây lưng.

“Tìm quân y đến làm gì ?”

“Cho người chẩn bệnh đầu óc phá hư a .”

“A?”

“Ta hoài nghi đầu óc của người bị ngư húc phải .”

“...” Vương gia bị ế nói không ra lời, chỉ có thể hóa oán khí thành thực tế hành động, đem tiểu bà xã đang chọc hân hân nghiêng rằng nghiêng lợi kia một phen xả lại đây, tam hạ hai hạ bởi,lột tình quang, nóng hầm hập lại làm một lần.

Wương gia một bên ở Thanh Vân trên người tận tình rong ruổi, vừa nói nói: “Vân nhi thích vi phu thô bạo một chút thì cứ nói một tiếng , người không nói vi phu như thế nào biết a?”

Thanh Vân đã muốn bị bắt mần cho hoàn toàn không thể nói chuyện, chỉ có thể không tự chủ được phát ra tiếng rên rỉ mê người , vừa ở dục vọng lãng tiêm pháp phòng vừa nghĩ: chẳng lẽ ta mới là người bị ngưư dụng phải?

Cao trào qua đi, Thanh Vân có muốn cũng vô lực đi tự hỏi rốt cuộc ai bị ngưư dụng phải vấn đề, hỗn loạn tiến vào mộng đẹp. Vương gia nhìn khuôn mặt mỗi một của Thanh Vân, nhớ tới Thanh Vân nói hấn bị ngưư dụng phải lại cảm thấy được không biết nên khóc hay cười, hôn nhẹ trán bà xã , nhẹ nhàng cúi mình ở bên tai Thanh Vân nói: “Không phải ta bị ngưư dụng phải, mà là có người sẽ bị ngưư dụng phải.”

Ngày thứ năm, Vương gia vẫn đang phái La tướng quân tiến đến khiêu chiến, kết quả vẫn đang thất bại. Thanh Vân kỳ quái nhìn vị ném mùi thất bại cũng cao hứng la tướng quân, bắt lấy cái tên hồ ly nhiều ngày không thấy hôm nay lại đột nhiên hiện thân Lưu Xuân, chỉ vào đầu mình , nhỏ giọng nói: “Lưu tiên sinh, người nói mọi người nơi này là không phải đều xảy ra vấn đề?”

Lưu Xuân lập tức liền hiểu được ý tứ của Thanh Vân , cười tủm tỉm nói: “Cũng không phải, cũng không phải, tất cả mọi người đều thực bình thường, quá vài ngày công tử liền sẽ minh bạch .”

Thanh Vân bình tĩnh nhìn Lưu Xuân trong chốc lát, đột nhiên xoay người, vừa đi một bên nói thầm: “Hồng rồi, ngay cả Lưu tiên sinh đều ra vấn đề , toàn thân một cỗ mùi chuồng ngưư ...”

Lưu Xuân sững sờ ở đóng băng tại chỗ , sau một lúc lâu mới nâng lên tay áo dùng sức ngửi ngửi, lẩm bẩm: “Ta rõ ràng đã tắm ba bốn lần rồi mà , sao còn có hương vị a ? Không được, còn phải trở về tẩy thâm lần nữa ...”

Vì thế, tiểu binh phục thị ở ngoài trước cửa Lưu Xuân đồn đãi, Lưu tiên sinh cả đêm lại liên tiếp giặt sạch đồ tắm rửa suốt đêm , sau liền trở thành hiện tượng kì bí trong quân doanh .

Ngày thứ sáu , Thanh Vân là bị một trận tiếng vang thật lớn kinh thiên động địa khiến cho bừng tỉnh , kia thanh âm hình như là thiên quân vạn mã chạy chồm đi tới, lại giống như tiếng sấm âm âm trước cơn bão , Thanh Vân cảm thấy được mặt đất đều bị chấn đặc lay động .

Thanh Vân chạy đi tới trước cửa trước , không có phát hiện bóng dáng Vương gia , nghe thanh âm là từ toái vân cốc truyền ra tới. Thanh Vân lập tức vọt tới trước mặt toái vân cốc , chỉ thấy lối vào toái vân cốc cát bụi tung cuộn cuộn, trên mặt đất nơi nơi là dấu chân ngưư , đến nỗi những mầm cỏ vừa dài được một chút cũng bị dẫm nát .

Thanh Vân đang phân vân không biết nên hay không đi vào xem cái đến tới cùng là chuyện gì , đột nhiên bên phải một con ngựa vọt ra, lập tức kỵ sĩ đối với binh lính đang dàn trận trong quân doanh hô: “Các vị dũng sĩ, Lộc thân vương gia đã dẫn dắt tiên phong theo đàn ngưư tấn công vào địch doanh, đã tới lúc chúng ta giết địch đền nợ nước , mọi người theo ta xông lên a!” Nói xong liền, huy đại đao, lại vọt vào toái vân cốc .

Thanh Vân thấy rõ sờ, cái kia kỵ sĩ đúng là La tướng quân, hấn xoay người ra phía sau, quân lính cũng đã rầm rập chạy theo sau tướng quân , khí thế dũng cảm hô to vọt vào toái vân cốc. Thanh Vân nghe nói Vương gia đã muốn dẫn tiên phong đi, không khỏi lo lắng đến an nguy ông xã , lập tức nhanh chóng đi vào chuồng ngựa , chọn ngay con bạch mã hấn vẫn thường hay cười lập tức vọt mình hướng toái vân cốc mà chạy .

Thanh Vân cưỡi con ngựa trắng , càng hướng trong sơn cốc đi, càng cảm thấy được kinh hồn táng đảm. Hấn chưa từng có nghĩ tới, nguyên lai chiến tranh là như thế tàn khốc . Toái vân cốc trong lúc này , nơi nơi là đều là thi thể của binh lính miền Bắc chết thảm , xem hình dạng như vậy , xem ra kẻ bị kiếm gây thương tích chỉ là số ít, đại đa số hình như là bị ngưư tươi sống đạp chết . Còn có những thi thể trực tiếp bị thái phá bụng, ruột nội tạng chảy ra đầy đất . Êm đẹp một mảnh thanh sơn nước biếc, thoáng chốc biến thành Tu La địa ngục làm cho người ta sợ hãi .

Thanh Vân cố nén trụ ý muốn nôn mửa , mới vừa đi đến một nửa, chợt nghe gặp phía sau một trận tiếng vó ngựa dồn dập , một thanh âm quen thuộc truyền đến, hô: “Công tử, chờ một chút.”

Thanh Vân ghì ngựa quay đầu lại, phát hiện phía sau đuổi theo dĩ nhiên là người mà từ sau khi tới biên quan vẫn chưa có tái kiến qua Lý Cường

“Công tử, Vương gia tối hôm qua phân phó, vì cam đoan an toàn của người, công tử tốt nhất nên ở lại quân doanh.” Lý Cường cung kính nói.

Thanh Vân nghe xong không khỏi một trận phiền lòng, hấn đến biên quan chính là vì muốn ra chiến trường, Vương gia lại luôn tìm cách đem hấn ở lại quân doanh . Hấn biết Vương gia là vì muốn hấn an toàn, chính là hấn không phải nữ nhân, không cần thật cẩn thận ủ trong nhà ấm . Hai người bọn họ thành thân , cha từng đối với nói : “ người tuy rằng gả cho Vương gia, chính là ngàn vạn lần không cần đem chính mình trở thành nữ nhân, phải làm một cái đường đường chính chính nam tử hấn, xuất ra nam nhân khí khái .

Lộc, ta cũng là nam nhân, ta khát vọng cùng người sống vai chiến đấu.

Thanh Vân nắm thật chặt cương ngựa, quay đầu ngựa lại, ngữ khí kiên định cùng Lý Cường nói: “Không, ta không đi về, ta muốn đi chiến đấu.”

Ngoài dự kiến chính là, Lý Cường cũng không có ngăn cản Thanh Vân, mà là tự sau lưng ngựa xuất ra một cây đao, xoay người xuống ngựa, hai tay đưa cho Thanh Vân.”Công tử, Vương gia dự đoán được công tử hội quyết ý thượng chiến trường, cho nên phân phó thuộc hạ đem cái chuỗi đao này giao cho công tử. Vương gia sẽ ở trên chiến trường chờ người, Lý Cường nhất định thời khắc không rời công tử , bảo hộ công tử an toàn.”

Tiếp nhận bả đao, Thanh Vân sắc mặt đại biến, nguyên đến chính mình phăng phăng chạy đến chiến trường thể nhưng ngay cả vũ khí cũng không có mang, không nghĩ tới Vương gia ngay cả chuyện này cũng tiên đoán đến.

Thanh Vân vùng cương ngựa, khí lực hào hùng vạn trượng, hướng tới Lý Cường hô một câu: “Đi.” Dẫn đầu xông ra ngoài...

70. Chương 67: Phiên Ngoại : Bản Sắc Nam Nhi (12) – Hoàn Kết

Lúc Thanh Vân cùng Lý Cường đi vào quân doanh miền Bắc , nơi này đã muốn bị giẫm đến nhìn không ra nguyên dạng, hai quốc binh lính dĩ nhiên chiến thành một đoàn.

Dọc theo đường đi, Lý Cường đơn giản rõ ràng nói tóm tắt đem chiến lược của Vương gia nói cho Thanh Vân. Nguyên lai Vương gia trước đó vài ngày phái Lưu Xuân dẫn người đi đem phụ cận thu thập năm trăm đầu ngựa , hôm nay Vương gia tự mình mang binh ra trận, giả bại dụ sử quân địch đại đội nhân mã tiến vào toái vân cốc. Quân ta mấy ngày trước liên tiếp thất bại là muốn để miền Bắc quân đội sinh ra ý nghĩ khinh địch, bởi vậy bọn họ để hơn một nửa quân truy vào toái vân cốc. Lúc này Vương gia hạ lệnh thả ra đàn ngựa, sử kỵ sĩ áo choàng đỏ dẫn đàn ngựa nhảy vào quân địch. Bởi vì toái vân cốc địa thế dễ công khó thủ , bởi vậy binh lính miền Bắc không kịp chạy ra, binh lính tiến vào toái vân cốc đa số bị thả chết ở trong cốc. Kỵ binh lại dẫn đàn ngựa nhảy vào địch doanh, trước hết tấn công khiến bọn họ trở tay không kịp, tái lĩnh đại quân sát nhập địch doanh.

Thanh Vân ghim ngựa, tìm kiếm thân ảnh Vương gia . Chỉ thấy ở giữa chiến trường, Vương gia cười hắc hắc, cùng một người cười ở hồng mã đánh khó phân thắng bại. Vương gia vũ khí là một phen cương thương, quét ngang chọn thứ, chiêu thu nhận mệnh. Hấn chưa bao giờ biết, Vương gia ở trên chiến trường lại dùng mãnh quyết đoán khí thể hiên ngang như vậy (em chỉ nhìn thấy khuôn mặt nịnh nọt , ánh mắt sắc lang mà thôi). Chính là cái người cười ở hồng mã kia cũng không phải hạng người tầm thường , một phen trường đao cơ hồ bị hấn kén thành vòng tròn, nhất chiêu nhất thức trầm ổn hữu lực.

“Công tử, người đang cùng Vương gia giao thủ chính là miền Bắc thượng tướng quân Thiệu Kiên.” Lý Cường ở bên cạnh giải thích.

Thanh Vân giục ngựa định xông lên đi hỗ trợ, đột nhiên bên tai một trận gió khởi, đồng thời nghe thấy “ bang ” một tiếng. Thanh Vân quay đầu, phát hiện vừa rồi có một mũi tên bay đến từ sau lưng thiếu chút nữa bị thương hấn, là Lý Cường giúp hấn đỡ ra .

“Công tử, bên trong rất nguy hiểm. Công tử vẫn là đứng bên cạnh xem cuộc chiến đi?” Lý Cường lo lắng nói.

Thanh Vân mắt nhìn trên chiến trường liều chết đã đầu tướng sĩ, dứt khoát nói: “Không, ta muốn đi trợ Vương gia giúp một tay.”

Nói xong, Thanh Vân lập nhanh dây cương, hướng về phía Vương gia phóng đi. Lý Cường gắt gao đi theo phía sau Thanh Vân, thỉnh thoảng giúp hấn chắn một chút tiền bay tới .

Vương gia thấy Thanh Vân giục ngựa chạy vội tới, không khỏi có chút phân tâm. Thiệu Kiên xem xét chuẩn cơ hội, một đao bổ qua đi, Vương gia cúi đầu tránh thoát, búi tóc lại bị chặt bỏ hơn một nửa. Thanh Vân sợ tới mức tâm thiếu chút nữa nhảy ra, hô lớn vọt qua đi.

“Lộc, ta đến đây.” Thanh Vân một tay đề cương, một tay cầm đao, cùng Vương gia lao vào vòng chiến. Thanh Vân trước kia làm lúc vương phủ thị vệ , cũng học quá một bộ đao pháp, chính là hấn trời sanh tính nhát gan, không thích sinh sự, cho nên rất ít sử dụng. Mới vừa mới nhìn đến Vương gia thiếu chút nữa bị Thiệu Kiên gây thương tích, trong cơn giận dữ, không khỏi đã đem bộ đao pháp này sử đi ra, nhưng lại cũng là uy vũ sinh phong.

Vương gia thấy Thanh Vân khí thế rào rạt, hoàn toàn bất đồng ngày xưa nhát gan yếu đuối , không khỏi âm thầm ngạc nhiên . Động tác trường thương cũng càng sử càng mạnh mẽ, cùng Thanh Vân lẫn nhau phối hợp, nhưng lại đem Thiệu Kiên đánh cho không đường chống đỡ .

Thiệu phó tướng gặp chủ soái gặp nạn, vội vàng tiến đến cứu, Lý Cường thấy, giơ đại đao nghênh liểu chiến đấu .

Vương gia thấy Thanh Vân mặt đỏ lên, mỗi một chiêu cơ hồ đều dùng mười thành khí lực, biết bảo bối nhà hấn quả thật bị chọc giận . Không khỏi nói: “Vân nhi, cẩn thận một chút đừng đem hấn một đao bổ, chúng ta còn phải bắt sống mà.”

“Hấn là người bị thương , ta muốn đem đầu của hấn chặt xuống .” Thanh Vân thở phì phì nói, vừa rồi Thiệu Kiên kia một đao thiếu chút nữa đem đầu Vương gia tước rớt, hấn há có thể buông tha thằng già này . Muốn cho hấn tuổi còn trẻ liền thủ tiết, không có cửa đâu!

“Hảo, hảo, chờ chúng ta bắt được hấn, liền cho người tước thống khoái, muốn chém bao nhiêu cũng không thành vấn đề.” Vương gia thoải mái đỡ một đao Thiệu Kiên bổ về phía Thanh Vân , đối với bảo bối nét mặt giận dữ đáng yêu chớp chớp con mắt .

Thiệu Kiên thật không ngờ vừa mới còn lãnh khí dày đặc nam triều Lộc thân vương vừa mới nhìn thấy “Vân nhi” người này thế nhưng đột nhiên trở nên nói năng ngọt xót. Hai người đánh một hấn còn chưa tính, thế nhưng còn trong lời nói vũ nhục hấn, không khỏi trong lòng hỏa khởi, chiêu thức càng thêm tàn nhẫn lên.

Thiệu Kiên tuy rằng chưa thấy qua nam triều Lộc thân vương phi, nhưng đã sớm từ chỗ Vương Hải biết được Vương phi là cái một nam nhân . Hôm nay thấy thái độ của Vương gia đối Thanh Vân , đã muốn đoán được thân phận Thanh Vân . Tâm niệm vừa chuyển, bắt đầu tấn công bạc nhược Thanh Vân.

Thanh Vân dù sao cũng là lần đầu tiên thượng chiến trường , một hơi cùng vị này đầy kinh nghiệm sa trường miền Bắc tướng quân chiến mười hiệp về sau, dần dần có chút yếu thế . Vương gia một bên cùng Thiệu Kiên so chiêu, còn phải chú ý giữ gìn Thanh Vân, cục diện không lâu lại phản lại đây. Lý Cường bị thiệu làm phó tướng cuốn lấy , trong chốc lát khó có thể thoát thân.

Lúc này, Thiệu Kiên xem xét chuẩn cơ hội, đột nhiên hướng Thanh Vân một đao bổ tới. Thanh Vân vội vàng ngựa ra sau, hiểm hiểm tránh đi. Thiệu Kiên thủ vừa lật, dùng đao thế, thật mạnh ở trên người con ngựa Thanh Vân kỵ chém một nhát. Con ngựa ăn đau, đột nhiên nhảy lên, đem không có tọa ổn Thanh Vân té khỏi lưng ngựa.

Vương gia muốn che chở, rồi lại bị Thiệu Kiên cuốn lấy . Thanh Vân trên mặt đất lăn một vòng, thế nhưng dừng ở bên cạnh chân ngựa của Thiệu Kiên . Mắt thấy Thanh Vân có thể bị mã đâm đạp , Vương gia thảm kêu một tiếng: “Vân nhi. . .”, vội vàng xuống ngựa cứu người.

Lúc này, chỉ thấy Thanh Vân đột nhiên huy động tay , một đao chém vào đùi con ngựa của Thiệu Kiên . Con ngựa ầm ầm rồi ngã xuống, Thanh Vân thế nhưng không kịp trốn tránh, trong tình thế chỉ đành treo chuông, Vương gia thân thủ đem Thanh Vân lôi đi ra, lúc này mới tránh cho hấn bị mã lấy thịt đè người .

Thiệu Kiên không phòng bị đột nhiên rồi ngã xuống, té lăn trên đất. Mới vừa đứng lên, một phen đao mang theo máu tươi đao liền giá lâm lên trên cổ hắn . Nguyên lai Lý Cường thấy Thanh Vân gặp nạn, nảy sinh tức giận chém phó tướng xong chạy lại đây, tuy rằng chưa kịp cứu Thanh Vân, lại đem Thiệu Kiên đứng lúc chế trụ .

Miền Bắc chủ tướng bị bắt, miền Bắc binh lính lập tức thiếu người chỉ huy , rất nhanh đã bị đả bại . Một trận chiến này, nam triều dùng “Bôn ngư kế “, lấy ít thắng nhiều, đại phá miền Bắc hai mươi vạn tinh binh, ở nam triều lịch sử thượng để lại dấu ấn huy hoàng .

Kinh hồn phủ định Vương gia đem Thanh Vân ôm vào trong ngực, kiểm tra rồi một phen, phát hiện Thanh Vân trên người chỉ có một chút trầy da, mới thở phào một hơi. Vương gia bình tĩnh mặt đối trong lòng,ngực không an phận Vương phi nói: “Vân nhi, ngươi rất hồ nháo . Như thế nào lại có thể ở dưới ngựa còn dám chém chân nó ? Nếu không phải ta rat ay đúng lúc, ngươi đã sớm biến thành người bẹp .”

“Hắn khảm ngựa của ta, ta cũng khảm ngựa của hắn , cái này coi như huề đi .” Thanh Vân hợp tình nói, chút không có ý thức đến hành động của mình vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm.

Vương gia bất đắc dĩ, không nghĩ tới Vân nhi lúc xúc động đứng lên cùng cái tiểu hài tử I chang nhau , người phun ta một hơi nước miếng, ta nhất định tái phun trở về mới được. Vừa bực mình vừa buồn cười hắn chỉ có thể dùng hung hăng hôn Thanh Vân đến phát tiết, thẳng đến đem Thanh Vân hôn mơ mơ màng màng, đại não đã muốn hoàn toàn không công tác, mới buông hắn ra .”Ngươi nếu như bị mã áp đã chết, ai có thể bồi cho ta một tiểu lão bà? Ngươi không biết, ta vừa rồi đều nhanh bị người hù chết .”

Toái vẫn cốc một trận chiến, nam triều lấy được toàn thắng, miền Bắc không thể không cùng nam triều ký kết hòa ước, trừ bỏ vàng bạc châu báu, ngư dương thiết khí bồi nhất đồng lớn, còn cam đoan trong vòng hai mươi năm không xâm phạm nam triều. Trong quân đồn đãi, một trận thắng lợi ít nhiều là nhờ Lộc thân vương phi đúng lúc phát hiện được miền Bắc cùng phản quốc tặc Nam Cung Khang âm mưu, đồng thời dâng ra “Bôn ngư kế “, bắt giữ miền Bắc thượng tướng quân Thiệu Kiên, làm cho quân ta lấy được đột phá thắng lợi.

Lộc thân vương phủ đại sảnh

Vừa mới tiếp xong thánh chỉ Thanh Vân mơ mơ hồ hồ nhìn Vương gia, “Lộc? Ta khi nào thì phát hiện được âm mưu của Đậu Chí cùng Nam Cung Khang ? Ta nhớ rõ hình như là ta bị bọn họ bắt đi mà ?”

“Ách, Vân nhi, tuy rằng ngươi là bị bọn họ bắt đi , nhưng là bọn hắn là ăn ngũ vị hương người cấp mới tử , này công lao hẳn là tính cho ngươi .” Vương gia mặt không đỏ khí không sưng nói.

“Ta đây khi nào thì trí mưu hơn người, hiển ‘ bôn ngư kế ’ ?” Thanh Vân chỉ vào thánh chỉ thượng , cái từ kia tuyệt đối không có khả năng là hình dung đầu óc của hắn , tiếp tục ngây ngốc nhìn ông xã .

“Ngươi không phải đã kể cho ta chuyện cười về chú rể cùng ngư kia sao ?” Vương gia vẻ mặt “Ngươi thiệt dễ quên?” biểu tình nhìn Thanh Vân.

Thanh Vân trở mình một cái xem thường, này cũng đúng?”Kia dũng cảm kiên quyết , bắt giữ quân địch lại là chuyện gì xảy ra?”

“Cái kia, bởi vì ngươi ở trên đùi ngựa của Thiệu Kiên chém một đao, hắn mới xuống ngựa thôi.” Vương gia đương nhiên nói.

Thanh Vân đầu đầy hắc tuyến nhìn Vương gia, “Ta chưa bao giờ biết làm anh hùng lại dễ dàng như vậy .”

“Đúng vậy a , Vân nhi của ta là quả thực là anh hùng, nam tử hán.” Vương gia vẻ mặt sùng bái nhìn Thanh Vân, móng vuốt sờ tới sờ lui cuối cùng cũng sờ tới Thanh Vân đỉnh kiều mông .”Cứu khổ cứu nạn anh hùng nường tử, vì phu sắp dục hỏa đốt người mà chết , cầu người cứu cứu ta đi.”

“Ba!” Thanh Vân không chút do dự đập vào “Hàm trư thủ ” của chồng , mặt đỏ tai hồng nói: “Có người.”

“Nga, nường tử ý tứ vì phu đã hiểu.” Vương gia sờ sờ cái mũi, nghiêm trang phân phó nói: “Các người đều đi xuống, không cần quấy rầy ta cùng nường tử thân thiết.”

Thanh Vân mặt đỏ tai hồng nhìn đám nha hoàn đang cười trộm , mặt đỏ Đồng Quế , cười gian Lưu Xuân, ghen cười quần gia nhất nhất lui đi ra ngoài. Trước khi ra ngoài , quần gia còn không quên cấp hai người giữ đóng cửa lại .

Vương gia thấy các nhân tố dư thừa đã dẹp được hết ,liền phác lên đem Thanh Vân ôm lấy, Thanh Vân đương nhiên là liều chết chống cự. Nha hoàn trú đóng ở cửa mỹ kỳ danh “Cấp chủ nhân trông cửa” , lúc ấy chỉ nghe thấy bên trong đầu tiên là “Chát thạch lộp bộp ” tiếng đánh nhau, sau đó là tiếng chửi của Vương phi “Ma quỷ “, “Sắc lang” cùng Vương gia “Bảo bối “, “Tâm can” kêu gọi thanh, sau lại là “Ừ a a” cực ám muội thanh âm, đem vài cái tiểu nha đầu nghe được mặt đỏ tai hồng, tâm thần nhộn nhạo.

Cuối cùng, sau khi hết thấy bình ổn , nghe thấy Vương gia thỏa mãn thanh âm nói: “Vân nhi, quả nhiên ở bên ngoài làm so với ở trong phòng ngủ thích hơn, chúng ta ngày mai đi hoa viên thử xem đi?”

“Đi tìm chết đi !”

“A. . .”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiep-than-thi-ve-cua-vuong-gia>